

WATAMBEI KAKI

ten
không nhất
đồng

WATAMBEI KAKI

Đèn Không Hắt Bóng

Watanabe Dzunichi

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương I](#)

[Chương II](#)

[Chương III](#)

[Chương IV](#)

[Chương V](#)

[Chương VI](#)

[Chương VII](#)

[Chương VIII](#)

[Chương IX](#)

[Chương X](#)

[Chương XI](#)

[Chương XII](#)

[Chương XIII](#)

[Chương XIV](#)

[Chương XV](#)

[Chương XVI](#)

[Chương XVII](#)

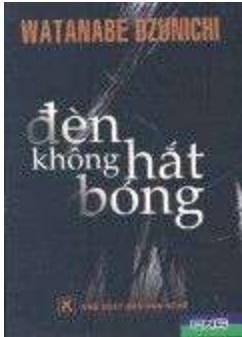
[Chương XVIII](#)

[Chương XVIII](#)

[Chương XX](#)

[Chương Kết](#)

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương I

- Hôm nay ai trực? Bác sĩ Kôbasi à?

Kaôru Unô nhìn lên bảng trực đêm. Cô vừa đi thu nhiệt kế ở các phòng bệnh nhân về.

- Theo bảng trực thì hôm nay là phiên của Kôbasi tiên sinh, nhưng tiên sinh hình như đã đổi phiên cho bác sĩ khác - Nôrikô Simura, lúc bấy giờ đang ngồi cạnh bàn cặm cùi găm mấy tập bệnh án, trả lời bạn đầu vẫn không ngẩng lên.

- Thế à? Đổi cho ai?

- Cho bác sĩ Naôê thì phải.

- Naôê à? Kaôru kinh ngạc thốt lên.

Nôrikô ngạc nhiên nhìn bạn. Kaôru bối rối đưa tay lên bưng miệng.

Nôrikô năm nay đã hăm bốn, cô được coi là một nữ y tá có kinh nghiệm, còn Kaôru thì hãy còn như con nít: cô mới mười tám, vừa đi học dự bị từ mùa xuân và được xếp vào hàng tập sự trong bệnh viện máy trong phòng báo:

- Isixura phòng bốn trăm mười hai kêu đau dữ quá.

- Cái ông già có người con trai làm chủ hiệu sushi ấy à?

Hồi trước cụ Yôsidzô Isikura mở hiệu sushi ở khu Nakamegurô, nhưng

cách đây ba năm đã thôi làm và giao cửa hiệu lại cho con trai và con dâu quản lý. Ông cụ vào nằm viện Oriental từ cuối tháng chín, tức cách đây một tháng. Trước đó cụ Isikura đau dạ dày nằm cả hai mươi ngày tại bệnh viện của trường đại học T., nhưng về sau bỗng nhiên được xuất viện và chuyển sang nằm ở đây.

- Ông cụ nằm sắp, rên hừ hừ...
- Có ai là người nhà ở lại với ông cụ không?
- Có cô con dâu.

Rời tập bệnh án, Nôrikô tự lự người mắt nhìn trần trần lên bức tường trắng ở trước mặt.

- Vậy bác sĩ trực hôm nay là Naôê tiên sinh? -Kaôru vừ đếm lại mấy cái nhiệt kế trên khay y cụ vừa hỏi lại.
- Nôrikô làm thỉnh. Một lát sau cô mới buông một câu:
- Chắc hôm nay tiên sinh chả đến nữa đâu.

Kaôru ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại không đến nữa? Tiên sinh phải trực kia mà!
- Ủ thì trực chứ sao...
- Hay là tiên sinh đang ngồi ở đâu đấy trong bệnh viện?
- Không, lúc này vừa đi đâu rồi.

Nôrikô khó chịu ngoảnh mặt đi.

- Naôê trực kia mà. Làm sao mà có thể đi đâu được?
- Muốn biết cứ gọi điện hỏi xem - Nôrikô chỉ tay lên tấm giấy nhỏ xú gắn trên mặt bàn. Trên giấy có ghi vội dòng chữ: "Naôê:423-28-50".

Kaôru bỡ ngỡ nhìn lên tấm giấy

- Đây là chỗ nào?
- Tiệm rượu.
- Tiệm rượu ư? Sao, ông ấy đến tiệm rượu ư?
- Thế đấy, - Nôrikô đáp xẵng, rồi lại cúi xuống tập bệnh án.

Kaôru bỏ cái nhiệt kế đang cầm sang một bên.

- Sao lại có thể như thế được?... Đang trực kia mà?
- Dĩ nhiên là không được - Nôrikô nhún vai.
- Thế thì tại sao tiên sinh lại...?

- Tại thế thôi. Xưa nay vẫn vậy.

Mới gần đây Kaôru mới được phân công trực đêm và hôm nay là lần đầu tiên cô trúng vào phiên trực của bác sĩ Naoê.

- Cái tiệm rượu ấy cách đây có xa không?

- Không biết, nghe ông ấy nói là đâu ở khu Doghendzukaa ấy. Đi bộ hết mười phút.

- Nhưng sao chị biết đó là tiệm rượu?

- Mỗi lần ra đây về, bao giờ ông ấy cũng sặc mùi rượu.

- Chị nói gì thế?!

- Không tin thì cứ gọi điện đến đây mà hỏi.

Găm xong tờ bệnh án cuối cùng, Norikô rút ngăn kéo bàn lấy ra một tấm biểu treo cửa và cây bút lông.

- Cụ Isikura đau thật đấy chị ạ... Dù sao cũng phải gọi điện cho bác sĩ, - Kaôru vừa nói vừa nhìn hàng số điện thoại trên tấm giấy.

- Vô ích.

- Nhưng bệnh nhân đau quá mất rồi.

- Nếu cô chịu không nổi thì tiêm cho ông ấy một mũi.

- Không xin phép bác sĩ?

- Một liều thì không sao.

- Nhưng... - Kaôru ấp úng.

- Bác sĩ có ở đây thì cũng nói thế thôi. Cụ Isikura lâu nay vẫn phải dùng thuốc có chất á phiện.

- Nhưng đó là ma túy.

- Đúng, mà lại là loại mạnh. Giảm đau rất công hiệu.

- Nhưng luật cấm dùng ma túy kia mà!

- Sao lại cấm?... - Nôrikô nhúng bút lông vào chén thuốc vẽ màu trắng, rồi viết thử lên tờ báo.

- Cụ Isikura bị ung thư dạ dày à?

Norikô gật.

- Thế mà người ta bảo là bị ung thư chẳng đau tí nào. Em chưa bao giờ tưởng tượng là con người ta có thể đau đến thế.

- Sở dĩ đau nhiều là không riêng dạ dày bị tổn thương. Di căn đã lan vào tận

xương sống, chạm đến trung khu thần kinh.

- Thế thì mổ cũng không ăn thua nữa à?

- Không ăn thua. Chính vì thế mà ở bệnh viện của trường đại học họ cho ông cụ ra viện.

-Tội nghiệp ông già... - Kaôru thở dài. Nửa năm làm việc ở bệnh viện cô đã có dịp trông thấy khá nhiều điều, nhưng cho đến nay cái gì đối với cô cũng hãy còn mới lạ và có sức lôi cuốn lạ thường. -

Ông cụ còn sống được bao lâu nữa?

- Bác sĩ Naôê cho là còn được khoảng hai tháng nhiều nhất là ba.

- Ông cụ có biết không?

- Dĩ nhiên là không. Chỉ có người trong nhà biết.

- Thế ra họ chỉ còn chờ ông cụ chết?

- Đúng thế.

Nôrikô lại cầm bút lên. Dòng chữ Hán màu trắng nét bay bướm, chạy trên tấm bảng nhỏ màu đen:

"Tsunêô Muraya" - tên họ bệnh nhân mới nhập viện. Nét chữ của Nôrikô nhẹ nhàng, tao nhã.

- Cô chớ nói hớ ra đấy, - Nôrikô dặn dò, tuy cô biết cũng chẳng cần như thế: không đời nào Kaôru lại có đủ can đảm nói lại với ông già. Nhưng cô bé vẫn gật đầu ưng thuận một cách hết sức nghiêm trang. Vừa lúc ấy có tiếng chuông gọi của bệnh nhân phòng 412 gọi.

- Isikura

- Cô lấy hai liều brobarin xuống mà tiêm. Nói là sẽ bớt đau ngay.

- Vâng.

Kaôru đến tủ thuốc lấy ra một cái hộp màu đỏ chạy vội ra hành lang.

Tên gọi của bệnh viện nghe khá hợp hĩnh: "Oriental". Song đó chỉ là một bệnh viện tư thuộc loại thông thường nhất ở Tokyo. Chủ nhân - bác sĩ Yutaro Gbyoda - đồng thời cũng là bác sĩ trưởng. Tòa nhà cao sáu tầng, lại thêm một tầng hầm nữa, xây gần ngã tư chỗ phố Tamagawa gặp đại lộ chu vi số 6 của thành phố, bề mặt trông ra đường. Ở tầng trệt là phòng đón tiếp bệnh nhân, phòng tiếp khách, phòng ghi danh, phòng phát thuốc và phòng X-quang. Tầng thứ hai dành cho phòng mổ, phòng vật lý trị liệu, phòng xét

nghiệm, phòng điều hành, phòng làm việc của bác sĩ trưởng và phòng văn thư. Từ tầng ba đến tầng sáu là các phòng của bệnh nhân. Bệnh viện Oriental chỉ có cả thấy bảy mươi giường.

Số bệnh nhân ngoại trú xê xích tùy theo từng ngày trong tuần lễ, nhưng kể trung bình thì mỗi ngày có khoảng 150-160 người đến bệnh viện. Trên của các phòng đều có treo những biển bẽ: "Bác sĩ nội khoa", "Bác sĩ da liễu", "Bác sĩ niệu học", "Bác sĩ phẫu thuật", "Bác sĩ phụ khoa", "Phòng phẫu thuật thẩm mỹ", "Khoa nhiễm xạ". Thế" nhưng số bác sĩ làm việc thường xuyên ở bệnh viện Oriental không lấy gì làm đông; chỉ có bác sĩ nội khoa Kawahara, hai bác sĩ phẫu thuật là Naôê và Kôbasi, bác sĩ nhi khoa Marayama, kể cả bác sĩ trưởng nữa là năm người. Ngồi tiếp bệnh nhân ở phòng phẫu thuật thẩm mỹ cũng là Naôê, còn ở phòng niệu học và phòng phụ kho thì cứ mỗi tuần hai lần, có hai bác sĩ ở bệnh viện của trường đại học M. đến làm việc. Nữ y tá, kể cả y tá cấp một và tập sự, ở bệnh viện Oriental có cả thấy hai mươi hai người. Bác sĩ trưởng Yutarô Ghyôda chuyên về nội khoa, nhưng mấy năm gần đây hầu như không xuất hiện ở ở các phòng bệnh nhân nữa, mà giao hết công việc này cho Kawahara vốn và bạn thân của ông. Bản thân ông ta chỉ quan tâm đến cái ghế hội đồng dân biểu thành phố và công việc quản trị Hội liên hiệp Lương y, vốn là những công việc rất xa với y học. Thảng hoặc có khi nào bệnh viện tư của ông được người ta nhắc đến thì ông than thở rằng nó chẳng đem lại một chút lợi nhuận nào. Tuy vậy cái bệnh viện Oriental vẫn được coi là một bệnh viện khá lớn không riêng gì trong khu mà ngay cả trong toàn thành phố Tokyo nữa.

Ban đêm thường có hai nữ y tá ở lại trực. Cổng chính cửa bệnh viện - cổng dẫn thẳng vào phòng cấp cứu - mở cho đến tám giờ tối. Sau tám giờ thì cổng sẽ đóng, ai đến phải bấm chuông.

Tối hôm ấy trong bệnh viện không có sự cố gì - cứ như thế mọi người đều biết trước rằng bác sĩ trực sẽ đi đâu mất tăm. Chỉ có cụ Isikura kêu đau, với lại Sughimôtô, anh chàng trẻ tuổi nằm ở tầng ba, đến xin thuốc cảm lạnh. Những bệnh nhân ngoại trú đến sau năm giờ, khi phòng khám thường đã chuẩn bị nghỉ, cũng không nhiều; hai người đến thay băng thêm hai người

nữa đến tiệm thuốc theo lời dặn của bác sĩ điều trị.

Những bệnh nhân chấn thương, thường thường cứ hai ngày đến một lần, hôm nay cũng không phải đến. Dĩ nhiên Nôrikô tự ý cho thuốc cảm và thay băng mà không có chỉ thị của bác sĩ trực như vậy là vi phạm điều lệ, nhưng cô không dám quấy rầy Naôê vì những chuyện không đâu như thế. Nôrikô biết rất rõ mình phải làm gì; và chẳng nếu cô có tự dưng nảy ra cái ý gọi điện cho ông ta, thì chẳng qua cũng sẽ được nghe ông trả lời là: "Tốt lắm, cứ thế mà làm".

Đến chín giờ, đèn ở các phòng bệnh nhân đều đã tắt hết, mà Naôê vẫn chưa thấy về. Công việc có thể coi như là đã xong xuôi, cho nên Nôrikô mở một cuốn tiểu thuyết và bắt đầu thả hồn vào cái thế giới ư cấu của một nữ văn sĩ đang thời thượng viết về tình yêu. Kaôru mở máy thu hình, chỉnh cho máy kêu khe khẽ, và bắt đầu theo dõi chương trình hòa nhạc. Phòng trực của nữ y tá ở tầng ba, bên phải thang gác, các cửa sổ đều trông ra một ngõ hẻm vắng không có lấy một bóng người qua lại. Màn cửa sổ bao giờ cũng vén ra hai bên, và trong khoảng hở có thể nhìn thấy cảnh đô thành lấp lánh muôn vạn ánh đèn đêm. Đến chín giờ rưỡi chương trình nhạc kết thúc. Kaôru vươn vai ngáp dài. Cô đến bệnh viện từ sáng sớm vào lúc tám giờ, ăn trưa xong thì đi học lớp dự bị, sau đó lại trở về bệnh viện trực đêm. Đến giờ này cô đã mệt nhoài ra. Biết làm thế nào được? Đành phải kiên nhẫn chịu đựng vài năm.... Nôrikô cúi đầu đọc sách, tóc rũ cả xuống tận mặt.

Kaôru tắt máy, ngồi nhìn ra cửa sổ.

- Chị ạ, tiên sinh vẫn ở ngoài tiệm rượu à?

- Không biết.

Nôrikô rời cuốn sách. Cô đọc gần hết.

- Có lẽ ta pha tí cà-phê nhỉ?

- Ờ, hay đấy.

Kaôru nhanh nhẹn đứng dậy thắp bếp ga. Ở góc phòng sau tấm màn trắng có thể trông thấy mờ mờ một cái giường ghép đôi và hai cái tủ con. Cà phê và chén tách đặt ở ngăn trên cùng. Kaôru lấy bình cà-phê bột không cặn và lọ đường, đặt cả lên bàn.

- Máy viên đường?

- Một thôi.

Bây giờ, khi tivi đã im tiếng, từ ngoài cửa sổ lùa vào cái tiếng rì rầm thoang thoang của thành phố ban đêm.

- Ôi, chút nữa thì đồ hết... - Kaôru thận trọng đặt tách cà phê xuống trước mặt Nôrikô.

- Cảm ơn.

- Sao lâu về thế nhỉ... Không biết đứng có còn vững được nữa không?

Không trả lời thì không tiện; Nôrikô đành nói lung búng cái gì đó không rõ, và vội vánh nốc hết chén cà phê.

- Nhờ có tai nạn thì sao? Hay là có ca mổ cấp bách? Lúc bấy giờ biết làm thế nào?

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương II

Yutarô Ghyôđa, bác sĩ trưởng của bệnh viện Oriental ngụ ở khu Mêgurô, phố Kakinôkidzaka. Đi xe hơi đến bệnh viện hết chừng mười lăm phút. Hai vợ chồng ông Ghyôđa ở chung với hai người con đã lớn cả - Người con trai là Yudzi và người con gái là Mikikô. Yudzi hai mươi một tuổi. Cậu cương quyết chống lại ý đồ của bố mẹ muốn nuôi dạy cho cậu trở thành bác sĩ, nhất định vào học khoa kinh tế ở trường đại học T.. Mikikô hơn em hai hai tuổi. Năm ngoái cô vừa tốt nghiệp khoa văn học Anh ở trường đại học nữ sinh. Cô không đi làm, mà ở nhà giúp mẹ trong công việc nội trợ và giúp đỡ bố ở bệnh viện. Trên thực tế cô là thư ký riêng của cha cô, chuyên lo những công việc văn thư. Ở bệnh viện Oriental, có hơn bốn mươi người làm việc, và Yutarô bây giờ không đủ sức một mình đương hết những công việc lo toan. Bản thân ông rất ít khi đến bệnh viện. Quả tình ở đây đã có viên quản lý sự vụ và cô y tá trưởng nhưng ông Yutarô lẽ nào có thể việc gì cũng giao phó hoàn toàn cho những người dưng? Chẳng hạn khi giải quyết những vấn đề tiền nong ông không thể nào thiếu bà vợ hay cô Mikikô được. Thường thường mỗi khi đến bệnh viện, thoát tiên ông ngồi uống trà, giờ xem các sổ trực đêm, nghe viên quản lý và bà y tá trưởng báo cáo về tình hình ngày hôm qua, rồi sau đó ông tiếp các bệnh nhân - chỉ riêng những bệnh nhân nào có ai giới thiệu gửi gắm cho ông. Nói chung đến mười hai giờ trưa là tất cả những công việc của bệnh viện đều đã được giải quyết xong xuôi.

Sau bữa ăn trưa Yutarô đi họp hay đi gặp người này người nọ có công chuyện làm ăn với ông. Đã mấy năm nay phần lớn thì giờ và sức lực của ông không được dành cho y học nữa, mà dành cho những buổi họp ở Hội đồng đô thị và cho công việc quản lý ở Hội lương y. Và chẳng sự tình này cũng hoàn toàn vừa ý ông.

Hôm ấy, cũng như thường lệ, đến chín rưỡi Yutarô ăn bữa sáng - gồm có

thịt rán và xa-lach rau quả - và uống chén trà. Yutarô người không cao nhưng vạm vỡ, và gần đây lại phát phì ra nữa, đồng thời huyết áp cũng tăng lên khá nhiều. Sau một cuộc công kích kéo dài suốt một năm trời của bà hiền thê yêu quý, ông Yutarô cuối cùng đành phải nhượng bộ và bằng lòng với những bữa ăn sáng thanh đạm theo kiểu Âu châu. Nhưng trong bữa ăn trưa và ăn tối, vì không nỡ từ chối bản thân những lạc thú ở đời, ông vẫn một mực ăn nhiều cơm và mì. Trong các bữa tiệc, nếu không có những món ăn Nhật bản thì ông ăn chẳng còn thấy ngon miệng chút nào nữa. Trong các món uống, Yutarô chỉ thực sự ưa thích rượu sakê, nhưng cùng lắm không có sakê thì ông cũng có thể dùng tạm rượu whisky được.

Sau bữa ăn sáng, Yutarô vừa nhấm nháp chén cà phê vừa thông thả đọc qua mấy tờ báo. Ở phòng bên vợ ông đang ngồi trang điểm. Bà Ritsukê, năm nay đã bốn mươi tám, trẻ hơn chồng bảy tuổi, và nhờ cái thân hình cao dong dỏng, đứng cạnh ông chồng bà trông còn trẻ hơn nhiều. Dĩ nhiên năm tháng vẫn in dấu ấn của nó lên nhan sắc của bà; làn da đã mất cái mịn màng xưa kia, song gương mặt với đôi mắt to và sống mũi thanh tú của bà vẫn còn giữ được những di tích của thời oanh liệt đã qua.

- Mình ạ, hình như Mikikô lại sắp khước từ người ta rồi, - bà Ritsukô nói với chồng trong khi đang kẻ lông mày trước tấm gương. Nét mặt bà hơi đanh, cho nên bà cạo mỏng đôi mày đi và vẽ thêm vài nét cho nó nhích xuống phía dưới một chút.

- Nếu chuyện này lại đoạn tuyệt lần nữa thì trong tầm tay nhà mình không còn chàng rể nào hết, - Yutarô rời tờ báo. - Tôi thất. không hiểu nổi. Thăng ấy con nhà tử tế", người ngợm trông được quá... Con Mikikô không ưa nói vì cái gì?

- Nó nói là thăng ấy bình thường quá.

- Bình thường thì có gì là xấu?

- Sao mình lại hỏi tôi? Tôi đi đâu mà biết được?

Bà Ritsukô cẩn thận vẽ cái lông mày bên phải.

- Mà lại học giỏi nữa. Y khoa đâu có phải chuyện đùa? Cho đến nay nó vẫn học hành xuất sắc lắm, các giáo sư đều khen không tiếc lời...

Không còn mong hưởng thăng con trai vào con đường y học được nữa, hai

vợ chồng Ghyôđa quyết tâm bù lại sự tổn thất này bằng cách thu xếp cuộc hôn nhân của đứa con gái: Mikikô nhất định phải lấy một anh chồng bác sĩ.

- Thằng ấy tốt thật; nó đến là dễ bảo, ngoan ngoãn.

- Ấy, hình như cũng chính vì thế mà con Mikikô không thích nó, - bà Ritsukô thở dài.

- Tôi chả hiểu ra sao. Hay là nó có một anh chàng nào khác mới lọt vào mắt xanh cô nàng?

- Chỉ vớ vẩn. Không thể như thế được. Trường thì toàn nữ sinh, khi ra trường thì không đi làm đâu cả, suốt ngày ở nhà giúp mẹ, có dịp nào làm quen với đàn ông đâu?

- Cái lớp trẻ bây giờ thật không sao hiểu được. - Uống nốt tách cà-phê, Yutarô đứng dậy.

- Cũng đã hăm ba rồi chứ có còn thơ dại gì nữa đâu, mà chẳng thèm toan tính gì cả. Nhắc đến là nó chỉ cười, nói là bạn học cùng lớp còn đến một nửa chưa đi lấy chồng.

- Lúc nào mình thử hỏi xem nó thích hạng thanh niên như thế nào. - Yutarô nói lúng búng.

- Bố nó hỏi thì hơn.

- Bà sao thế, điên rồi chắc? Tôi là bố, là đàn ông hỏi sao tiện?

Mikikô là cái chỗ yếu quan trọng nhất của Yutarô. Ông quý đứa con gái duy nhất đến nước không còn biết phải chẳng gì nữa, từ hồi Mikikô còn bé tí ông đã chịu chuộc nó từng ly từng tí; và bây giờ lớn lên, không có một lời rằng dạy nào của bố còn có thể tác dụng đối với Mikikô nữa.

- Thôi chết, muộn quá rồi kìa.

Bà Ritsukô vừa mở miệng toan gọi cô con gái thì cô ta đã từ trên cầu thang bước xuống.

Mikikô rất xinh; đôi mắt to, cái mũi thon nhỏ. Trông hơi lạnh lùng, nhưng vẫn là một giai nhân, giống hệt bà Ritsukô hồi trẻ.

- Thằng Yudzi vẫn còn ngủ cơ chứ?

- Thôi kệ nó. Rồi nó chắc dậy.

Bà Ritsukô ngồi lên xe. Ông Yutarô lên ngồi cạnh vợ ở ghế sau. Mikikô ngồi ghế trước. Cô đầy tớ gái Tômiyô đứng trên thềm vẫy vẫy:

- Thượng lộ bình an!

Xe phóng ra đường chu vi số 6. Lúc bấy giờ đã quá mười giờ từ lâu, cho nên đường cũng rộng chứ không đến nỗi nườm nượp những xe cộ như vào buổi sáng sớm. Đột nhiên bà Ritsukô hỏi chồng:

- Mình không nghe nói gì về Naôê và Simura à?

- Simura? Simura Nôrikô ấy à?

- Phải.

- Thế chuyện gì?

- Hình như giữa hai người có chuyện gì ấy.

- Khó tin lắm...

- Tôi nói thật đấy.

- Sao ạ, chuyện gì thế mẹ? - Mikikô nhấp nhồm trên ghế xe.

- Không liên quan gì đến mày, - bà mẹ mắng Mikikô rồi quay sang chồng nói tiếp: - Cô Sêkgiuchi nói với tôi như vậy.

- Sêkgiuchi? - Gương mặt ông Yutarô như chưa ra.

Tsuruyô Sêkgiuchi là y tá trưởng của bệnh viện Oriental. Năm nay bà bốn mươi hai tuổi. Trước đây ba năm bà ly dị chồng và ở một mình với đứa con trai hầy còn đi học. Sêkgiuchi làm y tá đã lâu nên khá nhiều kinh nghiệm trong nghề, nhưng lại có một nhược điểm quan trọng - bà ta rất thích ngồi lê đôi mách.

Đối với vợ chồng Ghyôđô, bà ta là một thứ quý nhân; Tsuruyô thường xuyên báo cáo cận kề cho họ rõ tất cả những gì đang diễn ra ở bệnh viện, và không có một việc gì có thể lọt ra ngoài con mắt cảnh giác của bà. Song lượng thông tin được chuyển đến bác sĩ trưởng thì ít mà đến tai bà vợ ông ta thì nhiều hơn, cho nên Yutarô, vốn đã mấy lần lâm vào thế khó xử vì những lời mách lẻo của bà y tá trưởng, không lấy gì làm ưa chuộng bà ta.

- Nghe nói hai người hay gặp nhau ở khu Sibuya...

- Thế à? - Đúng với tính cách của giới nam nhi, Yutarô có một thái độ khá thờ ơ đối với những tin tức như vậy.

- Hơn nữa, quan hệ giữa hai người không lấy gì làm trong sạch cho lắm.

- Thế sao, đã có người chứng kiến hẳn hoi à? - Yutarô điềm nhiên hỏi.

- Là vì Simura thường lại nhà ông ta đấy.

Nhà Naôe ở khu Ikêdziri, cách bệnh viện không xa.

- Thế thì đã sao? Như thế tuyệt nhiên không có nghĩa là họ ngủ với nhau. - Bà Ritsukô phì cười.

- Naôe sống độc thân mà.

- Con cũng nghe nói như vậy, - Mikikô góp chuyện từ ghế xe phía trước. - Simura hầu như bao giờ cũng ở lại bệnh viện đúng vào phiên trực của Naôe. - Ấy đấy, Sêkgiuchi cũng nói thế.

Kể cũng lạ: Lần này bà Ritsukô và cô Mikikô lại tập hợp thành một chiến tuyến duy nhất.

- Thôi được, cứ cho là như thế đi. Nhưng chuyện đó có liên quan gì đến mình đâu?

- Phải, nhưng mà... - thậm chí bà Ritsukô còn nghệt thở vì cảm phẫn.

- Mình ạ, mình nên hiểu rằng ta mời được Naôe về là rất may. Tuy đây là chuyện quá khứ, nhưng dù sao Naôe đã từng giảng dạy ở trường đại học, anh ta là phó giáo sư, thế mà bây giờ lại về làm việc với ta.

- Nhưng vấn đề có phải là Naôe đâu? Cơ sự trước sau toàn do cái con Simura đặt bày ra cả.

- Ô - hô - hô, - Yutarô cười, đẩy ý chế riều. - Bà ghen rồi hay sao?

- Ông nói bậy bạ gì thế? Thật vớ vẩn. - Bà Ritsukô ném về phía chồng một cái nguýt chết người.

- Miễn Naôe làm hết việc mình, còn những chuyện khác thì chẳng liên quan gì đến tôi. - Nói đoạn Yutarô khoát tay một cái.

- Khốn nỗi là trong công việc của ông ta cũng có phải cái gì cũng ổn đâu.

- Naôe ấy à?

- Phải. Ông có nhớ cái ông già Isikura không?

- Isikura?...

- Nằm ở phòng hạng nhì ở tầng tư ấy. Cái ông già bị ung thư dạ dày ấy mà...

- À à! Yôsidzô Isikura, - cuối cùng Yutarô sức nhớ ra.

- Ấy, Naôe cứ cho ông ta dùng ma túy suốt ấy.

- Chắc là để ông cụ đỡ đau?

- Ai biết được. Cũng có thể vì một lý do khác.

- Lại còn lý do nào nữa? - Yutarô bắn khoả giường cao đôi mày.

- Đây dĩ nhiên là tiếng đồn đại, nhưng... - bà Ritsukô ghé tai chồn nói khẽ, - họ nói là ông ta tiêm ma túy cho cụ Isikura để ông cụ chết cho nhanh!
 - Bà nói gì thế? - Yutarô đột nhiên nổi khùng. - Nói bậy thế đủ rồi đấy!
 - Nghe thế nào thì tôi chỉ nói lại như thế cho ông biết.
 - Chuyện vừa rồi cũng do Sêkgiuchi mách lẻo với bà chứ gì?
 - Cô ấy chỉ nói là "Hình như thế"... - Bà Ritsukô thấy chồng đột nhiên nổi giận, hơi hoảng.
 - Sao cô ta lại dám nói như vậy! Chỉ là một cô y tá quên mà... Cả bà nữa cũng hay lắm đấy; người ta nói gì cũng tin! Thật đến khổ với bà!
- Trong khi Ghyôđa gắt vợ như vậy xe đã vào cổng bệnh viện. Yutarô, Ritsukô, và Mikikô đi lên phòng văn thư. Viên quản lý và các cô làm việc trong phòng đều đứng dậy chào vợ chồng chủ nhân.
- Hôm nay trời đẹp tuyệt. - Dường như đã quên hẳn câu chuyện xảy ra trên xe hơi, bà Ritsukô, bằng một động tác thoải mái, cởi bỏ tấm khăn choàng, nhìn ra cái cửa sổ hướng vào sân trong của bệnh viện. Trên một khoảng đất nhỏ đóng khung giữa mấy bức tường đá, khóm cây dăm bụi nở hoa đỏ chói.
 - Bác sĩ Naôê vừa ghé tôi, - viên quản lý kính cẩn báo cáo. Yutarô nhìn ông ta có ý dò hỏi. - Bác sĩ bảo là muốn gặp ngài nói chuyện về một vấn đề gì đấy.
 - Anh nói hộ với ông ấy đến gặp tôi ngay bây giờ.
 - Vâng ạ.

Viên quản lý nhắc máy điện thoại. Bác sĩ trưởng ngồi xuống đi-văng, với lấy một điều thuốc lá trong hộp thuốc bày trên bàn.

- Chào ngài!

Tsuruyô Sêkgiuchi bước nhanh vào phòng. Không biết bà ta đã biết trước rằng bác sĩ trưởng hôm nay sẽ đến bệnh viện, hay chỉ vì bà ta đã canh đúng giờ. Tất cả các nữ y tá trong bệnh viện, kể cả các cô tập sự đều đội mũ vải trắng, và chỉ riêng chiếc mũ vải của Sêkgiuchi có điểm hai cái sọc đen. Chiếc mũ sọc oai vệ ấy rõ ràng là quá lớn đối với bà y tá trưởng Tsuruyô có vóc người nhỏ nhắn, cao chỉ độ thước rưỡi. Khuôn mặt hơi choắc với đôi mắt sâu soi mói, như che dấu cả sự khôn ngoan của bấy nhiêu năm đã sống, toát ra cái vẻ chừng chạc rất thích hợp với một bà y tá trưởng.

- Hôm nay trời trở lạnh, - Tsuruyô nói.
 - Thật đấy. Một thời tiết rất không bình thường đối với tháng mười một! - Bà Ritsukô đỡ lời.
 - Ồ - ồ, hôm nay phu nhân làm tóc kiểu mới!
 - Vâng, tôi đã quyết định chải tóc ngược lên trên, nhưng quả tình tôi cũng không biết như thế này trông có được không...
 - Được quá đi chứ! Phu nhân có một khuôn mặt trái xoan tuyệt vời, chải thế rất hợp. - Bà y tá trưởng mỉm cười ngọt sớt.
 - Thật à? Vậy mà tôi cứ lo...
 - Mà tóc phu nhân mới tuyệt làm sao, vừa dày vừa dễ chải. Mềm mại không thể tả được.
 - Phải. Chính tôi cũng không ngờ nó dễ uốn thế.
- Thường thường, những khi khen bà vợ, Tsuruyô cũng không quên nịnh cả ông chồng.
- Viên quản lý đã gọi điện thoại xong đặt ống nghe xuống bàn.
- Bác sĩ Naôê hiện đang đi thăm các phòng bệnh nhân. Hết xong việc bác sĩ sẽ đến ngay.
 - Cảm ơn.
- Bác sĩ trưởng giờ cuốn sổ trực đêm. Ở trang cuối, nét chữ của Nôrikô viết: "Bác sĩ trực: Naôê. Y tá: Nôrikô Simura, Kaôru Unô".
- Tối hôm qua họ chở đến bệnh viện một tên rất khả nghi, một tên cướp thì phải, - Sêkgiuchi thông báo.
 - À, cái người này đây hả?- Mắt bác sĩ trưởng đang lướt qua trang giấy, dừng lại ở dòng ghi tên họ nạn nhân.
 - Bị đánh vào mặt bằng một cái chai. Mất rất nhiều máu.
 - Thế giấy tờ bảo hiểm của hắn ổn cả chứ? - Bác sĩ trưởng quan tâm đến phương diện này của sự việc hơn.
 - Dạ không rõ, nhưng người ta có ứng cho hắn ba mươi ngàn yên. - Câu này bà y tá trưởng nói với cái giọng như thể chính bà đã trả món tiền này. - Bệnh nhân đang ở trạng thái say cho nên phá phách rất dữ, phải nhốt vào nhà toa-lét cho đến khi hắn chịu yên...
 - Trong toa-lét ư? - Bà Ritsukô kinh ngạc thốt lên.

- Phải, trong toa-lét phụ nữ. Ở phòng cấp cứu ấy.
- Ai trực?
- Bác sĩ Naôê.
- À, ra thế...

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương III

Mấy ngày hôm ấy quang đăng, ẩm áp lạ thường đối với tiết tháng mười một. Đúng năm giờ chiều, Nôrikô xuống xe buýt ở trạm Shibuya và thông thả tản bộ trên phố, lơ đãng đưa mắt nhìn vào các cửa hàng. Năm ấy các kiểu váy dài đã trở thành thời thượng, nhưng các kiểu váy "miđi" và "mắcsi" cũng còn ít gặp trên các đường phố. Những kiểu váy ấy không lấy gì thích hợp với phụ nữ Nhật Bản vốn thấp và to ngang; vải may váy tồn không ít, mà công may cũng chẳng rẻ nào.

Mắt Nôrikô cũng không lấy gì làm đẹp lắm, và khuôn mặt cô có lẽ hơi thôi một chút, nhưng đối với hình dáng mảnh dẻ, uyển chuyển và đôi chân thanh tú của cô thì chắc chắn là kiểu "miđi" rất hợp. Song một cuộc mua sắm như vậy sẽ là một vố khá nặng đánh vào túi tiền, và lại một cô y tá thường mà ăn mặc như vậy thì e rằng sẽ quá cầu kỳ.

Sau khi đi lang thang một lúc trong gian hàng bán áo may sẵn, Nôrikô từ bỏ hẳn ý nghĩ sắm "miđi" và đi lên tầng trên, nơi có gian hàng giày dép. Ở gian hàng này đang có khá đông những thiếu phụ đi mua sắm.

Sau khi ướm thử mấy đôi giày, Nôrikô chọn một đôi ủng đen cao đến đầu gối, buộc bằng dây: đôi này rất hợp với váy hơi ngắn của cô. Nôrikô thay giày, cô bán hàng bỏ đôi giày cũ vào hộp trao lại cho cô, và cô bước ra đường. Cái đồng hồ điện ở trạm xe chỉ 6 giờ 15. Naôê sẽ đến vào lúc 6 giờ rưỡi, thành thử còn có thể dạo chơi mười lăm phút nữa...

Nôrikô đi qua lòng đường và thông thả tản bộ trên phố Đônghendzakan, bả cửa hiệu nào cũng ghé vào. Và đây đã là quán cà phê nơi hẹn hò. Nôrikô mở cửa bước vào và ngồi xuống cạnh một chiếc bàn con.

Lúc bấy giờ đã là sáu giờ hai mươi lăm, nhưng Naôê vẫn chưa đến - Nôrikô cũng biết như vậy là rất bình thường. Họ gặp gỡ hẹn hò đã từ lâu, nhưng, Naôê chưa có lần nào đến trước giờ hẹn. Hoặc là anh đến muộn, hoặc là (trong trường hợp may mắn nhất) anh đến đúng phóc giờ hẹn không sai một

phút. Nôrikô đã quen và không giận. Quán cà phê được gọi là Phênix. Nôrikô bắt đầu hẹn hò với Naôê từ tháng tám, tức một tháng sau khi anh đến làm việc ở bệnh viện, và cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ cũng diễn ra ở quán "Phênix".

Ban đầu, Nôrikô thấy Naôê khô khan và khó gần. Một ông thầy thuốc lạnh lùng, không cảm xúc. Với các bệnh nhân cũng như các nữ y tá, Naôê ít khi nói chuyện, có chăng cũng chỉ nói về những điều cần thiết nhất; thái độ lãnh đạm của anh nhiều khi gần như thô lỗ. Cá cô nữ y tá xì xào:

- Bác sĩ Naôê tự đặt mình quá cao. Còn phải nói, người ta là giảng viên đại học kia mà...

Bà y tá trưởng cho đến bây giờ vẫn nghĩ như thế. Nôrikô thì thoát tiên không hề có chút thiện cảm nào với ông bác sĩ mới đến. Nhưng ngay từ tuần đầu cô đã có dịp phụ mổ cho Naôê: cô đã phải kinh ngạc trước vẻ đẹp tinh vi và chính xác của cách làm việc của anh. Cắt ruột thừa là một phẫu thuật tối đơn giản, chẳng có gì khó khăn đối với bất kỳ một bác sĩ phẫu thuật nào, huống hồ đối với một phó giáo sư trong bệnh viện của trường đại học. Nhưng tài ba của Naôê không phải ở chỗ đường khâu nhỏ và gọn gàng, và thậm chí cũng không phải ở chỗ toàn bộ cuộc phẫu thuật được hoàn thành đúng trong vài phút: ở đây không có một động tác thừa, không bao giờ con dao mổ ăn xuống một cách ngập ngừng, không bao giờ một động tác đã bắt đầu lại ngừng lại ở giữa chừng. Những ngón tay dài và thon, của Naôê, giống như những cơ chế cực kỳ chính xác, bao giờ cũng đặt đúng phóc vào nơi cần thiết. Nôrikô là một nữ y tá chuyên phụ mổ, cô đã được chứng kiến không ít những phẫu thuật, nhưng chưa bao giờ cô được trông thấy một sự hoàn mỹ như vậy. Naôê ít khi mở miệng nói gì, nhưng khi đã nói thì chỉ đi vào cốt lõi của những điều cần nói. Các bệnh nhân kể cả những người không biết gì về cái quá khứ vẻ vang của anh ở trường đại học, cũng đều đánh giá được rất nhanh những phẩm chất ưu tú của người bác sĩ phẫu thuật mới.

Phải, Naôê có một kỹ thuật thực sự tài hoa, không ai bì kịp, nhưng lại lạnh lùng một cách kỳ quặc với những người chung quanh. Hình như anh chân thành quan tâm đến các bệnh nhân, nhưng đồng thời dường như lại giữ một

khoảng cách khá xa với họ. Sự lãnh đạm của anh làm cho Nôrikô lo lắng, nó gây nên trong lòng cô một mối e ngại mơ hồ, hầu như bất tự giác.

Hai người đã trở thành gần gũi ngay từ buổi hẹn đầu tiên. Từ quán cà phê họ đưa nhau đến quán ăn, rồi về khách sạn. Nhìn từ bên ngoài, mọi sự có vẻ như thể Naôê lôi cuốn và quyến rũ Nôrikô, nhưng thật ra, mặc dầu anh không ngờ, anh chỉ lẩn theo những đường rày do Nôrikô đặt sẵn...

Nôrikô không còn là một cô gái ngây thơ, thiếu kinh nghiệm. Ba năm trước đây, khi cô mới tốt nghiệp trường y tá, Nôrikô có quen với một thanh niên hơn cô năm tuổi. Anh ta làm trong một hãng buôn, và hai người gặp nhau hoàn toàn do sự tình cờ: Nôrikô gặp anh ta vào một hôm anh đến khám bệnh.

Và vào một ngày đẹp trời anh ta đã dùng sức chiếm đoạt Nôrikô một cách thô bạo. Cuộc đàn dúi của họ kéo dài nửa năm, rồi sau đó anh ta được đổi đi Sendai, và những quan hệ giữa hai người bị đứt đoạn. Nói chung, ngay từ đầu đã có thể thấy rõ rằng đối với anh ta, đây chẳng qua là một trò giải trí, và Nôrikô thề với bản thân là từ nay đến chết sẽ không bao giờ đàn dúi gì với đàn ông nữa. Thế nhưng bây giờ cô không sao tưởng tượng là mình có thể thiếu Naôê được. Ngay cả sự chờ đợi khắc khoải những khi Naôê trễ hẹn - mà đối với Naôê thì đó là chuyện thường xuyên - cô cũng vui lòng chịu đựng.

Nôrikô nhìn đồng hồ. Đã sáu giờ ba mươi lăm. Quán cà phê dọn ở tầng hầm, nên nhìn qua cửa sổ cô chỉ thấy những đôi chân bước trên vỉa hè. Những đôi giày cao gót... Những đôi guốc thuyền... Những đôi ủng cao... Thịnh thoảng lại thấy lướt qua một cái gấu váy dài. Đôi khi có một đôi chân tự dưng đứng lại, rồi sau đó quay chiều và vội vã đi ngược trở lại.

Naôê xuất hiện ít phút sau khi có một chiếc váy dài kèm theo ba đôi giày đàn ông lướt qua cửa sổ. Vẫn như những lần trước, anh không hề nghĩ đến chuyện giải thích lý do chậm trễ, chỉ lặng lẽ ngồi xuống bàn và phanh áo choàng ra.

- Anh vừa gặp bà y tá trưởng - Naôê thông báo.

- Đi một mình à?

- Đi với Kaôru Unô

- Ở đâu?
- Đằng kia, ở ngã tư.
- Họ không đến đây chứ? - Nôrikô lo sợ.
- Không đến đâu. Họ chuyển sang bên kia đường rồi. - Naôê hất hàm về một phía nào đấy bên cửa sổ.
- Em thấy hình như cô ta hơi nghi ngờ.
- Naôê gọi người hầu bàn lấy cà phê.
- Đấy như hôm qua: Em vừa đi trực về thì có tiếng gõ cửa Sêkgiuchi. Bà ấy đến hỏi xem đêm qua có chuyện gì.
- Naôê lặng lẽ lấy thuốc lá châm hút.
- Nhân thể bà ta cũng hỏi có phải anh uống rượu trong phiên trực không?
- Thế em trả lời ra sao?
- Em nói là em không biết rõ lắm, nhưng theo em thì không.
- Naôê thở khói ra, môi chỉ nhích lên một chút trong một nụ cười khó nhận thấy.
- Sau đó bà ấy lại hỏi Kaôru, và hình như cô ta mắc bẫy bà phun ra hết.
- Thế đấy! - Naôê cười ngạo nghễ.
- Chẳng có gì để mà cười hết! Bà y tá trưởng đã mách hết với bà vợ bác sĩ trưởng. - Nôrikô giận dữ cau mày, nhưng trong giọng nói của cô chứa chan một âm hưởng âu yếm. - Bà ta mách cả chuyện anh với em nữa.
- Nôrikô nhấn mạnh ba tiếng "anh với em" một cách đầy ý nghĩa.
- Chà chà!
- Nôrikô bối rối.
- Thế bà ta mách những gì? - Naôê hỏi.
- Một cô hầu bàn đến đặt một tách cà phê trước mặt anh.
- Đã từ lâu em nghĩ không biết có nên dọn ra khỏi chung cư hay không, - Nôrikô cúi đầu nói rất khẽ.
- Dĩ nhiên ở đấy tiện mà rẻ, nhưng... quá nhiều những kẻ ác miệng. Em không chịu nổi nữa đâu.
- Naôê im lặng ngồi nghe.
- Em sẽ thuê một căn phòng ở chỗ nào gần gần một chút...
- Bao giờ?

- Em cũng chưa biết. Em chưa nhất định.
- Khi nào em quyết định thì cho anh biết. Anh sẽ đưa tiền.
- Em kể chuyện này không phải vì mục đích ấy! - Nôrikô đỏ mặt và giận dỗi ngoảnh mặt đi.
- Ủ thì thôi, thôi. Hôm nay em rồi chứ?
- Vâng.
- Đến nhà anh đi.
- Em không làm phiền anh chứ?
- Không đâu, không có gì phiền lắm.

Nôrikô nhìn thẳng vào mặt Naôê rồi gật đầu. Không động đến tách cà phê Naôê cầm lấy mảnh giấy tính tiền để trên bàn và đi ra bàn thủ quỹ.

Nhà Naôê ở trong một ngõ hẻm nhỏ, yên tĩnh lạ lùng, cách không bao xa đây phố Tamgawa nhộn nhịp.

Căn hộ của anh thuê có hai phòng: một phòng khách nhỏ bày biện theo phong cách Âu châu, và một căn bếp đồng thời dùng làm phòng ăn. Căn bếp bày đủ các thứ bát đĩa soong nồi, mặc dầu Naôê thường không ăn ở nhà và không bao giờ tự nấu lấy ăn. Trong phòng khách sàn trải một tấm thảm, trong góc đặt một chiếc bàn thấp, một bên tường đặt chiếc đi văng, bên tường đối diện kê một chiếc giường.

Khi Naôê và Nôrikô vào nhà, Nôrikô toan đi vào căn bếp để đặt ấm trà, nhưng Naôê nóng nảy ôm lấy cô. Nôrikô cố vùng ra.

- Trà thì để sau cũng được, - Naôê lại kéo Nôrikô vào lòng. Chiếc áo dài tuột xuống sàn nhà. Naôê bế Nôrikô lên tay, đưa nàng về phía giường.

Thường ngày vốn khô khan và dè dặt, hôm nay Naôê tìm đến thân thể Nôrikô với một dự vọng cuồng nhiệt bất ngờ. Lòng Nôrikô tràn ngập một nỗi hổ thẹn pha lẫn với một niềm khoái lạc vô bờ.

- Anh tắt đèn đi, - cô van xin, người cô dúm lại vì ngượng ngùng, mặc dầu Cô biết rõ hơn ai hết rằng van xin tuyệt nhiên không có nghĩa là sẽ được chịu theo.

Nôrikô ra đời ở Ngiiata, học hết trung học ở đấy rồi sau đó mới lên Tokyo, và da cô trắng như vẫn thường thấy ở những người sinh trưởng ở vùng tuyết. Tuy trông bề ngoài có vẻ bé nhỏ và mảnh khảnh, Nôrikô khi cởi quần

áo ra tuyệt nhiên chẳng gầy gò chút nào: người cô đầy đặn một cách bất ngờ. Naôê nhìn không rời mắt làn da trắng của cô đang ửng hồng lên dần dần đến mức gần như ngả sang màu biếc, và Nôrikô, cảm thấy cái nhìn của anh đặt lên người mình, tưởng có thể bốc cháy lên vì xấu hổ. Giá có thể vùng ra và bỏ chạy! Nhưng thể xác của cô không sao phục tòng ý nghĩ ấy được.

Trong ái ân, những cử chỉ âu yếm của Naôê có một cái gì vô tư và minh mẫn khác thường. Đôi khi Nôrikô bàng hoàng sợ hãi: Cô có cảm giác như bị phơi bày ra giữa ánh sáng ban ngày. Nhưng lạ thay điều đó chỉ nung đốt cô thêm và đem lại cho cô một khoái cảm kỳ lạ.

Đôi mắt lạnh lùng của Naôê chăm chú sờ nắn thân thể cô. Cô nghĩ thầm "khác nào khi đang mổ" Nhưng rồi dần dần cô cũng quen với những cái kỳ quặc của Naôê và chỉ về sau, khi còn lại một mình, nhớ lại cái nhìn tỉnh táo và chăm chú của anh, cô mới đỏ mặt lên vì hổ thẹn.

Nôrikô thức dậy muộn - cô tỉnh dậy vì cánh tay trong khi ngủ đặt ở một tư thế không thuận, bị tê. Cô từ từ ngẩng đầu lên; Naôê đang nằm quay lưng về phía cô đọc báo. Nôrikô choàng dậy, vờ những áo xống vứt bừa giữa sàn nhà chạy vào buồng tắm. Trong thân thể cô vẫn còn vương lại cái cảm giác ngọt ngào, như thể cô đang bước trên mây. Nôrikô nhìn bóng mình trong gương. Đôi mắt cô, thường không biểu hiện một cái gì rõ rệt, bây giờ đang ném ra những tia sáng long lanh. Khi Nôrikô ra khỏi buồng tắm, Naôê vẫn nằm ở tư thế cũ, đọc một cuốn sách tiếng Âu châu.

- Pha trà anh nhé? - Nôrikô gọi ý.

Naôê gật đầu, mắt vẫn không rời cuốn sách. Nôrikô đổ nước nguội trong bình tra ra, rót nước sôi vào.

Naôê miễn cưỡng đứng dậy khoác chiếc áo pyjama màu xanh đậm.

- Tự dừng muốn ăn cái gì...

- Em đi nấu nhé? - Nôrikô cuống quýt.

- Nấu làm gì mất công. - Naôê nhăn mặt - Bảo họ mang sushi đến thì hơn.

... Nôrikô ra phòng ngoài gọi điện nhà hàng rồi quay vào nhìn thấy Naôê đang ngồi vùi đầu vào đọc sách. Sau khi thỏa mãn được dục vọng, biến

thành một con người hoàn toàn khác. Nôrikô hơi tức.

Biết làm thế nào để lay chuyển Naôê? Cô suy nghĩ rất lung tung để tìm ra một đề tài có thể hấp dẫn

Naôê.

- Em nghe nói cụ Isikura sắp được mổ phải không?...

- Ừ,

- Kôbasi nổi khùng lên khi nghe nói như vậy.

Bây giờ Naôê mới rời cuốn sách. Nhận thấy anh phải ứng phó, tuy là một cách yếu ớt như vậy, Nôrikô vững tâm hơn.

- Bác sĩ nội khoa Kawahara cũng nói là việc này không thể nào hiểu được.

- Sao vậy?

- Vì phẫu thuật chỉ làm cho cái chết gần lại.

Naôê, vẻ chán chường, nuốt một miếng thuốc vào miệng. Nôrikô vội quẹt diêm. - Anh mổ ông cụ để làm gì?

Naôê bỏ câu hỏi ngoài tai, lại cúi đầu đọc sách. Nếu anh đã không muốn trả lời thì không có cái gì có thể làm cho anh thốt ra một tiếng. Biết rõ điều đó, Nôrikô đành rút lui. Cô thở dài đứng dậy.

Nôrikô vốn quen sạch sẽ, không chịu nổi sự lộn xộn dù nhỏ đến đâu, cho nên mỗi lần đến nhà Naôê, cô đều lập tức bắt tay vào dọn dẹp. Cứ ba ngày một lần bà già giữ cổng lại đến dọn dẹp căn nhà độc thân của Naôê. Naôê thường về khuya cho nên trong nhà cũng không đến nỗi bẩn, nhưng khắp nhà chỗ nào cũng có những cái ly uống rượu chưa rửa và những cái chén có cặn cà phê đọng lại ở đáy.

Nôrikô vợ hết các chén đĩa bẩn đi rửa, còn Naôê thì vẫn vùi đầu vào cuốn sách như trước. "Anh ấy thì cứ ngồi đọc, còn mình thì tha hồ mà rửa chén!"

- Nôrikô phần uất nghĩ thầm, tuy trong thâm tâm cũng chẳng có gì phản đối. Rửa xong cô tráng lavabô và cầm chiếc máy hút bụi.

- Anh đứng lên một chút nhé.

Naôê bực mình ngược mắt lên.

- Thôi đi. Có bẩn gì lắm đâu.

- Anh thật! Bao nhiêu là bụi kia kìa!

Rồi không thèm để ý đến những lời phải đối, Nôrikô cho máy hút bụi chạy.

Naôê đành miễn cưỡng đứng dậy đi ra bao lơn. Qua khung cửa sổ mở rộng có thể nghe tiếng ồn ào của thành phố vọng lại.

Nôrikô hút bụi thật kỹ dưới đi văng và chuyển sang gầm giường. Sau đó cô lau bàn và trả lại khăn trải giường. Cô cài tấm chăn lên, dẹp mấy cái gối ra chỗ khác và bắt đầu kéo lại tấm drap nhàu cho thật thẳng. Bỗng nhiên máy ngón tay cô sờ phải một cái gì cứng cứng. Một chiếc kẹp tóc. Nôrikô đặt có lên lòng bàn tay. Màu đen hình chữ U. Nôrikô không bao giờ dùng kẹp, cô thích dùng trâm hơn, và không phải màu đen là màu xanh.

Tay cầm chiếc cặp, cô bước ra bao lơn, Naôê đang đứng quay lưng lại hút thuốc.

- Cái này của ai? - Nôrikô hỏi, cố tự kiềm chế, anh đóng cửa bao lơn và ngồi xuống cạnh bàn.

- Có một người đàn bà nào đến đây, phải không?... Người ấy đánh mất cái này?

- Đánh mất cái gì?

- À, đồ vật ấy mà!

- Em rót trà đi thì hơn, - Naôê nói giọng dàn hòa.

- Em tìm thấy ở trong giường đấy!

Nôrikô ném cái cặp lên bàn. Naôê im lặng đưa mắt nhìn nó một cái rồi hờ hững quay mặt đi.

- Ngày mai anh làm ơn bỏ giặt cái thứ chăn mền và áo gối cho tôi nhờ nhé.

Cả người run lên vì giận, Nôrikô quay ngoắt vào bếp. Naôê ngồi yên không một tiếng động.

Khi Nôrikô cầm ấm trà đi vào phòng cái kẹp vẫn nằm ở chỗ cũ. Naôê ngồi xuống vui đầu vào cuốn sách.

Watanabe Dzunichi
Đền Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương IV

Buổi khám bệnh ở bệnh viện Oriental bắt đầu từ chín giờ sáng và kết thúc lúc năm giờ chiều. Giữa trưa nghỉ chừng một tiếng để ăn cơm.

Các nữ y tá đến làm việc vào khoảng gần chín giờ. Đến giờ, họ tập hợp lại một lát để nghe cô y tá trực đêm báo cáo và giao ban, nghe những chỉ thị của y tá trưởng về những công việc ngày hôm nay và nghe thông báo về các kế hoạch. Buổi họp ngắn này thường chỉ mất mười đến mười lăm phút, sau đó các cô gái giải tán, mỗi người chạy một phía về nơi làm việc.

Các bác sĩ thường đến vào khoảng chín rưỡi. Theo điều lệ chính thức thì họ phải có mặt lúc chín giờ, nhưng hầu như không có ai đến vào giờ này, và lại các nữ y tá thường cầu nhàu khó chịu khi có bác sĩ nào bắt đầu sai bảo này nọ trước buổi họp sáng. Dù sao thì các bác sĩ cũng phải có mặt chậm nhất là mười giờ sáng, vì đúng mười giờ bác sĩ trưởng đến.

Naôê thường là người đến sau cùng - sau chín giờ rưỡi và nhiều khi gần mười giờ. Thường thường vào giờ này bác sĩ phẫu thuật thứ hai là Kôbasi đã bắt đầu khám các bệnh nhân được một lát. Cách đây hai năm, Kôbasi đã kết thúc thời gian thực tập và nhận một chỗ ở khoa phẫu thuật trong bệnh viện của trường đại học.

Kôbasi làm việc ở bệnh viện Oriental mới được hai tháng. Trường đại học phái anh về đây để thực tập thêm nửa năm. Số là phải sau một vài năm làm việc, khi đã thuần tay trong những phẫu thuật đơn giản nhất thì một bác sĩ trẻ tuổi như vật mới giúp ích được phần nào cho bệnh viện.

Kôbasi biết Naôê qua những bài viết trên các tạp chí khoa học và qua những lời nhận xét của các nhà y học. Naôê được coi là một bác sĩ phẫu thuật có tài, cho nên mọi người đều kinh ngạc khi ông đột nhiên bỏ trường đại học để chuyển sang ở một bệnh viện tư. Khi Kôbasi được phái về bệnh viện Oriental, một người bạn ra trường trước anh vài năm đã nói với một giọng đầy ganh tị: Bác sĩ trưởng của bệnh viện Oriental là một gã lang băm,

nhưng ở đây lại có Naôê. Cái ông bác sĩ Naôê trước làm việc ở trường đại học ấy. Cậu thật là may mắn cực kỳ, cậu sẽ có thể học hỏi ông ta. So với thân phận của một anh bác sĩ phải rơi vào một bệnh viện thành phố vớ vẩn nào thì đây thật là một điểm phúc . Bản thân Kôbasi cũng nghĩ đúng như vậy. Anh ước mơ sẽ tích lũy được nhiều kinh nghiệm quý báu trong khi học hỏi Naôê trong nửa năm trời.

Song mới về được ít lâu anh đã thấy Naôê khó gần và lặng lẽ đến kỳ lạ. Có , Không - ngoài hai tiếng đó ra hầu như chẳng thấy ông nói gì hơn. Khi Kôbasi tìm cách hỏi thêm một vấn đề gì thêm cho thật cặn kẽ, Naôê thường chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện. Quả tình trong những cuộc phẫu thuật, Kôbasi cũng học thêm được ít nhiều trong khi theo dõi những động tác của ông ta. Nhưng chung qui chỉ có thế. Naôê không có gì thiết tha trong việc hướng dẫn người bạn đồng nghiệp trẻ đi vào những hiểu biết và những kỹ thuật tinh vi không thấy nói đến trong các sách giáo khoa. Những lần chính Kôbasi mồi thì Naôê chỉ im lặng quan sát anh làm. Ông không bao giờ khen hay quở trách Kôbasi. Chỉ khi nào anh ta làm sai, Naôê mới buông một tiếng cộc lốc: Không phải thế . Kôbasi không tài nào hiểu được: Phải chăng Naôê chỉ làm biếng không muốn mất công hướng dẫn anh ta, hay là ngay từ đầu ông ta đã không coi anh là một người học trò có triển vọng. Trong khi đó thì Kôbasi thậm chí gần như thuộc lòng bản luận án của Naôê. Chỉ cần có ai nói: Tôi không hiểu người ta tìm thấy cái gì đặc biệt trong bản luận án này! Có ai cần đến một công trình nghiên cứu cài màu ly phân của thận nhân tạo?! là Kôbasi lập tứ nổi sùng: Phương pháp này đang được ứng dụng rộng rãi không chỉ ở Mỹ, mà cả ở cộng hòa liên bang Đức và ở Pháp. Công trình của Naôê cực kỳ chính xác . Những chương trong luận án có đề cập những vấn đề phẫu thuật thì Kôbasi đều có thể nhắm mắt đọc lầu lầu. Anh hết sức khâm phục những trí thức uyên bác cũng như cái nghệ thuật điều luyện của Naôê, nhưng dù có cố gắng bao nhiêu anh cũng không thể khoét được một đột phá khẩu trong bức tường cách biệt mà ông ta đã dựng lên xung quanh mình. Chỉ cần bước một bước thôi qua cái vạch ngăn cấm, thì một cánh cửa vô hình đã lập tức đóng sập lại ngay trước mũi anh. Thật là một con người kỳ quặc! - Kôbasi băn khoăn tự nhủ. Dĩ nhiên là có thể

tìm cách giải thích tất cả những điều đó bằng cái tính cách xấu bụng và khó tính của Naôê, nhưng cách giải thích này không thể làm Kôbasi hài lòng. Có lẽ sở dĩ như vậy chẳng qua là vì ông ta với mình học trong những trường đại học khác nhau chẳng? - Kôbasi loay hoay trong những phỏng đoán tương tự. Nhưng có một lần, một người quen của Naôê đến bệnh viện tìm ông mượn một số tài liệu gì đấy. Trước kia hai người cùng học một lớp với nhau, thế mà Naôê vẫn tiếp người bạn đồng nghiệp với một thái độ không kém lạnh lùng một chút nào. Người ấy nói: Naôê tiên sinh đã thay đổi rất nhiều, rồi vội vàng cáo từ. Như vậy nghĩa là Naôê lạnh nhạt không phải riêng gì đối với Kôbasi...

Tại sao Naôê bỏ trường đại học đi nơi khác? Điều đó Kôbasi không thể nào hiểu được, thế nhưng rõ ràng là nếu không giải được bài tính đồ này thì không thể nào khám phá được những nguyên nhân bí ẩn của thái độ lạnh lùng khép kín của Naôê. Những nguyên nhân thật của thái độ ấy thì không ai biết được, dù là người bạn học kia hay là bác sĩ trưởng, hay là người chị của ông cũng vậy. Có một cái gì không ổn ở đây... - Kôbasi nghĩ như vậy. Ở phía sau cái mặt nạ thường ngày với vẻ đẹp lạnh lùng của nó hình như có che dấu một gương mặt hoàn toàn khác mà những người xung quanh không thể hay biết, và có lẽ chính điều đó làm cho Kôbasi suy nghĩ lao lung, chính điều đó thu hút anh như một chất nam châm.

"Dù sao chẳng nữa thì mình được làm việc với một bác sĩ lỗi lạc như vậy cũng là một điều may mắn lớn lao!" - Kôbasi tự thuyết phục mình một cách nhiệt thành.

Thế mà bây giờ Naôê lại có ý định mổ cụ già Yôsidzô Isikura! Dù là một người khâm phục Naôê đến như anh cũng không sao hiểu được việc này. Quả tình trước đây cũng đã có lần những lời khuyên và những phương pháp điều trị của Naôê gieo những mối ngờ vực vào lòng Kôbasi, nhưng lần này thì... Hôm qua Kôbasi nhân ghé vào trường đại học đã kể cho bạn mình nghe tất cả những chuyện này, và cuộc nói chuyện đã làm cho Kôbasi tin hẳn rằng mình đúng.

Vào ngày dự định mổ, Kôbasi đến phòng điều hành sớm hơn thường lệ, mặc áo blouse trắng, ngồi xuống đi văng, giở một tờ báo ra chờ Naôê đến.

Nhưng chưa được năm phút thì cô nữ y tá Sawanô từ phòng cấp cứu chạy lên.

- Thưa bác sĩ, có một bệnh nhân đến!
- Cái gì nữa thế - Kôbasi rời tờ báo.
- Cái cậu thiếu niên vừa được cắt bỏ chiếc móng tay hôm qua ấy.
- Thì sao? Chỉ cần thay băng. Cô có thể tự làm lấy.
- Vâng, nhưng... Hôm nay đã là ngày thứ hai mà...
- Cô bảo cậu ấy đợi một chút. Tôi đang cần nói chuyện với bác sĩ Naôê.

Cô y tá làm ra một vẻ mặt bất mãn rồi đi ra ngoài.

Theo một tập quán đã hình thành từ trước, người khám các bệnh nhân mới đến bệnh viện lần đầu trước tiên là Naôê. Ông chẩn đoán bệnh và chỉ định cách điều trị xong mới chuyển lại cho Kôbasi. Hai bác sĩ phẫu thuật ngồi đối diện với nhau ở hai bên bàn khám bệnh. Các bệnh nhân mới làm tốn khá nhiều thời giờ, nhưng so với những người đến khám lần thứ hai hay thứ ba thì họ không đông bằng. Cũng có khi bệnh tình tiến triển thêm nay cách điều trị tỏ ra vô hiệu: lúc bấy giờ bệnh nhân lại được trả về cho Naôê. Ngoài ra, Naôê còn phải khám những bệnh nhân được ai đó gửi gắm riêng cho ông. Naôê giải quyết khá nhanh những trường hợp thuộc phần việc của ông. Xong việc, ông thường lấy tạp chí ra và vùi đầu vào một bài nào đấy. Kôbasi bận bịu với các bệnh nhân của mình, cố gắng làm ra một vẻ mặt thản nhiên. Dĩ nhiên Kôbasi so với Naôê thua kém hẳn về kinh nghiệm và kỹ năng, cho nên cách chia việc như vậy không làm cho anh bất mãn chút nào. Nhưng nói chung thì Naôê lẽ ra thỉnh thoảng có thể giúp Kôbasi một lời khuyên hoặc khi hết việc có thể làm hộ anh nữa... Nhưng điều đó lại không bao giờ xảy ra. Cả cái thái độ Naôê hình như muốn nói: Xin để cho tôi yên. Nhưng Kôbasi uất ức chủ yếu không phải vì cái tính vị kỷ của ông, mà vì cái vẻ thờ ơ lạnh lùng của ông thì nhiều hơn: Anh không thể nào quen được với cái vẻ ấy...

Theo thường lệ, Naôê đến sau chín rưỡi một chút

- Chào bác sĩ, - Kôbasi cúi chào Naôê.
- Chào anh, - Naôê đáp lễ, mặt vẫn quay về phía cái tủ chim. Kôbasi giả vờ tìm một cái gì trên giá sách. Anh lấy cuốn " y học , lật vài trang. Naôê, lúc

bấy giờ đã mặc áo blouse, đang đi ra phía cửa.

- Thừa tiên sinh, tôi muốn hỏi tiên sinh một điều.

- Vâng?

Cũng như mọi khi, gương mặt Naôê xanh nhợt nhạt.

- Tôi muốn hỏi về bệnh nhân Isikura. Tiên sinh vẫn quyết định mổ ông cụ à?

- Tôi đang chuẩn bị mổ

- Tôi phản đối cuộc phẫu thuật này.

- Tại sao?

- Muộn rồi. Cắt bỏ một cái mà đã có di căn chỉ làm cho bệnh nhân chết nhanh hơn.

- Nhưng tôi không hề có ý định cắt bỏ u. Tôi chỉ rạch ra rồi khâu lại, để cho bệnh nhân nghĩ rằng người ta đã cắt bỏ những phần bị tổn thương.

- Nhưng... - Kôbasi đang nói bỗng im bặt không sao nói tiếp được nữa.

Trung thực mà nói, tối hôm qua anh cũng đã từng thoáng nghĩ đến một giải pháp tương tự, nhưng anh đã lập tức gạt nó đi. Anh không thể nào tưởng tượng nổi rằng Naôê dám làm một việc như vậy. Có thể đây là một cách giải quyết vấn đề, nhưng nó quá ư tàn nhẫn...

- Vậy tiên sinh sẽ nói với bệnh nhân là đã cắt bỏ hết những gì cần cắt bỏ?

- Tôi sẽ nói là tôi đã cắt bỏ những gì có thể cắt bỏ

- Nhưng chính ông cụ biết là có u rồi kia mà! Có một lần chính ông cụ cầm lấy tay tôi để lên bụng đúng vào chỗ có thể sờ thấy thớ thịt co cứng lại.

Naôê lặng thinh.

- Ông cụ sẽ hiểu là chúng ta lừa dối!

- Ông cụ sẽ hiểu hay sẽ không hiểu... Đoán trước như vậy phỏng có ích gì? Cứ làm rồi sẽ biết.

- Không thể coi bệnh nhân như một kẻ toàn toàn đần độn! Nếu ông cụ hỏi cho kỹ được thật ra bệnh của mình là bệnh gì, thì chúng ta sẽ trả lời sao?

- Có thể nói rằng ông ta bị một vết loét lan rộng.

Naôê thông thả cài khuy áo blouse. Kôbasi cảm thấy cơn giận lại bắt đầu sôi lên trong người anh.

- Dù sao cũng không thể dấu nổi một sự lừa dối!

- Ông cụ bị ung thư. Thành thử dù sao cũng đành phải nói dối.
 - Nhưng mỗ như vậy... chẳng lẽ lại cần phải nói dối đến mức ấy?
 - Tất cả đều tùy quan điểm.
 - Khi ông cụ biết ra sự thật, ông ấy sẽ cay đắng vô cùng.
 - Có thể.
 - Đến khi ông cụ than thở rằng mỗ rồi mà vẫn không đỡ chút nào, thì chúng ta xử lý ra sao?
 - Thì im lặng mà nghe.
 - Thế nếu ông cụ đồn ta vào chân tường?
 - Không đồn đâu.
 - Tại sao?
 - Khi cái chết đến gần, con người bao giờ cũng tự mình cảm biết được. Chúng ta không có nhu cầu phải nói rõ ra.
 - Thế còn...
 - Bệnh nhân sẽ im lặng khi biết rằng không còn ai có thể cứu mình nữa. Và đồng thời lại bầu vịu lấy niềm hy vọng cuối cùng. Bệnh nhân sẽ không oán giận nếu người ta không nói với họ là họ bị ung thư...
 - Nhưng tại sao, tại sao tiên sinh lại cho rằng bệnh nhân sẽ im lặng mà nuốt lấy sự dối trá ấy?!
 - Tại vì bản thân họ không muốn tin vào sự thật khủng khiếp ấy! Họ không muốn nghĩ rằng đây là sự kết thúc. Tại vì họ sợ nghe sự thật. Họ sẽ biết rằng các bác sĩ nói dối, nhưng lại sẵn lòng tin lời bác sĩ. Nếu chúng ta sẽ im lặng, họ sẽ cố gắng tự thuyết phục mình. Xét cho cùng, chết trong khi vẫn tin vào một sự dối trá đầy sức an ủi cũng không có gì quá tệ.
- Đột nhiên trong đôi mắt trũng sâu của Naôê hiện ra một nỗi buồn da diết, tuyệt vọng. Kôbasi chợt nghĩ: Hay có lẽ Naôê nói đúng? ... Không! Dù sao làm như vậy vẫn dè hèn. Đó là một sự phi báng đối với con người.
- Tôi không thể chấp nhận điều đó được, - Anh nói, giọng rần rỏi.
 - Kôbasi - san! - trong giọng nói khe khẽ của Naôê nghe như lạnh lạnh những âm thanh kim loại - Không được ủy mị!
 - Tôi không hề ủy mị - Kôbasi nổi giận - Chẳng qua tôi muốn phụ vụ con người một cách thật trung thực, không cần đến sự dối trá.

- Anh là thầy thuốc hay là người nhà của bệnh nhân?!

- Dĩ nhiên tôi là thầy thuốc.

- Vậy thì hãy lập luận như một người thầy thuốc!

Naôê trùm lên Kôbasi một cái nhìn có sức hủy diệt, quay ngoắt đi và ra khỏi phòng điều hành.

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương V

Sau năm giờ chiều trời đã bắt đầu tối dần. Khí lạnh tê buốt của buổi hoàng hôn mùa thu thấm vào đến tận xương tủy. Naôê chuẩn bị ra về. Thắt xong cà-vát, ông ra đứng ở cửa sổ phòng điều hành.

Dưới cầu trời phủ kín một lớp mây thấp, những mái nhà chen chúc chạy dài đến vô tận, nép dưới chân những tòa cao ốc đồ sộ. Như thể mọc lên từ lòng đất, hăng hà sa số những ngọn đèn lần lượt sáng lên, và những ngọn đèn li ti ấy thấp lên càng nhiều thì bóng tối lại càng dày đặc thêm. Naôê yêu thích thời gian này, khi ánh hoàng hôn dần dần chìm vào đêm tối. Chính đây là giờ phút mà cái bộ mặt thật của thành phố hiện lên trong khoảnh khắc, như thể được vẽ lên bằng một chất mực thần diệu. Một diện mạo khác biệt bao nhiêu với diện mạo ban ngày... Cái tôi thứ hai, cái bản ngã thầm kín cũng tỉnh dậy trong con người như thế này đây, Naôê thầm nghĩ trong khi ngắm cảnh thành phố trong bóng chiều. Một sự so sánh kỳ lạ. Nhưng, không hiểu tại sao, nó lại làm cho ông sợ hãi. Ngoài đường xe cộ nối đuôi nhau chảy thành dòng bất tận, khách bộ hành nườm nượp qua lại trên các vỉa hè, thế nhưng từ trên nóc những tòa nhà cao ốc, chắc hẳn thành phố tưởng chừng như im lìm bất động...

Có tiếng ai gõ cửa. Naôê rời cửa sổ.

- Mời vào.

Mikikô, cô con gái của bác sĩ trưởng, rụt rè bước vào phòng.

- Tiên sinh chưa về ư?

Hơi thở Mikikô hình như hơi dồn dập.

- Có việc gì không?

- Nếu không có gì vội lắm, xin tiên sinh trước khi về hãy ghé vào phòng văn thư một chút. Có người đang đợi tiên sinh ở đấy.

- Cha cô à?

- Không mẹ em.

Mikikô nhìn thẳng vào mắt Naôê.

Naôê gật đầu, mặc áo vét-tông vào và vắt chiếc áo choàng trên cánh tay Mikikô lặng lẽ chờ ông bên khung cửa.

- Đi chứ?

Mikikô mở cửa và ra hành lang trước. Một người hộ lý đi qua. Trông thấy Naôê và Mikikô, người ấy kính cẩn cúi chào. Phòng văn thư cũng ở tầng với phòng điều hành. Tòa nhà được xây thành hình chữ U, thành thử muốn đến phòng văn thư phải đi dọc hành lang vòng qua góc nhà. Phòng văn thư đặt kế cầu thang. Đi đến cầu thang, Mikikô đứng lại.

- Thôi xin chào bác sĩ.

- Cô về ư?

- Không, hôm nay em phải đi học Ikêbuna. Buổi học này không vắng được. Mikikô mặc một chiếc áo măng-tô trắng có thắt lưng, trên cổ choàng một tấm khăn màu thiên thanh, tay xách một chiếc ví xếp của thanh niên.

- Vậy tạm biệt nhé?

- Không, khoan đã, xin bác sĩ đợi cho một chút...

Naôê quay lại.

- Bác sĩ có thích ba-lê không?

- Ờ-ờ... Vũ kịch ấy à?

- Vâng. Cuối tháng này bắt đầu có hội diễn...

- Cô sẽ biểu diễn chứ?

Mãi đến bây giờ Naôê mới sực nhớ ra rằng Mikikô có tham gia biểu diễn ba-lê.

- Không ạ. Lần này không phải trường chúng em biểu diễn, mà Đoàn ba-lê Tô-tô. Nếu em... Nếu tiên sinh không từ chối... Em có vé đi xem.

- Bao giờ biểu diễn?

- Ngày hai mươi chín và ba mươi - hai ngày liền.

Mikikô nói ngập ngừng giọng hơi khàn đi vì hồi hộp.

- Tôi không hứa chắc được, nhưng có lẽ tôi sẽ đi.

- Vậy em để dành vé cho bác sĩ nhé? Còn nếu bác sĩ bận việc gì không đi được, xin báo trước cho em biết.

Mikikô quay đi và chạy xuống cầu thang rất nhanh, như thể trốn tránh một

người nào.

Trong phòng văn thư có bà Ritsukô và một thiếu phụ làm việc ở phòng.

- Xin lỗi bác sĩ nhé. Chắc bác sĩ đang sửa soạn về nhà phải không? - Ritsukô sắp xếp lại những thứ giấy tờ đặt trước mặt và mời Naôê ngồi xuống đi-văng. - Tôi hy vọng không quấy phiền bác sĩ. Bác sĩ có việc gì quan trọng phải đi ngay không?

- Không ạ

Ritsukô đến cạnh cái tủ con đặt ở góc phòng.

- Trà hay cà phê

- Gì cũng được ạ.

- Hay có lẽ uống bia? Hay là whisky?

- Xin bà đừng bận tâm.

- Một ngày làm việc đã qua. Có thể tự cho phép mình rượu chè một chút chứ!

Bà lấy bia trong tủ lạnh ra, với tay lên kệ lấy một chai whisky và mấy cái cốc rồi bày lên bàn con trước mặt Naôê.

- Bác sĩ nhắm cái gì nhé? Có lẽ phở-mát chẳng?

Naôê ngập ngừng.

- Không thì sasimi vậy. Cô Muraki, - bà quay về phía người thiếu phụ, - cô làm ơn gọi điện đến hiệu Tamadźusi bảo đem gấp một đĩa sasimi đến đây nhé.

- Mấy suất ạ?

- Một thôi. Nhớ dặn cho thêm các món gia vị nhé: mỗi thứ một ít, những thứ gì ngon nhất ấy.

- Quả thật, bà bày vẽ làm gì thế, - Naôê lại nói.

Ritsukô ngồi xuống trước mặt ông rót bia vào ly cho ông. Lúc bấy giờ đã quá năm giờ nên viên quản lý và cô kế toán thứ hai đều đã về nhà.

- Phải đợi chút xíu. Đợi mười phút.

- Dĩ nhiên. Xin cảm ơn bà.

Yasukô Murakami xếp dọn bàn làm việc của cô, mở tủ lấy áo ngoài ra mặc.

- Thế bác sĩ trưởng ở đâu ạ? Hôm nay ngài bận những việc gì? - Naôê hỏi thăm.

- Ông ấy có buổi họp ở ban quản trị Hội Lương Y.
- Lúc nào cũng bận rộn...
- Ông ấy thích bận rộn thế đấy, lại còn đi tìm việc cho nó bận rộn thêm nữa,
- Ritsukô so vai. - Cả tối hôm nay cũng vậy, thế nào ông ấy cũng tìm cách chuồn đi đâu cho mà xem.
- Bác sĩ trường nhiều việc quá...
- Không sao đâu. nếu còn đủ sức vui chơi giải trí tức là vẫn còn sức khỏe! - Ritsukô cười xòa.
- Thế tôi đi gọi nhé - Murakami hỏi.
- Cô đừng quên đấy. Những giấy tờ kia đến mai nhất thiết phải xong đấy nhé, - Ritsukô nhắc nhở.
- Dĩ nhiên, tôi mang các thứ ấy về nhà làm đây.

Murakami cúi chào rồi ra khỏi phòng. Naôê nhìn theo, rồi nâng ly lên.

- Có lẽ tôi cũng uống với bác sĩ nhé?
- Bà cũng biết uống rượu ư?
- Chút xíu thôi. Tôi thì uống độ hai ly đã thấy choáng váng rồi.

Ritsukô lại rót đầy cốc cho Naôê, rồi rót cho mình chút ít và đưa lên môi nhấp vài giọt.

Một khuôn mặt hơi thiếu sinh động nhưng cũng đẹp... Có lẽ không ai ngờ là bà đã bốn mươi tám tuổi. Các cô y tá thường kháo nhau: hồi trẻ bác sĩ trưởng đã phải quì xuống van xin Ritsukô vui lòng làm vợ ông. Bây giờ thì dĩ nhiên tuổi trẻ đã qua, nhưng những dấu vết của nhan sắc thời xưa vẫn còn.

- Có lẽ vẫn phải uống whisky tiên sinh ạ. Tôi xin phép được hầu rượu tiên sinh.

Ritsukô lấy một cái ly sạch, cho nước đá vào và rót whisky.

- Nhà tôi uống whisky bao giờ cũng pha nước.
- Không cần ạ.

Naôê uống một hơi cạn cốc rượu. Ông ưa thích cái cảm giác ấy - cái cảm giác nồng cháy của một làn sóng nóng hối từ từ chảy dọc thực quản xuống dạ dày. Vào những giây phút như vậy trong trí Naôê bao giờ cũng hiện ra một hình ảnh bất di bất dịch: lớp niêm mạc màu đỏ tươi của thực quản dần

dần đen đi và cháy thành than...

- Xin nhị vị thứ lỗi cho vì đã để nhị vị phải chờ...

Trên ngưỡng cửa xuất hiện người hầu bàn của hiệu ăn phái đến.

Trên một cái đĩa hình bầu dục có bày những món gia vị xếp thành những ô ngũ sắc rất đẹp mắt.

- Các vị dùng xì dầu ạ?

Ritsukô dọn cái gạt tàn sang chỗ khác và đặt lên bàn đĩa sasimi người hầu bàn vừa lấy ra.

Naôê thường thích uống whisky mà không nhắm. Ông chỉ cần mấy hạt dẻ muối, và nếu không có thì chỉ uống nước xen vào. Ông vẫn thường uống rượu kiểu đó trong những tối ngồi một mình trong căn nhà vắng vẻ của ông.

- Bác sĩ không thích ăn cá à?

- Sao lại không? Rất thích!

- Hình như bác sĩ sinh trưởng ở đảo Hôkkaidô thì phải?

- Vâng, ở Sappôrô.

- Hôkkaidô nhiều cá lắm.

- Đúng thế. Nói chung tôi thích cá ở các vĩ tuyến bắc hơn. Có lẽ vì đã quen từ bé. Tôi có cảm giác là cá vùng bắc ngon hơn và tươi được lâu hơn.

Naôê dùng đũa gắp một miếng cá thu.

- Bác sĩ có con người nhà ở Sappôrô không?

- Còn mẹ tôi.

- Bà cụ ở một mình ư?

- Còn có em trai tôi và chị tôi, tuy chị ấy đã có chồng.

- Còn bác sĩ cũng nên lấy vợ đi thôi.

Naôê im lặng uống nốt cốc whisky. Ông uống từng ngụm lớn, nhưng rất chậm, cố kéo dài cảm giác khoái lạc. Cái cảm giác như có một hòn lửa từ từ chảy xuống trong họng bây giờ đã bớt rõ rệt đi một chút.

- Tôi cứ nghĩ không biết có nên làm mối cho bác sĩ không...

Bàn tay Naôê đang cầm cốc nhưng hẫng lại.

- Bác sĩ không muốn à? Một người đàn ông dễ mến như vậy mà cứ phải một thân một mình? Thật đáng tiếc. Tôi có biết một người con gái tuyệt

vời. Có lẽ để bác sĩ gặp cô ta chẳng?

- Thôi.

Câu trả lời của Naôê nghe khá thô lỗ.

- Đáng tiếc... - Ritsukô thất vọng thở dài. - Được gặp bác sĩ chắc cô ấy cũng sẽ rất mừng.

Naôê vẫn một mực lặng thinh.

- Cô ấy tốt nghiệp trường đại học K., khoa văn học Anh. Năm nay hai mươi sáu tuổi. Cố nhiên cái tuổi ấy... Nhưng mà xinh đẹp lắm. Trông cứ trẻ măng. Cha cô ấy làm kiểm tra viên ở ngân hàng T. Cô ta là con gái duy nhất trong nhà, được bố mẹ cưng chiều hết mức. Khi họ phái ông bố đi làm việc ở chi nhánh Luân Đôn của nhà ngân hàn, bà mẹ ở nhà, còn cô ta đi theo bố sang Anh, cho nên mới chưa có nơi có chốn. - Vì hơi bia, mắt Ritsukô sáng long lanh. - Ở nước ngoài mà cô ấy chẳng kiêu chút nào. Khiêm nhường, tế nhị... Thật đáng yêu hết chỗ nói. Tôi có quen với cô ấy: cô ấy thỉnh thoảng vẫn ghé với con Mikikô ở nhà.

Gương mặt Naôê vẫn im lìm như một cái mặt nạ, không hề hiểu được ông ta có nghe thấy hay không.

- Hai vợ chồng chúng tôi mấy hôm trước có bàn về việc này. Chúng tôi đều thấy nếu hai người mà lấy nhau thì rất hợp.

Ritsukô ngược mắt lên nhìn Naôê có ý dò hỏi.

- Ông thử xem qua ảnh cô ta nhé.

- Thôi.

- Thử xem qua một chút thôi mà!

Bà đứng dậy rút ngăn kéo bàn lấy ra một cái phong bì giấy trắng.

- Cô ta đây này.

Ritsukô đưa cho Naôê một tập ảnh. Mỗi bức ảnh dường như được rửa riêng cho những chàng trai đang đi kiếm vợ: một bức chụp cô thiếu nữ mặc kimônô, một bức khác - cũng cô ta nhưng mặc âu phục.

Cô thiếu nữ mặc kimônô đứng giữa một phong cảnh rất ăn ý với trang phục. Cô thiếu nữ mặc áo đầm thì ngồi thoải mái trên một bãi cỏ. Cả hai bức đều là ảnh màu. Ritsukô không hề nói ngoa: cô ta quả thật xinh đẹp và trang nhã.

- Ông thấy thế nào?

Naôê trả tập ảnh cho Ritsukô

- Không thích à?

- Không phải thế. Chẳng qua tôi không cần.

- Nhưng theo tôi thì cô gái thật tuyệt vời!

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương VI

Kể từ khi làm "phẫu thuật" cho cụ Isikura cho đến nay đã được ba ngày đêm. Suốt thời gian này ông cụ phải nằm ngửa, nhưng bây giờ người ta đã cho phép cụ nhồm dậy ngồi trên giường. Lẽ tự nhiên là một sự hồi phục nhanh chóng như vậy không làm cho ai ngạc nhiên.

Sáng hôm ấy, khi Naôê đã mặc blouse trắng và xuất hiện ở phòng y tá, Nôrikô bước tới gặp ông.

- Chào bác sĩ, - cô chào Naôê một cách lãnh đạm. Sau những cuộc ái ân nồng cháy đêm nào, Nôrikô khi vào bệnh viện lại nói chuyện với Naôê như thể hai người chỉ quen sơ nhau.

- Cụ Isikura rất mong bác sĩ đến.

- Thế sao, Kôbasi chưa ghé thăm ông cụ à?

- Chưa.

Nôrikô, với một cử chỉ thuần túy sự vụ đẩy về phía Naôê tập bệnh án của Isikura. Nhiệt độ: 37, 1, mạch: 70. Mọi thứ đều gần như bình thường.

- Bác sĩ Kôbasi có nói rằng kể từ nay ông từ chối việc theo dõi bệnh tình cụ Isikura. Kôbasi nói rằng ông đã báo điều này cho tiên sinh biết.

- Cho tôi?

- Bây giờ đặt bình tiếp huyết thanh cho cụ Isikura phải không ạ?

- Có lẽ Kôbasi sẽ chịu khó thêm một ngày nữa chăng?

- Bác sĩ Kôbasi hiện đang đi thăm các bệnh nhân.

- Ra thế...

Gạt tập bệnh án sang một bên, Naôê đưa mắt nhìn quanh. Trong đám nữ y tá đang vội vàng qua lại không thấy có Akikô Takaghi.

- Xin bác sĩ nhanh cho.

Nôrikô tay cầm ống nghe đứng đợi ở cửa. Naôê đứng dậy và đi ra hành lang.

- Chẳng lẽ bác sĩ Kôbasi không nói gì với tiên sinh sao?

- Tôi chưa nghe ông ta nói gì cả.

Nôrikô đi trước Naôê một chút. Có thể thấy rằng cô đang có chuyện gì bức tức lắm. Đi dọc hành lang bên phải khoảng ba mươi thước, họ đến gần cầu thang gác. Và đến đây Nôrikô không chịu được nữa:

- Bác sĩ đừng bao giờ làm một việc gì để sau đó người ta cười cho!

- Cười ư?

- Tôi nói chuyện tối hôm qua.

Một bệnh nhân đi lên thang gác qua mặt họ, và Nôrikô ngừng bật.

Naôê nhún vai.

- Tôi không hiểu.

- Tối qua ông uống rượu với bà vợ ông bác sĩ trưởng. Mà lại uống ngay trong bệnh viện! Ông chọn được một chỗ thích hợp quá nhỉ!

Ngay cả tấm lưng của Nôrikô cũng hừng hực niềm công phẫn. - À, té ra là chuyện ấy!

- Sáng nay cả viện chỉ kháo nhau mỗi một chuyện này.

Câu chuyện đã lọt ra ngoài. Rõ ràng là có người nào đó trong bệnh viện đã lâm vào tình trạng quá nhàn rồi...

Khi Naôê bước vào phòng, cụ Isikura mới được thay quần áo sạch.

- À à, tiên sinh. Lão đang đợi tiên sinh. - Cụ Isikura chấp tay vái theo phong tục cổ.

- Sao, cụ thấy trong người thế nào?

- Cám ơn bác sĩ, đỡ nhiều rồi... Nghĩ cũng lạ, cắt bớt dạ dày mà vẫn cứ thèm ăn! Tôi vẫn chưa ăn được cháo gạo sao?

- Kể từ ngày mai chúng tôi sẽ chuyển cụ sang chế độ ăn cơm.

- Đa tạ bác sĩ - Cụ Isikura lại kính cẩn chấp tay vái rồi quay về phía con dâu đang ngồi ở đầu giường:

- Nào, con muốn hỏi gì thì hỏi đi.

- Thưa bác sĩ, cha tôi rất thèm hoa quả.

- Được. Cô cứ cho cụ ăn táo. Nhưng nhớ gọt vỏ.

Nôrikô tháo băng cho cụ Isikura. Đường khâu kéo dài suốt bụng. Trong khi Naôê dùng bông tẩm dung dịch sát trùng lau vết mổ, Isikura nhắm mắt nằm im không động đậy. Khi đã thay băng xong, ông cụ nói:

- Trước kia tôi thấy nặng trĩu trong dạ dày, thế mà bây giờ đã tan biến đi đâu mất.

- Thế thì hay lắm.

Naôê nghe tim và bắt mạch cho ông cụ, rồi ra khỏi phòng. Khi ông đã gần tới phòng y tá, Kôbasi, vừa về phòng trước đó một chút, ra gặp ông.

- Tôi muốn nói chuyện với tiên sinh về cụ Isikura. - Gương mặt Kôbasi sắt lại - Tôi đã suy nghĩ nhiều về việc này và đã đi đến kết luận rằng tôi không thể nói dối được.

- Tôi đã hiểu hết rồi, và hiểu rất rõ.

- Tôi cho rằng một bác sĩ phẫu thuật không có quyền làm những cuộc phẫu thuật vô nghĩa.

- Anh có thể tiếp tục giữ lấy ý kiến đó.

- Xin lỗi.

Naôê dặn dò cách đặt bình tiếp huyết thanh và đi ra hành lang. Kôbasi theo sát ông.

- Thừa tiên sinh, chưa hết đâu. Ở phòng ba trăm linh tư mới đưa vào hai bệnh nhân bị tởm thối ở khu vực cổ. Một công chức và một người lái xe.

- Thế thì sao?

- Có phải tiên sinh đã ra lệnh cho họ nằm viện không?

- Không.

- Thế thì ai?

- Theo tôi, đó là quyết định y tá trưởng.

- Y tá trưởng có quyền gì quyết định những vấn đề như vậy?

- Dĩ nhiên, đó là một việc không đúng quy chế. Nhưng hình như bà ta chỉ thừa hành chỉ thị của bác sĩ trưởng.

Naôê và Kôbasi cùng xuống cầu thang gác.

- Có nhiều phòng bệnh nhân bỏ trống, cho nên bác sĩ trưởng yêu cầu Sêkgiuchi là hễ ai có điều kiện nằm thì cho nằm vào các phòng ấy.

- Chỉ có bác sĩ điều trị mới biết được ai cần cho nằm viện, ai không.

- Đây không phải là trường đại học mà cũng không phải là bệnh viện công của thành phố.

- Những vẫn là một bệnh viện! - Trong khi đi vòng qua nhịp cầu thanh uấn,

Kôbasi ngừng nói một chốc, rồi tiếp tục nói rất hăng:

- Có thể là tôi quá bao biện, nhưng tôi đã khám hai bệnh nhân này và không hề thấy ở một người nào có những triệu chứng parathénie và tay. Cả hai chỉ kêu là hơi đau ở phần dưới cổ. Ảnh X-quang cho thấy ở người công chức các khớp xương bị mòn nhiều, còn phần còn lại thì bình thường. Không có lấy một lý do gì để cho hai người này hưởng chế độ điều trị nội trú. Hơn nữa, họ thậm chí cũng không cần đến chế độ nằm yên!

- Có lẽ thế.

- Cho họ nằm viện đúng là xử sự không trung thực đối với họ.

- Nhưng chính họ yêu cầu như thế.

- Chính họ?! Tại sao?

- Người lái xe sống độc thân trong một ký túc xá, còn người công chức thì đã năm mươi lăm tuổi, chỉ ít lâu nữa phải về hưu. Cho nên ông ta muốn lợi dụng dịp này để nghỉ ngơi.

- Nhưng dù có thế thì tại sao lại phải nằm viện mới được?

- Cái đó rõ như ban ngày.

- Tôi không hiểu, xin tiên sinh giải thích cho.

- Đã muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ở bệnh viện tốt hơn nghỉ ở nhà. Như cái ông công chức kia chẳng hạn, rõ ràng là ông ta rất mệt mỏi. Dù sao cũng nhiều tuổi rồi.

- Và theo tiên sinh đó là một lý do có đủ trọng lượng để cho ông ta nhập viện.. ?

Giọng Kôbasi run lên vì phẫn nộ. Đã bắt đầu có mấy người quay lại nhìn họ.

- Dĩ nhiên đó không phải là lý do chính. Nhưng là một trong những lý do.

- Tiên sinh! ! Ở đây là bệnh viện! Ở đây chúng ta chữa bệnh nhân! Nếu cứ người nào muốn nghỉ ngơi một chút ta đều cho cả vào đây thì...

- Nhưng giúp cho người ta có điều kiện nghỉ ngơi một chút thì có gì mà xấu?

Hai người đã xuống đến tầng một. Trong phòng tiếp bệnh nhân có khoảng hai mươi người ngồi đợi. Kôbasi và Naôê đi qua các dãy ghế và mở cửa vào phòng khám. Trên bàn xếp một chồng bệnh án.

- Nếu chúng ta cho nhập viện với một bản chẩn đoán như vậy, bệnh viện sẽ thành cái gì? Chẳng hóa ra bạ ai muốn nằm viện thì nằm sao? - Nhìn người nữ y tá đang đứng đợi, Kôbasi nói thêm: - Ngoài ra... người ta lại kê cho họ những thứ thuốc uống và thuốc tiêm chẳng có được bao nhiêu tác dụng với họ.

- Các thứ thuốc uống và tiêm là do tôi kê đơn.

Kôbasi giật mình im lặng.

- Có công hiệu, không công hiệu - dù sao cũng phải kê đơn. Nếu các bệnh nhân chỉ trả tiền khám bệnh thì bệnh viện sẽ phá sản.

- Hóa ra chỉ vì thế mà tiên sinh quyết định một cách điều trị như vậy?

- Cổ nhiên.

Kôbasi buông mình xuống một chiếc ghế và rút điếu thuốc lá. - Ai trả viện phí cho họ?

- Vì đâu là hậu quả của một tai nạn giao thông cho nên công ty bảo hiểm xe hơi phải trả một số tiền nhất định.

- Thành thử nạn nhân không phải trả một đồng tiền túi nào phải không?

- Trong phạm vi của số tiền đó quy chế bảo hiểm ấn định, ngay cả người gây ra tai nạn cũng hầu như không phải trả gì. - Hóa ra chính vì thế mà y tá trưởng cứ nào họ nằm ở viện ta... .

- Hình như thế.

- Ở bệnh viện của trường đại học người ta không đời nào làm như vậy. Những chuyện đó thối quá.

- Chắc ở đây mọi sự đều tốt đẹp nhỉ - Naôê nói qua khề răng.

Kôbasi kinh ngạc nhìn ông nhưng Naôê đã cầm lấy tờ bệnh án để trên cùng, ra lệnh cho cô y tá:

- Mời bệnh nhân vào khám!

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương VII

Ba giờ chiều, Yutarô Ghyôđô ra khỏi bệnh viện. Ông chuẩn bị đến Ban bảo vệ môi trường để lấy những tài liệu về một số vấn đề ông đang quan tâm.

- Bao giờ ông về nhà? - Ritsukô hỏi khi tiễn chồng ra xe hơi.
- Có thể sẽ phải ăn cơm tối với họ, cho nên có lẽ tôi sẽ về muộn một chút.
- Tức độ chín mười giờ chứ gì?
- Không biết nữa, - Yutarô lúng búng. - Còn tùy.
- Thế ông sẽ ăn tối với ai? Chắc mấy người ở ban chứ gì?

Yutarô sốt ruột ra mặt.

- Thôi được rồi. Tôi sẽ cố về sớm.

Ông ngồi lên xe và vẫy tay từ biệt vợ.

Nômura, người lái xe của Yutarô, năm nay hai mươi bảy tuổi. Ở bệnh viện Oriental anh làm việc đã gần ba năm và am hiểu tất cả những công chuyện ở đây, trong đó có cả những chuyện thuộc đời tư của ông chủ.

- Ra tòa thị chính ă? - Anh ta hỏi trong khi cho xe chuyển bánh.

Yutarô gật. Họ đi về phía trung tâm dọc theo đường Aôyama. Cũng như thường lệ, dòng xe cộ nối đuôi nhau đi rất chậm, thỉnh thoảng lại dừng lại hồi lâu dưới bầu trời u ám thấp lè tè. Yutarô rút trong túi ra một cuốn sổ ghi và vừa nhìn đồng hồ vừa ghi ghi chép chép cái gì không rõ. Khi họ đến ngã tư Miyakêđzaka, đồng hồ chỉ ba giờ rưỡi.

- Chỉ đội hai mươi phút tôi sẽ xuống, thành thử anh cứ đợi tôi ở đây.
- Rõ, - Nômura đáp, mắt nhìn thẳng phía trước.

Yutarô vào tòa thị chính đúng hai mươi phút như ông đã nói. Đi rất nhanh ra xe hơi, ông bước vào, buông phịch người xuống ghế,

- Bây giờ đi đâu?
- Ờ-ờ! ... - Yutarô rút khăn mùi soa, và mặc dầu trên trán ông chẳng có một giọt mồ hôi nào, ông cũng lau thật kỹ.
- Đến trạm Êbisu nhé?

Nômura lặng lẽ ấn lên bàn đạp.

- Tháng mười một mà nắng thế này! Thật là trái tiết... - Yutrô nói, giọng cầu cạnh.

- Trời u ám thế này là hay xảy ra tai nạn lắm đâu -

- Có lẽ thế.

Những câu trả lời của Nômura không lấy gì làm sốt sắng. Yutarô thì cứ phút phút lại nhìn đồng hồ. Khi họ đã qua phố Tegendzi và đến gần khi Êbisu thì đã bốn giờ rưỡi.

- Nhà số một chứ?

- Phải, phải.

Con đường đi ngang nhà ngân hàng vượt qua hai ngã tư rồi dần dần lên dốc. Trên đỉnh dốc có một ngôi biệt thự. Mái nhà màu xanh tươi mát đặt trên những bức tường trắng xóa, mái hiên có dây bao lơn sơn đen. Nhưng giọng văn quảng cáo thường nói đây là một ngôi "nhà xây theo phong cách Bắc Âu". Xe dừng lại trước cửa chính.

- Cám ơn nhé! - Yutarô dúm vào tay anh lái xe một tờ giấy bạc ba ngàn yên trong khi len ra cửa. - Này cầm lấy.

- Thôi ạ! Ông làm gì thế...

- Cầm đi, cầm đi! - Anh lái xe ngơ ngác nhìn tờ giấy bạc rơi xuống ghế xe bên cạnh anh. - Tôi bảo là cầm đi mà! Tôi cần nhờ anh một việc. - Yutarô nháy mắt có vẻ ngụ nhiều ý nghĩa, ra khỏi xe và đi về phía khung cửa chính trang trí bằng gạch tráng men nhiều màu.

Trên cánh cửa mang số 818 có dòng chữ đề họ Uêgusan Yutarô bấm chuông và đứng im chờ đợi.

Bên kia cánh cửa rõ ràng là người ta đã nghe thấy tiếng chuông, nhưng hình như chẳng vội gì ra mở cửa. Yutarô bấm chuông một lần nữa và ghé mắt vào cái lỗ tròn tròn bằng đồng xu trên cánh cửa dòm vào trong.

Vừa lúc ấy sau cánh cửa vang lên một giọng nói phụ nữ.

- Ai đấy?

- Anh đây.

Có tiếng chìa khóa vọt lách cách trong ổ, rồi cánh cửa mở ra. - À-à, papa!

Tóc người phụ nữ chải túm lên phía trên. Tay cô ta ép lên ngực để giữ hai

tà áo choàng không cài khuy.

- Thật bất ngờ..

- Thế nào, em đang tắm à?

- Vâng. - Người đàn bà để Yutarô bước vào rồi đóng cửa lại.

- Tại sao lại đến đột ngột thế?

- Thích đến thì đến thôi.

Yutarô cởi áo khoác, ngó vức nhìn quanh. Những đồ đạc thông thường của một phòng khách, một dàn máy stéreo, một chiếc máy thu hình. Bên phải, sau bức màn, là gian bếp. Tận cuối phòng còn có một buồng nữa rất nhỏ bày biện theo phong cách Nhật Bản. Bên trái gian bếp là phòng tắm. Toà nhà mới xây cách đây nửa năm, tường còn trắng muốt. Căn hộ nhỏ này sạch sẽ tinh tươm, cũng như bất cứ trong căn nhà nào mà chủ nhân là một người đàn bà.

- Nếu định ghé thì ít ra cũng gọi điện thoại cho người ta biết chứ.

- Đôi khi đến bất thành linh cũng có ích.

- Ô-hô! Papa lại nghi ngờ rồi chẳng?

Yutarô ôm lấy cái thân hình phụ nữ hờ hang chỉ mặc chiếc áo choàng mỏng.

- Buông ra! Em đang tắm dở mà!

Cô gái cố vùng ra, nhưng nhỏ bé và mảnh khảnh thế kia, cô ta làm sao chống cự nổi Yutarô. Ôm gọn cô gái trong tay, ông bế cô ta vào gian buồng nhỏ, ném lên giường. Làn da còn ướt tỏa ra một hơi ẩm dịu dàng, làm Yutarô không còn chút tự chủ nào nữa.

- ... Hứ! Người đâu mà tởm! - Vừa thở hổn hển, cô gái vừa nhồm dậy bỏ chân xuống đất.

Yutarô mỉm cười và thỏa thuê nhìn theo cô ta qua đôi mi mắt lim dim.

- Nước trong buồng tắm chắc nguội hết rồi còn gì!

- Thì vặn thêm nước nóng.

- Thế thì lâu chết.

Cô cái vừa càu nhàu vừa đi vào buồng tắm. Một phút sau cô quát vọng ra:

- Thế papa không tắm à?

- Em tắm trước đi, Mayumi ạ.

- Ủ đúng đấy, - cô ta cười ha hả, - chứ không thì papa to béo thế kia, nước tràn ra nhà mất một nửa còn gì!

Mayumi là cái tên chỉ dùng ở quán rượu Alônika ở khu Ghindzê, nơi cô làm việc. Tên thật của cô Machikô - Machikô Uêgusan, nhưng Yutarô thích gọi cô là Mayumi hơn.

Họ quen nhau cách đây hai năm ở quán cà phê Ôđillya, hồi cô còn làm việc ở đấy và nửa năm sau Yutarô bắt đầu bao hăm cô ta.

Mayumi mới hai mươi ba tuổi, còn Yutarô thì đã quá ngũ tuần, nhưng túi tiền của Yutarô hoàn toàn đủ để bù lại cho Mayumi sự chênh lệch lớn về tuổi tác này. Còn Yutarô thì tuổi càng cao lại càng thích phụ nữ trẻ. Thêm vào đấy Mayumi với vẻ đẹp trang nhã, với cái thân hình rắn chắc, với cái mũi hơi hếch, hoàn toàn hợp với khẩu vị của ông. Nhược điểm duy nhất - nếu có thể coi đó là một nhược điểm - là ở chỗ Mayumi vừa đúng tuổi con gái Yutarô.

Khi Mayumi đã ra khỏi buồng tắm và rót bia ra uống thì đã gần sáu giờ.

- Thôi chết! Em muộn mất!

Mayumi ngồi xồm xuống trên cái đệm đặt trước gương và bắt đầu vẽ mắt.

- Hôm nay em phải làm việc à?

- Vâng. Thế sao papa rồi à?

- Không. Sau bảy giờ anh phải gặp một người ở tòa thị chính. Mayumi vừa ngắm mình trong gương vừa gật đầu.

- Nhưng cần gì đến quán cà phê trước tám giờ?

- Em phải đến mỹ viện chậm nhất là sáu giờ rưỡi.

- Tiếc nhỉ.

- Sau đó lại phải ăn tối, thành thử vừa sát tám giờ.

- Hay là ta ăn tối với nhau đi?

Mayumi ngẫm nghĩ.

- Anh đã mà.

- Thật không? Thế nếu mađam Ritsukô biết rồi làm toáng lên thì sao?

- Không biết đâu.

- Nhỡ bà ấy sinh nghi thì sao? Nghĩ mà sợ.

Mayumi đưa cái bông phấn lên hai má và nhả mặt ra chiều sợ hãi.

- Sao, em nhìn thấy bà ấy rồi à?
- Papa không nhớ sao? Hôm ấy em bị sái chân phải vào bệnh viện chiếu điện ấy mà?

Yutarô gật đầu.

- Ấy đấy: Hôm ấy em thấy trong hành lang có một bà đang nói chuyện với một cô y tá. Bỗng có một nhân viên nào đấy chạy vào gọi: "Thưa bà, thưa bà! ".

- Ra thế...

- Papa chọn giỏi thật! Người đẹp thế kia ai dám bảo là đã bốn tám.

- Em lại còn biết cả tuổi bà ấy à?

- Dĩ nhiên, papa nói với em chứ ai.

- Thế à? ... - Yutarô phì cười. Ông ta đang mặc áo quần lót ngồi uống nốt cốc bia thứ hai.

- Chỉ có điều...

- Chỉ có điều gì?

- Chỉ có điều mặt bà ấy.. hơi khủng. Chắc bà ấy hơi loạn thần kinh.

Mayumi ngấm mình trong gương một lát rồi thè lưỡi ra.

- Em thấy thế à?

- Papa không bằng lòng ư?

- Ồ không, có gì đâu.

- Nói chung, không hiểu tại sao em cứ có cảm giác như thế.

Mayumi nhún vai rồi bắt đầu dán lông mi giả. Yutarô đứng dậy cài áo sơ mi. Trang điểm xong, Mayumi bơm nước hoa rồi quay về phía Yutarô.

- Em muốn hỏi ý kiến papa một chút...

- Về việc gì thế? - Ông vừa hỏi vừa thắt chiếc ca-vát trên cái cổ béo phì.

- Em sắp tròn hai mươi bốn tuổi...

Yutarô bắn khoăn nhìn cô.

- Em không muốn cứ mãi mãi là cô gái bán bar.

- Nếu em muốn đi khỏi nơi ấy, anh không có gì phản đối.

- Vâng. Nhưng vấn đề không phải ở đấy. Không phải chỉ muốn đi, em còn muốn làm bà chủ, muốn có hiệu cà-phê của chính em cơ

- Hừm... Ở khu Ghindzê chứ gì?

- Dĩ nhiên.
- Mới hăm bốn mà đã làm bà chủ... có sớm quá chẳng?
- Em có đòi hiệu cà-phê lớn đâu. Chỉ cần một cái bar nhỏ nhỏ, một quầy thôi cũng được, không cần có bar con.
- Tìm được một cái bar nhỏ nhỏ ở khu Ghindzê cũng chẳng dễ gì đâu.
- Đường Namiki, phường tám. Hiện đang rao bán một hiệu cà-phê rất dễ thương.
- Việc gì phải vội thế? - Yutarô nhăn mặt. Lúc này ông đã thắt xong ca-vát.
- Thế tức là papa từ chối à?
- Tự dừng nghĩ ra những chuyện không đâu, thật điên rồ!

Mayumi phì cười.

- Chẳng có gì mà cười!
- Đồ keo kiệt! ...

Mayumi quay ngoắt đi. Bộ đồ trắng bó sát vào người cô, nhất là đôi đùi.

- Sẽ mua quán cà-phê cho em, nhưng chỉ khi nào anh đã hoàn thành một việc.
- Một việc à? Việc gì thế? - Cô tò mò hỏi, trong khi luồn qua đầu chiếc áo dài crêpe trắng như tuyết.
- Anh quyết định xây một bệnh viện mới.
- Ồ-ồ! ở đâu?
- Ở khu Nakamêgurô
- Nhưng hiện thời mới chỉ là dự án, anh chưa nói với ai.
- Chúa thật.

Trong chiếc áo crêpe trắng tinh, tóc chải cẩn thận, Mayumi trông trang nhã và tinh tế một cách bất ngờ.

- Bệnh viện có lớn không?
- Chừng bốn mươi giường.

Ghyôda cài khuy quần và bắt đầu chải tóc.

- Thế nghĩ là cái bệnh viện hiện nay thu nhập rất khá phải không?
- Thu nhập gì! - Ông ta nhăn mặt. - Anh phải lấy tiền tín dụng mà xây.
- Thế nghĩa là mấy thằng cha keo kiệt ở nhà băng cuối cùng cũng vui lòng mở hầu bao à?

Yutarô vuốt phẳng mái tóc, mặc áo vét-tông vào và cũng biến thành một gentleman hào hoa phong nhã. Bây giờ thì khó lòng có ai đoán được những trò điên rồ vừa qua của ông trên trường tình ái.

- Hiện nay thì đó chỉ toàn là những dự án.

- Thế papa định làm gì với bệnh viện Oriental?

- Cứ để nó đây thôi. Nhưng nếu anh xây được bệnh viện mới, thì ở đây sẽ chỉ có những phòng thượng hạng và chỉ nhận chữa những người trả tiền mặt chứ không phải nhận theo giấy bảo hiểm.

- Nhưng ở bệnh viện Oriental thì ngay bây giờ cũng có những phòng thượng hạng giá mỗi ngày mười lăm ngàn yên.

- Đúng thế, nhưng cũng có cả những phòng công cộng trả tiền theo giấy bảo hiểm.

- Chẳng lẽ như vậy không tốt sao?

- Không phải là không tốt... Chẳng qua khi có ai nằm lâu trong bệnh viện thì các bệnh nhân khác bắt đầu nghiêng ngó. - Có lẽ thế thật.

Mayumi rời tấm giường ra ngồi cạnh Yutarô.

- Thế nếu em ốm, papa sẽ cho em nằm ở phòng thượng hạng chứ? - Cái mũi hếch xinh xinh của Mayumi gần như giúi vào mặt Yutarô.

- Thế nào?

- Có thể.

- Thật vô tình!

- Không phải đâu.

- Thật đấy, em mà gặp phải tai nạn gì thì thật khốn khổ! Papa sẽ chẳng thèm lo gì cho em. - Mayumi cười khúc khích...

- Chứ còn gì nữa, chăm các bệnh nhân giàu vẫn hay hơn...

- Này, chuyện này đừng nói ra với ai nhé. - Yutarô uống một cốc bia. - Phòng thì sang trọng mà chẳng có ai nằm. Chả ra cái nghĩa lý gì.

- Papa cứ cho người ta nằm nạo thai, - Mayumi khuyên - Món này thì ai cũng phải trả tiền mặt. Thu hoạch sẽ được bảo đảm.

- Nhưng lấy đâu ra những bác sĩ giỏi?

- Cái ông bác sĩ khám em hôm trước mà không giỏi ư?

- Em nói ai thế?

- Cái ông cao cao, trông hấp dẫn lạ lùng ấy...
 - Naôê ấy à? ...
 - Đúng rồi! Ông ấy đấy.
 - Sao, đã khắc sâu vào tâm khảm rồi kia à?
 - Ôi chao, thôi đừng nói nữa. Ông ấy vừa chạm vào người em một cái là em đã lịm đi rồi! - Mayumi ép hai tay lên ngực, làm như thể sắp ngất xỉu đến nơi. - Đẹp trai, trang nhã... mà cái áo blouse trắng ông ta mặc mới hợp làm sao! ...
 - Đó là một bác sĩ rất lành nghề.
 - Vừa trông thấy một cái em đã biết ngay mà!
 - Thôi đừng nói phét.
 - Thật một trăm phần trăm đấy mà! Chỉ có điều ông ta ít nói dễ sợ, mà lại lạnh như băng ấy, đến rùng mình!
 - Quả đúng như thế...
 - Trông ông ta có cái gì làm cho người ta phát sợ.
 - Một Nômuri Kyosirô tái thế...
 - Đấy đấy! Nômuri Kyosirô mặc áo blouse trắng, thế nhưng em vẫn nằm mơ thấy ông ta! Thôi, - Mayumi mỉm cười, - bây giờ ta đi đâu ăn tối đi!
 - Em hôm nay hư lắm đấy nhé. Thôi được, ta đi đi.
 - Ghyôđa đứng dậy cầm áo khoác lên.
- Tối hôm ấy bác sĩ Kôbasi trực. Trong phòng khám, ngồi đó đối diện với anh là Đirô Tôđa.
- Đã qua năm giờ từ lâu, phòng cấp cứu vắng tanh. Trong bệnh viện chỉ còn có Kôbasi và Akikô Takaghi ở lại, nếu không kể cô nữ y tá Midôri Tanaka vì phải giúp đưa bữa ăn chiều cho bệnh nhân nên còn nấu lại trên các phòng nằm.
- Họ nói với anh từ bao giờ? - Kôbasi xoay ghế về phía người bệnh. Chiếc ghế khẽ kết lên một tiếng.
 - Tối hôm qua.
- Đầu và mắt phải của Đzirô Tôđa lấp sau một lớp băng dày đặc.
- Anh không nhầm đấy chứ? Đúng là bà y tá trưởng chứ?
 - Dĩ nhiên. Bà ấy gọi tôi ra hành lang và nói chuyện rất khẽ đừng ai nghe

thấy.

- Anh kể những điều thật khó nghe. - Kôbasi cau mày và im bật.

Đzirô Tôđa chính là tên du đảng bị thương ở quán rượu hôm trước. Hắn nằm viện đã được bốn ngày. Máu không còn chảy nữa, và vết thương đang dần dần khỏi, nhưng cho đến bây giờ mỗi khi đi, Tôđa vẫn còn cảm thấy hơi chóng mặt và đau đầu. Ba vết sẹo sâu cắt ngang trán và má bên phải có những chỗ cương mủ, và khi nào Tôđa máy máy đôi môi, cảm giác đau làm cho mặt hắn giật giật. Hắn đã mất nhiều máu cho nên cần phải ở lại bệnh viện ít nhất là năm ngày nữa cho đến khi nào tháo chỉ khâu, nhưng tối qua bà y tá trưởng bỗng dưng bảo hắn chuẩn bị xuất viện.

- Khi họ chở tôi đến đây, họ chỉ nộp có ba mươi ngàn yên. Dĩ nhiên tôi hiểu số tiền này chẳng bao lâu sẽ hết, nhưng... - Tôđa nói rất khẽ, phải chú ý lắm mới nghe được. Những ai đã từng trông thấy Tôđa trong cái đêm đáng ghi nhớ ấy sẽ không thể nào tin được rằng giọng hắn có thể yếu ớt đến như vậy.

- Thế nhưng tôi vẫn nghĩ người ta sẽ còn giữ tôi nằm lại... Thế ra số tiền ba mươi ngàn yên ấy đã hết rồi ư?

- Sở dĩ như vậy là vì người ta đưa anh vào nằm loại phòng tốn ba ngàn yên một ngày, - Akikô phân trần như thế để tự thanh minh.

- Mãi hôm qua tôi mới được nghe điều đó lần đầu!

- Ngày hôm ấy trong số tất cả các phòng còn chỗ, chỉ có phòng anh nằm là rẻ tiền nhất.

- Hôm ấy lẽ tự nhiên là tôi không thể nhớ gì.

- Anh không đăng ký bảo hiểm phòng khi đau ốm cho nên mới đến nông nỗi này.

- Tôi xin lỗi...

- Ngoài tiền giường ra, còn phải tính tốn phí phẫu thuật và tiền thuốc men, - Akikô lại xen vào câu chuyện.

- Nhưng nói chuyện tiền bạc ở đây làm gì?! - Kôbasi đột nhiên nổi giận. - Bảo hiểm là cái quái gì?! Giá tiền phòng có nghĩa lý gì?

Akikô sợ hãi im bật.

- Có tiền hay không có tiền! Chẳng lẽ chuyện đó lại có tác dụng quyết định đối với việc nhập viện hay xuất viện của bệnh nhân? Chỉ có thể có một tiêu

chuẩn duy nhất: tình trạng của bệnh nhân! - Cũng như thường lệ những lúc giận, hai bên mép Kôbasi run lên. - Thế mà trong bệnh viện này lúc nào cũng chỉ toàn nghe nói tiền, tiền! ...

Để tự kiềm chế, Kôbasi nắm chặt hai tay và nhìn trừng trừng vào khoảng không.

Kinh hãi trước cơn giận của Kôbasi, Akikô bà Tôđa lặng thinh. Cuối cùng Tôđa nói, vẻ như người biết lỗi:

- Hôm ấy tôi không có tiền, thế mà tôi đã hành động đại dốt biết chừng nào... Tôi đã gây ra cuộc cãi vã ngu xuẩn ấy...

Kôbasi im lặng.

- Khi quá chén, tôi không biết tôi làm gì nữa...

- Bây giờ nói chuyện ấy cũng muộn quá rồi.

Tôđa lại cúi mái đầu băng bó xuống.

- Cái bà y tá trưởng ấy thật! - Kôbasi bực bội thốt lên.

- Bà ấy chẳng có lỗi gì. Đây là lỗi của tôi: Tôi đã không trả tiền...

- Anh đọc thứ kinh sám hối gì thế? Anh muốn được người ta tổng ra ngoài lắm phải không?

- Dạ không! Sao bác nói thế? - Tôđa hoảng hốt chống chế.

- Thế thì đừng nói bậy.

- Vâng ạ

- Anh chưa khỏi đâu. Các vết thương đang cương mủ, anh còn buồn nôn, còn đau đầu, có đúng không?

- Đúng ạ

- Anh phải nghỉ cho kỹ đi.

- Nhưng còn biết làm thế nào được?

Kôbasi tay bút rút ra một điều thuốc lá. Quả nhiên, còn biết làm thế nào? Anh ta mắng Tôđa, nhưng bản thân anh cũng chẳng nghĩ ra được một cách gì...

Akikô lấy bao diêm đặt cạnh nôi tiệt khuẩn, để trước mặt Kôbasi. - Bây giờ anh có bao nhiêu tiền?

- Độ năm sáu ngàn.

- Năm sáu ngàn... - Kôbasi lăm bắm, vẻ trầm ngâm, tay đưa que diêm lên

châm thuốc lá. - Bình thường anh làm gì?

- Tôi chơi nhạc trong giàn nhạc nhẹ.

- Ở quán rượu à?

- Đại loại như thế...

- Còn những người đến bệnh viện với anh, họ cũng ở trong giàn nhạc?

- Nói chung là thế.

Những câu trả lời của hắn khá mơ hồ. Một người chơi nhạc nhẹ... Thế mà các cô y tá lại nói rằng những tên đến thăm hắn đều là những tên cướp thực thụ. Thành thử câu chuyện nhạc nhẹ này... Khó tin lắm.

- Anh không thể mượn thêm của các bạn được sao?

- Ờ-ờ -ờ, họ... tôi... - Tôđa nói lúng túng rồi im bặt.

Các bạn hắn đến bệnh viện cả thấy hai lần, vào những ngày đầu, rồi sau đó chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa.

- Anh có gia đình chứ?

- Không.

- Thế còn bố mẹ?

- Ở rất xa...

- Xa thì xa nhưng vẫn có chứ?

Tôđa gật đầu.

- Anh có thể xin họ được không?

Tôđa ghen ngào lăm bầm cái gì không rõ, và đưa tay lên bưng lấy khuôn mặt quần băng.

- Tiên sinh, - Akikô lên tiếng. - Thế còn chế độ cứu trợ người túng thiếu thì sao ạ? ... Có lẽ thử xin trợ cấp của nhà nước chẳng? ...

- Tôi đã nghĩ đến điều ấy. Họ sẽ không cấp ngay đâu. Dù họ có chuẩn y thì thủ tục vẫn chiếm không ít thì giờ, và rốt cục phải ba tháng sau là ít, bệnh viện mới nhận được tiền.

- Nếu anh ta không có tiền mặt thật, thì không còn cách nào nữa ư?

- Rốt cục là như thế, - Kôbasi xác nhận, vẻ mặt lăm bầm. - Tôi không tin rằng những kẻ keo kiệt kia bằng lòng đợi ba bốn tháng.

Ở bệnh viện Oriental người ta thường tránh những bệnh nhân trả viện phí bằng tiền trợ cấp. Những khi vẫn cứ phải tiếp xúc với những bệnh nhân như

vậy thì người ta tìm cách giải quyết sao cho họ đi thật nhanh...

- Bố mẹ anh sống ở đâu? ...

- Ở Miyadza.

- Ủ, cũng xa thật. Nhưng nếu viết thư xin ngay thì sao... ? Dĩ nhiên ông bà sẽ ngạc nhiên, vì mọi việc xảy ra đột ngột quá. Nhưng đây là vấn đề sức khỏe của anh. Ông bà sẽ không từ chối đâu!

Tôđa gật đầu, rồi lại đưa hai bàn tay bưng khuôn mặt quần bằng.

- Anh sẽ nằm đây thêm ba bốn ngày nữa, nhiều nhất là năm ngày; nếu ông bà gửi độ ba mươi ngàn yên thì mọi việc sẽ êm xuôi. Rồi sau anh sẽ gửi trả lại. Anh sẽ ra viện và sẽ làm việc để kiếm tiền.

- Nhưng bà y tá trưởng đã quyết định cho anh ta xuất viện từ ngày mai. Dù anh ta có xin bố mẹ được nữa thì vẫn đã quá muộn, - Akikô lại xen vào câu chuyện.

- Thế thì đã sao? Tôi sẽ yêu cầu bà ta đợi một chút.

- Vấn đề không phải là bà y tá trưởng. Sau lưng bà còn có đích thân bác sĩ trưởng...

- Bác sĩ trưởng ư?! Nhổ toẹt vào!

- Tiên sinh? Hãy cẩn thận...

- Cẩn thận à? Tại sao? Tôi chỉ muốn làm những gì cần làm.

- Nhưng bệnh nhân quả thật là có lỗi. Anh ta không trả tiền điều trị...

- Một người thầy thuốc không được nghĩ đến tiền! Bốn phận của hãn là chữa bệnh một cách tận tình.

- Nhưng trong một bệnh viện tư thì như thế không được.

- Cô thay lòng đổi dạ từ bao giờ thế?

- Thay lòng... ? - mặt Akikô như hóa đá. - Chẳng qua em cho rằng không thể cái gì cũng đổ lỗi cho một mình bác sĩ trưởng. Ông ấy không đến nỗi xấu như thế.

- Không, rất xấu. Ông ta chẳng nghèo một chút nào, thế mà vẫn cố vắt cái bệnh veiv. n này ra cho được thật nhiều lợi nhuận. Ông ta đã biến y học thành phương tiện làm giàu. Theo cô như thế là bình thường à?

- Tiên sinh, trước mặt bệnh nhân... - Akikô đưa mắt chỉ Tôđa.

Kôbasi, dường như thế mới nhìn hãn lần đầu, im lặng. Anh thấy ngượng.

Bối đồng quần áo bắn lên, mà lại trước mặt bệnh nhân...

- Dù có thế nào... - Kôbasi cố thở lại cho đều, - Anh cũng cứ nên viết thư ngay cho mẹ anh.

- Vâng ạ.

- Nếu bác sĩ trưởng có giục tiền thì chính tôi sẽ cho anh vay.

- Tiên sinh! ... - Akikô thốt lên, giọng trách móc.

- Không sau đâu. Số tiền ấy sẽ không làm cho tôi túng quẫn quá đâu.

Tôđa cúi đầu rất thấp, thấp đến nỗi có thể trông thấy mớ tóc buột ra ngoài băng ở phía sau gáy.

- Nào thôi, bình tĩnh lại đi.

Trong tâm hồn Kôbasi thấy nhẹ nhõm và vui mừng. Anh làm việc đã đến năm thứ ba, nhưng hôm nay là lần đầu anh thực sự cảm thấy mình là một người thầy thuốc. Akikô nhìn anh trong một nỗi kinh ngạc thầm lặng.

- Anh không nên ngồi lâu quá, lại bắt đầu chóng mặt cho mà xem.

- Thế... - Tôđa từ từ ngẩng đầu lên. - Thế thì không cần nói gì với bác sĩ trưởng nữa ạ?

- Bác sĩ trưởng nào? Bác sĩ Naôê ấy à? Thế anh có nói gì với ông ấy à?

- Vâng, sáng nay, sau giờ thăm bệnh nhân. Tôi có hỏi ông...

- Như vừa hỏi tôi chứ gì?

- Vâng.

- Thế ông ta trả lời anh thế nào?

- Ông ấy bảo là phải ra viện thôi.

- Ra viện?!

Tôđa gật đầu.

- Ông ấy nói: Phải ra viện thôi, có đúng thế không? - Kôbasi không dám tin ở tai mình nữa.

- Đúng ạ.

- Thật là ngu xuẩn! Nhưng anh làm sao ra đường đi giữa đám đông được. Một khi người ta chóng mặt. Naôê phải hiểu điều đó chứ!

- Tiên sinh! ... - Akikô lại nhắc nhở anh.

- Bác sĩ Naôê viết trong bản kết luận rằng hết thương hãy còn đau, nhưng có thể chữa ngoại trú được.

- Chẳng lẽ ông ta lại có thể viết như vậy? - Nếu bác sĩ trưởng nói như vậy thì còn khả thứ, chứ nếu là Naôê thì không thể tưởng tượng được.

- Chế độ chữa ngoại trú không thể dùng cho anh ta thật sao? - Akikô hỏi.

- Tuyệt đối không. Và lại chính Naôê cũng đã nói rằng Tôđa phải nằm viện ít nhất là hai tuần.

- Nhưng bây giờ ông ấy khẳng định rằng Tôđa có thể ra viện đấy thôi!

- Ông ấy nói gì kệ ông ấy! Thực chất là nếu cho Tôđa ra viện bây giờ thì quá trình hồi phục sẽ kéo dài, - Dường như Kôbasi tự bei^. n luận với mình.

- Trong bệnh viện này có những bệnh nhân vẫn còn nhẹ hơn nhiều mà vẫn được nằm. Những bệnh nhân như thế thì giữ lại, còn Tôđa thì tổng đi; thử hỏi như thế có đúng không?

Tôđa tiếp tục nhìn xuống đất. Đầu quần băng gần kín hết, hằn trong còn trẻ hơn cả cái tuổi hai mươi lăm của hằn - một cậu bé bơ vơ tội nghiệp.

- Nói chung tôi đã rõ hết rồi. Anh cứ tin ở tôi. Hôm nay anh có thể ngủ yên.

- Cám ơn bác sĩ. Bác sĩ tha lỗi cho tôi...

Tôđa đứng dậy, cúi chào và ra khỏi phòng khám.

Khi cánh cửa đã đóng lại và những tiếng chân bước ngoài hành lang đã im hằn, Akikô quay sang phía Kôbasi.

- Sao anh có thể ăn nói như vậy?

- Những điều tôi nói đều đúng, đúng từng chữ một.

- Đúng thì đúng. Nhưng cái anh bệnh nhân này rất kỳ quặc.

- Tại sao?

- Trẻ thế mà không có việc làm thường xuyên chỉ đi lang thang, kết bè với những tên rất khả nghi... Em thấy chẳng ưa hằn tí nào.

- Ưa, không ưa - điều đó có liên quan gì đến bệnh?

- Dù sao hằn cũng rất khả ố.. Mỗi lần đo nhiệt độ hay bắt mạch, tay hằn cứ sờ soạng lung tung.

- Hằn hãy còn trẻ.

- Hằn đưa cho chúng em xem đủ thứ ảnh bậy bạ...

- Thật à?

- Các chị y tá không chị nào chịu nổi.

Kôbasi cảm thấy quả thật mình đã nói nhiều điều hơi quá. Tuy vậy anh vẫn

nói một cách ngoan cố.

- Thực chất không phải ở đấy.

- Liệu bố mẹ hẳn có gửi tiền cho hẳn thật không?

Nói cho thật ra, bản thân Kôbasi cũng không tin chắc điều đó.

- Cho hẳn vay có nguy hiểm không?

- Mọi sự đều sẽ ổn thỏa, - Kôbasi trả lời, cố khắc phục mỗi ngò vực trong lòng mình, rồi nhìn lại cái biển treo ở sau lưng: - Phòng công cộng đã hết chỗ..

- Chỉ còn chỗ trong các phòng hạng nhì và các hạng cao hơn.

Kôbasi im lặng quay mặt đi.

- Anh muốn chuyển Tôđa sang một phòng rẻ tiền hơn ư?

- Ừ, làm như thế ít nhất cũng kéo dài thêm một ngày.

- Ta chỉ có cả thấy hai phòng công cộng.

- Phải.. Ở đây người ta cố sao chỉ giao dịch với người giàu... Thế mà cứ leo lẻo chuyện "xây dựng một xã hội của phúc lợi toàn dân"!

- Cái gì? - Akikô giương cao đôi mày.

- Đó là lời hứa hẹn của bác sĩ trưởng khi ông ra ứng cử vào Hội đồng đôi thị...

Akikô cười ngặt nghẽo.

- Thế còn hai người kia thì ta có giải quyết không?

- Viên công chức và anh lái xe ấy à?

- Họ đã không có việc gì làm trong bệnh viện thì ta cho họ xuất viện quách nhé?

- Tôi xin cô...

Bây giờ khi trong phòng chỉ còn lại hai người. Akikô ăn nói với Kôbasi khác hẳn. Có thể cảm thấy giữa hai người có những mối quan hệ rất gần gũi.

- Gần đây anh đã từ bỏ việc tìm hiểu Naôê.

- Tại sao?

- Ông ta để mặc cho bà y tá trưởng muốn làm gì thì làm, cho những người khỏe mạnh vào nằm viện, kê đơn cho những thứ thuốc hoàn toàn vô ích, làm một cuộc phẫu thuật vô nghĩa lý, trong khi Tôđa vết thương còn mưng

mủ thì lại đuổi về...

- Đó là chính sách của bác sĩ trưởng, chẳng ai làm gì được.
 - Nhưng Naôê là một bác sĩ rất giỏi! Bất cứ một trường đại học nào cũng phải lấy làm tự hào nếu có được một. bác sĩ như thế. Nếu ông ta không chịu khuyên răn bác sĩ trưởng thì còn ai làm được việc ấy?!
 - Bác sĩ Naôê và bác sĩ trưởng rất khác nhau.
 - Chỉ khác nhau ở chỗ Naôê không phải là nhà tư bản.
 - Không, không phải chỉ có thế. Naôê có những quan điểm riêng, đáng cho mọi người kính trọng.
 - Khó tin lắm.
 - Ông ấy là một con người lỗi lạc.
 - Không, ông ấy là một người xấu.
 - Sao anh có thể nói như vậy về Naôê!
 - Có thể trước đây ông ta là một người thầy thuốc lỗi lạc.. Dù sao đó không phải là một. bạn học của tôi, cho nên tôi có thể tự cho phép mình lên án ông ta.
 - Nôrikô mà nghe được những lời như vậy thì không biết sẽ ra sao?
 - Mặc. Tôi còn cảm ơn cô ấy nữa là khác, nếu cô ấy truyện đạt những lời của tôi cho Naôê nghe.
 - Anh ngốc quá. Chỉ chuốc lấy những việc phiền phức!
 - Nếu ở đây tình hình không còn chịu nổi thì anh sẽ về bệnh viện đại học. Làm việc dưới quyền một người như thế thì có ra gì!
 - Ôsamu - Tyan! - Suốt buổi tối, đây là lần đầu tiên Akikô gọi Kôbasi bằng tên riêng của anh. - Sao anh có thể?
- Nói đoạn cô lao ra cửa chạy như bay theo cầu thang lên tầng hai.

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương VIII

Đồng hồ đã điểm mười giờ mà Naôê vẫn chưa thấy đến.

Người tiếp bệnh nhân trong phòng khám là Kôbasi : Hôm qua anh đã ở lại trực đêm.

Naôê xưa nay không bao giờ đến sớm, nhưng quá mười giờ mà ông vẫn chưa đến thì đó là chuyện không bình thường. Các nữ y tá bắt đầu lo lắng. Bà y tá trưởng Sêkiguchi từ trên tầng ba chạy xuống phòng khám: Chắc ở phòng ghi danh đã gọi điện cho bà.

- Sao, bác sĩ Naôê vẫn chưa đến à ?

Đồng hồ trên tường chỉ mười giờ mười lăm.

- Chưa. - Akikô Takaghi ngừng tay thay băng ngược mắt nhìn Sêkiguchi.

- Chắc các bệnh nhân đã chờ từ lâu, phải không ?

- Người đến sớm nhất đã chờ từ chín giờ.

Trên bàn của Naôê có một chồng gồm khoảng năm tập bệnh án.

- Có lẽ hôm nay ông ấy nghỉ chăng ?

- Không phải đâu. Sau giờ nghỉ trưa có phẫu thuật.

Akikô gật đầu.

- Phẫu thuật à ?

Bà y tá trưởng nhìn lên tấm biển treo trên tường. Dưới các ô ghi đơn thuốc, ở cuối cùng bản có đề tên và ngày giờ làm phẫu thuật. Không thấy đề một phẫu thuật nào cho ngày hôm nay.

- Đêm qua tôi trực, sau giờ nghỉ trưa hôm nay tôi muốn về nhà.. Có được không ạ ? - Akikô hỏi.

- Tôi nghĩ là có thể, - Sêkiguchi nói một cách thiếu quả quyết. Bà ta nhìn quanh. Trong phòng tiếp nhận ngoài Akikô ra còn có Kaôru Unô và Miđôri Tanaka, còn trong phòng ghi danh thì có Nôrikô Simura và Akikô Nakanisi. Thường thường đối với một phẫu thuật nhỏ như cắt bỏ ruột thừa thì chỉ cần hai y tá.

- Phẫu thuật gì thế ?

- Nạo thai.

Bà y tá trưởng tròn mắt tròn xoe.

- Chính bác sĩ Naôê sẽ làm à ?

- Hình như thế. Bác sĩ Murasê hôm nay sẽ không đến. Không phải ngày.

- Lần đầu tiên tôi nghe thấy.

- Vậy ra chị không biết à ? - Akikô ngạc nhiên nhìn bà y tá trưởng.

- Không.

Kôbasi lúc bấy giờ đang khám bệnh nhân, quay lại.

- Sao, chính Naôê sẽ làm ư ?

- Vâng, - Akikô nhún vai - Anh cũng chưa nghe nói ư ?

- Chưa.

Kôbasi đã khám xong. Bệnh nhân cúi chào rồi ra khỏi phòng.

- Chính em cũng mãi đến tối qua mới biết. Bác sĩ Naôê có gọi điện cho em lúc chín giờ, yêu cầu chuẩn bị các dụng cụ.

- Những chuyện này thực bất ngờ. - Bà y tá trưởng liếc mắt nhìn về phía Akikô, vẻ bất mãn rõ rệt và nói thêm: - Dù sao thì lẽ ra cô cũng nên nói cho tôi biết khi giao ban.

Akikô lúng túng.

- Em tưởng mọi người đều biết, cả chị cũng vậy.

- Chưa ai biết cả. Thì ngay bác sĩ Kôbasi cũng có hay biết gì đâu ?

Bị vặn lại như vậy, Akikô ngượng ngịu cúi đầu, tuy cô tuyệt nhiên không có lỗi trong việc cả Kôbasi lẫn bà y tá trưởng đều không biết gì; Những cuộc phẫu thuật đều do các bác sĩ ấn định, còn các cô y tá thì chỉ được chỉ thị khi cần thiết.

- Phẫu thuật này làm cho bệnh nhân nào ?

Akikô lặng thinh.

- Sao, cô không biết à ?

- Tôi chỉ được lệnh chuẩn bị dụng cụ ! - Akikô đáp xẵng.

- Rốt cục là chỉ một mình Naôê biết... - Bà y tá trưởng lẩm bẩm đoạn nói, giọng dàn hòa : - Ông ấy thấy cần làm gì là cứ thế mà làm, còn chúng ta bị đặt vào một tình thế ngu xuẩn ra sao thì ông ấy cũng mặc.

Cuộc phẫu thuật này, xét tự bản thân nó, là một phẫu thuật sơ đẳng. Chỉ cần một bác sĩ và một y tá là hoàn toàn đủ. Nhưng Sêkiguchi cảm thấy lòng tự ái của mình bị tổn thương nặng nề. Làm y tá trưởng mà lại chỉ nhờ sự tình cờ mới biết được là sắp có một cuộc phẫu thuật ! Chẳng ai coi bà ra gì !...

- Như thế tức là nữ bệnh nhân chưa vào viện.

- Hình như thế.

- Ai thế nhỉ ?... Tiên sinh không biết à ? - Sêkiguchi quay sang hỏi Kôbasi.

- Tôi không biết, - Kôbasi đáp xẵng trong khi lấy tập bệnh án tiếp theo.

- Thật là vô lối.

Bà y tá trưởng nhìn đồng hồ. Vào lúc ấy Nôrikô từ phòng ghi danh bước sang.

- Nôrikô này, - bề mặt thì thái độ lạnh nhạt của Kôbasi, Sêkiguchi vội quay sang cô nữ y tá, - cô không biết gì về cuộc phẫu thuật hôm nay à ?

- Phẫu thuật ạ ? Không.. tôi không biết.

Rõ ràng là Nôrikô nghe nói đến chuyện này lần đầu.

- Thế mà bác sĩ Naôê mãi bây giờ vẫn chưa đến...

Kim phút trên đồng hồ treo tường nhích lên một quãng ngắn. Mười giờ hai mươi phút.

- Có lẽ bác sĩ ồm chằng ?

Nôrikô nhún vai. Cô rất muốn trả lời : "Sao các người lại hỏi tôi ? Tôi có phải là vợ ông ấy đâu mà biết ".

- Nếu ông ấy không định đến hôm nay thì ít ra cũng phải báo chứ ! Cô thử gọi điện về nhà ông ấy xem !

- Tôi không biết số điện. Bà tự gọi lấy thì hơn.

Nôrikô quay lưng về phía bà y tá trưởng lấy trong tủ thuốc ra hai ống thiazin à quay về phía phòng ghi danh.

- Mời bệnh nhân tiếp theo, - Kôbasi nói với Akikô lúc bấy giờ đang ngồi trầm ngâm.

- Thế-ế-ế đấy... Mãi vẫn không thấy đến, - Cô trấn tĩnh, bà y tá trưởng nhìn ra hành lang. Khoảng hai mươi bệnh nhân đang ngồi im lặng kiên nhẫn chờ.

- Tiên sinh, - Sêkiguchi yêu cầu Kôbasi, - có lẽ tiên sinh cứ khám các bệnh

nhân của ông ấy trước đi ? - Bà hất hàm về phía chồng bệnh án đặt trên bàn của Naôe - Chứ không thì có mấy người đã đợi đến hơn một tiếng đồng hồ rồi đấy.

Kôbasi không đáp, lặng lẽ giở tập bệnh án của người mời vào.

- Để cho người ta đợi lâu thế kia thật là quá tệ.

- Tôi sẽ không khám cho họ đâu.

- Tại sao ?

- Vì đó hoặc là bệnh nhân mới đến lần đầu hoặc là những bệnh nhân do chính bác sĩ Naôe điều trị. Tôi không có quyền khám họ.

- Nhưng bây giờ muộn quá rồi còn gì !

- Thì cho họ về đi.

Sêkiguchi im lặng, chẳng còn biết giải quyết ra sao.

- Và xin chấm dứt câu chuyện đi.

- Tiên sinh !... - Akikô kéo lên, không dám tin ở tai mình nữa.

- Thôi cô im đi !

- Biết làm thế nào bây giờ ? - Sêkiguchi tuyệt vọng thở dài rồi vội vã sang phòng ghi danh gọi điện thoại.

Mãi nửa giờ sau, khi đã gần đến mười một giờ, Naôe mới đến. Mặt ông xưa nay vẫn xanh xao nhưng hôm nay trông như thể không còn hột máu nào, tóc tai thì bù xù không chải.

- Xin lỗi vì đã đến muộn... - Naôe nói lẩm bẩm, không rõ là nói với Kôbasi hay với cô y tá, đoạn buông phịch người xuống ghế nhắm mắt lại và thở dài. Xung quanh mắt ông có một cái quầng thâm xanh, nom trũng sâu hẳng xuống, và mỗi đường nét nhỏ trên mặt ông đều để lộ một sự mỏi mệt khủng khiếp.

Một cô nhân viên bên phòng ghi danh chạy sang.

- Tiên sinh có điện thoại.

- Ai gọi đấy ?

- Một người tên là Yamaguchi.

- Yamaguchi à ?

- Thấy nói là ông bầu của cô ấy.

- À- à - Naôe vỗ lên trán một cái rồi đứng dậy.

- Nôrikô-san ! Bác sĩ đến rồi, - Sêkiguchi ngó vào phòng ghi danh nói. Bà y tá trưởng lúc nào cũng tìm cách ghép đôi Nôrikô với Naôê và Akikô với Kôbasi. Rõ ràng là bà cố dùng cách ấy để dò la, may ra có đánh hơi thêm được điều gì chưa biết chẳng, và sự phân phối lứa đôi này chẳng làm cho hai cô y tá hài lòng cho lắm.

- Chào bác sĩ, - Nôrikô vừa nói vừa đi vào phòng. Naôê đã nói chuyện điện thoại xong và đang ngồi im, hai mắt nhắm nghiền.

- Anh ốm à ?

- Không...

Nôrikô gặp Naôê gần đây nhất là ba ngày trước, ở nhà ông.

- Có thể mời các bệnh nhân vào chữa ạ ?

Naôê nhìn Akikô đang đứng bên cạnh, rồi nói :

- Cô đã chuẩn bị dụng cụ chưa ?

- Rồi ạ. Chỉ còn phải tiệt khuẩn nữa thôi. Em đã giao ban rồi. Em có thể về được không ạ ?

- Cô về đi.

Naôê trở về bàn, cầm lấy tập bệnh án nằm ở trên cùng rồi bảo Nôrikô :

- Mời vào đi !

Sáng hôm ấy Naôê tiếp khoảng mười lăm bệnh nhân và kết thúc buổi khám muộn hơn thường lệ. Mặc dầu Naôê làm việc rất nhanh, bệnh nhân cuối cùng ra về vào khoảng mười hai giờ rưỡi.

Kôbasi kết thúc sớm hơn và đã lên phòng điều hành.

Khi cánh cửa đã khép lại sau lưng bệnh nhân cuối cùng, Naôê kiệt sức ngã người ra lưng ghế.

- Đưa tôi một cái khăn ướp lạnh !

Nôrikô lấy khăn ướt lau mặt cho Naôê. Các cô y tá khách, chắc không muốn làm phiền hai người, đã bỏ đi sang phòng ăn.

- Anh làm sao thế ?

- Không có gì đặc biệt.

- Anh lại uống rượu đấy à ?

Naôê không đáp, ngồi thẳng lên một chút và buông một tiếng thở dài nặng nhọc.

- Anh cần nằm một chút.
- Ủ...
- Ở phòng điều hành bây giờ có ai không ?

Naôê im lặng.

- Có lẽ ta tìm một phòng bệnh nhân bỏ không nhé ?
- Tôi sẽ lên phòng sáu trăm lẻ một.
- Sáu trăm lẻ một ư ? - Nôrikô ngạc nhiên hỏi lại.
- Ủ, hiện nay nó đang bỏ trống.
- Anh không đợi một chút, để em trải giường đã !
- Không cần, nằm ở đi-văng cũng được.
- Không được ! Một nháo là xong ngay mà !

Phòng 601 ở tầng sân, có một phòng ngoài, một phòng cho người nuôi bệnh nhân, một phòng cho bệnh nhân, một phòng tắm, một phòng toa-lét, có cả máy thu hình - Nói tóm lại là một phòng thượng hạng. Ở tầng sáu có cả thấy ba phòng như vậy. Hiện thời có hai phòng là 602 và 603 đang có người nằm: Một ông giám đốc của một hãng buôn lớn và một nhà hoạt động văn hóa có tên tuổi.

Naôê cởi blouse, nằm lên chiếc giường vừa mới dọn và nhắm mắt lại. Các cửa sổ đều mở ra sang, và trong căn phòng im lặng khác thường : Chỉ thỉnh thoảng mới có tiếng còi xe hơi từ đâu xa lắm văng lại. Thậm chí nằm ở đây khó có thể tin rằng đây gần như là trung tâm của thành phố.

Ánh sáng nhợt nhạt của ngày thu len qua mấy bức màn xanh, và trong cái ánh sáng lạnh mờ mờ ấy gương mặt Naôê trông tối tăm, như không còn sự sống.

- Chườm nước lạnh lên trán cho anh nhé.
- Không. Không cần.
- Có lẽ anh ăn chút gì nhé ?
- Có nước quả gì không ?
- Để em xem.
- Nhưng phải lạnh một chút.

Ra đến gần cửa, Norikô dừng lại một chút trước tấm gương cài lại áo blouse trên ngực và chạy đi. Khi cô quay lại, Naôê đang nằm nghiêng,

ngoảnh về phía tối.

- Có rồi đây !...

- Cám ơn.

Naôê hơi nhấc đầu lên, uống cạn cốc một hơi.

- Tối quá !

- Uống nữa nhé ?

Dưới chân Nôrikô còn để một chai nước quả nữa.

- Đủ rồi. Bây giờ là mấy giờ ?

- Một giờ kém mười.

- Thế rồi cơ à ?...

Naôê nhìn trằng trằng lên bức tường trắng. Những nét mặt của ông sắc nhọn lên, trong bóng tối mờ mờ đôi má trông càng hốc hác.

- Anh đã đỡ mệt được chút nào chưa ?

- Hình như chẳng đỡ mấy.

- Sao lại có thể uống rượu nhiều như thế ?

- Tôi không uống rượu.

- Vậy thì anh làm sao thế ?

- Không quan trọng.

Naôê lại nhắm mắt. Nôrikô kéo rèm kín lại, và trong phòng càng tối hơn ban nãy.

- Sáng nay ở bệnh viện loại cả lên.

- Việc gì thế ?

- Cả bà y tá trưởng lẫn bác sĩ Kôbasi đều không biết gì...

Naôê im lặng.

- Cô bệnh nhân của anh tên là gì ?

- Akikô Yamaguchi.

- Có phải người hôm trước ghé bệnh viện không ?

- Phải.

- Chính hôm ấy anh đã thỏa thuận với cô ta về phẫu thuật sắp tới phải không ?

- Một người bạn của tôi yêu cầu tôi làm. Người ấy quen với ông bầu của cô ta.

- Ông bầu à ?
- Ủ. Akikô Yamaguchi là tên thật của cô ta, còn tên sân khấu là Hanadzyô. Hanadzyô Dzyunkô.
- Cô ca sĩ ấy à ?
- Phải, chính cô ấy.
- Tức là cô ấy sẽ được nạo thai ở bệnh viện ta ?
- Đúng. Vả sẽ nằm ngay phòng này.
- Ở đây... - Nôrikô đưa mắt nhìn quanh phòng một lượt. - Thế thì cô ấy sắp đến bây giờ ?
- Phải, đã thỏa thuận là sẽ làm ngay sau giờ nghỉ trưa, nhưng cô ta có gọi điện đến báo rằng cô ta sẽ đến trễ một chút.
- Cô ấy từ đâu đến đây ?
- Từ Phukuôki. Nhưng hình như nhớ mất chuyến máy bay.
- Chắc vì ra sân bay trễ.
- Phải. Ông bầu của cô ta nói rằng tối hôm qua sau buổi biểu diễn ở trung tâm văn hóa, cô ta có buổi gặp gỡ với những người hâm mộ, và sáng nay cô ta phải đến cửa hàng đĩa hát cho công chúng xin chữ ký, rốt cục những chuyện ấy đã chiếm nhiều thì giờ hơn là cô dự tính.
- Thế thì cô ta sẽ đến bệnh viện...
- ... Vào lúc năm hay sáu giờ, - Naôê tiếp theo câu nói của Nôrikô. - Cô ấy báo thế.
- Đến là làm ngay sao ?
- Hôm nay em làm kíp ban ngày à ?
- Vâng.
- Takaghi xin về nhà rồi.
- Nếu cần, em sẽ ở lại.
- Thế thì tốt.
- Nhưng như thế thì khổ quá - Vừa đến nơi đã lên bàn mổ ngay mà lại đi rất xa, mãi từ Phukuôki.
- Đời các nữ nghệ sĩ là như vậy. Biết làm thế nào được.
- Nhưng đây là vấn đề sức khỏe của cô ấy.
- Cô ấy không có chủ quyền đối với bản thân.

Naôê chậm rãi xoay người nằm sang sườn bên kia. Trong hành lang có tiếng ai bước sột soạt. Một nữ y tá. Có tiếng gõ cửa phòng bên. Rồi bên cửa ra vào có thể nghe những tiếng nói, nhưng không rõ đang nói gì.

- Thế ra không ai biết việc này sao ? - Nôrikô hạ thấp giọng hỏi.
- Chỉ có bác sĩ trưởng biết.
- Trông bên ngoài thùy mị thế mà... - Nôrikô cắn môi im bật. Biết đâu lại chẳng có lúc cô rơi vào tình cảnh ấy...
- Phải tuyệt đối bí mật về việc này.
- Đối với cả bà y tá trưởng sao ?
- Chẳng qua tôi quên nói với bà ấy, chỉ có thể thôi.
- Bà ấy rất khó chịu về việc này ! Chắc chắn là bà ấy đã báo cáo với và Ghyôđa là hôm nay anh đến muộn.
- Mặc bà ấy ! Tôi nghỉ một chút nhé. Độ hai giờ đánh thức tôi dậy. - Đoạn Naôê quay mặt vào tường.
- Khi nào Hanadzyô đến thì đưa cô ta lên đây à ?
- Cô ta sẽ đến sau năm giờ.
- Có lẽ nên giữ thêm một nữ y tá nào đấy ở lại chẳng ?
- Không cần. Cô và cô y tá trực cũng đủ lắm rồi.
- Vâng.

Nôrikô ngoái lại nhìn. Cô chột hình dung nàng Dzyunkô Hanadzyô kiêu diễm sau khi mỗ sẽ nằm lại trong phòng này ra sao.

Đã năm giờ rồi mà Dzyunkô Hanadzyô vẫn chưa thấy đâu. Các bác sĩ và y tá đều đã về nhà. Trong phòng điều hành, Naôê nằm trên đi-văng đọc mấy tờ báo mới ra sáng nay.

- Thôi tôi về. Kôbasi treo chiếc blouse lên mắc áo, rồi lấy chiếc áo màu nâu sáng của ông.

- Kôbasi, anh đợi một chút.

Kôbasi quay về phía Naôê.

- Tôi có ghé các phòng bệnh nhân.. Tôđa Đzirô, người bị đáng bị thương ở mặt, vẫn còn nằm ở đây. Anh giữ hẩn lại phải không ?

- Tôi.

- Tại sao ? Hẩn có chịu trả tiền nữa đâu.

Naôê chống khuỷu tay ngược nhìn lên Kôbasi đang đứng trước mặt.

- Tôi cho rằng để hẳn ra viện bây giờ là quá sớm.

- Rồi sao nữa ?

- Tạm thời tôi trả tiền thay cho hẳn.

- Ra thế...

Naôê gấp tờ báo lại ném lên bàn con.

- Như thế tức là viện phí của hẳn từ nay về sau sẽ do anh trả ư ?

- Chẳng qua tôi tạm cho Tôđa vay tiền.. Cho đến khi nào bố mẹ hẳn gửi tiền lên.

- Thế nếu họ không gửi thì sao ?

- Ta không nên đoán trước chuyện chưa đến.

Naôê xoa cằm.

- Tôi hiểu anh một phần. Nhưng anh có chắc là làm như vậy không quá đáng không ?

- Tại sao ? Tôi cho rằng hẳn cần được điều trị tiếp trong bệnh viện. Không có tiền không phải là một lý do để ném một con người đang cần săn sóc ra ngoài đường.

- Thế à ?

- Chứ hông thì thành ra những người như Tôđa phải ra viện trong khi cũng đúng lúc ấy người ta lại nhận những người hoàn toàn không có việc gì nằm ở đây cả. Tôi không tán thành làm như vậy. Chỉ có những kẻ trục lợi mới có thể hành động như vậy ! - Kôbasi ném lên Naôê một cái nhìn giận dữ. - Ông cho như thế là đúng ư ?

- Không, tôi không cho như thế là đúng. Nhưng không thể đổ hết tội cho những người thầy thuốc làm tư.

- Nhưng chẳng phải bác sĩ trưởng đã ra lệnh tổng cổ bệnh nhân đi đó sao ?

- Chỉ vì Tôđa không trả tiền... Nhưng bây giờ thì ổn cả rồi mà ? Anh đã nộp tiền thay hẳn, chỉ có điều...

- "Chỉ có điều" gì ?

- Các bác sĩ không được thiết lập những mối quan hệ như vậy với bệnh nhân.

- Tại sao ? Nếu một bác sĩ trả viện phí cho một người nghèo thì như thế có

gì là xấu ?

- Là xấu hay là tốt, vấn đề có phải ở đấy đâu ? - Naôê ngẫm nghĩ một lát - Quan hệ giữa thầy thuốc và bệnh nhân phải là quan hệ thuần túy sự vụ.

- Đồng ý. Nhưng trong trường hợp này thì không có cách gì khác.

- Cần phân biệt ai cần và có thể được giúp đỡ và thông cảm, còn ai...

- Ông muốn nói gì ?

- Tôi chỉ muốn nói rằng một tên du đãng hai mươi lăm tuổi chuyên quấy phá các nhà hàng khó lòng có thể nghèo túng đến như vậy.

- Nhưng quả thật hẳn không thể trả tiền.

- Thôi được. Anh thấy thế nào tốt thì cứ thế mà làm.

Naôê lại với lấy tờ báo.

Kôbasi đứng im một lát, ngạt thở vì nỗi căm phẫn đang cuộn cuộn trong lòng, rồi cúi xuống cầm lắp cặp.

- Chúc ông may mắn.

- Cám ơn - Naôê đáp lễ.

Tấm lưng Kôbasi đang đi xa dần trong đêm sấm sét.

Về phía tuy ánh nắng đã tắt, và trong phòng tối sẫm lại rất nhanh. Trong thành phố Tokyo chỉ chút những tòa nhà đồ sộ, không thể trông thấy vầng tà dương đang lười biếng treo trên đường chân trời. Nó chậm chạp men theo vòm trời tụt xuống mỗi lúc một thấp, rồi sau đó là đêm xuống rất nhanh.

Naôê lại nằm xuống đi-văng cầm tờ báo lên đọc. Sau khi Kôbasi ra về, trong phòng điều hành ngoài Naôê ra không còn ai ở lại. Naôê thấy buồn ngủ. Căn bệnh ban sáng hãy còn để lại những dấu hiệu khá rõ rệt. Ông thi u thi u ngủ, không biết Nôrikô đã vào phòng.

- Anh không thấy tối à ?

Nôrikô bật đèn lên. Mấy bộ đèn màu ánh sáng ban ngày lấp trên trần nhấp nháy một lát rồi lần lượt sáng lên.

Naôê vẫn nằm yên, tờ báo phủ kín mặt.

- Dụng cụ đã chuẩn bị xong. Hễ bệnh nhân đến có thể bắt tay vào ngay.

Naôê bỏ tờ báo ra và nheo nheo đôi mắt nhìn lên mấy ngọn đèn.

- Anh vừa ngủ đấy ư ?

- Không.

- Chắc anh chưa ăn gì ? Em mang lên nhé.

- Chưa cần.

- Hôm nay anh trực à ?

- Phải, tôi đổi phiên với Rawahara.

- Thế thì phải đổi ca cho cả em nữa.

Nôrikô khao khát nhìn Naôê, nhưng ông ta vẫn tiếp tục nhìn lên trần với đôi mắt trống rỗng. Nôrikô quan sát ông ta vài phút rồi đến ngồi xuống cạnh đi-văng.

- Dạo này anh gầy đi nhiều quá.

Naôê âm ừ mấy tiếng gì không rõ.

- Anh cân đã lâu chưa ?

- Lâu rồi.

- Trông rõ cả xương đòn gánh... - Nôrikô âu yếm nhìn khắp người Naôê.

- Trong các nữ y tá cô nào trực đêm hôm nay ? - Naôê chậm chạp ngồi dậy.

Vì nãy giờ nằm, tóc ông bù xù lên.

- Shughiê và Nakabusu. Ai sẽ phụ giúp cuộc phẫu thuật ? Có phải em không ?

- Dĩ nhiên là em.

Ngoài hành lang có tiếng bước sột soạt; Rồi có tiếng gõ cửa.

Nôrikô giật mình đứng dậy, vội vã dọn dẹp mấy cái chén trên bàn.

Murakami bước vào phòng.

- Vừa rồi có người gọi điện yêu cầu nói lại rằng cô Yamaguchi nào đấy đã về tới sân bay Hanêđa và hiện giờ đang đi xe thẳng về bệnh viện.

- Rồi.

Murakami đưa mắt liếc rất nhanh về phía Nôrikô đang dọn dẹp mấy cái chén, rồi bước ra ngoài.

- Cô ấy sẽ đến đây vào khoảng bảy giờ. Như thế tức là cuộc phẫu thuật sẽ bắt đầu vào lúc bảy giờ rưỡi.

- Có lẽ thế.

Nôrikô đem mấy cái chén ra rửa.

- Không biết tình nhân của cô ấy là ai nhỉ ?

Naôê lặng thinh. Ông vuốt lại mái tóc, rồi đến cạnh cửa sổ nhìn xuống

đường qua khe hở giữa hai bức màn.

- Mồ một mình tinh như vậy anh có sợ không ?

- Có gì mà sợ ?

- Thế nhờ có chuyện gì xảy ra... Anh cứ tưởng tượng xem nó sẽ um lên như thế nào ?

- Nghệ sĩ, danh ca.. có thể ai mà chẳng giống nhau.

- Cố nhiên, nhưng...

- Có lẽ tôi nằm nghỉ thêm chút nữa.

Naôê lại nằm xuống. Nôrikô rửa chén xong đem xếp cả vào cái tủ chìm.

- Có lẽ uống trà hay cà phê ?

- Không, không cần.

- Nếu thế em xuống chuẩn bị phòng mổ.

Nôrikô đứng dậy đi ra cửa, nhưng ra đến ngưỡng cửa cô đứng lại.

- Ngày mai anh có rỗi không ?

- Mai ư ?

- Em đến anh được không ?

- Em đến đi.

- Thế thì bây giờ !

Gương mặt rạng rỡ hẳn lên, Nôrikô ra khỏi phòng.

Đzyunkô Hanadzyô đến bệnh viện vào lúc bảy giờ hơn. Một đôi kính màu nhạt, chiếc áo nhung đen có măng-sét và cổ trắng, chiếc quần cachemir đen chiếc áo khoác miđi vắt trên tay. Bất kỳ ai mới thoát nhìn qua cũng biết ngay đây không phải là một người đàn bà trần thế bình thường.

- Đây là Yamaguchi. Bác sĩ Naôê có ở đây không ?

Người cùng đi với Hanadzyô là một người đàn ông vạm vỡ mặc chiếc áo vét- tông sọc màu trắng. Ông ta đến trước bàn giấy ghi danh. Cô y tá trực nhìn qua hai người rồi nhắc ống máy.

Khi Naôê xuống. Đzyunkô và ông bầu đã ngồi cạnh nhau trên hai chiếc ghế, ngoan ngoãn đợi ông.

- Xin bác sĩ thứ lỗi cho chúng tôi đã đến muộn.

Ông bầu đứng dậy và giới thiệu Đzyunkô. Cô ta vội vã bỏ kính và cúi chào.

- Chương trình làm việc ở Phukuôki rất căng thẳng, cho nên chúng tôi

không đi sớm được. Xin bác sĩ lượng thứ, - ông bầu lại xin lỗi một lần nữa. Dzyunkô, đầu cúi gằm, đặt lên đùi tôi tay móng sơn bóng lộn.

- Sao Hanadzyô-san xanh thě, - Naôê liếc nhìn khuôn mặt hơi gầy của Dzyunkô. Ông thỉnh thoảng vẫn trông thấy cô ta trên tivi, nhưng bây giờ, nhìn gần sát, khuôn mặt của cô, hầu như không hóa trang, trông nhỏ bé và mệt mỏi lạ lùng.

- Những ngày vừa qua rất khó nhọc. Tuy cô ấy cũng đã được nghỉ ngơi ít nhiều trên máy bay, - ông bầu trả lời thay cho Dzyunkô.

- Hai vị chưa ăn tối chứ ?

- Chưa. Trước khi máy bay cất cánh cô ấy chỉ ăn một ít xa-lách và uống một chén nhỏ cà phê.

Dzyunkô gật đầu như để xác nhận câu nói của ông bầu.

- Thě thì ổn rồi, có thể cho thuốc gây mê.

Naôê kín đáo nhìn Dzyunkô một lần nữa. Không cao lắm, nhưng thanh tú, trang nhã, trên màn ảnh thật sự là một mỹ nhân. Thě nhưng trông gần thế này thì lại có cảm giác như một cái cây héo.

- Cô có mang ao ngủ và khăn mặt theo sẵn không ?

- Có, tôi đã mua dọc đường. - Ông bầu lại đáp thay ; rõ ràng là cái gì ông ta cũng lo liệu chu đáo.

- Mời các vị, tôi sẽ đưa các vị lên phòng nghỉ. Phẫu thuật sẽ bắt đầu sau ba mươi phút.

Dzyunkô Hanadzyô xuống phòng mỗi lúc tám giờ kém hai mươi. Cô mặc một chiếc áo blouse bằng da mỏng có điểm hoa, tóc cô búi ra sau gáy và buộc chặt lại bằng một chiếc khăn trắng. Trong bộ trang phục giản dị này trông cô như một người con gái hết sức bình thường.

- Trước tiên chúng tôi sẽ tiêm thuốc mê vào tĩnh mạch. Xin cô đếm "một", "hai"..

Dzyunkô im lặng gật đầu.

- Ai, đau.

Chiếc kim tiêm lùa vào cánh tay trắng mảnh dẽ, Dzyunkô sợ hãi co rúm lại.

- Một... Hai... - Trong phòng mổ vang lên cái giọng nói quen thuộc đã bao nhiêu lần nghe trên ti-vi. Bây giờ giọng nói ấy nghe xa xôi và không có

màu sắc.

- Một, hai, - Nôrikô nhắc lại.

Giọng nói yếu ớt, nghe như đang tắt dần của Đzyunkô dường như dựa vào giọng nói mạnh mẽ của cô y tá, vang to lên một chút, nhưng dần dần, chịu tác dụng của thuốc mê, mỗi lúc một khẽ hơn, rồi cuối cùng im hẳn trong khi Đzyunkô đang đếm dở.

- Hô hấp bình thường chứ ?

- Vâng.

Dưới ánh đèn sáng rực, khoảng ngực để trần của đzyunkô nâng lên hạ xuống đều đều theo nhịp thở. Trên cái vú ở bên trái có một vết bầm nhỏ do một chiếc hôn để lại.

- Huyết áp ?

- Trăm mười.

- Tốt.

Naôê lấy chiếc gương phẫu thuật và cúi xuống cái thân thể đang nằm thẳng trước mặt ông.

Cuộc phẫu thuật kết thúc sau hai mươi phút. Tấm drap trải dưới thân thể của đzyunkô thấm máu. Naôê rút đôi găng tay vấy máu, bỏ mũ, tháo vải che mặt, rồi châm thuốc hút. - Để cô ấy nằm một chút, cho đến khi nào tỉnh dậy.

- Ông bầu đang chờ bác sĩ ở dưới kia. Ông ấy bảo muốn nói chuyện gì đó với bác sĩ.

- Tôi xuống ngay.

- Bác sĩ không tắm à ?

- Để sau.

Không bỏ điếu thuốc lá đang ngậm trong miệng, Naôê ra phòng thay áo, cởi bỏ bộ áo mổ, mặc chiếc blouse thường vào và xuống phòng tiếp nhân. Ông bầu, hai tay đút túi, đang sốt ruột đi đi lại lại trong phòng khách.

- Xong rồi ạ ?

- Vâng.

- Cám ơn bác sĩ.

- Chừng hai mươi phút nữa thuốc mê sẽ hết tác dụng, và lúc bấy giờ có thể

đưa cô ấy về phòng riêng.

- Rất tốt ạ.

Naôê mở cửa phòng và đưa tay ra hiệu mời người đàn ông vào.

- Tôi xin nghe ông. Ông muốn nói gì với tôi ?

- Số là... - Ông bầu ngượng nghịu rúm người lại và cúi đầu rất thấp. - Số là chúng tôi muốn giữ bí mật tất cả về việc này.

- Tôi hiểu. Các nhân viên của bệnh viện sẽ thu xếp để các bệnh nhân không biết gì hết.

- Dọc đường chúng tôi phải đổi mấy lần taxi. Tôi tha thiết mong rằng nếu bọn phóng viên mò đến thì các ông sẽ không cho họ vào.

- Tôi sẽ nhắc lại một lần nữa ở phòng ghi danh.

- Bây giờ tôi xin nói đến những kế hoạch sắp tới...

- Tôi nghe ông...

Naôê mở vòi nước hứng đầy cốc và uống cạn một hơi.

- Số là ở studio cũng không có ai biết gì. Chỉ có tôi và viên thư ký của Đzyunkô là biết chuyện. Nhân thể cũng xin nói rằng cô thư ký ấy sắp đến đây.

- Nói tóm lại ông muốn gì ở tôi ?

- Khi nào Đzyunkô có thể bắt đầu làm việc trở lại.

- Cũng tùy công việc.

Ông bầu bứt rứt xoa xoa hai bàn tay và nhích tới gần sát Naôê.

- Bác sĩ ạ, chúng tôi phải ghi băng một buổi biểu diễn ca nhạc trên đài vô tuyến truyền hình ở Chiba.

- Khi nào ?

- Ngày mai, lúc hai giờ.

- Ngày mai ư ?

- Vâng.

Naôê nhìn chăm chăm vào mặt ông bầu. Như vậy nghĩa là Đzyunkô chỉ có được một nửa ngày để lại sức...

- Nếu buổi ghi băng bắt đầu từ hai giờ thì các vị phải rời bệnh viện vào khoảng mười hai giờ hay sớm hơn nữa ?

- Còn phải duyệt lại cách dựng cánh nữa... - Gương mặt ông bầu mỗi lúc

một rõ thêm vẻ ân hận. - Và thời gian duyệt cũng bằng thời gian ghi băng.

- Thế tức là các vị phải rời bệnh viện lúc...

- Mười giờ sáng thì tốt, - ông bầu cổ dấu đôi mắt, nói gần như thì thầm. - Chắc bác sĩ cũng có nghe nói... Khách đặt hàng của buổi truyền hình này là hãng dược liệu T. Nói chung thực chất ở đây là có sự cạnh tranh giữa mấy ban nhạc khác nhau. Mỗi ban có ba người - Cả ba đều là thành viên của một gia đình. Hanadzyô sẽ có chân trong ban giám khảo, và ngoài ra sẽ hát một số bài. Chủ yếu là cô ấy sẽ ngồi, thành thử tôi nghĩ là không có gì đáng sợ lắm.

- Đó là ông nghĩ thế đấy thôi.

- Xin lỗi bác sĩ, bản thân tôi gần đây cũng đã trải qua một phẫu thuật, cho nên tôi biết rõ sau đó người ta yếu đến mức nào.

- Thôi ta đừng nói chuyện ấy nữa.

- Thưa bác sĩ, trên các báo đã loan tin từ lâu rằng Dzyunkô sẽ tham gia buổi truyền hình này, và hơn một nửa số khán giả đến dự chỉ là để xem cô ấy thôi. Bây giờ mà từ chối thì không thể được nữa rồi. Dĩ nhiên tôi hiểu như vậy là không hợp lý nhưng... - Ông bầu đưa khăn mùi soa chấm chấm lên trán mặc dầu cái trán ấy không có lấy một giọt mồ hôi nào. - Vậy xin bác sĩ cho biết ý kiến.

- Tôi chỉ có thể cho một ý kiến duy nhất mà thôi.

- Không được ạ ?

Naôê gật đầu.

- Nhưng không có cách gì từ chối được đâu ạ... - Đôi mắt ông biểu lộ rõ vẻ tuyệt vọng. - Có lẽ có cách gì...

- Thôi, tôi thấy ông đã quyết định ngày mai bằng bất cứ giá nào.

- Như vậy tức là cũng vẫn có thể được ?

Ông bầu háo hức chồm người ra phía trước.

- Tôi không nói thế. Tôi chỉ nói là nếu ông đã quyết định như vậy rồi thì cứ thế mà làm.

- Như thế nghĩa là thế nào ?

- Chỉ có nghĩa là như thế thôi.

- Thế liệu lên sân khấu có làm sao không ?

- Ấy, cái đó thì tôi không thể nói trước được.
- Nói chung cô ấy cũng khỏe...
- Cũng có thể mọi sự sẽ trót lọt, mà cũng có thể là không.
- Xin bác sĩ nói thẳng ra, bác sĩ lo điều gì ?
- Chỉ nửa ngày sau một phẫu thuật như thế thì thể chất bất kỳ người phụ nữ nào cũng khó lòng chịu nổi. Nhưng ông đã nói không còn thay đổi gì được nữa kia mà.
- Không phải đâu bác sĩ ạ, tôi không hề có ý nghĩ muốn làm một điều gì trái ý bác sĩ. - Ông bầu lại xoa tay. - Chẳng qua chương trình quá sát sao.
- Cho nên ông cố nài tôi ưng thuận chứ gì ?

Naôê kéo tập bệnh án của Hanadzyô lại và bắt đầu viết kết luận.

- Nếu bác sĩ cho phép ngày mai lúc mười một giờ chúng tôi sẽ lên xe đi Chiba. Sau khi ghi băng chúng tôi có buổi duyệt các ca khúc mới với sự có mặt của tác giả và sau đó đi thăm các cửa hàng đĩa hát, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng làm những việc ấy thật nhanh, sau đó Dzyunkô chỉ còn phải trả lời một buổi phỏng vấn và ngay tối hôm đó chúng tôi sẽ trở về bệnh viện.

Naôê vẫn viết tiếp, không nhìn sang ông bầu.

- Tôi làm mất thì giờ của bác sĩ, tôi nói dông dài về những chuyện vặt như vậy... Xin bác sĩ thứ lỗi.

- Đối với tôi ông chẳng có gì phải xin lỗi.

Ông bầu thở dài một tiếng rõ to rồi lại đưa cái khăn trắng muốt lên lau trán.

- Người trả giá cho cách làm ăn liều lĩnh của ông sẽ không phải là tôi mà là Dzyunkô.

- Phải.. làm nghệ sĩ thật cũng không đơn giản.

Naôê đã viết xong, ngẩng đầu lên.

- Chúng tôi sẽ đền ơn bác sĩ, - ông bầu nói, giọng xiêm nịnh.
- Nếu bằng rượu thì tốt.

Nghe thấy câu gợi ý cụ thể đến như vậy, ông bầu giương mắt nhìn Naôê với một nỗi kinh ngạc không giấu giếm.

- Mà không phải là whisky, - Naôê nói thêm. - Sakê ngon thì tôi thích hơn.
- Ông bầu gật đầu, trong lòng chưa hết hoang mang. Lúc bấy giờ Nôrikô bước vào phòng. Cô vẫn mặc chiếc blouse ban nãy đã mặc trong phòng mổ,

chân đi dép nhẹ không bít tất, đầu đội khăn y tế.

- Có thể đưa cô Hanadzyô về phòng riêng được rồi ạ

- Tỉnh rồi ư ?

- Gần tỉnh hẳn. Đã có thể trả lời tên mình là gì.

- Huyết áp ?

- Trăm mười. Mạch bảy mươi tám.

- Chuẩn. Đưa cô ấy về phòng. Tôi sẽ ghé sau.

- Cô ấy kêu la đau lắm.

- Tiêm một ống nôbulông.

- Vâng ạ.

- Với lại thế này nữa : Ngày mai lúc mười một giờ sáng Hanadzyô-san phải đi.

- Mai ạ ?

Nôrikô nhìn sang ông bầu.

- Cô ấy có việc gấp. Sáng sớm mai tôi sẽ khám. Cô chuẩn bị trước các thứ đi.

- Vâng ạ, - Nôrikô đứng lại một giây nữa, rồi quay lại và ra khỏi phòng.

- Tỉnh rồi... - Ông bầu thở dài nhẹ nhõm. - Cám ơn bác sĩ. Bây giờ tôi sẽ được yên tâm hơn nhiều.

- Ông yên tâm quá sớm.

Ông bầu mở miệng ra, nhưng rồi lại ngậm lại, không nói ra được một tiếng nào.

- Cuộc phẫu thuật đã tiến hành một cách bình thường. Hiện nay mới chỉ có thể nói được như vậy.

Naôê đứng dậy rót dung dịch sát trùng lên hai tay, mở vòi nước rửa sạch rồi đi lên phòng điều hành.

Nôrikô rửa các dụng cụ lau khô, rồi dọn dẹp lại phòng mổ. Dọn xong thì đã hơn chín giờ. Naôê đợi cô. Hai người cùng đến phòng Đzyunkô.

Ông bầu đã biến đi đâu mất, và thay cho ông là một người con gái khoảng mười bảy mươi tám tuổi, chắc là cô thư ký của Đzyunkô. Đzyunkô nằm ngửa trên giường, rên khe khẽ vì đau. Naôê kiểm tra lại mạch cho cô. Huyết áp bây giờ hơi thấp, nhưng sau phẫu thuật điều đó không có gì đáng

lấy làm lạ.

Vì mất máu, khuôn mặt cô hơi sắc nét lên và trông có vẻ ốm yếu. Trên gương mặt ấy không có sự tươi tắn khỏe mạnh thường thấy ở các thiếu nữ hai mươi một tuổi.

- Hanadzyô-san ! Hanadzyô-san ! - Nôrikô gọi đến lần thứ ba Dzyunkô mới khó nhọc hé mở đôi mắt.

- Yamaguchi- san ! Yamaguchi- san - Lần này Nôrikô gọi tên thật của bệnh nhân.

- V-vâng... - Giọng Dzyunkô nghe khàn khàn như giọng bà già.

- Vẫn còn đau à ?

- Đau- u- u.. - Dzyunkô nói giọng kéo dài, ngược mắt ai oán nhìn Naôê. - Đau lắm bác sĩ ạ

- Thuốc sẽ có công hiệu ngay bây giờ và cô sẽ ngủ rất say, - Nôrikô an ủi bệnh nhân.

- Ngày mai...

- Không nên lo lắng gì cả.

- Nếu ngày mai mà tôi chưa đi được thì sẽ ra sao ?... Nếu thế thì sẽ ra sao ?...

- Đừng xúc động, - Nôrikô nói đoạn quay sang cô thư ký. - Cô tắt đèn đi và trông cho cô ấy ngủ.

Naôê ra khỏi phòng.

- Ngày mai Hanadzyô-san sẽ đi đâu ? - Nôrikô theo kịp Naôê, hỏi.

- Đi Chiba. Cô ấy phải ghi băng một buổi diễn trên tivi.

- Liệu cô ấy có chịu nổi không ?

- Không chắc.

- Thế thì tại sao anh lại cho phép ?

- Họ một mực đòi như vậy.

- Nhờ xảy ra việc gì thì sao ?

- Tôi biết làm thế nào được ?

Naôê nhún vai.

- Thế nếu...

Hai người đi bào buồng thang máy. Trong buồng ngoài họ ra không còn ai

nữa. Thang máy bắt đầu xuống.

- Nếu cô ấy quy thì sao ? - Nôrikô hỏi tiếp.

Buồng thang máy rất nhỏ, nên giọng Nôrikô nghe to quá mức.

- Hiện nay cô ấy nghĩ đến sự nghiệp nhiều hơn là đến sức khỏe.

- Chẳng lẽ cô ấy liều đến thế ?

- Đối với những người như thế có khuyên can thế nào cũng vô ích.

- Nhưng anh là thầy thuốc ! Anh có nhiệm vụ phải ngăn chặn lại một cách cương quyết.

Thang máy dừng lại ở tầng ba. Hai cánh cửa mở ra.

- Anh không ngăn cấm chuyện này thật là không phải, - Nôrikô vẫn không buông. - Đêm hôm trước cô ấy đã không ngủ lấy được một phút : Chính cô ấy nói là công việc ở Phukuôka ngập đến tận cổ. Đến chiều vừa đến đã mỗ ngay. Thế mà bây giờ đã lại chuẩn bị lên đường ! Thật là hoàn toàn điên rồ ! Dù là một nghệ sĩ thì liều lĩnh như vậy cũng không thể dung thứ được. Anh cứ thử cho cô ấy đi đi, rồi cô ấy sẽ ngất ngay trên sân khấu cho mà xem !

- Cơ sự có lẽ sẽ xảy ra đúng như thế.

- Tiên sinh !!! - Nôrikô ném sang Naôê một cái nhìn hủy diệt. - Như thế là vô trách nhiệm !

Naôê dừng lại, tư lự đưa mắt nhìn quanh rồi bỗng quay đi, bước nhanh vào toa- lét.

Hôm sau đúng mười một giờ, Đzyunkô Hanadzyô có ông bầu và cô thư ký đi kèm, ra khỏi bệnh viện. Trước thềm đã có chiếc xe hơi chờ sẵn. Đzyunkô xốc cổ áo khoác lên để tránh những đôi mắt tò mò. Mặt cô ta nhợt nhạt như mặt một tử thi. Cô phải vịn vào tay ông bầu và lê đi từng bước - hình như mỗi bước đi đều làm cô đau đớn.

Trong bệnh viện mọi sự đều yên ổn. Theo dự kiến hôm ấy không có cuộc phẫu thuật nào, cho nên sau bữa ăn trưa Nôrikô và Naôê đều được nghỉ. Đến năm giờ, khi ngày làm đã kết thúc, Naôê và thẳng nhà.

Cơn bệnh sáng hôm qua, cuộc phẫu thuật cho Đzyunkô, phiên trực đêm và công việc ngày hôm nay ở bệnh viện - Tất cả những thứ đó làm thành một gánh nặng khủng khiếp đè lên vai Naôê, cho nên về đến nhà anh đổ xuống

giường như một cái xác. Gần như ngay tức khắc có tiếng gõ cửa và Nôrikô lao vào phòng. Tay nàng cầm bó hoa bọc cellephan.

- Để em dọn đã, anh đứng dậy một chút ! - Cô vui vẻ nói nhanh, nghe như hát.

- Vừa nằm được một chút... - Naôê lâu bầu.

- Giường sạch ngủ thích hơn.

Nôrikô kéo tấm chăn trên giường xuống. Naôê miễn cưỡng đứng dậy và khoác chiếc áo kimônô.

- Bác sĩ Kôbasi hôm nay không nói gì với anh ư ?

- Không.

Naôê chấp tay sau lưng nhìn ra cửa sổ.

- Thế à ?

Nôrikô tỏ ý ngạc nhiên, rồi mở cửa ra, cô cầm máy hút bụi - Ông ấy phần ghê quá.

Naôê im lặng đợi cô nói tiếp.

- Ông ấy bảo ông ấy rất ngạc nhiên về thái độ của anh đối với Đzyunkô Hanadzyô. Ông ấy cho rằng làm như vậy là tàn ác và vô nhân đạo. Chỉ có loài ác thú mới xử sự như vậy.

Naôê nuốt một miếng thuốc lá vào miệng và đi ra gian bếp.

- Ông ấy lại còn nói rằng một người thầy thuốc mà chấp nhận những chuyện như vậy, không nên tự xưng là thầy thuốc. - Nôrikô vừa nói tiếp vừa đưa chổi khua dưới gầm bàn. - Cả bà y tá trưởng và Akikô, ai nấy đều nghĩ như vậy. Em thấy khó chịu kinh khủng.

Naôê nhìn mấy bông hoa của Nôrikô đem lại. Trong cái chậu con đựng nước có cắm mấy bông hoa tra và mấy cành arđizi.

- Nói chung thời gian gần đây bác sĩ Kôbasi chê trách anh rất nhiều.

- Không sao.

- Nhưng bây giờ không phải chỉ một mình ông ấy. Ngay cả bác sĩ Kawahara cũng phải ngạc nhiên. Rồi đến mai bác sĩ phụ khoa Murasê đến, không biết còn sẽ ra sao !

Nôrikô tắt máy hút bụi và đóng cánh cửa kính lại.

- Chính em cũng thấy hành động như vậy là không đúng.

Naôê im lặng.

- Chắc anh chưa ăn gì phải không ? - Nôrikô quyết định đổi đề tài. - Em có mua một ít đồ ăn đây.

Cô lấy trong gói ra một ít sushi đựng trong một cái hộp nhỏ.

- Anh đã đói chưa ?

- Chưa.

- Thế thì em bày hoa đã.

Nôrikô lấy cái chậu hoa đem ra lavabô cắt bớt các cuống hoa.

- Lại còn cái việc bác sĩ trưởng ra lệnh làm biên bản về cuộc phẫu thuật làm cho ông già Isikura là cắt đoạn dạ dày. Như thế là không trung thực ! Thật ra mình có làm gì đâu, chỉ mổ bụng ra xem rồi khâu lại.

- Có lẽ đúng.

- Anh ăn nói như thế việc này không liên quan gì đến anh. Thế như chính anh mổ chứ ai ! May mà bản thân cụ Isikura tin là như thế. Nhưng còn người nhà của cụ thì sao ?! Chính họ phải trả tổn phí phẫu thuật.

- Tôi sẽ viết lại phần kết luận.

- Đến khi bác sĩ trưởng biết được, ông ấy sẽ tha hồ nổi giận ! - Nôrikô cười.

- Chúng ta đã làm một thủ thuật mổ bụng thông thường.

- Lấy tiền của người ta vì một cuộc phẫu thuật không có thật là bất lương !

- Nôrikô lùi lại một bước để ngắm hoa. - Thời gian gần đây thật không biết trốn vào đâu để khỏi nghe những bài giảng luân lý. Đến chán... - Nôrikô thở dài. Cành hoa trà dài chen giữa mấy cái lá xanh trông đẹp lạ lùng. - Có lẽ đến phải bỏ hết mà chuyển sang nghề ikêbana mất. - Nôrikô đã tốt nghiệp một khóa ikêbana và có bằng giáo viên nghề này. - Ở đây tối quá. Có lẽ phải bày ra kia.

Cô bưng cái chậu sang bàn của Naôê và mấy bông hoa làm cho căn phòng sáng hẳn lên.

- Mấy cô ca sĩ được ưa chuộng sống thật chẳng dễ dàng gì...

Nôrikô ngoái nhìn phía sau ; Naôê nằm trên giường hai tay chắp sau gáy.

- Anh đang nghĩ gì thế ? - Cô ngồi xuống thành giường. Naôê dang tay ra kéo cô vào lòng. Nôrikô kháng cự lại một chút cho có lệ, nhưng chẳng được bao lâu. Trong chậu, những đóa hoa trà điểm những chấm sáng.

... Khoảng ba mươi phút sau Nôrikô tỉnh dậy. Cô nhìn đồng hồ. Đúng tám giờ. Cô mặc quần áo gần xong thì có tiếng chuông điện thoại. Naôê nhắc ống nghe lên. Người ta gọi điện từ bệnh viện.

- Vừa rồi ông bầu của Hanadzyô Đzyunkô gọi điện cho chúng tôi. Cô ấy bị ngất.

- Việc xảy ra ở đâu ?

- Ở khách sạn R.

- Sao nữa ?

- Họ đã lên xe đi đến bệnh viện. Ông ấy khẩn khoản bác sĩ đến cho.

- Rồi.

Naôê chống khuỷu tay nhồm dậy và đưa mắt nhìn ra khung cửa sổ đang tối dần.

- Có việc gì xảy ra à ? - Nôrikô lo lắng hỏi.

- Đzyunkô Hanadzyô quị rồi. Sắp chở vào bệnh viện.

Naôê đứng dậy và bắt đầu mặc áo quần.

- Cơ sự ra sao ?

- Ngất. Chưa có chi tiết.

Nôrikô nhìn Naôê, đầy ý trách móc. Về mặt thần nhiên, ông ta đang cài khuy quần.

- Việc xảy ra ở đâu ?

- Hình như ở tiền sảnh khách sạn R. Cô ấy đang sắp sửa trả lời phỏng vấn. Có lẽ xảy ra đúng lúc đó.

Naôê mặc chiếc sơ- mi cổ bẻ và áo vét- tông. Nôrikô ngược mắt lên nhìn ông.

- Còn em làm gì bây giờ ? Anh sẽ còn trở về chứ ?

- Chắc không lâu.

- Em ở lại đây nhé ?

- M- m... được.

- Em sẽ đợi anh nhé ?

Naôê chần chừ, trầm ngâm nhìn lên tường rồi với lấy cái bật lửa và bao thuốc lá ở trên bàn bỏ vào túi.

- Anh về nhanh nhé.

- Được.

Naôê cúi xuống buộc dây giày.

- Em sẽ khóa cửa, vậy khi nào anh về anh bấm chuông nhé, - Nôrikô nói thêm.

Trong căn nhà vắng vẻ này cái gì đối với Nôrikô cũng quen thuộc. Cô biết rõ từng góc một, từng chi tiết vụn vặt, như thể đây là nhà riêng của cô : Máy cái chén cà phê để đâu, đường cất ở đâu... Thế nhưng cô vẫn ngỡ ngàng. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ ngồi một mình trong nhà Naôê. Đột nhiên Nôrikô nhận thức rất rõ rằng đây là chỗ ở của một người đàn ông độc thân, và một cảm giác lo âu kỳ lạ len vào tâm hồn cô, không rời cô nữa. Mở tivi chẳng ? Xung quanh im lặng quá, cô không dám. Nhưng rồi đưa mắt tìm quanh, cô chợt hiểu rằng trong phòng không hề có máy thu hình. Cô mỉm cười rầu rĩ : Xưa nay phòng này làm gì có máy thu hình ?

Naôê không thích xem tivi. Anh thích đọc sách hay đọc báo hơn. Dĩ nhiên từ trước, Nôrikô cũng đã nhận thấy là trong nhà Naôê không có máy thu hình, nhưng cô không chú ý đến điều đó. Hạnh phúc của mỗi buổi hẹn hò với Naôê đã đủ tràn đầy lòng cô, và cô không còn quan tâm đến một cái gì khác nữa.

Trong những phút ái ân cô còn cần gì đến tivi ? rồi sau đó khi hai người chỉ nằm yên bên cạnh nhau, Nôrikô không còn muốn nghe những tiếng nói xa lạ nào ở bên tai. Chỉ có điều đáng tiếc là những giây phút ấy quá ngắn ngủi. Thường thường hầu như ngay sau đó Naôê với lấy một cuốn sách hay một tờ báo, nhất là một tờ tạp chí y học nào đó - cứ như thế chỉ cần nhìn vào một trang chữ in là anh đã thấy thích thú.

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương IX

Nôrikô đứng dậy, mặc quần áo, chải đầu và đi vào gian bếp. Naôê lặng lẽ uống chén trà hay cà phê, mặt không rời trang giấy. Nôrikô lại vào bếp rửa chén đĩa bẩn, cọ lavabô - và thời gian cứ thế mà trôi qua. Sau đó cô giờ mấy tờ báo mà Naôê đã đọc, hay thừa nốt mấy đường ren. Hai người hầu như không nói chuyện với nhau. Chỉ thỉnh thoảng Nôrikô mới cắt ngang sự im lặng : "Hay ta uống chén trà đi ? " - Và Naôê thường đáp gọn "Ừ" hay "Không" - Chuyện trò giữa hai người chỉ có thế. Cũng có khi người ta không cần lời mà vẫn hiểu nhau, nhưng giữa Nôrikô và Naôê không có một sự gần gũi như vậy. Nôrikô không hay biết gì về những ý nghĩ của Naôê, và ngay về công việc của Naôê cũng vậy. Cô không biết gì về Naôê hết mà cũng chẳng muốn biết. Không biết thì yên ổn hơn. Quả tình vào thời gian đầu cô muốn biết mọi thứ về Naôê, và cô đã thử hỏi anh. Naôê trả lời một cách miễn cưỡng, rồi về sau Naôê chưa nói hết câu đã im bặt, và không có một sức mạnh nào có thể làm cho anh nói chuyện bình thường được. Anh không để cho một ai nhìn vào tâm hồn mình. Có một đường biên giới mà không ai có thể bước qua được. Đường biên giới ấy rất rõ. Và Nôrikô khi đã hiểu được điều đó, đành phải chấp nhận thái độ khép kín của anh. Thậm chí cô còn đi đến chỗ tin rằng những mối quan hệ giữa một người đàn ông và một người đàn bà tất nhiên phải như vậy - một sự bật phát ngăn ngui của dục vọng, và sau đó là một sự im lặng dừng dừng. Cô đã quen với tình trạng đó và không còn ao ước gì hơn nữa. Nôrikô chỉ cảm thấy mình thanh thản khi nào ở trong phòng của Naôê, bên cạnh anh. Và ngay khi cả hai người đều im lặng thì trong lòng cô cũng thấy tràn đầy hạnh phúc.

Nhưng giờ đây, ngồi trong gian nhà trống trải, Nôrikô thể nghiệm một nỗi lo âu kỳ lạ. Giá thử Naôê ở nhà thì bây giờ anh đang nằm trên giường với một cuốn sách... anh sẽ im lặng... nhưng anh sẽ ở đây, bên cạnh cô. Và Nôrikô sẽ thấy hạnh phúc.

Để thoát khỏi cái cảm giác lo âu kỳ lạ ấy, Nôrikô đứng dậy. Cô chưa ăn tối. Cô đã mua sushi để cùng ăn với Naôê, nhưng chưa có thì giờ - tiếng chuông điện thoại đã reo lên đúng vào lúc cô đang đi vào bếp.

Cái lavabô và cái bàn làm bếp trong gian nhà này có những kích thước rất lớn, nhưng soong chảo thì chỉ có hai. Trong tủ lạnh có những chai bia và những hộp đồ hộp, nhưng Nôrikô không thấy có rau quả hay cá tươi - Naôê thường ăn cơm ở ngoài phố. Nôrikô hơi đói, nhưng cô không muốn ăn một mình, không có Naôê. Không sao, chỉ lát nữa anh sẽ về. Hai người cùng ăn sushi thì thích hơn, không biết bao nhiêu mà kể. Chính vì thế mà cô đã mua một hộp hai xuất.

Nhưng bây giờ biết làm gì đây ?

Nôrikô không chịu nổi cảnh ngồi không. Lại nằm mãi trên đi-văng thế này, cô thấy chán vô cùng.

Cô đã rửa cái tủ lạnh sạch bóng, đã gom mấy cái chai không ở dưới lavabô. Bây giờ cô bắt tay vào lau bụi. Vừa mới đây cô đã hút bụi khắp nhà, nhưng trên các bìa sách và các khung nhóm của mấy bộ giá sách đã có một lớp bụi mỏng phủ lên. Cô vắn vào xô một ít nước nóng, nhúng tấm giẻ rồi lau chiếc bàn trong phòng.

Các ngăn giá đều chật ních những sách. Nôrikô chỉ rút những cuốn nào có thể lấy ra một cách dễ dàng, và lau bụi ở khoảng trống còn lại. Hình như bà già vẫn đến dọn dẹp mỗi tuần hai lần không bao giờ động đến các giá sách. Trước đây Nôrikô chỉ cầm máy hút bụi đi khắp phòng và cọ lavabô, chứ như cầm giẻ chui vào từng xó xỉnh như thế này thì đây là lần đầu.

Đôi mắt chăm chú của Nôrikô nhận ra rằng trong những khe hở giữa các tấm chiếu tatami trải sàn và những kẻ hở cạnh cửa tủ chìm có một lớp bụi đất đọng lại. Cô thay nước rửa giẻ lau rồi lại bắt tay vào việc. Trên bàn làm việc của Naôê chồng chất một đồng tạp chí y học và sách nước ngoài. Cố gắng để mọi vật y nguyên, Nôrikô chỉ khẽ nhắc các chồng sách báo lên lau bụi rồi lại để xuống như cũ. Trên các tai ngăn kéo bằng kim loại cũng có một lớp bụi. Ở chính giữa bàn có một cái ngăn kéo lớn, còn hai bên bàn thì mỗi bên có năm ngăn kéo nhỏ hơn. Ngăn kéo trên cùng bên phải có ổ khóa, hình như ngăn này đã khóa chặt, Nôrikô đưa tấm giẻ lên tai ngăn kéo. Cô

bỗng thấy tò mò muốn biết cho được trong ngăn kéo có những gì.

Căn nhà của một người đàn ông độc thân thường chứa đầy những điều bí mật. Biết được những điều đó thì sẽ hiểu được chủ nhân. Không rõ tại sao Nôrikô thấy rờn rợn.

Nhúng giẻ một lần nữa và vắt giẻ cho khô, cô đến cạnh cái tủ chìm. Muốn lau kỹ tất cả các góc ngách, phải cất bỏ tấm ván ngăn. Nôrikô cất bỏ tấm bên phải.

Cô làm những việc này không hề có ý đồ gì riêng. Chấn gqua bản chất cô như vậy : Đã bắt đầu làm việc gì thì thế nào cũng phải làm tiếp đến cùng.

Trên các ngăn trên có những đồ dùng trải giường còn ở phía dưới, trong mấy cái thùng bằng các-tông xếp thấy xếp những tạp tạp chí cũ.

Nôrikô lau các kẽ hở, luồn khăn vào tận đáy tủ. Sau đó cô lắp tấm cửa ngăn bên phải lại rồi tháo tấm bên trái ra.

Đáy tủ phía này cũng đầy những cái hộp các-tông đựng tạp chí cũ. Ngay trước mũi cô có một cái thùng lớn hình vuông cao khoảng nửa thước. Trên thùng, cô thấy dán một nhãn hiệu sakê. Thùng hình như đựng đầy tạp chí. Một phần các tạp chí vượt lên trên vách thùng thành một chồng dày. Cái thùng ấy đặt quá gần cửa tủ làm cho Nôrikô vướng tay. Cô cố đẩy cho nó lùi vào phía trong. Hóa ra cái thùng nặng một cách không ngờ. Khi Nôrikô đã làm cho nó nhích được một chút, nó va phải cái hộp ở bên cạnh, và chồng tạp chí ở phía trên đổ xuống.

"Phải xem lại đúng như cũ", - Nôrikô sợ hãi tự nhủ thầm. Cô vừa tự mắng nhiếc mình vừa nhặt mấy tờ tạp chí vừa rơi xuống. Phần lớn đều là tạp chí y học. Đột nhiên Nôrikô nhìn thấy mấy cái phong bì đựng phim X- quang dày cộm.

Cô rút mấy cái phong bì ra khỏi thùng, xếp lại cho ngay ngắn và nhìn quanh những chữ đề ở ngoài bì. Ở phía trên những phong bì như vậy, trong một cái khung nhỏ thường có đề tên họ bệnh nhân và ngày tháng chụp phim, ở phía dưới là tên bệnh viện. Mấy phong bì Nôrikô đang cầm đều là của bệnh viện Oriental - điều này Nôrikô xác định được ngay từ đầu. Những tấm phim này mà để ở nhà Naôê thì điều đó chẳng có gì lạ : Những khi phải chuẩn bị dự hội nghị khoa học các bác sĩ nhiều khi phải đem

những tấm phim và những tập bệnh án về nhà, sao chép lại để sau này giờ ra xem trong khi nhàn rỗi. Nhưng thường thường thì phim bao giờ cũng cất ở bệnh viện : đó là một cái lệ bắt buộc. Các bác sĩ hết hạn mượn phải trả phim về cho bệnh viện.

Nôrikô đưa một phong bì lên xem : Cái khung nhỏ dành cho tên họ và tuổi tác của bệnh nhân được để trống. Chỉ có ở mục ngày tháng là thấy đề : "30/10", "10/10". Như vậy những tấm phim này chỉ mới chụp gần đây. Những nét chữ đề trên bì rất quen thuộc đối với Nôrikô : đó là những nét chữ của Naôê.

Người được chụp những tấm phim đựng trong phong bì hẳn không phải là một bệnh nhân thường, nếu không, Naôê sẽ không để trống tên họ. Nôrikô đã toan để cái phong bì về chỗ, nhưng rồi không cưỡng được trí tò mò, cô rút mấy tấm phim ra.

Trong phong bì có cả thấy sáu tấm, đều là những hình chụp một đoạn xương sống. Chụp đủ các góc độ khác nhau : Từ phía trước, bên kia sườn... Vì không thấy có xương sườn và vì cái hình thù đặc biệt của các đốt xương, Nôrikô có thể xác định một cách dễ dàng phần xương sống được chụp là khu vực thắt lưng.

Quay về phía cửa sổ, Nôrikô soi mấy tấm phim lên ánh sáng : Ở góc trên phía bên phải đều có viết tên bệnh nhân bằng chữ katakana. Nôrikô đọc chậm rãi hai lần rồi mới chợt hiểu ra : Cô đã đọc ngược. tên ấy là Naôê ! Xương sống của Naôê ?!

Nôrikô qua về phía ánh sáng xem tấm phim một lần nữa. Trên cái nền đen của tấm phim những đốt xương hiện lên thành những khối trắng mờ mờ, nom khá rõ. Từ những khối trắng đều đặn của các đốt xương có những đường mảnh kéo dài ra như những cánh tay vươn dài.

Nôrikô chưa bao giờ nghe Naôê kêu đau lưng. Thế nhưng ở đây không thể nào có sự lầm lẫn : Trên các tấm phim đều có đề tên anh rõ ràng.

Nôrikô thử xếp mấy tấm phim theo thứ tự. Chiếc phong bì trên cùng đề ngày ba mươi tháng mười, rồi sau đó là ngày mười tháng mười, rồi ngày một tháng chín - cách nhau có hai mươi ngày, - chiếc phong bì dưới cùng đề ngày năm tháng bảy. Không có một phong bì nào có đề tên tuổi hay số

hiệu : Hình như Naôê chụp những tấm phim này cho riêng mình. Nôrikô nhìn sâu vào cái thùng : Toàn những chiếc phong bì. Không có tên, không có họ, chỉ có ngày tháng, nhưng phim thì để tên Naôê. Giữa một số phim có một khoảng cách năm ngày, còn những phim khác thì làm thành một chuỗi liên tục. Những phim chụp trước tháng bảy đều có đóng dấu của bệnh viện trường đại học T, nơi Naôê làm việc trước kia.

"Có lẽ anh ấy đang viết một công trình khoa học hay đang tiến hành một cuộc nghiên cứu độc đáo nào đấy bằng một phương pháp mới ? - Nôrikô phỏng đoán mông lung. - Nhưng dù sao nghiên cứu cột xương sống của chính mình kể cũng lạ... Thật là một con người khó hiểu... " - Nôrikô lẩm bẩm, và vừa đúng lúc ấy có tiếng chuông điện thoại. Như một cậu bé bị bắt gặp trong khi đang nghịch bậy, Nôrikô hoảng hốt dứt tập phong bì vào chỗ cũ. Trong gian phòng vắng lặng, tiếng chuông reo nghe vang dội khác thường.

Nôrikô loay hoay mãi không biết nên làm gì. Tuy được phép của chủ nhân, nhưng dù sao cũng là một mình, trong căn hộ của một người đàn ông độc thân đang vắng nhà... Nhắc ống máy lên chẳng ? Nhưng nhớ nếu làm như vậy cô sẽ đặt Naôê vào một tình thế khó xử thì sao ? Còn nếu cú điện thoại được gọi từ bệnh viện tới thì sao ?... Nếu vậy chính cô sẽ làm lộ hết bí mật của mối quan hệ giữa hai người... Người co rúm lại, Nôrikô đợi cho tiếng chuông ngừng reo. Nhưng máy điện thoại vẫn reo chuông mãi như đã phát điên. Có thể Hanadzyô Dzyunkô gọi đến báo rằng cô ta sẽ đến muộn chẳng ? Nôrikô không sao quyết định được là mình nên làm gì... Cứ vào sự kiên nhẫn của người gọi điện, cũng có thể suy ra rằng người đó rất có thể là Naôê, nhưng Nôrikô không dám tin chắc như vậy. Còn nếu đó là Naôê thật thì sao ? Anh ấy sẽ tức giận biết chừng nào...

"Ta sẽ trả lời", - Nôrikô quyết định và thận trọng nhất ống máy lên.

- Allô ! Allô ! - Một giọng phụ nữ từ ống máy vang lên. Nghe cách phát âm " Allô" lần thứ hai, Nôrikô hiểu ra rằng người gọi còn rất trẻ.

- Mikikô đây.

"Mikikô" - Nôrikô thầm nhẩm lại.

- Tiên sinh đây phải không ?

Nôrikô thấy hình như mình đã nghe giọng nói này ở đâu rồi.

- Allô, Làm sao thế ?... Allô! Tiên sinh ! Lạ thật...

Nôrikô nín thở khe khẽ đặt ống máy xuống. trong phòng lại im phăng phắc. Ngồi xuống bên cạnh chiếc máy điện thoại, Nôrikô cố nhớ thử xem giọng nói bí ẩn kia là của ai. Đúng, cô biết chắc là đã từng nghe thấy nó rồi. Nhưng ở đâu ? Trong số các nữ y tá ở bệnh viện không có cô nào tên là Mikikô. Nhưng giọng nói của một người lạ không làm việc ở bệnh viện, thì không thể có vẻ quen thuộc đối với cô đến như vậy...

Với một cảm giác bất mãn mơ hồ, Nôrikô trở lại với cái tủ. Mấy tấm phim X-quang nằm ngổn ngang trên tấm tatami. Nôrikô đút nó vào phong bì và đặt vào cái thùng các-tông. Cô đặt lên trên mấy tờ tạp chí rơi xuống ban nãy, để cái thùng vào đúng chỗ cũ và lắp tấm cửa vào.

Khi Nôrikô đứng dậy, có tiếng chuông bấm cửa. Cô nhìn vào con mắt cửa : Naôê đang đứng ngoài hành lang. Buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm, Nôrikô mở rộng cánh cửa.

- Sao anh nhanh thế !

- Tôi đi xe.

- Hanadzyô-san thế nào rồi ?

- Bằng huyết nhẹ

- Bây giờ có đỡ không ?

- Đã đặt bình tiếp nước. Cũng không có gì nghiêm trọng.

Naôê chợt trông thấy tấm giẻ trong tay Nôrikô.

- Cái gì thế ?

- Em vừa dọn dẹp, lau bụi

Trong khi cởi áo ngoài, Naôê nhìn Nôrikô, vẻ không bằng lòng.

- Lau dọn làm gì ? Chỉ hay bày việc không cần thiết !

- Nhưng nhà bao nhiêu là bụi, - Nôrikô cãi. Cô thấy tủ quá : Mình thì bỏ lê la khắp phòng, mà anh ta thì !... Trên các giá sách và trong cái tủ kia dễ thường đã trăm năm nay không có ai lau dọn !

- Trong tủ à ? - Naôê ném về phía Nôrikô một cái nhìn sắc nhọn. - Sao, cô mở tủ ấy ra à ?

- Còn có cách gì khác ? Phải mở ra mới lau được cửa tủ...

Naôê bước nhanh đến cạnh tủ và tháo cửa ra. Ở bên trong mọi vật đều y nguyên như mọi khi : ở ngăn trên là những đồ trả giường, ở ngăn dưới là đồng tạp chí.

- Cô có lục lọi gì ở đây không ?

- Em chỉ lau đáy tủ...

- Cô không giở đồng này ra chứ ?

Trong giọng nói của Naôê có một âm sắc căm giận rõ rệt đến nỗi Nôrikô chỉ rụt rè lắc đầu.

- Có đúng thế không ?

- Vâng ạ.

Naôê lại nhìn qua một lần nữa các thứ đựng trong tủ, vẽ vẫn ngờ vực, rồi lấp cửa tủ lại.

- Trong tủ này có những tài liệu rất quan trọng rất cần thiết cho công việc của tôi. Không được đụng đến những tài liệu ấy, dù là khi lau bụi cũng vậy.

- Em em có động đến cái gì đâu.

Dĩ nhiên nói như thế không đúng hẳn sự thật : Nôrikô đã làm đổ chồng sách, rồi sau đó lại xem trộm mấy tấm phim X-quang, nhưng cuối cùng cô đã cẩn thận xếp mọi thứ vào chỗ cũ. Xong Naôê đã nổi giận thật sự. Lần đầu tiên Nôrikô trông thấy ông như thế này. Trong trí cô hiện ra một phỏng đoán ghê gớm : Cô đã vi phạm một điều kiêng kỵ nào đó, đã trông thấy một cái gì không thể lọt vào mắt người ngoài. Cô thấy sợ.

- Từ nay không có tôi, cô không được làm những việc ấy.

- Vâng ạ - Nôrikô gật đầu ngoan ngoãn.

- Đưa tôi cái kimônô.

Bây giờ giọng nói của Naôê mới trở lại bình thản như thường ngày. Ông cởi khuy áo vét-tông. Nôrikô vội lấy chiếc áo awase treo trên mắc đưa cho Naôê - như bất cứ người vợ Nhật Bản nào vẫn thường đưa áo cho chồng.

- Chúng mình ăn tối nhé.

- Ừ, - Naôê ậm ừ, nhưng như sức nhớ ra điều gì, lại nói - À không, xin lỗi cô, hôm nay cô phải về nhà cô.

- Ngay bây giờ à ?

- Ừ.

- Còn bữa ăn tối thì sao ?

- Tôi không cần.

- Sắp có ai đến anh sao ?

- À không...

- Anh vẫn còn giận em à ?

- Chẳng qua tôi muốn ngồi lại một mình.

Sau một câu trả lời dứt khoát như vậy. Nôrikô không còn biết nói gì nữa. Cô không hề ngờ là cơ sự lại diễn ra như vậy. Có lẽ có chuyện gì xảy ra trong bệnh viện chẳng ? Hay Naôê giận cô thực sự vì chuyện dọn dẹp vừa qua ? Muốn đoán bao nhiêu thì đoán, nhưng nguyên nhân thật thì vẫn không sao biết được. - Xưa nay Naôê thích thế nào thì cứ thế mà hành động.

Nôrikô đột nhiên nổi giận.

- Được em sẽ về. Món sushi em để kia - Cô vẫn không nỡ để lộ hẳn nổi tức giận ra ngoài. - Thôi chào anh. Nôrikô hy vọng rằng ít ra Naôê cũng nói lấy một câu từ biệt, nhưng ông ta vẫn ngồi yên trên đi-văng không nói một lời.

- Trong khi anh đi vắng, có ai gọi điện.

- Ai ?

- Giọng phụ nữ. Một cô Mikikô nào đấy.

Naôê không phản ứng.

- Em nói là anh đi vắng và buông ống máy.

Điều sau cùng này dĩ nhiên là Nôrikô bịa đặt. Câu nói của cô có tác động vào Naôê không thì không thể nào biết được : Ông ta vẫn ngồi như cũ, hai tay bắt chéo lên vai, mắt nhìn vào khoảng trống.

- Có thể cô ấy sẽ gọi điện lần nữa.

Nôrikô đóng cửa đánh sầm một tiếng rồi ra hành lang.

Ngày hôm sau trời mưa từ sáng sớm. Nôrikô đêm ấy khó ngủ vì chuyện xích mích vừa qua với Naôê. Khi cô đến bệnh viện với cái mặt sừng húp, trong phòng y tá người ta đang bàn tán sôi nổi về sự việc vừa xảy ra với Đzyunkô Hanadzyô.

- Thật là khủng khiếp !

Yurikô Miyakawa, cô y tá đã trực đêm qua, bây giờ là trung tâm của sự chú

ý cho nên có phần lên mặt với chị em.

- Bọn phóng viên được một trận ra trò ! Họ xông vào nhưng lại bị đồn ra ngay lập tức.

- Họ làm sao đánh hơi được thế nhỉ ?

- Thì cô ấy ngất ngay trong buổi họp báo mà. Có ai đó để hở ra là người ta chở cô ấy đến đây, thế là bọn phóng viên lập tức ủa tới. Thật khủng khiếp ! Ấy, "Mùa bướm" là như thế đấy !

Một trong những ca khúc được công chúng ưa thích trong chương trình biểu diễn của Đzyunkô là bài "Mùa bướm". Hồi mùa xuân, công ty truyền hình đã quyết định dựng một vở kịch cùng tên, và tối hôm qua trong buổi họp báo, Đzyunkô phải bắt tay người diễn viên đóng vai chính, rồi sau đó trả lời những câu hỏi của một tờ tuần báo phụ nữ.

- Ngay giữ cuộc họp báo à ? !

- Ông bầu là Ôôba- san có kể lại rằng lúc đầu Đzyunkô bỗng nhột nhột hần đi, nhưng vẫn còn đứng vững được, rồi sau đó mỉm cười với anh diễn viên ấy như thế này này ! - Yurikô mỉm một nụ cười tươi rói - Rồi bỗng kêu lên một tiếng rồi ngã xuống.

Yurikô không phải chỉ kể suông : Cô ta còn diễn lại hần hoi. Kết quả là cô ta đã làm cho mọi người hình dung được sự việc một cách khá trực quan.

- Xung quanh có cả một đồng những phóng viên nhiếp ảnh !... Lúc bấy giờ anh diễn viên đã chuẩn bị bắt tay Đzyunkô. Thế là anh ta đứng sững ra. Và cũng la lên.

- Thế là bức ảnh chưa kịp chụp à ?

- Sao lại chưa chụp ? ! Những cảnh như thế thì người ta chụp một nghỉ ấy chứ, bao nhiêu cũng vừa... Hanadzyô Đzyunkô dưới ánh sáng của những ngọn đèn Jupiter !... Cô ca sĩ nổi tiếng đang mỉm cười... Hanadzyô Đzyunkô đang được đưa vào bệnh viện !

- Nghĩa là cô ta cố gượng được một lúc rồi sau đó vẫn xỉu, phải không ?

- Ngã lăn ra đất à ? - Một cô y tá khác háo hức hỏi.

Phụ nữ vốn rất mê những chuyện xì-căngđan, nhất là khi những chuyện ấy không có liên quan đến bản thân họ.

- Chứ sao nữa. Nhưng người ta lập tức bế cô dậy và đặt nằm ở đi-văng.

- Việc ấy xảy ra ở phòng tiền sảnh à ?
 - Không. Khách sạn đã trăn thiết một phòng lớn cho buổi họp báo.
 - Thế cô ấy ăn mặc thế nào ?
 - Ô- ô ! Rất các liệt ! Các cô thử tưởng tượng mà xem, một chiếc xoa màu vàng rực, có thêu một con bướm đỏ chạy những đường xanh xanh. Thêu ở đây này. - Yurikô dùng hai tay vẽ thành một vòng tròn lớn trên vạt áo của mình. - Một con bướm to tướng hai cánh dang rộng. Nói chung, rất thần tiên. Mình chưa bao giờ trông thấy một cái gì tương tự.
 - Rất hợp với bài hát nhỉ.
 - Chính thế. Và các cô thử tưởng tượng xem : Cô ta đã ngất đi trong một trang phục như vậy.
- Các cô y tá cố sức tưởng tượng cho ra cái khung cảnh ấy.
- Chắc trông đẹp lắm nhỉ ?
 - Cái gì đẹp ?
 - Thì cái con bướm ấy.
 - Con bướm thì đẹp tuyệt. Chỉ có điều là lúc ấy nó ướt đầm những máu...
- Mấy cô y tá nhìn nhau cười khúc khích.
- Nhưng có ai biết sự thật do đâu mà ra thế đâu !...
- Các cô rất lấy làm hãnh diện vì chỉ có họ chia xẻ được điều bí ẩn của cô "minh tinh".
- Khi chở đến đây cô ấy vẫn mặc chiếc áo ấy à ?
 - Thì dĩ nhiên. Còn thì giờ đâu mà thay áo cho cô ấy, nếu chậm trễ thì chỉ có nguy thêm.
 - Thế mặt cô ấy ra sao ?
 - Tái xanh như chết rồi ấy. Nhưng rất đẹp, trông mà choáng người đi ấy !
- Yurikô ép chặt hai tay lên ngực, hai mắt đảo lên mi trên trông khi ôn lại cái cảnh bất hủ cô vừa được chứng kiến.
- Rồi sao nữa ?
 - người ta đã gọi điện cho bác sĩ Naôê, và bác sĩ đã ra lệnh đưa ngay cô ta vào phòng mổ.
 - Vẫn để nguyên chiếc áo ấy à ?
 - Bác sĩ Naôê khi bước vào phòng mổ cứ há hốc mồm ra.

- Thế rồi sao nữa, sao nữa ? - Akikô giục rồi rít.
- Rồi thì... Ôi khủng khiếp quá ! Khi ông ấy nghe nói huyết áp còn có tám mươi, ông ấy tiêm ngay thuốc cầm máu và mổ lại lần nữa. Lại tiếp huyết thanh. Sáng hôm nay cô ấy đã hơi đỡ. Ông bầu ở bên cạnh cô ấy suốt đêm không rời một bước.
- Giữa hai người có cái gì không nhỉ ? Akikô hỏi.
- Biết nói thế nào với cậu đây.. Không biết cô ấy có quá quen thuộc với ông ta không ? Hôm qua ông ta đưa vào bệnh viện đủ thứ đồ, kể cả đồ lót, thế mà cô ấy vẫn tỉnh bơ như không.
- Ông ấy chăm sóc cô ta từng li từng tí...
- Nhưng cái thai hình như không phải của ông ấy.
- Thế- ế- ế à ? !
- Hôm nay Kendzi Tanimôtô có đến thăm Dzyunkô. Dem vào cả một đồng quả và một bó hoa to tướng.
- Đúng, đúng. Chính đó mới là kếp của cô ta. Thậm chí trên các báo người ta còn viết về chuyện này.
- Ôi, không thể hiểu được mấy ông bà nghệ sĩ.

Và mấy cô gái thờ dài thườn thượt.

Naôê chỉ khám được Dzyunkô lúc hai giờ - Ông trở lại bệnh viện sau mười giờ, cho nên không có thì giờ đi thăm các phòng bệnh trước buổi nghỉ trưa. Nôrikô, vẫn còn buồn bực vì câu chuyện hôm qua, không muốn đi theo Naôê thăm các phòng bệnh nhân lắm, nhưng cô cũng muốn nhìn Dzyunkô một chút. Sự tò mò đã giành phần thắng, và Nôrikô quyết định đi đến phòng cô ca sĩ với Naôê.

- Lấy nhãn áp kế ! - Naôê nói, như thế giữa hai người không hề có chuyện gì xảy ra, không hề có cuộc chia tay nặng nề hôm qua. Trong khi vội vã bước theo ông, Nôrikô nhớ lại mấy tấm phim X-quang mà cô đã tình cờ phát hiện. Nhìn vào lưng Naôê, cô chợt hình dung rõ nét những đốt xương được tia Roentgen vạch trần ra : Những khối trắng trắng trên cái nền đen của âm bản.

"Nhưng tại sao anh ấy lại chỉ nghiên cứu cột xương sống của bản thân mà thôi ? " - Nôrikô thắc mắc. Hôm qua cô đã nghĩ rất lâu về vấn đề này,

nhưng rốt cục vẫn không tìm được cách giải thích. Cô rất muốn hỏi thẳng Naôê, nhưng lại hiểu rằng việc đó không thể được. Vì cô mới chỉ nảy ra cái ý lau bụi trong tủ thôi mà anh ấy đã giận điên lên rồi. Nếu cô thú nhận là đã trông thấy mấy tấm phim thì mọi thứ sẽ tiêu ma. Có thể biết chắc như thế. Ý muốn biết sự thật tha thiết đến nỗi cô có thể vui lòng ghy sinh tất cả những gì mình đang có.

"Chỉ một ngày sau mọi sự sẽ bị quên hết ", - Nôrikô tự nhủ.

- Trên cánh cửa dẫn vào phòng Hanadzyô có treo một tấm giấy nhỏ đề hàng chữ : "Cấm thăm hỏi bệnh nhân ". Hai người gõ cửa và bước vào. Trong phòng ngợp trệ một ánh sáng mờ mờ màu xanh lục. Đzyunkô đang nằm yên, hai mắt nhắm nghiền. Khuôn mặt cân đối được hóa trang cẩn thận của Đzyunkô chìm trong đồng gối đệm.

- Ngủ à ?

- Cách đây một giờ có tỉnh dậy một lát, nhưng rồi lại ngủ...

Ông bầu ngồi ở cạnh giường đứng dậy đưa tay về phía chồng gối

- Thôi. Nếu cô ấy ngủ thì đừng đánh thức.

Naôê luồn tay dưới tấm chăn, cầm lấy cườm tay mảnh khảnh của Đzyunkô bắt đầu đếm mạch.

- Không có gì thay đổi chứ ?

- Không. Cứ ngủ li bì thế thôi.

- Mấy hôm vừa rồi quá mệt.

Ông bầu ngượng nghịu giấu kín đôi mắt.

- Để cô ấy nghỉ.

- Vâng ạ

Sau bài học kinh nghiệm cay đắng vừa qua, ông bầu không có ý định chống chế gì nữa.

- Cô ấy chưa ăn gì à ?

- Kể từ hôm qua chưa ăn chút gì.

- Khi nào cô ấy tỉnh dậy, ông phải ép cô ấy ăn một chút.

- Vâng.

Naôê đã toan bỏ đi, nhưng ông bầu giữ lại :

- Dĩ nhiên sau khi xảy ra những việc như vừa rồi mà hỏi ngay thế này thật

không phải... Cô ấy còn phải nằm ở đây bao lâu nữa ạ ?

- Được năm ngày thì tốt.

- Năm ngày ? !

- Ông lại định lôi cô ta đi đâu nữa sao ?

- Ồ không, bác sĩ hỏi gì lạ thế. Cô ấy đã ngất đi trước mặt mọi người. Bây giờ sẽ không có ai dám nói gì, dù cho chúng tôi có xé hợp đồng chẳng nữa.

- Thế à ?

- Bác sĩ không biết, chứ ông chủ tịch công ty truyền hình đã cho tôi một trận nên thân.

- Vì sao ?

- Tôi đã giấu không cho ông ta biết cuộc phẫu thuật, và bây giờ mọi việc đều đã lộ ra hết. Ông ta chửi tôi thậm tệ vì đã không cho ông ta biết sự thật.

- Ủ- ừ...

- Tình cảnh thật là... - Ông bầu gãi gãi sau gáy và nói thêm : - Tôi đã bàn kỹ với ông ta và cả hai đã quyết định không nên vội. Cứ để cho Đzyunkô nghỉ ngơi cho thật lại sức.

- Cho cô ấy nằm một tuần thì tốt.

- Cũng được, chỉ lo bọn phóng viên.

- Vậy ông đề nghị thế nào ?

- Tôi nghĩ rằng hôm nay sẽ có bọn phóng viên của tuần báo phụ nữ kéo đến, có thể có cả phóng viên của mấy tờ báo khác nữa... Phải giấu sao cho họ đừng biết sự thật.

- Ta sẽ nói là cô ấy viêm ruột thừa.

- Có đủ để cho họ tin không ? Họ không đoán ra được sao ?

- Có thể nói rằng từ hôm qua cô ấy đã lên cơn đau, liền tiêm thuốc giảm đau để lên sân khấu, nhưng rồi cái ruột thừa bị viêm đã đột nhiên vỡ ra.

- Trong những trường hợp như vậy phải nằm viện bao lâu ?

- Khoảng một tuần.

Ông bầu ngẫm nghĩ một lát.

- À khoan đã, - Naôê như sức nhớ ra điều gì, - Cô ấy đã mổ cắt ruột thừa chưa ?

- Chưa. Không có sẹo.

- Hừm... Mỡ mà không có đường khâu - chuyện đó không thể có. Tuy..
Thôi được, để đánh lừa bọn nhà báo thì như thế cũng được.

- Xin bác sĩ làm ơn giúp cho, chúng tôi rất cảm ơn.

Ông bầu xoa hai tay và cúi chào.

Đêm hôm ấy Kôbasi trực. Theo lệ thường, cô y tá cùng ở lại trực với anh ta là Akikô Takaghi. Ngoài ra còn có một y tá tập sự là Tômôkô Kawaai ở lại giúp Akikô. Kôbasi ngồi bên máy thu hình một lát rồi sang phòng nữ y tá nói chuyện phiếm. Nhưng các cô y tá chỉ dám nói chuyện phiếm sau chín giờ, khi đã tắt đèn ở các phòng bệnh nhân. Nếu bác sĩ có thì giờ rồi, thì như thế không có nghĩa là các nữ y tá không có việc gì làm. Tối hôm ấy công việc cũng không thiếu. Có ba bệnh nhân lần lượt hết phòng khám ngoại trú. Lẽ ra họ phải đến ban ngày, nhưng vì bận công việc nên phải đến vào lúc tám giờ. Sau đó lại có một người đàn bà đưa đứa con trai năm tuổi đến bệnh viện. Thằng bé kêu đau đầu dữ dội. Cặp nhiệt kế thì thấy ba mươi tám độ. Amidan của nó đỏ và sưng. Kôbasi bôi thuốc vào họng nó, tiêm cho nó rồi kê đơn xirô hạ sốt có pha chất kháng sinh. Sau đó lại có một chiếc xe cấp cứu chở đến một người bị ngất ở ngoài đường.

Mặt người đàn ông xanh xao và bất động. Thoạt nhìn đã có thể thấy rõ ngay người ấy ngất không phải vì mệt, mà vì một bệnh gì đấy. Tuổi người đàn ông vào khoảng sáu mươi. Tóc ông ta gần bạc hết, hàm răng đã rụng khá nhiều. Ở bên ngoài bộ com-lê có khoác một chiếc áo măng-tô, nhưng cả áo măng-tô lẫn bộ đồ đều đã sờn cũ, riêng cái áo măng-tô lại mất hẳn lớp vải lót.

- Người này từ đâu đến ?

- Có ai biết đâu. Trong túi thấy có tờ giấy. Cứ theo tờ giấy thì tên ông ta là Kôkichi Uênô, nhà ở gần Namikibasi, - người hộ lý tải thương nói. - Hiện đang tìm cách bắt liên lạc với gia đình, may ra sẽ có người nhà ông ta đến.

Kôbasi đo huyết áp, nghe phổi cho bệnh nhân. Huyết áp gần như bình thường, thậm chí hơi gấp một chút. Phổi không có tiếng ran nhưng tim thì hình như có tiếng thổi. Kôbasi là bác sĩ phẫu thuật cho nên không dám tin lắm vào những tri thức của mình về nội khoa. Có thể là nhồi máu nhẹ chăng ? Và chẳng xem ra tình trạng giống như kiệt sức nhiều hơn. Giá là

ban ngày có thể rõ ngay, nhưng bây giờ thì không thể kiểm tra toàn diện được.

- Cứ tiếp glucôza cho ông ta đi đã, để tăng cường hoạt động tim mạch.

Kôbasi ghi chỉ định này vào bệnh án.

- Bác sĩ cho nhập viện chứ ?

- Dĩ nhiên. Chẳng lẽ tôi lại cho ông ta về trong một tình trạng như thế này !

- Phòng nào ạ ?

Akikô đưa mắt nhìn ông già đang nằm yên, mắt nhắm nghiền. Trông ông ta chẳng có vẻ sang trọng chút nào.

- Phòng chung còn chỗ không ?

- Hết rồi ạ.

- Còn phòng hạng ba ?

- Còn một phòng bỏ không, nhưng sắp có người vào nằm rồi.

- Thôi được. Tạm thời đưa vào đây.

- Mức chênh lệch sẽ là một ngàn yên mỗi ngày.

- Tôi biết. Không việc gì phải nhắc tôi những chuyện như vậy. Hãy lo lấy việc mình thì hơn. Đưa ngay về phòng đi.

Akikô cau mày.

Kôbasi quay trở về phòng điều hành, ngồi uống trà một mình. Anh nhìn lên đồng hồ thì thấy đã tám giờ rưỡi.

"Trong cái bệnh viện này lúc nào cũng chỉ nghe nói tiền với tiền... " - Anh bực tức nghĩ thầm. Cứ mỗi lần có bệnh nhân mới đến lại phải xác định xem người ta có thể trả bao nhiêu, rồi sau đó mới chỉ định cho người ta nằm phòng nào.. Nếu lúc nào cũng phải nhớ đến tiền thì làm sao có thể yên tâm mà điều trị bệnh nhân ?... Trong bệnh viện của trường đại học, Kôbasi không phải nghĩ đến những chuyện như vậy. Ở đây tất cả đều do tình trạng của bệnh nhân quyết định, thêm vào đấy có chăng cũng chỉ là vấn đề còn chỗ hay hết chỗ. Trong một bệnh viện tư thì tình hình khác hẳn. Hình như mọi người ở đây không lo đến sức khỏe của con người bao nhiêu, mà lo nhiều hơn đến số tiền mặt hay giấy bảo hiểm của bệnh nhân.

"Họ ra sức nuông chiều các bệnh nhân phòng thượng hạng và hạng nhất. Còn các bệnh nhân khác thì họ nhốt toẹt vào... "

Kôbasi hết sức phẫn uất về cái tình trạng phân biệt bệnh nhân giàu nghèo trong bệnh viện Oriental. Theo anh nguyên tắc duy nhất đúng là cho các bệnh nhân nặng nằm phòng riêng, còn bệnh nhẹ thì nằm phòng chung. Trong khi đó ở đây tình hình khác hẳn. Trong các phòng thượng hạng và hạng nhất nhiều khi được dành cho những người đau những bệnh hết sức đơn giản, hoặc dành cho những người muốn nghỉ ngơi.

"Không biết những bệnh nhân như thế thì việc gì phải khám với chữa ? "- Kôbasi tự hỏi.

Ông thân sinh của Kôbasi làm việc trong một nhà máy cán thép ở Kamêidô, gia đình ông sống rất thanh bạch và từ bé đã dạy cho anh quen tiết kiệm, cho nên anh thấy những người ném mỗi ngày mười lăm ngàn yên để mua ái quyền hưởng thụ sự yên tĩnh là những con người thực sự bất bình thường.

- Thật là kỳ quặc ! - Kôbasi lâu bầu thành tiếng rồi uống nốt chén trà nguội. Anh đã định mở tivi thì có tiếng chuông điện thoại. Máy điện thoại đặt ở cuối phòng.

- Alô ! - Trong ống máy có thể nghe rõ một giọng đàn ông răn rỏi. - Bệnh viện Oriental phải không ?

- Vâng.

- Tôi cần nói chuyện với bác sĩ trực.

- Tôi nghe đây.

- À, chính tiên sinh đấy à ? Xin lỗi tiên sinh, muộn thế này...

Giọng nói rất thân mật, nhưng không hề gợi một ký ức nào trong trí Kôbasi.

- Đzyunkô Hanadzyô hình như đang nằm ở bệnh viện các ngài phải không ạ ?

Kôbasi đã biết rằng cách đây hai ngày Đzyunkô đã qua một phẫu thuật và bây giờ cô ta lại vào bệnh viện sau một tai biến gì đấy.

- Cô ta bây giờ ra sao ?

- Xin lỗi, ông là thế nào với cô ấy ?

- Tôi tên là Murai. Tôi là chỗ rất thân tình với Hanadzyô. Cho nên tôi rất lo, không biết cô ấy...

- Nói chung là khả quan.

- Bao giờ cô ấy sẽ ra viện ?
- Ít nhất là hai ba ngày nữa.
- Hai ba ngày... - Người đàn ông nhắc lại, ra vẻ tư lự.
- Lần trước cô ấy ra viện sớm quá. Cho nên kết quả mới thế này. May mà không có mệnh hệ nào. Chỉ hơi bị băng huyết.
- Thế à ? Bác sĩ nói là băng huyết à ?
- Tôi không phải là bác sĩ điều trị bệnh nhân này nên không biết chi tiết. Nhưng theo chỗ tôi được nghe thì mọi biện pháp cần thiết đã được thi hành.
- Thế thì ca này cũng nghiêm trọng phải không ạ ?
- Những chuyện này không đùa được đâu. Dẫu sao cũng được ba tháng.
- Thế- à- ế- à... ?- Murai dài giọng ra có vẻ kinh ngạc.
- Đây tuyệt nhiên không phải một chuyện không đâu. Phá thai chính là một sự can thiệp thô bạo vào quá trình tự nhiên trong một cơ thể sống.
- Sao ?! Cô ấy... có...
- Một phẫu thuật như thế là một sự báng bổ đối với thiên nhiên, một sự vi phạm đối với những quy luật của nó.
- Ra thế đấy... Vậy thì còn hai ngày nữa ?
- Cô ấy là người giàu có, thành thử tôi cũng khó trả lời câu hỏi của ông - Kôbasi nói qua kẽ răng, giọng khó chịu.
- Xin lỗi, ngài cho biết quý danh ?
- Kôbasi.
- Ngài là bác sĩ nội khoa ạ ?
- Phẫu thuật.
- Xin cảm ơn rất nhiều.

Trong ống máy vang lên những tiếng títtít ngán Kôbasi lấy làm khó chịu vì người ta đã làm phiền anh vì Đzyunkô Hanadzyô.

Một đối tượng cứng chiều của báo chí và truyền hình... Vào bệnh viện lúc tối mịt, được đưa vào phòng mổ ngay, rồi sáng hôm sau bất chấp ý kiến của các bác sĩ, vội vàng ra viện vì có "chương trình".. Thế rồi lại trở vào vì có tai biến, và lần này cũng khá khuya. Trả đến mười lăm ngàn yên một ngày, ông bầu và cô thư ký phải nhón chân đi lại xung quanh, còn cô ta thì cứ

nằm yên đấy, có ai hỏi trong người ra sao cũng không buồn mở miệng, đã có mấy người hầu trả lời thay.

"Thôi thì cứ cho rằng Hanadzyô là một nghệ sĩ, có thể nói là không phải người trần. Nhưng việc gì cả bệnh viện phải cuống cuồn lên vì một cô đào hát như vậy ? Dĩ nhiên đây là lỗi của Naôê. Cứ cho là hiện giờ ông ta làm cho một nhà kinh doanh tư nhân, thế nhưng dù sao cũng đã có thời tỏ ra xuất sắc trong bệnh viện của trường đại học và được coi là một ngôi sao sáng của khoa học. Lại còn chiều chuộng ông bầu của Hanadzyô.. như thế nghĩa là ông ta cũng chịu khuất phục sức mạnh của đồng tiền..."

Kôbasi buồn thở dài.

Trên tivi người ta đang truyền hình một buổi biểu diễn ca nhạc. Các minh tinh của loại nhạc nhẹ lần lượt ra trước micrô trình diễn những ca khúc được ưa chuộng nhất của tuần qua. Người điều khiển buổi diễn, mà Kôbasi nhìn mặt thấy quen quen tươi cười mời lên sân khấu một nữ ca sĩ mảnh khảnh. Cũng giống như Đzyunkô, cô ta có cái giọng hơi khàn. Kôbasi đã trông thấy cô trên màn ảnh nhiều lần. Sau khi trao đổi với cô ca sĩ mấy câu khách sáo, người điều khiển bỗng nói :

- Gần đây Đzyunkô Hanadzyô bị ngắt xui ngay trên sân khấu. Tôi hy vọng rằng cô sẽ không gặp phải cảnh ấy chứ ?

- Tôi thì không thể đâu, - Cô ca sĩ cười.

- Cô cẩn thận đấy. Chứ không thì.. Cô nên biết rằng đã có một ngôi sao rơi thì sẽ có những ngôi sao khác rơi theo. Không khéo nổ ra cả một nạn dịch tễ. Nhưng tôi nói gì thế này ? Bệnh viêm ruột thừa có bao giờ truyền nhiễm đâu !

- Ôi, đến chết cười ! - Cô gái cười phá lên, rồi dùng một cử chỉ rất kiểu cách, cô ta cầm micrô đưa lên môi.

- Viêm ruột thừa ư ? - Kôbasi lăm bắm, lòng hoang mang. Anh không nghe nhầm : người điều khiển vừa rồi nói rất rõ "viêm ruột thừa"... Cô ta đã trả lời : "Ôi, đến chết cười!" - và cả hai đã cười rộ.

"Ra thế đấy.. Như thế có nghĩa là đối với công chúng thì Đzyunkô bị viêm ruột thừa..."

Kôbasi có một linh cảm rất khó chịu. Rõ ràng là khi trả lời điện thoại anh

đã nói ra những điều tuyệt nhiên không nên nói một chút nào. Kôbasi tắt máy thu hình và đi xuống phòng các nữ y tá. Cô Kawaai ngồi buồn một mình đang cầm bút chì đỏ vẽ cái gì trên tờ giấy ghi nhiệt độ.

- Takaghi ở đâu ?

- Cô ấy đi thăm qua cái ông già vừa được xe cấp cứu chở vào.

Kôbasi ngồi xuống đi-văng và thẩn thờ nhìn lên bức tường. Cái giá đựng thuốc, cái tủ con đựng dụng cụ.. Những cái ống tiếp huyết thanh...

- Người nhà ông ấy chưa đến à ?

- Bà vợ vừa đến xong.

- Ông ấy có con cái gì không ?

- Hình như không.

- Giấy bảo hiểm ra sao ?

- Ban này có điện ở sở cảnh sát gọi đến. Hình như ông ấy được hưởng phụ cấp cho những người nghèo túng. Nhưng cũng chưa rõ lắm.

- Chế độ cứu trợ cho những người sống trong cảnh khốn cùng...

Kôbasi ngán ngẩm. "Bác sĩ trưởng lại tha hồ mà nhăn nhó !"

Anh đứng dậy và bứt rứt đi đi lại lại trong phòng. Mãi bây giờ Akikô mới trở về. Trông thấy Kôbasi, cô ta báo cáo :

- Bệnh nhân bắt đầu ớn lạnh, nhiệt độ ba mươi chín.

Ban này Kôbasi phỏng đoán rằng ngất đi là vì trương lực bị giảm. Nhưng bây giờ anh thấy hình như tình hình tuyệt nhiên không đơn giản như vậy.

- Có kêu đau gì không ?

- Không. Nhưng nhịp thở hơi mau.

- Rất lạ...

Kôbasi không hiểu gì hết. Bệnh gì thế nhỉ ?...

- Dù sao cũng phải tiêm thuốc hạ sốt. Mêtilon một ống.

Kôbasi buông một tiếng thở dài nặng trĩu và ngược mắt lên Akikô. Cô đang bưng trên tay một cái chậu tiểu tiện của bệnh viện.

- Của ông ấy à ?

- Không. Của Đzyunkô Hanadzyô.

- Cha chả... Lại còn phải đi đổ bỏ cho cô ta nữa đấy à ?

Kôbasi thấy chối quá. Akikô nâng cái chậu lên, và chất nước vàng vàng ở

bên trong chao qua chao lại.

- Mới mổ xong, cô ta đã chạy đi biểu diễn ! Thế thì việc gì bây giờ phải lãng xằng hầu hạ cô ta ?

- Cô ta cần chăm sóc rất cẩn thận. Đã một lần tai biến rồi.

- Đáng lẽ cô ta phải đi được từ lâu rồi.

- Cô ta ngủ suốt ngày.

- Còn cô thì đi đổ bộ cho cô ta. Cứ như công chúa ấy !

Akikô giận đòi trao cái chậu cho cô Tômôkô đang hóng chuyện.

- Đi đổ đi.

Tômôkô ngoan ngoãn gật đầu cầm lấy chậu và ra khỏi phòng.

Khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng Tômôkô, Kôbasi hỏi :

- Này, có phải giữ bí mật không ? Chuyện Hanadzyô ấy mà ?

- Dĩ nhiên. Bác sĩ Naôê đã dặn nói với người ngoài là cô ta bị viêm ruột thừa.

- Thế ra vẫn là viêm ruột thừa... - Kôbasi bực tức nhắc lại.

- Có việc gì thế - Akikô chột dạ

- Vừa rồi có một người gọi điện cho tôi...

- Em biết rồi. Người ấy hỏi bác sĩ trực, và em nói cho người ấy biết số điện của anh.

- Hẳn nói tên hẳn là Murai và hẳn là chỗ thân tình của Đzyunkô Hanadzyô.

- Hẳn cần hỏi gì ? - Akikô ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Kôbasi.

- Tôi đã nói cho hẳn biết sự thật...

- Thật à ?! - Akikô kêu lên.

- Phải. Hẳn tự giới thiệu là bạn thân của Đzyunkô mà...

- Không phải đâu. Chắc lại là một anh phóng viên nào đấy.

- Tôi làm sao biết được !...

- Có lẽ ta thử hỏi Hanadzyô-san xem sao ?

- Có lẽ thế. Nhưng thôi, khoan đã, - Kôbasi do dự.

- Thế anh không hỏi xem hẳn ở đâu, làm gì à ?

- Không. Chỉ có hẳn hỏi suốt.

- Nếu đó là một gã phóng viên... Ôi, cứ sự sẽ ra sao !...

- Thế sao, chỉ có ông bầu biết sự thật thôi à ?

- Ông ta, cô thư ký của Hanadzyô và chủ tịch công ty truyền hình. Ngoài ra không còn ai nữa. Có lệnh không cho khách vào thăm cô ta. Chỉ có ông bầu tiếp họ.

- Ra thế...

Kôbasi siết mấy ngón tay mạnh đến nỗi phát đau lên. Anh đã vô tình làm một việc cực kỳ ngu xuẩn.

- Vậy em sẽ hỏi Hanadzyô-san ?

- Thôi đừng. Bây giờ chẳng còn ăn thua gì nữa.

- Thế nhờ họ quen nhau thật thì sao ? Có phải là anh trút được một gánh nặng không!

- Cái đó không liên quan gì đến vấn đề. - Kôbasi đột nhiên nổi khùng. - Và chẳng người thầy thuốc không hề có bốn phận xác minh căn cước và tư cách của những người hỏi thăm sức khỏe của bệnh nhân.

- Nhưng Hanadzyô-san không phải là người thường.

- "Không phải người thường" nghĩa là thế nào ? Làm như thế cái đó có một ý nghĩa gì. - Môi Kôbasi run lên. - "Minh tinh" cơ chứ ! Cô ta cũng là một con người như ông già vừa chở đến hôm nay. Ở cái bệnh viện này người ta quá ưa chuộng những người nổi tiếng !

- Nhưng vị trí của cô ấy...

- Đối với những người chữa bệnh điều đó không có ý nghĩa gì.

- Chẳng lẽ bác sĩ Naôê không dặn anh ?

- Tôi không nhớ.

- Lạ thật. Hôm nay có người phóng viên của tuần báo phụ nữ đến và bác sĩ Naôê có nói với anh ta rằng Hanadzyô bị viêm ruột thừa, sau đó bà y tá trưởng tập hợp chúng em lại cảnh cáo là không được nói hớ chuyện này ra.

- Tôi không hề biết chút gì về những việc đó.

Chuông điện thoại trong phòng reo lên, Akikô cầm lấy ống máy. Kôbasi đứng im nhìn ra cửa sổ. Quả thật anh không biết chút gì về cách thuyết minh chính thức của bệnh tình của Hanadzyô, nhưng bây giờ thì đều đó là một niềm an ủi quá yếu ớt.

- Chờ cho một phút, - Akikô lấy tay bịt ống máy, - Họ đến đây ! Người của báo "Syukan Lady".

- Họ muốn gì ? - Kôbasi chau mày khó chịu.
- Vẫn chuyện ấy. Vẫn chuyện Hanadzyô-san !
- Nói với họ là tôi không có ở đây.

Akikô gạt đầu và áp ống máy vào tai.

- Bác sĩ Kôbasi về nhà rồi... Vâng, hoàn toàn bất ngờ... Cái gì ạ ? Không, việc đó tôi không biết.

Sau khi trao đổi với những người ở bên kia đường dây mấy câu vô nghĩ nữa, cô đặt ống máy xuống.

- Cái thằng cha lì lợm !
- Hẳn nói gì ?
- Hẳn nói : Bác sĩ Kôbasi ắt là có mặt ở đây. Cô phải cho tôi nói chuyện với bác sĩ. Việc này rất quan trọng.
- Ắt phải có mặt ở đây à ? - Kôbasi ngạc nhiên hỏi.

Akikô ngẫm nghĩ.

- Thế còn cái lão Murai ấy, không biết có phải ở tòa bao "Syukan Lady" không ?
- Không có lẽ.
- Họ cứ một mực nói rằng mới cách đây một giờ anh còn ở đây. Họ làm thế nào mà biết được nhỉ ?
- Ủ- ừ...

- Họ lại hỏi đúng "bác sĩ phẫu thuật Kôbasi" kia chứ.

Kôbasi nhớ lại rằng trong khi nói chuyện với Murai mình đã xưng tên ra.

- Chắc chắn đó là một tay phóng viên ! Vì thế hẳn mới biết Hanadzyô.

Kôbasi bực mình tặc lưỡi một tiếng rồi đứng dậy.

- Nếu thế thì hẳn đều thật !
- Theo em, phải nói hết với bác sĩ Naôê

Akikô với tay về phía tập danh bạ điện thoại treo phía trên bàn.

- Khoan đã. - Kôbasi hẳn học nhìn Akikô. - Không cần gọi.
- Tại sao ?

- Đã bảo không cần là không cần.

Nhưng mà ông ấy có thể lâm vào một tình thế rất gay go. Mai cái gã phóng viên ấy sẽ chạy đến đây từ lúc tờ mờ sáng.

- Hẳn cứ việc

Kôbasi bứt rứt tựa mình trên ghế.

- Hai bác sĩ của cùng một bệnh viện mà lại nói khác hẳn nhau, như thế có phải là kỳ quặc không ?

- Dĩ nhiên là kỳ quặc. Nhưng còn biết làm thế nào.

- Thật là ngoan cố một cách ngu xuẩn.

Trong những cuộc cãi nhau, Akikô rất chống mất tự chủ và trong cơn nóng giận cô nói chuyện với Kôbasi với cái giọng mà chỉ có một người tình mới có thể tự cho phép mình dùng - không giữ một chút lễ độ nào hết.

- Chà, ngoan cố à ?

- Anh có hiểu anh đã gây ra một tai họa như thế nào không ? Vì anh mà thanh danh của bác sĩ Naôê có thể bị vùi dập !

- Bậy bạ ! Thanh danh của tôi đi đời thì có : Mọi người đều nhổ toẹt vào cái thanh danh ấy. Có ai thèm nói với tôi là Hanadzyô Đzuynkô bị "viêm ruột thừa" đâu ? Tôi là bác sĩ mà người ta coi tôi không bằng một cô y tá quên.

Ở Kôbasi sự chân thành và tính cương trực phối hợp lại thành một tính nóng nảy không có gì kiềm chế nổi. Akikô yêu thích cái tính bộc trực như trẻ con của anh, nhưng nhiều khi cô cũng thấy sợ cho anh.

- Bác sĩ Naôê không nói với anh, chắc hẳn không phải vì có chủ ý như thế đâu. Chẳng qua ông ta quên, - Akikô phỏng đoán.

- Cái đầu của ông ta làm việc một cách tuyệt hảo. Tôi không tin rằng ông lại có thể "quên" một cách dễ dàng như thế.

- Anh cứ để em kể cho ông ấy nghe, làm như thể nhân tiện trong khi nói một chuyện gì đó.

Tômôkô đã quay vào, cho nên Akikô hạ giọng thì thầm:

- Làm như vậy thì anh sẽ không cần phân trần gì nữa.

- Đừng có xen vào việc của người khác khi người ta không yêu cầu !

- Nhưng...

- Chẳng qua tôi biết cái gì thì tôi chỉ nói đúng như thế. Tôi thấy không cần phải tự thanh minh, - Kôbasi dẫn từng tiếng và quả quyết bước ra cửa.

Như có thể dự kiến trước, hôm sau có điện từ tòa soạn báo "Syukan Lady" gọi đến hỏi xem cụ thể việc gì đã xảy ra với Đzyunkô Hanadzyô. Phòng ghi

danh trả lời rằng từ hôm qua bác sĩ Naôê đã thông báo mọi việc một cách cặn kẽ và không còn có gì để bổ sung vào đây nữa.

Thế mà trong giờ nghỉ trưa, một tốp phóng viên đã đột nhiên xông vào bệnh viện.

- Chúng tôi đã cố hết sức mời họ ra về, nhưng họ cứ một mực: "Không sao, chúng tôi sẽ đợi". Và mãi cho đến giờ họ vẫn không chịu đi cho, - cô thư ký trực ở phòng ghi danh than phiền với Naôê như vậy. (Cô ta đã được lệnh tống khứ những ông khách không mời mà đến).

- Thật là trớ tráo !

Lúc bấy giờ Naôê sau khi ăn trưa, đang đánh cờ gô với kỹ thuật viên X-quang Sawada. Xong ván cờ, ông miễn cưỡng đứng dậy.

Bọn phóng viên đang ngồi đợi ở phòng khách. Họ có hai người : Một người cao và gầy, người thứ hai thì ngược hẳn lại, thấp và mập.

- Xin lỗi bác sĩ, đã đến làm phiền...

Gã cao và gầy chia cho Naôê xem tấm danh thiếp. Hẳn tên là Tanabê. Gã mập là phóng viên nhiếp ảnh.

- Tôi đã trả lời hết các câu hỏi của các ông rồi.

- Vâng. Nhưng chúng tôi muốn... - Người gầy nói, và vừa lúc ấy ánh đèn flash chớp lên. Gã phóng viên nhiếp ảnh chồm về phía Naôê.

- Mặt mũi của tôi có ích gì cho các ông ?

- Dạ đó là đề phòng xa. Vì ngài là bác sĩ điều trị Hanadzyô.

Gã gầy nói chuyện thay cho cả gã nhiếp ảnh vì cấp bậc của hẳn cao hơn. Naôê cau mày khó chịu.

- Thưa bác sĩ, có thật. cô ấy bị viêm ruột thừa không ạ ?

- Tôi còn phải nhắc lại câu đó bao nhiêu lần nữa ?

- Thế mà chúng tôi lại nghe nói khác hẳn: Cô Hanadzyô đã được phá thai ở đâu. - Gã phóng viên nhìn chăm chăm vào mặt Naôê, nhưng gương mặt ông vẫn điềm nhiên như không.

- Và cô ấy bị ngắt là vì sau khi phá thai cô ấy ra viện sớm quá... Xin bác sĩ cho biết ý kiến về những điều đó.

Naôê nhìn kỹ hai gã phóng viên. Rồi ông liếc mắt xem lại tấm danh thiếp một lần nữa.

- Ai nói với các ông như vậy ?

- À, có một người nói...

- Tôi nhắc lại : Cô Hanadzyô bị viêm ruột thừa.

- Xin bác sĩ tin tôi, - gã gầy không nao núng, - chúng tôi không hề bịa đặt.

Tin này chúng tôi lấy được ở một nguồn đáng tin cậy nhất.

Hai gã phóng viên hết sức chăm chú theo dõi Naôê. Ông dừng dừng nhún vai.

- Thế rồi sao nữa ?

- Chúng tôi muốn được nghe bác sĩ cho biết sự thật. Không nên lừa dối chúng tôi. - Gã phóng viên xử sự một cách tự tin và trâng tráo. - Sự việc đã xảy ra đúng như tôi vừa nói chứ gì ?

- Không.

Naôê trầm ngâm ngẫm nghĩ ánh mắt của kính.

- Chúng tôi có những bằng chứng không thể bác bỏ được.

- Đó là các ông tưởng thế.

- Được. Chúng tôi sẽ nói hết. Chỉ xin bác sĩ đừng té xỉu vì ngạc nhiên. Người đã kể cho chúng tôi nghe việc này làm việc trong bệnh viện của các ngài.

Gã phóng viên đưa mắt sợ sệt nhìn quanh. Trong phòng tiếp khách không có lấy một bóng người. Cô thư ký trực phòng thi danh đang thừa ren. - Vậy bác sĩ thử đoán xem ai ?

- Tôi không biết.

- À, thế thì chúng tôi xin giúp bác sĩ đoán ra đây, xin thêm một đặc điểm nữa : đó là một bác sĩ.

Gương mặt Naôê như có một bóng mây lướt qua, nhưng chỉ trong khoảnh khắc. Chỉ giây sau nó đã lại thản nhiên như không.

- Cũng một bác sĩ phẫu thuật như ngài. Ngài đã hiểu ra chưa ? Bác sĩ Kôbasi đấy ! - Gã phóng viên đặc chí cười gằn. - Tối hôm qua chúng tôi có gọi điện lại đây hỏi thăm sức khỏe của Hanadzyô. Bác sĩ Kôbasi đã ra trả lời điện thoại và đã nói hết ra một cách hoàn toàn bất ngờ.

Naôê im lặng gật đầu.

- Bây giờ bác sĩ sẽ nói ra sao đây ? Vẫn khẳng định rằng cô ta bị "viêm ruột

thừa" như trước chăng ?

Lại một ánh chớp đèn flash. Naôê liếc nhìn cái máy ảnh, rồi khinh bỉ nhìn từ đầu đến chân gã phóng viên.

- Chỉ có thể thôi à ?

- Vâng. Bác sĩ thấy chưa đủ sao ? - Gã gầy làm ra vẻ ngạc nhiên. - Bác sĩ mà còn lừa dối chúng tôi, thì tôi sẽ viết cả về việc đó nữa.

- Các ông đang định viết về chuyện này à ?

- Chứ còn sao ? Đzyunkô Hanadzyô, người được công chúng ưa chuộng, ngất đi trước mắt mọi người. Đzyunkô Hanadzyô có thai. Với một gương mặt ngây thơ vô tội thế kia ! Ai mà tin được ! - Gã phóng viên ghen nào vì hưng phấn. - Chúng tôi nhất định sẽ viết ! Đây sẽ là một chuyện giật gân khiến ai nấy phải kêu trời lên. Thiên phóng sự hay nhất trong tất cả những thiên phóng sự về nàng đã được đăng trên các báo.

Naôê ngấm cái bể cá đặt ở phía sau lưng hai gã phóng viên. Trong bể mấy con cá kiểng nhiệt đới đang uể oải bơi, mình loang lổ những vệt. màu vàng và màu xanh lục.

- Nói tóm lại, bệnh cô ta không phải là viêm ruột thừa.

- Viêm ruột thừa.

- Xin tiên sinh đừng cố chấp. Chẳng nào chúng tôi cũng sẽ biết.

- Các ông bịa ra được cái gì thì cứ thế mà viết.

- Thế tức là bác sĩ đã trả lời "đúng"?

- Các ông lấy ở đâu ra thế ?

- Thì bác sĩ vừa nói là cứ viết như thế kia mà ?

- Vì các ông nói là chẳng nào các ông cũng sẽ viết.

Hai gã phóng viên thở dài mệt mỏi.

- Tôi là bác sĩ điều trị Đzyunkô. Tôi nói với các ông rằng cô ấy bị viêm ruột thừa. Nếu các ông không tin tôi, các ông cứ xử sự theo ý các ông.

Naôê quay đi và bước về phía thang máy. Hai gã phóng viên nhìn theo cái bóng dáng cao và mảnh của ông.

- Thật là một món khó gặm, - gã phóng viên gầy lăm bẫm khi Naôê đã khuất sau cánh cửa buồng thang máy.

Watanabe Dzunichi
Đền Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương X

Trong phòng văn thư, Yutarô Ghyôđa đang nói chuyện với Tsuruyô Sêkiguchi. Hôm nay bà Rittsukô không đến bệnh viện, cho nên hai cô kế toán ở phòng văn thư tự động làm công việc điền các giấy tờ thanh toán tiền bảo hiểm.

- Kết quả chuẩn đoán vẫn chưa rõ à ?

Yutarô nhìn tờ bệnh án.

- Hôm nay chính bác sĩ Naôê đã khám bệnh nhân. Bác sĩ có thiên hướng nghĩ rằng tình trạng có liên quan đến vấn đề máu.

- Bệnh máu ư ?...

- Bác sĩ Naôê có yêu cầu làm cả một loạt xét nghiệm : Trong khoảng năm ngày nữa mọi vấn đề sẽ hoàn toàn rõ.

- Ủ- ừ...

Bác sĩ trưởng lăm bắm, vẽ lăm lì, tay giở giở mấy tờ bệnh án.

Họ đang nói đến cái ông già mới được xe cấp cứu chở vào bệnh viện hôm qua. Khoảng hai giờ sau đó có một người đàn bà đứng tuổi chạy đến bệnh viện xác nhận rằng quả thật bệnh nhân tên là Kôkichi Uênô. Trước kia ông ta làm nghề mua bán đồ cũ, nhưng cách đây mấy năm ông bị đau chân không đi được nữa. Thậm chí có những ngày ông không ra được khỏi giường. Sau đó cả bà vợ cũng bắt đầu bị tê thấp, buộc lòng phải thôi việc ở quán nhậu, nơi bà làm công việc rửa bát đĩa, và bây giờ hai vợ chồng sống bằng số tiền trợ cấp của nhà nước dành cho những người bần cùng.

Bác sĩ trưởng rất ghét người nghèo, nhất là những người sống bằng trợ cấp.

- Cũng kỳ, trông người thì già khom. Nhưng tuổi chỉ mới năm mươi hai!

- Vâng, không thể nào tin được, - bà y tá trưởng lắ'c đầu – Trông phải đến ngoài sáu mươi

Năm mươi hai - tuổi Yutarô Ghyôđa cũng gần bần ngần ấy. Nhưng đối với một nhà kinh doanh, lòng trắc ẩn là một xa xỉ phẩm không thể dung thứ

được.

- Lão ta sống bằng tiền trợ cấp, thế mà lại cho nằm ở phòng hạng ba. Hạng này đắt hơn hạng công cộng. Lão ta làm sao có thể bù được chỗ chênh lệch?

- Có lẽ không bù được đâu, - Sêkiguchi thở dài.

- "Có lẽ" gì nữa! - Ghyôđa vặn lại. - Phải coi chừng nhắc lão ta trả cho đúng.

- Bác sĩ Kôbasi ra lệnh cho nằm đấy. Hôm qua ông ta trực. Mấy cô y tá đã can ngăn đủ cách mà ông ta vẫn không nghe.

- Cần phải quản lý bác sĩ Kôbasi! Mà đó chính là việc của cô và các nữ y tá. Kôbasi mới rời khỏi ghế đại học, còn nông nổi lắm. Lúc nào cũng chỉ chực xông ra trận. Lúc nào cũng chỉ biết "công bằng, công bằng" Chưa nếm mùi đời mà.

- Dù có thế nào thì ông ta vẫn là bác sĩ. Làm sao một cô y tá trẻ lại có thể dám cả gan nói với bác sĩ : "Không được cho bệnh nhân này nằm" ?!

- Có ai bắt cô ta phải nói như thế đâu. Có thể nói cách khác: "Một bệnh nhân sống bằng trợ cấp thì nằm ở phòng chung tốt hơn. Không nên để cho hẳn ta nằm ở một phòng đắt tiền hơn, vì hẳn ta không bù được số tiền chênh lệch". Đằng này lại vì một bệnh nhân như thế mà khước từ một người đang sắp sửa vào viện !

- Nhưng ở phòng chung làm gì còn chỗ. Chẳng nhẽ đuổi ông ta ra cửa ?

- Từ chỗ thì cũng có thể từ chối một cách thông minh : "Chúng tôi rất muốn nhận ông, nhưng chúng tôi hết chỗ rồi, vậy ông chịu phiền nhé, chúng tôi buộc lòng phải chờ ông sang một bệnh viện khác ". Thế là chẳng ai méch lòng.

- Bác sĩ Kôbasi dự kiến rằng người bệnh sẽ chóng khỏi. Kết quả là như thế đấy.

- Mấy cái anh chàng ở trường đại học ra chỉ biết bày chuyện nghiên cứu những vấn đề chẳng cần thiết cho ai và những cuộc tranh luận hoàn toàn vô bổ! Họ không hiểu được các bác sĩ tư sống khổ sở như thế nào.

- Tốt hơn là chính ngài nên nói thế nào đó cho bác sĩ Kôbasi hiểu. Chứ các nữ y tá phải có bốn phận thi hành răm rắp những mệnh lệnh của bác sĩ.

- Có nói hay không nói thì cái bọn bác sĩ trẻ ấy cũng chẳng hiểu gì.
- Bác sĩ trưởng sai mấy cô kế toán pha trà. Bà y tá trưởng, như sức nhớ ra điều gì, nhìn đồng hồ rồi nói:
- Tôi phải đi.
- Theo như tôi hiểu, trong tình trạng này không thể động đến người bệnh à ?
- Nhất định như vậy.
- Có ai đến với hân ta không?
- Vợ lão ta. Bà ấy thường xuyên ở bên cạnh lão ta!
- Thật đến khổ với cái bọn khổ rách áo ôm ấy ! Tiền viện phí nhà nước trả cho họ bao giờ cũng đến chậm hàng háng, đôi khi còn chậm hơn nữa, rồi sau đó lại còn phải tiếp đủ các thứ ủy ban đến làm khổ mình... Họ cứ moi móc từng chuyện nhỏ không đâu. Họ hạch sách là mình kê đơn thuốc nhiều hơn số thuốc cần thiết, rồi trừ tiền đi... Dù là bác sĩ ở trường đại học thì lẽ ra cũng phải hiểu cho người ta chứ, - Yutarô càu nhàu.
- Rõ ràng là ở các trường đại học người ta không chịu dạy những chuyện đó. - Bà y tá trưởng vốn là bậc thầy trong nghệ thuật nói những câu xỏ xiên với một vẻ mặt và một giọng nói hoàn toàn ngây thơ vô tội.
- Không sao. Đến khi nào họ mở bệnh viện tư thì họ sẽ khắc hiểu. - Nói đoạn Yutarô đưa tập bệnh án cho Tsuruyô. - À, thế còn cái cô Đzyunkô Hanadzyô ra sao rồi nhi??
- Không có chuyển biến gì đáng kể.
- Vẫn ngủ à ?
- Có thức dậy được một lát rồi lại ngủ lại.
- Chà, giá được xem mặt cô ta một chút nhi !
- Xì, tiên sinh thật ! - Bà y tá trưởng cau mặt.
- Tôi nói thật đấy. Cứ muốn ghé một chút mà không làm sao tìm ra được một cái cơ hợp lý.
- Thì bác sĩ trưởng cứ làm như thể đi kiểm tra các phòng bệnh nhân. - Sêkiguchi mách nước.
- Ủ, thật đấy, có lẽ được đấy nhi.
- Không, có lẽ không được. Ông có phải là bác sĩ phụ khoa đâu ?

- Vậy thì làm thế nào bây giờ?
 - Tôi nghĩ ra rồi! Tốt hơn cả là ông cùng đi với bác sĩ Naôê.
 - Ý hay đấy! Naôê thì muốn đến phòng cô ta lúc nào cũng được.
 - Đến chịu ông! - Bà y tá trưởng nhú đôi lông mày ra vẻ nghiêm khắc trong khi mấy cô gái ngồi phía sau Yutarô cười khúc khích. Giả sử bà Ritsukô có mặt ở đây thì Sêkiguchi chắc hẳn đã không tự cho phép mình ăn nói tự do như vậy, mà Yutarô cũng sẽ không dám đùa như thế.
 - Các người giấu tôi một con búp bê mỹ miều như vậy để các người tha hồ ngắm nghía hân?
 - Nhân thế cũng nên biết rằng cô ta đã ba lần...
 - Thế cơ à?
- Đôi mắt lơ đãng của ông bác sĩ trưởng tròn xoe ra vì ngạc nhiên. - Vâng, - Tsuruyô mím môi - Trong bệnh án có ghi như vậy.
- Tôi không hiểu nổi những người đàn bà ấy... - Yutarô buông một tiếng thở dài nặng trĩu.
 - Vậy tôi sẽ nói với bác sĩ Naôê nhé?
 - Nói đi. - Ngả người trên đệm đi-văng, Yutarô chìm đắm vào những mơ ước êm đềm.

Chiếc xe hơi phóng vun vút về phía đông trên xa lộ tốc hành Tôkyô-Nagôya. Ở phía dưới, trên các sườn đồi có thể nhìn thấy những nếp nhà nép sát vào nhau. Tuy hôm nay là ngày nghỉ, đoạn xa lộ dẫn về thủ đô vẫn tương đối rộng rãi - đến tối hãy còn lâu.

Mayumi nói chuyện riu rít mãi đến tận Yôkôhama, nhưng càng về đến gần Tôkyô cô càng sa sầm xuống và như khép kín mình lại.

- Papa sẽ về thẳng nhà à? - Cô rời cửa kính và quay về phía Yutarô.
- Thì anh đã nói rồi mà.
- Thế là em lại chỉ còn lại một mình...
- Anh có việc mà.
- Em chả chơi thế đâu-u-u-u... - Cô nũng nịu.
- Em chịu phiền một tý. Từ tối hôm qua đến bây giờ chúng mình đã gần nhau suốt rồi còn gì.

Chiều hôm qua vào ngày thứ bảy Yutarô và Mayumi đã lên đường đi Hakônê, đến vùng suối nước nóng Ôôwakudani và ở lại đêm ở đây.

Watanabe Dzunichi
Đền Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương XI

Dĩ nhiên bà Ritsukô không biết gì về chuyến đi này. Ông Yutarô nói với vợ là mình đi dự cuộc thi đấu golf do hãng dược phẩm S. tổ chức. Quả thật cuộc thi đấu được dự định vào ngày chủ nhật và sẽ diễn ra ở thị trấn Sengôkuhara - về điều này Yutarô không hề nói dối, - nhưng trận đấu bắt đầu khá muộn, vào lúc mười giờ sáng, cho nên không cần gì phải lên đường từ ngày thứ bảy. Nhưng Yutarô khao khát hưởng thụ những cuộc ái ân với cô Mayumi tươi trẻ trong một khách sạn vùng núi bên cạnh những dòng suối, đã mời ông phụ trách tổ chức trận đấu về nhà và yêu cầu ông ta đóng cả một vở kịch trước mặt bà Ritsukô. Ông này, vốn là một phái viên thương mại của hãng S. lẽ dĩ nhiên đã đồng ý. Ông ta nói với bà Ritsukô, giọng phân trần.

- Cuộc tỷ thí sẽ bắt đầu rất sớm, vì vậy ông nhà phải lên đường từ hôm nay và ghé Hakônê nghỉ lại đêm.

- Tiếc nhỉ... Tôi cũng đã lâu không được đến Sengôkuhara...

Ritsukô đánh golf không thua chồng một chút nào, cho nên bà tiếc là phải. Bà buồn rầu ngước mắt lên bầu trời không gợn chút mây.

- Sau tết chúng tôi sẽ còn tổ chức một trận thi đấu nữa. Tôi hy vọng rằng lần này thế nào bà cũng sẽ đi dự !

- Thế bác sĩ Hirayama cũng đi chứ ?

- Dĩ nhiên.

Bác sĩ phẫu thuật Hirayama có một bệnh viện tư cách trường đại học Tôkyô không xa. Thời niên thiếu ông ta với Yutarô cùng học một lớp, rồi sau đó, khi đã bước lên con đường kinh doanh có thể, họ càng thân nhau và bây giờ cả hai gia đình thường lui tới nhà nhau rất thân tình. Sợ rằng Hirayama vô tình nói lộ ra, Yutarô và ông phụ trách tổ chức đã chịu khó mời ông ta cùng đi. Vì Hirayama không có nhân tình và tuyệt nhiên không thích thú gì việc phải ngủ lại đêm dọc đường, cho nên Yutarô phải chi tiền đi đường và

phòng trọ cho ông ta. Một khi người ta có một địa vị tai mắt trong xã hội, ngay một cuộc du hí đơn giản cũng phải được trả giá không lấy gì làm rẻ.

- Tiếc thật đấy ! Hay có lẽ tôi cũng đi nhỉ ? - Ritsukô đột nhiên cao hứng lên.

- Bậy nào, bậy nào ! - Yutarô hốt hoảng xua tay lia lịa - Sao thế, mình quên rồi à ? Mai là lễ xem mắt của con Mikikô kia mà !

- Thì đã sao ? Mãi đến năm giờ chiều mới bắt đầu mà !

- Mình nói năng chẳng thềm suy xét gì cả

- Sáng sớm đã bắt đầu thi đấu. Phải không ?

Yutarô đưa mắt khẩn khoản nhìn ông phụ trách, mong tìm một chỗ dựa.

- Phải, tám giờ, - ông xác nhận với cái giọng của một người có thẩm quyền.

- Nhưng sau trận đấu của chúng tôi có tổ chức một bữa tiệc nhỏ, thành thử ít nhất phải đến ba giờ mọi người mới ra về.

- Thì đừng dự bữa tiệc nữa cũng được chứ sao, - Ritsukô bẻ lại.

- Sao bà lại nói vậy ! Làm sao đã tham gia cuộc thi đấu lại không đến dự cuộc gặp gỡ hữu nghị ?! - Ông phụ trách tỏ vẻ kinh ngạc.

- Đánh xong là cứ thế về thẳng à ? Người ta sẽ nghĩ về tôi như thế nào ?! - Yutarô tỏ vẻ tuyệt vọng.

- Thế ông làm sao về cho kịp buổi xem mắt nếu ông đi dự cái bữa tiệc ngu xuẩn ấy ? - Ritsukô thắc mắc.

- Tôi à... tôi sẽ ra về khoảng hai giờ. Nếu thấy đã cận giờ thì tôi sẽ đi thẳng đến khách sạn dự lễ xem mắt, không ghé về nhà nữa.

- Nếu vậy, tôi cũng có thể đi rồi về cùng một lúc với ông.

- Bà nói gì thế ?! Bà còn phải giúp con Mikiô mặc quần áo và sửa sang chứ ! Vào một ngày như thế mà cả bố lẫn mẹ đều bỏ đi đánh golf !... Thiên hạ tha hồ mà chê cười !

- Thì thôi vậy. Nhưng ông coi chừng đừng về trễ đấy. Lễ xem mắt mà đến chậm tức là không tôn trọng khách khứa. - Bực mình vì không được đi, bà Ritsukô nghiêm khắc răn đe ông chồng. - Tôi thì tôi biết ông quá đi rồi : hễ uống vào một giọt là chẳng còn nhúc nhích đi đâu được nữa.

- Xin bà đừng quá lo lắng, - ông phụ trách tổ chức xen vào. - Tôi sẽ luôn luôn bên cạnh ông nhà, tôi sẽ trông coi ông ấy.

- Thôi thôi, hai ông thì bao giờ chả thông đồng với nhau, - bà Ritsukô cầu nhàu - các ông đã muốn cái gì thì...
- Chẳng lẽ tôi lại đi nói dối bà hay ao ? Xin bà đừng lo gì hết.
- Con người này là phải theo dõi từng bước ấy. - Ritsukô ném sang ông chồng một cái nhìn chứa đầy giông tố, và Yutarô sợ sệt ngoảnh mặt đi.
- Papa có việc thật à ? - Mayumi vẫn không buông tha.
- Thì anh nói rồi mà. Cũng vì thế mà anh phải bỏ bữa tiệc đấy chứ.
- Hông chơi thế đâu-u-u ! - Mayumi lại kêu lên với cái giọng của một đứa bé hồn dỗi.
- Chúng mình đã gần nhau mãi từ tối qua kia mà.
- Gần gì mà gần ! Từ sáng sớm đã bỏ người ta một mình, đi chơi cái trò chết tiệt ấy...

Vì sợ gặp phải người quen ở Kôđziri, Yutarô quyết định dừng lại ở Ôôwakudani, tách riêng hẳn ra. Nhưng sang ngày chủ nhật, ngay từ sáng đã phải dự cuộc thi đấu nên phải ra sân trước ở Sengôkuhara, bỏ Mayumi lại một mình. Giá có thể được, ông cũng thích đem theo cô gái tươi trẻ và đầy sức quyến rũ này, nhưng ông hiểu rằng làm như vậy quá ư trơ trẽn. Thế là mãi đến một giờ chiều Mayumi bị bỏ mặc một mình.

Cô Mayumi xinh đẹp xưa nay vẫn được giới đàn ông săn đón. Cả lần này nữa cô cũng không phải buồn chán một mình : Trong khi đi lang thang quanh khách sạn, Mayumi tình cờ làm quen với một người đàn ông rất dễ ưa, trạc ba mươi lăm tuổi. Anh ta từ Nagôya đến. Hai người qua thì giờ một cách khá thú vị - thậm chí Mayumi còn được anh ta mời lên xe đưa đến tận suối nước nóng. Nhưng vì Yutarô không dám cùng đi với cô đến chỗ đông người, lòng tự ái của Mayumi bị tổn thương.

- Chiều chủ nhật thì có việc gì mà bận ?

Mayumi rất ghét ngồi nhà một mình. Bây giờ cô rất tiếc là đã không kịp hẹn ai đi chơi với mình tối hôm nay.

- Em phải hiểu chứ, anh không thể không đến được.
- Papa sợ vợ đến thế kia ư ?
- Vớ vẩn ! Vấn đề hoàn toàn không phải ở chỗ ấy.
- Thế thì ở chỗ nào ?

- Hôm nay là lễ xem mắt của con gái anh.

Yutarô cho rằng nói thật ra như vậy sẽ làm tiêu tan mỗi ngờ vực.

- Của Mikikô-san à ?

- Em biết tên nó à ? - Yutarô ngạc nhiên.

- Sao lại không biết ! Chính papa nói mà. Papa lại còn nói rằng em với Mikikô bằng tuổi nhau nữa.

Yutarô nhăn mặt

- Ra papa đi đến đấy, đấy !...

- Anh là bố nó, làm sao không đến được.

Mayumi đang chéo mấy ngón tay vào nhau im lặng một lát, rồi nói, giọng đầy suy tư :

- Có lẽ em cũng đã đến lúc phải đi lấy chồng đấy, papa nhỉ ?

- Này, em nói bậy bạ gì thế ? - Yutarô phát hoảng.

- Thế sao ? Đến tuổi rồi còn gì ?

- Ủ thì thôi, thì thôi...

Yutarô thấy xôn xao trong lòng. Trong trận đấu golf ông đã bại trận, vợ thì trách mắng càu nhàu, rồi bây giờ đến lượt Mayumi....

- Khơ- ơ- ông, thật đấy mà, phải tổ chức lễ xem mắt cho cả em nữa, ít nhất cũng được một lần chứ.

Mayumi quay ngoắt ra cửa sổ. Bóng hoàng hôn đang buông xuống cái thành phố nép sát chân đồi.

Yutarô bắt đầu hối hận vì đã nói thật một cách không đúng chỗ. Dĩ nhiên Mayumi không thể đặt ngang hàng với Mikikô, nhưng dù có nói ngang nói ngửa thế nào thì hai đứa con gái vẫn cùng một lứa tuổi như nhau. Ông thấy đau nhói trong lòng khi hồi tưởng lại cái thân hình trẻ trung kiều diễm mà ông đã ôm ấp đêm qua.

- Anh sẽ tặng em một món quà, em có thích không ? - ông nói, giọng cầu cạnh. - Em muốn anh mua cái gì nào ?

- Papa có nhớ buổi nói chuyện hôm trước không ?

- Về chuyện gì ?

- Em xin rồi đấy. Cái hiệu cà-phê ấy mà.

- À- à... thì hôm ấy anh đã nói là phải đợi ba năm thôi.

- Đồ keo kiệt.
- Anh không keo kiệt đâu.
- Nhưng phải xong cái bệnh viện mới đã chứ gì ?
- Em thấy chưa : Chính em cũng hiểu rất rõ.
- Thôi được. Đã vậy em sẽ đi tìm một người khác hào phóng hơn.
- Ấy ! Em bỏ cái kiểu đùa ấy đi cho anh nhờ.

Yutarô cọt nhả chọc ngón tay vào sườn Mayumi, nhưng cô ta cũng chẳng thèm quay lại nữa.

- Đợi thêm chút xíu đi.

Xe đã vượt qua ngã ba Sêta, Yutarô nhìn đồng hồ : Bốn giờ kém mười. Nếu đi thẳng đến khách sạn thì thời gian hãy còn thừa khá nhiều.

- Em phải ngoan nhé, hôm nay em phải ở nhà nhé, - Yutarô quay sang người lái xe : - ghé vào khu Êbisu, rồi đến khách sạn R.

- Lẽ xem mắt tổ chức ở khách sạn R à ?

- Cả nhà gặp nhau ở đây.

- Này, có phải Đzyunkô Hanadzyô bị ngã chính là ở cái khách sạn ấy không ? Bây giờ cô ta ra sao rồi ?

- Cô ta sắp được mổ. Bệnh trĩ.

- Bệnh ời là bệnh ! - Mayumi phì cười.

- Này, chớ nói lại với ai đấy nhé. Ở bệnh viện của anh đã nhiều chuyện rầy rà lắm rồi. Có một bác sĩ trẻ đã nói lộ ra là cô ấy nạo thai.

- Papa đừng sợ, em không nói đâu. Một khi papa dặn là em không nói với ai hết đâu ! Thế ai sẽ mổ ?

- Naôê.

- A- a ! Nêmuri Kyôsiro.

- Biệt hiệu gì kỳ thế ?

- Lại bác sĩ Naôê.. hừm, ở chỗ papa việc gì cũng phải đến tay ông ấy nhĩ...

Mayumi cười phá lên, giọng cười cay độc. Nhưng Yutarô cũng cảm thấy như cất bỏ được một gánh nặng trong lòng.

Về đến nhà, Mayumi vắn nước cho đầy bồn tắm. Lúc còn ngồi trên xe cô vẫn lo phải ngồi nhà một mình buồn, nhưng bây giờ cô chỉ thấy mệt nhoài : Cô vốn không quen dậy sớm như sáng nay, vả lại cuộc dạo chơi ở suối

nước nóng đã làm cho cô mệt thêm.

Thậm chí cô cũng không còn sức đi ra ngoài mua cái gì ăn, lại càng không đủ sức để tự nấu nướng, cho nên cô bèn gọi điện tới cái quán ăn gần đây bảo đưa sushi đến.

Mayumi cởi áo quần, mở máy thu hình và nằm lên đi- văng. Khi cô ăn tối thì đêm đã xuống hẳn trên thành phố. Từ cửa sổ nhà cô ở tầng tám có thể trông thấy những ngọn đèn neon sáng chói nhấp nháy khắp thành phố như thường lệ. Đối với Mayumi cuộc sống thực sự bắt đầu khi những ngọn đèn này bắt đầu sáng lên, cho nên bóng hoàng hôn dường như tiếp cho cô những sức lực mới. Khi người ta ở tuổi hai mươi ba, chỉ cần nằm nghỉ nửa tiếng đồng hồ là bao nhiêu sự mệt mỏi đều tiêu tan.

Mayumi ngẫm nghĩ : "Đi đâu bây giờ nhỉ ?"

Cô đã ngồi xuống tấm gương trang điểm thì chợt nhớ ra rằng hôm nay là ngày chủ nhật và những cửa hàng tử tế một chút đều đóng cửa. Hơn nữa đi chơi một mình chẳng có gì thú vị. Thường thường hề biết rằng Yutarô không thể đến thăm mình vào ngày chủ nhật, Mayumi lập tức hẹn gặp một người nào đó trong các khách quen của quán cà-phê. Nói chung, những cuộc hẹn hò đó trước sau chỉ hạn chế trong một buổi đi dạo bằng xe hơi hay một chỗ chơi ki, và sau đó là một bữa ăn tối ở nhà hành - Mayumi hầu như không bao giờ cho phép ai vượt qua những giới hạn của những mối quan hệ bạn bè. Khi đã trở thành người được Yutarô bao, cô càng giữ mình một cách nghiêm ngặt hơn, nhưng có lẽ không phải vì cô tha thiết với "papa", mà chỉ vì cô chưa thích ai thật sự.

Động cơ thúc đẩy Mayumi hẹn hò với những người đàn ông khác không phải là tình yêu : Chẳng qua cô thấy buồn chán khi phải ngồi một mình giữa bốn bức tường của căn nhà chật hẹp. Vào những ngày cô làm việc ở quán cà phê, thì khi xong việc có thể cùng một người nào đấy đi giải trí như vậy, về đến nhà bao giờ Mayumi cũng chuểnh choáng hơi men và đặt mình xuống là ngủ như chết.

Còn đến những ngày nghỉ thì Mayumi được mời mọc tới tấp, thành thử chưa có trường hợp nào Mayumi phải ngồi một mình vào ngày thứ bảy hay ngày chủ nhật. Khi nào quá nhiều người mời mọc, cô chọn người khách

thường xuyên nhất và dễ ưa nhất của quán cà- phê, và do đó có thể nói là cô thực hiện được "nhất cử lưỡng tiện": Vừa qua thì được giờ một cách thú vị, vừa phục vụ được lợi ích của công việc làm ăn.

Nhưng hôm nay cô thấy rõ là mình sẽ mất đứt một buổi tối. Khi lên đường đi Hakônê, Mayumi chắc chắn là sẽ về muộn hơn nhiều, và cũng hy vọng rằng Yutarô không về nhà ngay mà sẽ ngồi lại với cô ta cho đến mười giờ là ít.

"À, ra thế ! Lẽ xem ra mắt của cô con gái... " - Mayumi nhìn vào gương, rồi vì đang lúc tức bực, thè lưỡi ra trêu cái cô con gái ở trong gương. Một quanh cảnh tuyệt vời đấy nhỉ - Cô bé Mikikô đóng vai một cô con gái nhà lành... bà Ritsukô loạn thần kinh... ông Yutarô với một bộ mặt đạo mạo hợp cảnh... một chàng thanh niên nghiêm trang đứng dẫn đi cùng với hai vị thân sinh đáng kính... giờ này tất cả những con người đó đang ngồi bên bàn tiệc, trong phòng lễ tân của khách sạn.

"Còn tôi, chẳng lẽ chỉ là một con số không ?!"

Mayumi giơ hai tay vuốt thật mạnh mái tóc lên phía trên. Những món tóc uốn quăn được sắp xếp cẩn thận hai bên thái dương đều bung ra hết.

"Vừa đúng bằng tuổi nhau kia chứ... " - Mayumi chợt nảy ra cái ý muốn tìm cách chơi xỏ Yutarô. Một sáng kiến chợt hiện lên trong trí cô - "ta gọi điện cho Naôê đi !"

- Ý nghĩ này thật là liều lĩnh - nhưng nó chỉ có vẻ bất ngờ đối với một cách nhìn hời hợt : Thật ra nó đã ngấm ngầm chín muồi dần dần trong đầu cô từ lâu, mãi từ ngày Mayumi đến bệnh viện để khám cái chân đau, "Mà Naôê thì lại chưa có vợ !" - Cô nghĩ một cách tình quái.

Mayumi quay số bệnh viện Oriental hỏi số điện riêng của Naôê. Cô y tá lập tức cho cô biết, thậm chí cũng không hỏi lại xem ai gọi điện khiến cô lấy làm lạ. Trong khi quay đĩa số, Mayumi trong giây phút thấy sợ hãi về sự táo bạo của bản thân, nhưng khi nghĩ đến buổi tối buồn tẻ sắp tới, cô lại giữ nguyên ý định. Sau khi hồi chuông thứ ba, ống máy bên kia đường giây được nhắc lên.

- Tôi nghe đây, - một giọng trầm trầm điềm tĩnh nói.

- Naôê tiên sinh phải không ạ ?

- Vâng, tôi đây.
 - Tôi là Uêgusa. Mayumi Uêgusa.
 - Mayumi Uêgusa ?... Tôi không nhớ được...
 - Tôi đã được gặp bác sĩ một lần. Hôm ấy tôi bị sái chân, bác sĩ nhớ chứ...
 - Sái chân... - Naôê nhắc lại, giọng trầm ngâm. Làm sao có thể nhớ được hết những người chỉ ghé bệnh viện có một lần ?
 - Hôm ấy tôi được bác sĩ trưởng đưa đến.
 - À- à !
 - Nhớ ra rồi chứ ? - Mayumi mừng rỡ.
 - Bây giờ thì nhớ rồi.
 - Xin lỗi vì phải làm phiền tiên sinh. Tiên sinh không bận chứ ?
 - Có việc gì thế ?
 - Tôi có việc muốn gặp tiên sinh. - Trước đây Mayumi chưa bao giờ chủ động gặp một người đàn ông, hoại chẳng cũng chỉ khi nào cô đi đòi nợ cho quán cà- phê, cho nên bây giờ cô thấy tò mò muốn biết những gì sẽ diễn ra.
 - Tôi bị đau chân.
 - Cô cứ đến bệnh viện.
 - Không được. Ở bệnh viện có papa.. ôi, tức là ông bác sĩ trưởng ấy. Ở đây không tiện. Có lẽ tốt hơn là ở một quán bar nào đấy ?
 - Ở bar à ? ! - Naôê kinh ngạc.
 - Hay là ở nhà bác sĩ. Dĩ nhiên nếu bác sĩ không thấy bất tiện...
 - Bây giờ ấy à ?...
 - Vâng, ngay bây giờ có được không ?
- Naôê ngập ngừng.
- Bác sĩ đang có khách ạ ?
 - Ờ-ờ vâng.
 - Vậy thì mai.
 - ...
 - Máy giờ bác sĩ về nhà ?
 - Sáu giờ.
 - Vậy thì sáu giờ nhé ?
- Lại một quãng im lặng.

- Bác sĩ không phản đối chứ ?

- Không.

- Bác sĩ làm ơn giúp cho, tôi xin đa tạ.

Mayumi đặt ống máy xuống và thở lại cho đều. Vì xúc động mạnh, cô toát mồ hôi.

"Hú vía !" - Cô cười khe khẽ rồi lau mồ hôi trên trán. Vừa lúc ấy có tiếng chuông gõ cửa. Bấm hai lần Mayumi rón rén đi ra cửa và nhìn con mắt cửa. Người bấm chuông là Yutarô.

- Papa ? Có việc gì thế ?

Mayumi vội vàng mở cửa. Yutarô vẫn mặc bộ đồ màu xanh thẫm như cách đây hai giờ, nhưng trong bản thân "papa" đã diễn ra những sự chuyển biến rõ rệt. Ông có vẻ hoàn toàn mất tự chủ.

- Sao ? Có việc gì xảy ra thế ? - Mayumi hoảng hốt hỏi lại.

Yutarô buông người rơi phịch xuống đi-văng, rút một điều thuốc lá trong cái hộp để trên bàn, hai mắt nhìn không chớp vào một điểm.

- Con Mikikô không đến.

- Thế thì cô ấy đi đâu ?

- Chả biết.

- Thế thì buổi lễ xem mắt đi đời à ?

Yutarô gật.

Mayumi phá lên cười không sao nhịn được nhưng nhìn vào gương mặt hăm hăm của Yutarô, cô ghen hòng.

- Thế tiểu thư có biết hôm nay có buổi xem mắt không ?

- Dĩ nhiên là có.

- Thế thì cô ấy biến đi đằng nào... ?

- Suốt buổi sáng nó ngồi nhà, rồi sau bữa cơm trưa tự dưng nó sửa soạn đi Sibuya, bảo là đi mua sắm gì đấy. Bốn giờ, rồi năm giờ, mà vẫn chưa thấy nó về. Rốt cục đến giờ vẫn không thấy nó đâu.

- Có thể là cô ấy đi xi-nê hay xem hát gì đấy và quên khuấy đi chăng ?

- Nó không quên được đâu. Đã dặn đi dặn lại là phải về trước ba giờ.

- Lạ-ạ-ạ thật..,

- Hư hỏng đến thế là cùng !

Hai tay Yutarô run lên vì giận.

- Thế họ nhà trai nói thế nào ?

- Họ lễ phép xin lỗi rồi cáo lui. Nói chung là rất nhục.

- Đến khổ...

Tưởng tượng quang cảnh ông Yutarô đang nhẫn nhục xin lỗi bố mẹ của chú rể, Mayumi lại không nhịn được cười.

- Cô bé làm cho ông bà phát sốt rét lên nhỉ ?

- Em nói cái gì ? - Yutarô sôi máu lên.

- Không việc gì phải làm ra một bộ mặt khủng khiếp thế. Em đùa một chút thôi mà.

- Lúc nào nó cũng làm theo ý riêng, lúc nào cũng bày những trò vớ vẩn ! Thật là một con liều mạng.

Yutarô thần thờ dụi vào đĩa gạt tàn điều thuốc lá mới hút một nửa. - Không biết nó đi đằng nào.

- Có lẽ chỉ vì cô ấy không thích, ngay từ đầu ấy.

- Không thích thì thôi, cứ nói thẳng ra. Nếu vậy sẽ không có ai ép uống nó làm gì. Thế mà cứ phải vội vội vàng vàng rời Hakônê thật sớm ! Phải bỏ bữa tiệc về Tôkyô cho kịp giờ - điều đó tuyệt nhiên không làm cho Yutarô vui một chút nào.

- Chắc bà vợ của papa lại thúc ép cô ấy quá chứ gì.

- Dù sao chẳng nữa thì một khi đã nhận lời đến là nhất định phải đến. Nếu không thích thì sau đó từ chối cũng được kia mà.

- Không đâu. Đã ngồi vào buổi lễ rồi thì không từ chối được đâu. Vả chẳng, như em đấy thì chẳng có ai để mà từ chối người ta cả. Em thì chẳng có ai tổ chức lễ xem mắt cho cả...

Yutarô tức giận làm thinh.

- Nhưng tại sao papa lại đến đây ?

- Bây giờ mà về nhà thì chỉ tổ phát khùng thêm.

- Ô-ô, như thế tức là trong cơn phần nộ...

- Và nhân thể xem thử hạnh kiểm của em ra sao.

- Thì papa thấy đấy : Em vẫn trung thành với papa - Mayumi then thùng cặp đôi hàng mi xuống khi nhớ lại cuộc nói chuyện điện thoại với Naôê.

- Các cô bây giờ không thể tin được !

- Vâng, không được như con gái papa đâu...

Mayumi đứng dậy đi vào bếp đặt ấm trà. Cô thấy hả hê vô cùng. "Thật đáng đời cho ông ta !" - cô khoái trá nghĩ bụng, rồi bỗng dừng thấy muốn trên tức thêm Yutarô.

- Thế nhờ cô ấy bỏ nhà trốn đi hẳn thì sao ?

- Không mang đồ đạc đi ấy à ? Không đâu.

- Thế nhờ cô ta làm điều gì đại dột thiet cả đời người thì sao ?

Yutarô trừng mắt nhìn Mayumi.

- Đừng có nói gở.

- Không bao giờ có thể nói trước một người đàn bà sẽ hành động như thế nào, - Mayumi tuyên bố một câu thâm thúy.

- Em cố ý nói cho anh sợ đấy à ?

- Papa xúc động lắm à ?

- Kiểu đùa ấy rất dở.

Yutarô muốn nổi giận, nhưng mũi tên đã bắn trúng đích. Ông rời đi-văng vùng dậy và đến máy điện thoại.

- Allô. Tôi đây. Mikikô về chưa ?

Cổ lắng nghe những câu trả lời từ ống máy đưa ra, Mayumi rụt cổ ngồi yên.

- Sao ?... Vẫn chưa về à ?

Cái giọng đã khản của Yutaro chứa chất phẫn nộ.

- Con cái tệ quá chừng ! Còn bà.. lỗi tại bà hết: bà không biết dạy nó cho ra hồn ! - Bây giờ con giận của ông chuyển sang bà vợ. - Phải phải. Lẽ dĩ... - đột nhiên ông nói nhỏ hẳn đi : - À, ở đây... nhà một người bạn. Được... tôi về ngay đây.

Rõ ràng là Yutarô đã thuận phục : Chắc hẳn bà Ritsukô vừa chất vấn ông, xem thử ông đi đâu mất mặt.

- Thì tôi hiểu rồi, hiểu rồi, - ông nhắc lại hai lần rồi bỏ ống máy xuống.

- Cô ấy vẫn chưa về à ? - Mayumi hỏi, ra vẻ đồng cảm.

- Chưa. Đã gọi điện hỏi khắp các bạn gái của nó. Chẳng ai biết nó ở đâu.

- Không thể hiểu được.

- Cả những người bà con cũng không thấy nó ghé...

- Vâng... cố sự thật gay. Mong sao đừng có chuyện gì đáng tiếc.
Mayumi thở dài rồi bắt đầu rót trà.
- Dù sao, hể nó về là tôi sẽ nói chuyện với nó ngay.
- Cô ấy sẽ trở về chứ còn đi đâu được. - Bây giờ Mayumi rất cục cựa cũng thấy thương cái ông Yutarô đang cuống cuống hoảng hốt, - Papa còn ngồi chơi chứ? - Cô hỏi đùa, như thể không nghe thấy câu chuyện của ông vừa trao đổi với bà vợ.
- Anh sẽ ngồi nghỉ một chút thôi. Có whisky không ?
- Whisky Mỹ thì uống hết rồi. Thôi cũng chẳng sao cái này cũng được. - Mayumi lấy một chai whisky Nhật. - Có pha nước không ?
- Không. Bỏ nước đá thì hơn.
- Có mạnh quá không ?
- Rót đi.
- Xúc động bứt rứt như thế kia chẳng giống papa chút nào.
- Anh có xúc động gì đâu.
- Thì papa thử nhìn mình mà xem. Cứ như lên kinh phong ấy.
Yutarô nốc một hơi cạn cốc whisky.
- Có lẽ cô ấy có bạn trai chẳng ?
- Nó chẳng có ai đâu.
- Sao papa biết ?
- Vợ anh nói.
- Một người mẹ cũng có thể không đoán ra được đâu. Mẹ em chẳng hạn không thể biết gì về em hết.
- Nhưng thỉnh thoảng bà ấy vẫn lên đây thăm em mà.
- Có lên. Mayumi cười - Và bao giờ cũng thấy em một mình. Mẹ em có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được em với papa đang ngồi ở đây...
- Thì tại vì mỗi người ở một nơi.
- Papa muốn cho hai mẹ con em ở chung à ?
- Nói gì thì phải nghĩ chứ !
- À phải... chứ không, papa mà trông thấy bố mẹ em thì papa té nhào !
- Sao lại thế ?
- Papa cao huyết áp mà...

- Hừm... hình như mẹ em ở Chichikawa ?
- Vâng.
- Bà cụ làm gì ?
- Nói chung là không làm gì cả.
- Nhưng bà ấy thỉnh thoảng gửi tiền cho em đấy thôi.
- Vâng-âng-âng... cũng thỉnh thoảng...

Mayumi liếc trộm Yutarô và cố nén một tiếng cười.

- Cái gì thế ?
- À thế thôi. Không có gì đâu.

Yutarô cứ rót whisky liên tục. Thường thường ngay sau ly thứ nhất mặt ông đỏ gay, nhưng hôm nay ông ta uống mãi mà chẳng thấy say chút nào.

- Papa này, hay cô ấy thích người khác ?
- Nếu vậy thì nó đã nói với mẹ nó rồi.
- Biết đâu đấy...
- Ê !

Mayumi quay lại, mặt cô vừa sát với gương mặt tròn của Yutarô.

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương XII

Tối hôm ấy ở nhà Naôê cũng có khách. Nói một cách chính xác hơn, đó là một cô khách. Mikikô, con gái bác sĩ trưởng. Cô đang ngồi trong phòng khách, gần sát chiếc lò Kôtsutsu.

- Bây giờ em định sao ? - Naôê liếc mắt nhìn Mikikô : Cô bé ngồi khom khom, hai tay chắp lên hai đầu gối. - Chắc người nhà đang lo lắng, người ta đang đi tìm em đấy.

Mikikô khẽ gật đầu. Trong cái tư thế nghiêng nghiêng của mái đầu cô có một cái gì hoài toàn thơ dại.

- Dù sao em đã đạt được mục đích rồi : em đã phá hỏng buổi lễ xem mắt. Bố mẹ em bây giờ đã hiểu hết. Thành thử em phải về nhà thôi.

- Về đến nhà thì mọi thứ lại bắt đầu lại từ đầu.

- Nhưng về nguyên tắc em có phản đối việc đi lấy chồng đâu ?

- Không.

- Thế chàng rể kia là ai ?

- Một bác sĩ. Anh ta hai mươi tám tuổi. Tốt nghiệp khoa y trường đại học K.

- Được quá! Bố em cũng là bác sĩ, em mà lấy bác sĩ thì thuận tiện về mọi phương diện.

- Nhưng em không muốn.

- Thế à ?

- Họ muốn gả em cho một bác sĩ là cốt giữ cái bệnh viện.

- Một ý muốn hoàn toàn có lý đối với một bác sĩ tư.

- Nhưng em không muốn trở thành nạn nhân của ý thích của bố mẹ

- Tôi không hiểu tại sao lại là nạn nhân.

- Đối với bố mẹ em, cái quan trọng không phải là em, mà là bệnh viện. Ngay trong lễ xem mắt, bố mẹ em chỉ mời cho kỳ được những ông bác sĩ hoặc những sinh viên y khoa. Mà mấy chàng rể này cũng chỉ nghĩ đến một

chuyện : "Nếu về làm rể nhà ông bà thì tôi có được thừa hưởng cái bệnh viện không ? Ai sẽ trả tiền học nghiên cứu sinh trong thời gian chưa có học vị?" Toàn như thế cả. Nghe ra thì chẳng có một người nào tử tế.

- Không thể vợ đũa cả nắm như vậy.

- Em không muốn làm một thứ đồ phụ tùng cho cái bệnh viện.

- Sao cứ phức tạp hóa mọi sự như vậy ? Bố em không muốn giao phó cơ nghiệp của mình vào tay người lạ : Cái đó cũng đúng lẽ tự nhiên. Xây một cái bệnh viện mới như vậy bây giờ cũng phải hai trăm triệu yên. Nhưng bán đi thì may lắm cũng chỉ được một nửa giá tiền. Vì tòa nhà của bệnh viện không thể dùng làm một cái gì khác được. Thiết bị và y cụ cũng vậy. Lẽ tự nhiên cha em không thể nào chịu nổi cái ý nghĩ là cái bệnh viện này, đứa con của ông, mà ông đã bấy lâu nuôi dưỡng và chăm sóc, lại chịu một số phận như vậy.

- Thế còn em ? Em sẽ ra sao ?

- Có thể coi cái bệnh viện này như là "của hồi môn" của em, nhưng dù có thế chẳng nữa thì không có nghĩa là chỉ có những kẻ muốn đào mỏ mới đến dự lễ xem mắt. Chắc chắn là sẽ có những thanh niên tốt, có tài, xứng đáng, nhưng xuất thân từ một gia đình nghèo, không có tiền để học nghiên cứu sinh, nhưng sau này sẽ thực sự yêu em.

- Đã bao nhiêu buổi lễ xem mắt rồi, mà chưa có một lần nào thấy một cái gì tương tự thế...

- Biết đâu chính hôm nay... Chẳng lẽ bố mẹ em lại muốn làm hại đời em.

Mikikô im lặng nhìn cái lò kôatsu không chớp mắt. Rõ ràng là những lời lẽ của Naôê không thuyết phục được cô.

Naôê uống cạn ly sakê và lại rót đầy gần một nửa ly.

- Dĩ nhiên tôi mà giảng luân lý cho em thì thật là buồn cười, nhưng... Em đến đây đột ngột quá. Tôi không biết cách nào khác.

- Em xin lỗi. Chắc em làm phiền bác sĩ lắm...

- Làm phiền thì không làm phiền, nhưng cũng xin thú thật là em đã làm cho tôi ngạc nhiên.

- Anh tha lỗi cho em.

- Em làm như vậy không phải một chút nào.

Hai người ngồi im lặng, và lập tức từ ngoài phố đưa vào tiếng rì rào khe khẽ của thành phố ban đêm, dồn lên từng đợt như tiếng sóng vỗ bờ.

- Cà- phê nữa nhé ?

- Thôi ạ, cảm ơn.

Mikikô ngược mắt lên nhìn trộm Naôê rồi lập tức chuyển hướng mắt sang cái giá sách.

- Em thích một người nào đấy phải không ?

Mikikô giật mình như bị đánh và ngẩng phắt đầu lên. Khuôn mặt hẹp, gần như trẻ con của cô đỏ ửng lên.

- Nếu thế thì phải nói thật với bố mẹ. Làm ra vẻ như thế mình không có ai, rồi bằng lòng để cho gia đình tổ chức lễ xem mắt - làm như vậy là không trung thực đối với người ấy.

- Em...

- Quả tình theo tôi thì sống với ai cũng không có gì khác lắm, nhưng nếu đã chịu gánh lấy một mối ràng buộc như hôn nhân, thì tốt hơn cả là nên lấy người mình yêu.

- Sao lại... ràng buộc ?

- Hôn nhân là khi một người đàn ông và một người đàn bà buộc phải sống chung rất là lâu, đúng không ?

Mikikô mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt Naôê như thể chỉ sợ bỏ sót mất một chi tiết nào trong lời lẽ của ông.

- Mặc dầu... Tôi không đủ tư cách để bàn về hôn nhân.

- Tại sao anh không lấy vợ ?

- Hôn nhân không phải là sở thích của tôi.

- Câu ấy nên hiểu như thế nào ?

- Cũng có người thích cơm, nhưng cũng có người thích rượu. Tất cả chỉ là vấn đề sở thích.

Naôê nốc cạn chén rượu. Cái cuống họng sắc cạnh trời lên phía trên, rồi hạ xuống.

- Thế mà hôm trước em mong anh đến quá...

- Bao giờ ?

- Hôm diễn ba- lê.

- À- à... Hôm ấy không ngờ tôi có khách.

- Một người đàn bà ư ?

Naôê không đáp.

- Khi em gọi điện, có một người đàn bà nào đó cầm ống máy lên. - Mikikô luống cuống đỏ mặt - Ôi, em xin lỗi.

- Không sao

Naôê đứng dậy, xoắn lại cổ áo kimono rồi ngồi xuống cạnh Mikikô.

- Em hãy nhìn tôi.

- Làm gì ? - Mikiko hoàn toàn rối trí.

Naôê khẽ ôm lấy vai nàng. Rồi, không để cho nàng ngoảnh đi, áp chặt môi mình vào đôi môi thanh tú của Mikikô. Hơi thở của Naôê phảng phất mùa sakê. Mikikô nhắm nghiền mắt lại. Mi nàng khẽ rung lên, và dưới cái hôn, hai má nàng lỏm hấn xuống như bị uống đến tận đáy. Naôê hôn nàng và đợi cho đến khi nào nàng thôi kháng cự. Cuối cùng thân hình Mikikô trở nên dịu mềm và nhu thuận. Lúc bấy giờ, môi vẫn không rời môi nàng, Naôê bế nàng lên và khẽ khàng đặt nàng lên chiếc giường kê ở cuối phòng...

Ngày hôm sau vào lúc sáu giờ rưỡi chiều Mayumi đi đến nhà Naôê . Từ Ebisu đến đây đi chỉ mất chừng mười lăm phút, nhưng để phòng xa Mayumi quyết định đi sớm hơn một chút .

Lúc ấy là giờ cao điểm, đường sá đều đông nghịt, nhưng Mayumi lên xe buýt đi đến Idêdziri tương đối nhanh. Từ chỗ dừng xe buýt, cô đi qua hai khu phố - đến một cửa hàng hoa quả mua mấy quả táo và một chai rượu vang, - rồi rẽ quanh một góc phố và dừng lại trước một tòa nhà lớn sơn trắng . Lòng cô bỗng tràn ngập một nỗi lo lắng mơ hồ : "Thế là mình đã đến nhà anh ấy . Tự mình ... Ôi, ở đời loanh quanh mãi rồi cuối cùng cũng chỉ đi đến đó ..." Trong những góc ngách sâu kín nhất của tâm hồn, Mayumi đã biết từ lâu rằng chóng hay chầy rồi mọi sự cũng kết thúc như vậy .

Tòa nhà tám tầng vươn cao lên trên những cửa hiệu chen chúc nhau trong phố hẹp, như thể nhìn xuống cái đám lụp xụp ấy một cách trịnh thượng . Mayumi có một cảm giác gần như thể chất là sức nặng của nó đang đè lên mình . "Có lẽ thôi chẵng ?..." - Cô do dự . Ở bên kia tấm cửa kính, trong

gian phòng mặc áo rộng mênh mông tường sơn màu da cam có treo một dây thùng thư . Mayumi tần ngần không dám vào .

Một người đàn ông đứng tuổi đến bên thềm, ngạc nhiên liếc nhìn người con gái đang đứng phân vân, thế là Mayumi không kìm được nữa, vội vàng đẩy mạnh cánh cửa . Người đàn ông vào theo, vượt qua Mayumi đi sang trái, về phía dãy buồng thang máy. Căn nhà của Naôê ở tầng năm. Cả hai cầu thang máy đều đang bận, như thể trên người. Mayumi vừa sốt ruột nhìn theo ngọn đèn gọi thang máy đang lên lên xuống xuống, vừa sửa lại cho ngay tắp khắn choàng dưới cổ áo. Tầm khắn choàng màu da cam sặc sỡ làm thành một nét bổ sung rất ăn ý với chiếc măng-tô màu sáng ... Mayumi bồn chồn đứng không yên . Có hai người nữa đi vào cửa . Cuối cùng cửa thang máy mở ra, và Mayumi vội vàng bước vào thật nhanh như thể đang sợ ai đuổi theo .

Tầng năm vắng ngắt không thấy ai qua lại. Luôn luôn giật mình vì tiếng giày của chính mình, cô rẽ sang phải bước dọc hành lang, mắt ngược lên nhìn các số phòng . Căn hộ của Naôê là căn thứ ba kể từ cuối hành lang. Số 518

Trên cửa số có dính một tấm biển rất nhỏ. Mayumi nín thở bước rón rén đến trước cửa và lắng nghe một lúc. Im lặng lạ lùng, không có lấy một tiếng động, - như thể trong nhà không có ai.. Có nên vào không ? Chỉ cần bấm vào nút chuông ...

"Nhờ papa biết được thì ..." Tim Mayumi như thắt lại vì lo lắng, trước mắt cô hiện ra gương mặt giận dữ của Yutarô . Cô còn có cảm giác như nghe thấy cả cái giọng khàn khàn của ông ta .

"Nhưng thật ra ở đây có cái gì là xấu ? - Cô cố thử tự thuyết phục. - Ghé vào một chút trước khi đi làm việc thì đã là sao. Ở quán cà phê thì trước tám giờ dù sao cũng chẳng có việc gì làm . Còn đủ thì giờ chán . Từ đây đến khu Ghidza đi chỉ mất nửa giờ . Mình chỉ nhờ ông ta khám cái chân một chút rồi đi thôi ."

Thang máy lại dừng ở tầng năm: đứng đây có thể nghe những tiếng chân bước, rồi tiếng chuông bấm ở một nơi nào đó bên kia hành lang .

Mayumi nhắm mắt bấm chuông .

Một hồi chuông có giai điệu vang lên. Mayumi nhanh nhẹn bước sang một

bên để khỏi bị nhìn qua mắt cửa . Nhưng cánh cửa vẫn không thấy mở ra .
"Có lẽ không có nhà?" - Cô nghĩ bụng lòng tràn đầy hy vọng, rồi cố dạn dĩ lên, cô bấm chuông một lần nữa . Lần này thì cửa mở ngay. Cô sợ hãi rút tay lại : trước mặt cô là Naôê đang đứng chắn ngang lối vào .

- Tối qua tôi có gọi điện cho bác sĩ ...

- À, cô ... - Naôê đứng sang một bên nhường lối cho khách vào . - Mời cô vào nhà.

Ông đưa tay lên vuốt mái tóc rối bù, đóng cửa lại và vặn khóa .

- Đây, tôi vừa mua ở dọc đường đây ... Mayumi vội về đưa gói tảo ra, nhưng Naôê thậm chí cũng không buồn nhìn lại, lẳng lặng đi vào buồng ngồi xuống trước mặt chiếc lò kôtsu. Mayumi rút rè vào theo.

Một cái cửa sổ lớn ... Dọc mấy bức tường là những cái giá sách, một cái bàn viết . Một cái giường . Chắc hồi này ông ta đang ngủ : tấm chăn bị lật ra một cách cầu thả. Mayumi thấy xấu hổ không sao chịu nổi, nhưng bây giờ không còn đường thoái lui nữa .

- Chỉ có sakê thôi, - Naôê phá tan sự im lặng.

- Thôi-thôi, cảm ơn ạ . Tôi phải làm phiền bác sĩ chỉ vì .. bác sĩ ... bàn chân thôi ...

Mayumi có một thái độ kiêu cách thiếu tự nhiên. Trong một tình huống như thế này, có lẽ một cô gái bán bar dày dạn nhất cũng phải biến thành con nhà lành .

- Tôi phải đến tận nhà làm phiền bác sĩ thế này thật không phải. Nói chung, tôi cũng định đến bệnh viện ...

Naôê gạt chông tạt chỉ sang một bên .

- Được rồi, được rồi. Cô đến bệnh viện chữa chân từ bao giờ nhỉ? Cách đây hai tháng phải không ?

- Vâng, đầu tháng chín .

Mayumi nhìn cái cốc đặt trên lò kôtsu. Trong cốc còn một chút sakê .

- Nào, cô cho xem đi .

- Ngay bây giờ à ? - Mayumi luống cuống .

- Chứ còn bao giờ nữa ?

Mayumi bàng hoàng đưa mắt nhìn quanh . "Ngốc hết sức ! Đến nhờ người

ta khám tại nhà, rồi bây giờ lại xấu hổ ! Nhưng ..."

- Cô nằm lên đi-văng đi . - Naôê cũng chẳng hề nhận thấy Mayumi rúm cả người lại vì xấu hổ . - Và cười bít tất ra . Cả hai chiếc .

Mayumi suýt khóc oà lên.

- Bác sĩ ...

- Tôi sẽ quay mặt đi . - Naôê đến giờ mới hiểu ông bỏ ra đứng ở cửa sổ nhìn xuống đường .

Mayumi hồi hận một cách chua chát về sự đại dột của mình. Cứ cho là có việc thật đi, nhưng đến tận nhà một người đàn ông độc thân .. Lại còn cười bít tất ra nữa ...

"Thà mình gặp ông ta ở một quán cà phê nào đó còn tha thứ, - cô tự rửa thầm. - Vì nói thật ra thì cái chân có làm sao đâu. Quả tình cũng hơi đau một chút khi đi giày cao gót, mà không phải lúc nào cũng đau. Cái chân chỉ là một cái cớ, chẳng cần nói cũng rõ . Nhưng tại sao đúng hôm qua mình lại nảy ra cái ý ngớ ngẩn này ? À, phải ... lẽ xem mắt của Mikikô, con gái papa ... Đẳng nào chả thế ... thật là ngu xuẩn ! Bây giờ ông ta sẽ nghĩ về mình như thế nào ..."

Có lẽ Mayumi vẫn ước ao được qua một buổi tối với Naôê, nhưng miễn là đừng làm vào một tình huống ngu xuẩn như thế này .

- Xong chưa ? - Tiếng Naôê đưa Mayumi trở về cõi thực.

- Xong ngay ạ, một chút nữa thôi - Với mấy ngón tay đã tự dừng trở nên khó điều khiển, cô vén vạt áo dài lên .

- Xong rồi ạ

- Mắt cá có thấy nhức không ? - Naôê chạm vào chân, và Mayumi hoảng sợ co rúm lại. - Buông lỏng cơ ra. Ở đây có đau không ? - Naôê sờ nắn bàn chân hai mắt cá, chạm lên đầu gối. - Thế ở đây ?

- Có lẽ ...

- Ở đây thì sao ?

-Kh-không ... à, hay là có nhi? - Mayumi cũng không còn biết là có đau hay không nữa. - Hình như cũng hơi đau ... - Cô lăm bắm một cách không lấy gì làm quả quyết . Thật khó phân biệt ! Khi nói là đau thì cảm thấy hình như đau thật, nhưng khi nói là không đau thì lại thấy không đau thật. Và lại

lúc này Mayumi cũng không còn quan tâm đến cái chân nữa. "Sao cho chóng xong đi", - cô thầm mong ước, mặt nóng bừng lên một cách khổ sở. Cô có cảm giác là này giờ đã có cả một thế kỷ trôi qua .

Cuối cùng Naôê đứng dậy, và Mayumi cũng nhảy xuống đi-văng như một con búp bê có lò xo. Naôê đi vào gian bên, và từ đấy có tiếng nước chảy róc rách trong lavabô : chắc ông ta đang rửa tay. Mayumi chợt thấy khó chịu muốn chạy trốn .

Naôê quay trở lại và ngồi xuống chỗ cũ cạnh lò kô-tatsu.

- Tôi có thể nói, - Ông kết luận, - rằng không có lý do gì để lo lắng cả .

Chính Mayumi cũng biết rất rõ điều đó .

- Xương vẫn nguyên lành . Trước đây thì hơi bị bong gân, nhưng bây giờ thì gần như bình thường rồi.

Mayumi lắng nghe, vẻ chăm chú hết sức .

- Chỉ có một điều duy nhất : vì giày cao gót làm cho mắt cá phải chịu một gánh nặng bổ sung, cho nên cô không nên đi loại giày này.

- Sao, tuyệt đối không đi nữa ạ ?

- Ít ra là trong một thời gian vài ba tháng.

- Cám ơn bác sĩ ...

- Không có gì đáng sợ đâu, tự khắc sẽ khỏi. Dù sao thì đó cũng không phải là một cố để đi tìm bác sĩ.

Mayumi đỏ bừng mặt.

- Nhưng xin bác sĩ đừng nói với papa nhé?

- Papa nào nữa thế ? À .. ông bác sĩ trưởng ...

- Bác sĩ ạ, gần đây ông ấy gặp nhiều chuyện buồn phiền .

- Thế à ? - Naôê nói, giọng dửng dưng .

- Bác sĩ không nhận thấy sao ?

- Không .

- Thế để tôi kể bác sĩ nghe nhé ? Ôi, thật khủng khiếp! - Mayumi rất mong lay cho Naôê ra khỏi cái trạng thái dửng dưng. - Con gái ông ta đã trốn buổi lễ xem mắt !

- Thật à ? - Naôê nhìn không rời mắt làn khói màu xám lam đang bay lên từ điều thuốc lá ; thậm chí ông ta cũng không nhìn sang Mayumi một lần nào,

và điều đó làm cho cô tủi thân một cách xót xa .

- Hình như Mikikô phải lòng ai ấy .

Không trả lời, Naôê bỗng đứng dậy, vào bếp lấy một chai rượu lớn rót vào cốc .

- Cô uống nhé ?

- Nhưng tôi ... - Thời gian gần đây Mayumi hay cho phép mình uống một vài cốc với những người khách quen của tiệm cà phê, thành thử đến lúc đóng quán bar cô thường không đi vững nữa. "Chà, thôi ra sao thì ra !" - Cô nghĩ bụng .

- Phải cái là sakê chưa hâm . - Naôê toan đi lấy một cái ly sạch, nhưng Mayumi đã nhanh chân hơn .

- Để em lấy cho. - Cô đứng phắt dậy và chạy vào gian bếp. - Lấy mấy cái ly để trên kệ nhé ?

Phía trên cái bể con rửa chén đĩa có xếp những cái chén cà-phê và những cái ly uống rượu miệng úp xuống dưới, đã được rửa sạch bong; bên cạnh có đặt một tập khăn giấy in hoa. Sự ngăn nắp ở đây rõ ràng không phải do một bàn tay đàn ông .

- Ôi, sạch quá! - Mayumi nhận xét một cách không khỏi có phần tinh quái trong khi cầm ly quay ra. - Ai dọn dẹp cho bác sĩ thế này? Chắc phải là một giai nhân nào đấy? ...

Naôê lặng lẽ rót sakê cho cô - như thể không hề nghe thấy câu hỏi vừa rồi .

Mayumi nâng ly rượu đưa lên môi, trong lòng hơi bực bội. Cô đã quen uống whisky, nên thấy vị sakê hơi lợ lợ, nhưng uống cũng dễ chịu.

- Có lẽ bác sĩ nên cho phép cảm em cũng được dọn dẹp ở đây nhé ? Thịnh thoảng thôi ...

- Thế rồi sao nữa ? - Naôê sốt ruột ngắt lời cô .

- Sao nữa ấy à ? À vâng ... - Mayumi nhấp thêm một ngụm nữa. - Nhưng bác sĩ phải hứa đừng nói với ai cơ! - Cô giơ ngón tay lên dọa .

- Được .

- Lẽ xem mắt không thành, papa rồi trí kinh khủng. Hôm qua papa ở chỗ em ... - Mayumi ranh mãnh đưa mắt nhìn Naôê như muốn hỏi : "Anh thấy thế nào, sợ chưa ?" - Papa ở lại đến mười một giờ, chốc chốc lại gọi điện về

nhà hỏi xem cô con gái rượu đã về chưa. Rốt cuộc đợi mãi không được đành ra về, như người mất hồn ấy. Còn em thì cứ đổ thêm dầu vào lửa: "Nhờ cô ấy tự tử thì sao?" Vâng ... tội nghiệp papa quá ...

Naôê nghe một cách lơ đãng.

- Rồi hôm nay bỗng lại gọi điện: "Nó về rồi! Vừa về lúc sáng"! Cô bé thật quá quắt ... Nhưng kìa sao bác sĩ cứ lặng thinh thế? Câu chuyện vô vị lắm sao ?

- Đâu có ...

Mayumi chột tò mò nhìn Naôê .

- Bác sĩ có quen Mikikô không ?

- Có quen .

- Bác sĩ thấy thế nào ? Có thích không ?

- Một cô gái rất tốt .

- Chỉ thế thôi à ? Hừm ... - Mayumi suy nghĩ. Làm thế nào tác động vào con người này nhỉ? ... - Bác sĩ có muốn không, em sẽ nói thêm điều này cho bác sĩ nghe nữa nhé? - Cô mỉm cười một nụ cười bí ẩn. - Bác sĩ hãy nhìn em đi. Thật kỹ .

Naôê băn khoăn nhìn Mayumi. Một gương mặt thanh tú. Đôi mắt to sinh động, mũi hơi hếch, cái môi dưới mọng và hơi nhô ra một chút, nhưng điều đó tuyệt nhiên không là cho nó xấu đi: ngược lại còn tôn nó lên dưới mắt nhiều người đàn ông, - mà bản thân cô ta hình như cũng biết rõ như vậy ...

- Em không làm cho bác sĩ nhớ đến người nào sao?

Naôê ngơ ngác lắc đầu.

- Thôi được để em gà cho, - Mayumi cười khúc khích. - Người đó có quan hệ trực tiếp với bệnh viện của bác sĩ.

- Với bệnh viện Oriental ?

- Ủ - ly rượu sakê làm cho Mayumi dạn dĩ lên một cách bất ngờ .

- Một cô y tá à?

- Đoán sai rồi ! Mayumi cất tiếng cười mỉa mai. - Đây là một người đàn ông.

- Đàn ông à?

- Vâng . - Đôi mắt cô tròn xoe, làm như thể che dấu một điều bí ẩn ghê gớm . - Và bác sĩ vẫn thảnh thơi gặp người ấy .

- Ông ta là bác sĩ à ?
 - Không ...
 - Tôi không hiểu .
 - Thôi được, em sẽ nói . Bác sĩ có biết kỹ thuật viên X-quang Sawada không ?
 - À-à, Takeô Sawada ...
 - Thế thì em là em gái của người ấy .
- Naôê nhìn Mayumi với một hứng thú mới. Quả nhiên hai người có giống nhau: cũng đôi mắt ấy ... cái mũi hếch ấy ...
- Bác sĩ ngạc nhiên à ?
 - Nhưng họ của cô khác kia mà .
 - Thì có sao ? Anh ấy với em cùng mẹ khác cha .
 - Bác sĩ trưởng có biết việc này không ?
 - Sao lại không, chính em đã xin papa nhận anh về làm việc ở bệnh viện .
 - Ra thế đấy ...
 - Takeô hay kể chuyện anh cho em nghe.
 - Mỗi người ở một nhà kia mà.
 - Thì có sao ? Nói chuyện bằng điện thoại.
 - Sawada có đoán được những quan hệ của cô với bác sĩ trưởng không?
 - Chắc là không. Anh ấy chỉ biết rằng ông ta là một khách quen của quán cà phê. Thành thử anh đừng có nói hớ ra đấy nhé! - Mayumi đưa ngón tay trở đặt lên môi .
 - Đồng ý .
 - Anh ấy phục lẫn anh. Anh ấy nói rằng tuy tính tình anh chẳng có gì dễ chịu lắm, nhưng anh vẫn là một con người lỗi lạc .
- Naôê mân mê cái cốc trên tay .
- Anh ấy kể cho em nghe hết rồi ! Tuy anh đã ra khỏi trường đại học nhưng cho đến nay anh vẫn đang tiến hành một công trình nghiên cứu. Lại bỏ tiền túi của mình ra mà làm. Cừ thật đấy! Anh lại làm thí nghiệm ngay trên thân thể mình ...
 - Cô lầm rồi. Đó không phải là một công trình nghiên cứu .
 - Thôi đừng nhún mình nữa, em đã trông thấy mấy tấm phim X-quang của

anh rồi. Trong phòng làm việc của anh Takêô ây. Trông sợ thật! Em cứ tưởng tượng anh đang đứng trong phòng tối xem xét mấy đốt xương của chính mình, thế là da em cứ nổi gai ốc lên .

- Tại sao ?

- Em cũng không biết nữa. Chỉ thấy nó có cái gì rùng rợn quá .

Naôê nhìn ra cửa sổ. Đêm đang xuống dần . Trên trời chỉ còn thấy những vệt dài đỏ thẫm . Mayumi mừng tượng như thấy một bóng tối lướt qua gương mặt Naôê.

- Bác sĩ ! Thế bác sĩ không bao giờ thấy sợ à ?

- Không. Quen rồi .

- Còn em thì sau khi nhìn thấy những tấm phim ấy, suốt đêm em không sao ngủ được. Những cơn ác mộng dày vò em. Em nằm mơ thấy mấy đốt xương của anh nháy múa trong bóng tối, chạm vào nhau lộp cộp, nghe mà rợn cả người ! ... Rồi sau đó nó lại bắt đầu vỡ ra từng mảnh ...

- Thôi ! Cô im ngay ! -Naôê quát .

- Xin lỗi ... - Mayumi thảng thốt nháy mắt lia lịa - Em không ngờ đã làm cho anh khó chịu đến thế ... Em cũng không thích những chuyện như vậy .

Naôê ngồi thẳng dậy, như thể thấy khó thở

- Anh ạ, khi em xem những tấm phim ấy, em hình dung thấy anh. Anh, một bác sĩ cũng lạnh lùng, khô khan như thế" ...

- Em phải đi làm, phải không ? - Naôê hỏi, chuyển sang gọi Mayumi là "em" một cách bất ngờ .

- Vâng, - Vì hơi men sakê, trong đầu Mayumi có tiếng ong ong nhè nhẹ . - Sao, em làm phiền anh lắm à ?

- Không, chẳng qua tôi muốn nằm một chút .

- Anh ồm à?

- Không ... - Naôê nói một cách khó nhọc. Mặt ông đột nhiên chột nhạt hẳn đi, trán đổ mồ hôi .

- Anh làm sao thế?

Naôê loạng choạng buông mình xuống đi-văng .

- Anh đau ở đâu à ?

- Lưng ... - Naôê thều thào.

- Để em xoa nhé ?- Mayumi sợ hãi đề nghị.

- Làm ơn - ...đi đi - Naôê úp mặt vào gối và rên lên một tiếng .

Chỉ trong một nháy mắt cảm giác say của Mayumi đã tan biến hoàn toàn .

- Có lẽ em gọi bác sĩ nhé.

- Tôi là bác sĩ . - Đột nhiên Naôê ngồi phắt dậy : - Ở học bàn bên phải ...
hộp lược kim ... Đưa nhanh lên ! ... Ống tiêm ...

- Ống tiêm?

- Ừ, trong cái hộp sắt ấy ! Đưa cả lại đây!

Mayumi chạy ra bàn rút ngăn kéo. Cái hộp đây rồi . Mayumi mở nắp: phía trong hộp có hai ống tiêm và khoảng một chục ống thuốc đựng một chất nước trong suốt .

- Nhanh lên! - Naôê lại rên rỉ .

Mayumi hồi hải đưa cái hộp cho ông ta .

- Đọc được tên thuốc rồi phải không ? - Naôê hỏi với một giọng hằn học mà Mayumi không sao hiểu được .

- Cái gì ạ?

Naôê nhìn trừng vào mắt Mayumi, đến nỗi cô chỉ muốn chui xuống đất, tay Naôê lật đặt bẻ đầu ống hút chất nước không màu vào ống tiêm. Những giọt mồ hôi lớn lấm tẩm trên trán ông; bàn tay cầm ống tiêm run bần lên.

- Đừng nhìn! - Ông ta ra lệnh vắn tắt.

Mayumi ngoảnh mặt đi.

Naôê lại rên lên một tiếng.

Qua đôi hàng mi, Mayumi trông thấy Naôê xắn tay áo kimono. Cô ngạc nhiên khi thấy da ông trắng xanh, không giống như nước da thường thấy ở đàn ông.

Cắn chặt môi lại vì đau đớn, Naôê đâm mũi kim tiêm vào tay, chẳng buồn bôi cồn nữa. Mayumi chột hiều ra rằng cô đã tình cờ nhìn trộm một điều bí mật của người khác.

Naôê bỏ ống tiêm vào hộp. Cái ống thủy tinh lăn xuống đấ kêu lạnh lạnh.

- Tôi bảo đi đi mà! - Cái nhìn thù địch của Naôê lại đâm xoáy vào Mayumi, và cô bất giác nhắm nghiền mắt lại.

Trong mấy phút liền ông vẫn rên khe khẽ - cô thể thấy rõ rằng cơn đau

không thể nào chịu nổi. Mayumi kinh hãi đứng nhìn Naôe vật lộn với nó. Ông rên mỗi lúc một to hơn, đầu ông vật vã trên gối.

Cuối cùng tiếng rên im hẳn: liều thuốc đã có tác dụng, và Naôe đã thiếp đi. Mặt ông ở trong vùng bóng tối, chỉ trông thấy vành tai bên phải trắng mờ mờ.

Mayumi đưa mắt nhìn quanh phòng như thể muốn biết chắc rằng xung quanh không có ai, từ từ đứng dậy nhặt mấy ống thuốc rỗng, cẩn thận đập nắp hộp lại và đem trả vào ngăn kéo bàn. Cô lắng tai nghe: Naôe đã ngủ yên. Lồng ngực ông lên lên xuống xuống đều đều.

Mayumi thở hắt ra. Cô có cảm giác như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ khủng khiếp. Có ai ngờ... cái cảnh vừa qua đã diễn ra ngay trước mắt cô. Hai cái đó có liên quan gì với nhau không? Chắc là không. Chẳng lẽ một câu chuyện phiếm của đàn bà lại có thể tác động một cách ghê gớm như vậy đến một người đàn ông?

Mayumi không hiểu gì hết, nhưng không rõ tại sao cái cảm giác kỳ lạ là mình có lỗi vẫn không rời tâm trí cô: Cô vẫn cứ nghĩ rằng mình đã nói với Naôe một điều cấm kỵ và đã làm cho ông ta đau đớn. "Mình đặt bày ra câu chuyện xương xẩu ấy thật hết sức vô duyên", - Mayumi ân hận tự nhủ.

Naôe ngủ rất say - tha tội cho em, - Mayumi âu yếm nói thì thầm trong khi đến cạnh ông. Cô lau mồ hôi trên trán, thận trọng vực ông nằm ngửa cho ngay ngắn, kéo lại tấm drap cho thẳng, đắp chăn cho ông rồi đi dọn bàn. Một ống thuốc rỗng lọt vào mắt cô. Mayumi nhặt nó lên xem nhưng không đọc được; trên ống thuốc có một hình tam giác nhỏ và một dòng chữ la tinh ...

Cô dọn cốc tách xuống bếp, đổ cạn rượu đi và rửa mấy cái ly. Cô buồn rầu cười nhặt một mình. Vừa rồi cô có nói : "Có lẽ anh nên cho phép cả em cũng được dọn dẹp ở đây nhé?" thế là đúng y như rằng ... cứ thế mình có tài tiên đoán vậy.

Không còn việc gì phải làm nữa: mọi thứ đều sạch bong. Đến lúc phải đi rồi chẳng? Mayumi nhìn đồng hồ. Bảy giờ năm. Hầy còn thì giờ. Cô đến cạnh Naôe đang ngủ và lại lắng nghe hơi thở đều đặn. Bóng của sống mũi hắt lên cái má nhợt nhạt.

Ở lại thì ngu xuẩn, mà bỏ đi không cáo từ thì vô lễ. Nhưng chẳng lẽ đánh thức ông ta dậy.

Mayumi quyết định đợi thêm hai mươi phút nữa. Cô châm thuốc lá hút. Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên rất gắt. Mayumi rút điều thuốc lá đang ngậm ra và quay về phía Naôê. Ông ta ngủ say quá không nghe thấy gì. Chuông điện thoại vẫn réo. Mayumi đếm đến năm hồi chuông rồi chậm rãi đến cạnh máy. Ba hồi nữa... Mayumi giơ tay định cầm ống máy, nhưng vừa lúc ấy chuông ngừng reo.

Mayumi trở về cạnh lò kôatsu, Naôê vẫn không nhúc nhích. Xa xa, từ phía dưới văng lên tiếng rì rầm của thành phố, nhưng trong phòng vẫn tĩnh mịch. Cô chợt có cảm giác rằng cái cảnh này đã kéo dài từ một thời xa xưa. Từ thuở nào cô vẫn là người hộ lý trông nom Naôê bên giường bệnh...

Chuông điện thoại lại réo lên, ngắt quãng dòng ý nghĩ của cô đang trôi êm ả. Cô lại đợi đến đợt chuông thứ tám rồi cầm máy lên.

- Tiên sinh! - Một giọng phụ nữ thì thào trong ống máy. Mayumi ép ống máy vào tai sát hơn nữa - Mikikô đây. Hôm qua em đã quấy rầy anh... Bây giờ em ghé anh có được không? ... Allô, tiên sinh ... tiên sinh...

Mayumi nín thở và thậm chí còn lấy tay bịt ống máy lại nữa

- Allô! Allô! ... Sao thế? ... cắt rồi à?...

Mayumi thận trọng đặt ống máy xuống.

Mikikô? ... Mikikô... Hóa ra thế! Vậy thì vẫn đúng là Mikikô... "Hôm qua em đã quấy rầy anh ... Em có thể ghé anh bây giờ được không?..." Mayumi vừa nhấm lại mấy lời này vừa kinh ngạc nhìn Naôê. Bây giờ thì cô biết con gái papa tối qua ở đâu rồi! Cô bỗng thấy gương mặt đau thương của Naôê có một cái gì ghê tởm. "Chẳng lẽ ông ta dấu nó? Thật khó tin!..." Song ở đây không sợ làm lẫn gì nữa.

Ngồi ghé vào cạnh đi-văng, Mayumi cúi xuống nhìn kỹ vào những nét mặt của Naôê. "Trong con người này, chính quỷ sứ đang ngự trị", - Cô thầm nghĩ. Và vào lúc ấy mi mắt Naôê chớp chớp: trong đôi đồng tử tối đen, Mayumi thấy phản chiếu hình ảnh của mình. Hai mắt Naôê rỗng và đục.

- Thế nào ạ, có đỡ không? - Mayumi hỏi.

Naôê với tay về phía cô, chạm lên vai, rồi bàn tay dừng lại trên gáy

- Không nên, - Mayumi nói, nhưng không gạt bàn tay đi, mà lại úp lòng bàn tay của mình lên trên và xiết chặt lấy Naôê, dường như chỉ đợi có thế, kéo mạnh Mayumi vào lòng. Mọi họ gặp nhau.

- Papa mà biết thì sẽ giết em, - cô thì thầm.

- Đừng sợ.

- Thôi! Đừng anh. - Gỡ được cánh tay của Naôê ra, Mayumi nhìn ông. Ông nằm ngửa, nằm hơi hất ngược lên, mắt đờ đẫn, thân hình mềm nhũn. Hai cánh tay buông thõng hai bên đi-văng. Hình như Naôê hãy còn nửa mê nửa tỉnh.

- Anh ngủ đấy à? Anh! Bác sĩ! - Cô gọi một cách thận trọng.

Nhưng Naôê không nghe thấy. Ông nhắm đờ đôi mắt rồi từ từ quay mặt về phía Mayumi

- Anh có nhận ra em không? - Mayumi lo sợ.

Naôê không đáp. Nhưng tay ông vươn về phía cô, mấy ngón tay sờ soạng tìm cái khóa trên chiếc áo dài.

- Để em, - Mayumi nhẹ nhàng bỏ bàn tay ông ra- Đợi một tí.

- Chiếc áo dài lụa đã rơi xuống sàn. Naôê gật đầu hài lòng và mỉm cười - lúc đầu nụ cười chỉ hiện ra trên môi, rồi lần ra hai má, và tỏa rộng ra khắp mặt.

"Một nụ cười thật kỳ lạ,- Mayumi nghĩ thầm - Và nói chung hôm nay ông ta không giống như thường ngày ..." Nhưng thường ngày ông ta ra sao? Mayumi mới trông thấy ông ta được có một lần ở bệnh viện... Dù sao hôm ấy cô thấy ông ta khác hẳn: lạnh lùng ngạo nghễ.

Mắt vẫn không rời Mayumi, Naôê nhồm dậy, ngồi trên đi-văng, hai khuỷu tay chống lên gối. Giọng nói ông nghe âm âm, lười lười lười lại. Mayumi cảm thấy như có một lớp chất gì nhờn nhờn vá lạnh toát ra từ từ chảy dọc sống lưng. Ông ta làm sao thế?! Cô lùi lại, nép vào tường. Naôê đứng dậy. Trên gương mặt ông thấp thoáng một nụ cười kỳ dị. "Như mắt dã thú", - Mayumi thầm nghĩ.

- Lại đây..

- Không!

Mayumi tuyệt vọng kêu lên, nhưng ông ta chồm tới dang hai cánh tay dài

ôm chầm lấy cô.

-A! a-a! - Trong một khoảnh khắc Mayumi như tắt thở và miệng mở rộng nhưng không phát ra được một âm thanh nào

- Không! Không! Không! - Hoàn hồn, Mayumi lại hét lớn và cố vùng ra.

Nhưng Naôê giữ chặt lấy cô một cách quyết liệt và hung hãn, rồi sau đó lại buông ra và lấy đà tát mạnh lên mặt cô mấy cái.

Mayumi không còn chút hồn vía nào nữa. "Phải chạy trốn! Phải trốn cho nhanh khỏi chỗ này!" - Lý trí cô thúc giục, nhưng thân xác cô không tuân theo; có một cái gì giữ chặt cô lại. Cô vừa sợ hãi vừa khao khát những gì sẽ diễn ra.

Cuối cùng Mayumi chịu khuất phục. Thôi ra sao thì ra. Với một sức mạnh không ai ngờ có thể có được ở cái thân hình gầy gò của ông, Naôê giật hết quần áo trên người Mayumi. Và vòng tay đang siết chặt cô buông lỏng ra.

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương XIII

Mayumi đứng lặng yên bên bức tường trắng, cả thân hình cô tỏa ra mùi hương của tuổi trẻ và của sức sống.

Một thân hình thanh tú, như đã được bàn tay của một nhà điêu khắc bậc thầy trau chuốt: những đường nét đẹp lạ lùng của đôi vai và đôi cánh tay; một tấm lưng thon thả chuyển một cách hài hòa xuống đôi đùi rắn chắc - Mayumi đứng nguyên như một bức tượng thần dưới ánh đèn màu xanh nhạt.

Naôê nhìn cô chăm chăm. Hơi thở của ông dồn dập từng quãng, trên gương mặt ông lấm tấm những giọt mồ hôi.

Mayumi bây giờ chỉ còn biết chờ những gì đang tiếp tục diễn ra. Cô không còn nghĩ đến Yutarô nữa, thậm chí còn có một cảm giác thích thú kỳ lạ khi thấy rằng việc này có thể làm cho lão ta tức tối.

Mayumi tự mình lại gần Naôê. Cô đặt hai tay lên vai ông. Naôê im lặng, mắt vẫn không rời Mayumi.

- Kìa, anh ... - Mayumi nhắm mắt. Cô hít thở mùi thuốc lá, cảm nhận sự tiếp xúc với một thân thể cường tráng. Hai tay Naôê vuốt ve cô chăm chú. Cô khẽ thở dài, vươn cong mình áp sát vào Naôê.

"Mình hành động xấu xa quá". - Ý nghĩ ấy thoáng hiện lên trong tâm trí Mayumi, nhưng cô lập tức quên nó đi. Thôi cũng mặc! Mặc cho mọi người - Yutarô, mẹ cô, anh cô, - mặc cho mọi người biết rõ họ yêu nhau như thế nào.

- Anh ôm em đi, - cô thầm thì, - thật chặt!

Nhưng Naôê không nghe. Cái nụ cười khó hiểu lại hiện lên trên môi ông, ngưng đọng lại trên đôi mắt vô hồn như làm bằng thủy tinh.

Mayumi lại thấy sợ.

- Anh sao thế? - Cô lùi lại, hỏi.

Naôê bỏ hai tay ra và quay đi.

- Để tôi đi... pha ít cà-phê...

- Cà-phê ư?

- Ủ... Tôi sẽ đun nước... pha cà-phê. - Naôê hình như phải khó khăn lắm mới điều khiển được cái lưỡi. - Ta sẽ uống cà phê.

- Chẳng lẽ cứ để thế này..? Anh điên rồi sao?

Naôê dẫn Mayumi đến cạnh bếp.

- Nào Em bắc nước lên.

- Đợi một chút, ít ra cũng để em mặc áo quần đã.

- Không!

- Sao kỳ vậy!

- Em phải làm theo ý anh.

Tia lửa man dại lại ánh lên trong mắt Naôê.

Mayumi giận dữ lấy bao diêm đến cạnh bếp.

Cô châm lửa vào ga: một cái vòng đỏ bùng lên.

- Chén .. trên kệ...

Mayumi bỗng cảm thấy căm giận đến cực độ.

- Sao, với cô nào ông cũng như thế này à?... Cả với Mikikô cũng vậy à?

Có một cái gì bùng cháy lên rồi lập tức tắt đi trong đôi mắt trống rỗng của Naôê.

- Hôm qua chính cô ta đã ở đây ! Đừng chối ! - Mayumi chợt nhớ ra rằng mình đang trần truồng - tôi thấy đủ lắm rồi. Tôi đi đây ! Giá tôi biết ông là con người như thế nào ..

- Đừng đi .. - Naôê đi theo van nài.

Không thềm để ý đến ông, Mayumi mặc áo vào.

Bỗng Naôê quì sụp xuống ôm lấy hai chân cô.

- Anh van em.

"Điên loạn gì đâu ấy!" - Mayumi nghĩ.

- Bác sĩ ! Bác sĩ có còn tỉnh không đấy? Hai là cái thuốc ấy đã làm cho bác sĩ thành ra như vậy ? - Cô đẩy Naôê rạ

- Ở lại với anh ... thêm ... chút nữa ...

Nhìn xuống Naôê đang gục đầu vào chân mình, Mayumi đã hiểu ra: cô đã phát hiện ra bộ mặt bí ẩn của con người khó hiểu này.

Đã đến tháng mười hai.

Cũng như thường lệ vào tiết cuối năm, trong các bệnh viện số bệnh nhân ngót hẵn đi. Ai nấy đều bận bịu với những công chuyện sửa soạn ăn tết, chẳng mấy ai còn nghĩ đến bệnh tật. Vào thời gian này ít có người đi tìm bác sĩ.

Ở bệnh viện Oriental cũng đã vào thời kỳ vắng khách. Quả tình các bệnh nhân ngoại trú vẫn còn đến, nhưng các phòng bệnh nhân đều vắng tanh - mặc dầu hãy còn hai tuần nữa mới đến tết.

Các bệnh nhân nằm ở các phòng thượng hạng sang trọng cũng đã xuất viện. Cả cái tầng sáu này chỉ còn lại một mình Đzyunkô Hanadzô.

Bây giờ, sau cuộc phẫu thuật, cô cứ mỗi ngày hai lần thực hiện đúng thủ tục ngồi vào chậu nước ấm. Một thủ tục dễ chịu làm cho bệnh nhân đỡ đau hẵn, tuy cái cảnh tượng này dĩ nhiên không hẵn là một mỹ quan. Dù sao trong thời gian nằm bệnh viện, Đzyunkô cũng đã quen được nhiều thứ.

Ngòai Đzyunkô ra, bệnh nhân đã đem lại cho Naôê nhiều nỗi lo âu là Yôsidzô Isikura. Vào những ngày gần đây ông già lại bắt đầu kêu đau và thấy nặng trong dạ dày.

- Bác sĩ ạ, tôi không sao ăn được, - ông cụ nói như muốn khóc. Nước da cụ xanh xao, hai má hóp hẵn lại. - Mà hôm qua lại sốt nữa. Bị cảm lạnh hay sao ấy?

- Ban đêm ở đây tắt lò sưởi điện, cụ nên mặc ấm hơn, - Naôê đáp trong khi xem xét tờ ghi nhiệt độ.

Suốt tuần vừa qua, nhiệt độ của cụ Isikura hằng ngày lên đến 38°C, đôi khi còn cao hơn. Các thứ thuốc giảm nhiệt hầu như không có tác dụng, chỉ được ít lâu cái cột thủy ngân lại bắt đầu trườn lên phía trên một cách nhần tâm. Đó là một dấu hiệu chắc chắn của sự cáo chung đã đến gần. Giai đoạn cuối cùng của cơn bệnh. Mọi biện pháp điều trị đều hoàn toàn vô ích...

- Có lẽ mới xuất hiện một chỗ loét khác ? - Cụ Isikura thở dài.

- Chắc không phải, - Naôê nói, giọng không vui.

- Thế đến tết bác sĩ cho tôi ra viện chứ ?

Naôê trao tờ ghi nhiệt độ cho Nôrikô và quay ra cửa sổ, phía mặt trời mùa

đông đang tỏa một ánh sáng trắng trong làn sương sớm.

- Lão muốn ăn tết ở nhà, - ông già nói tiếp, giọng run run, và lòng Nôrikô se lại một cách đau đớn.

- Lưng có đau không ?

- Cám ơn bác sĩ, cũng đỡ rồi. Chỉ có điều là tôi không còn chút sức nào nữa bác sĩ ạ..... Bệnh hoạn đã làm cho tôi kiệt lực rồi.

- Cụ đừng xúc động, có hại đấy. Cụ cứ nằm nghỉ đi.

- Bây giờ trong đầu tôi nó cứ nghĩ quẩn nghĩ quanh. - Cụ Isikura đưa mắt liếc sang cô con dâu. - Chắc tôi sống chẳng còn bao lâu nữa...

- Cụ nên nghĩ đến chuyện đi câu đi.

- Chà ! - Ông già mừng rỡ chớp lấy cái đề tài ưa thích ấy. - Đã hơn một năm nay tôi không được đi câu ! Đến khi nào khỏi, tôi sẽ đi câu hằng ngày. Tôi sẽ bù lại thời gian đã mất.

- Phải đấy, cụ cố lên cho chóng khỏi ... - Naôê cáo từ và ra khỏi phòng. Cụ Isikura lặng lẽ nhìn theo.

Ngay hôm ấy Naôê mời hai vợ chồng anh con cả của cụ Isikura đến gặp.

Khi họ bước vào, ông nói với họ bằng cái giọng bình thản nhất:

- Cụ thân sinh của ông chỉ còn sống được không đầy một tháng nữa. Lâu nhất là đến giữa tháng giêng.

- Sao ?! Chỉ có thể thôi ă ?...

- Trước đây tôi tưởng cụ sẽ kéo thêm được ít lâu, nhưng hôm nay tôi hiểu ra rằng mình nhầm. Cụ yếu quá. Hết cách rồi.

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau.

- Bác sĩ biết chắc như vậy ă ?

- Phải. Xin hỏi cụ nhà có nói gì với ông bà về cuộc phẫu thuật hôm trước không?

- Có. Ông cụ tôi lấy làm lạ sao không thấy đỡ, - Isikura con gật đầu.

- Cụ không đoán ra được điều gì ă?

- Ấy, hôm kia cụ tôi bỗng thốt ra: hay đây là bệnh ung thư?

- Tôi hy vọng là ông bà không nói gì với cụ chứ?

- Không-không, đời nào ! Chúng tôi đã trả lời đúng lời bác sĩ dạy.

- Thế thì tốt. Dù có thế nào cũng tuyệt nhiên không được nói sự thật với cụ.

Loét dạ dày, trước sau cũng chỉ có loét dạ dày mà thôi. Ông bà hiểu chưa? Nếu chính cụ bắt đầu nói đến ung thư thì ông bà phải cười xòa và nói lảng sang chuyện khác.

- Nhưng hình như cụ đã đoán được rằng bệnh mình không còn cứu chữa được nữa.

"Con trai giống bố quá, - Naôê chợt nhận thấy thế, - Nhất là đôi mắt và cái mũi..."

- Không sao, cụ muốn nghĩ gì thì cứ để mặc cụ. Còn ông bà, - giọng Naôê cương quyết, - phải làm đúng như tôi nói. Đối với ông đó là cách duy nhất để làm tròn đạo hiếu. - Nói đoạn Naôê đứng dậy, cho khách hiểu rằng cuộc nói chuyện đã kết thúc.

Kôbasi đang ở trong một tâm trạng u tối. Và nguyên nhân của tâm trạng đó là Dziêrô Tôđa, đã ra viện vào cuối tháng mười một.

Hắn ra đi hoàn toàn khỏe mạnh. Cái sẹo trên trán không còn mưng mủ nữa, cảm giác đau và chóng mặt cũng không còn. Quả tình cũng có những chỗ sẹo lồi, cần có phẫu thuật thẩm mỹ mới hết được. Nhưng Kôbasi thấy không cần vội. Rất có thể nó sẽ tự nó lặn đi. Khi Tôđa ra viện, Kôbasi đã cho hắn một hộp thuốc mỡ khá đắt tiền, dặn phải thường xuyên bôi lên những chỗ sẹo, và cứ hai ngày một lần, đến bệnh viện để xem lại.

Nhưng đã gần qua một tuần rồi mà Tôđa chẳng thấy đâu. Kôbasi đâm lo, anh lấy thùng phích tìm số điện thoại của Tôđa rồi bắt đầu quay đĩa số. Một giọng đàn ông lạ hoắc trả lời rằng đã hơn nửa năm nay Tôđa không ở chỗ đó nữa.

"Thế thì hắn biến đi đằng nào, cái thằng chết tiệt ấy ?..."

Có lần Kôbasi bức bối nói với Akikô:

- Ảnh phim chụp não của hắn có những dấu hiệu không tốt. Tôi đã bảo hắn là nhất định phải đến khám lại.

Akikô cau mặt.

- Em không ưa hắn ngay từ đầu. Một gã bợm rượu ăn không ngồi rồi. Đến một chỗ ở thường xuyên hắn cũng không có thì cũng chẳng có gì là lạ.

- Thì cách đâu nửa năm hắn có ở chỗ đó thật, thành thử dù sao hắn cũng chẳng nói dối gì nhiều, - Kôbasi làu bàu.

Cứ hễ Akikô chê bai Tôđa thì y như rằng Kôbasi lập tức bênh vực hăn ta.

- Nhưng mà hăn là một thằng nói dối bẩm sinh. Cứ nghe hăn nói thì tưởng hăn khổ sở lắm ! Hăn biết làm cho người ta mù lòng. Em không tin lấy một chữ trong những chuyện hăn nói!

- Hăn không có lỗi. Chính cuộc đời làm cho người ta trở thành kẻ nói dối.

- Anh lại còn bênh hăn nữa à ? ! - Akikô nổi khùng - Chính hăn đã lừa anh kia mà!

- Sao lại lừa ? Chẳng qua hăn có vay một ít tiền.

- Đấy-đấy. Chính vì thế mà hăn không thèm ló mặt ra. Hăn không hề có ý định trả lại số tiền mặt ấy!

- Không đâu, không thể như thế được.

- Có thể lắm chứ!

- Chẳng qua hăn không biết lấy đâu ra. Hiện giờ...

- Anh ngốc quá đi mất, - Akikô không chịu được nữa. - Sao, anh tin hăn thật à ?

- Dù sao thì tôi cũng không có cơ sở gì để nghĩ xấu về hăn đến mức như vậy.

- Phả-ả-ả... - Akikô bật cười chua chát. - Quả nhiên, làm gì có cơ sở nào ?

Kôbasi cúi đầu. Thật tình mà nói, bản thân anh cũng thấy ngờ vực. Nhưng dù sao chẳng nữa thì phải nghe một cô y tá ăn nói với mình như vậy...

- Tôi là thầy thuốc, và tôi không thể để cho một con người đi đến chỗ chết được.

- "Đi đến chỗ chết" ! Làm gì đến nỗi ?

- Thôi đủ rồi ! Còn tiền thì... dù hăn không trả, tôi cũng chẳng đến nỗi nào đâu.

- Ái chà ! Nhịn ăn nhịn tiêu để trả năm mươi ngàn yên cho một thằng vô lại ăn bám ? ...

- Tôi đưa tiền cho hăn là do tự nguyện, - Kôbasi nói, mỗi lúc một cái kinh thêm.

- Việc bố thí không phải là một bốn phận. Một bác sĩ lại càng không có bốn phận làm cái việc ấy.

- Không, đó là một bốn phận. Và chính là bốn phận của người thầy thuốc!

Bốn phận của người thầy thuốc là làm điều thiện, trong đó có cả việc bố thí. Chỉ có điều là trong giới bác sĩ có không ít những kẻ ti tiện như kiểu ngài bác sĩ trưởng, chỉ biết nghĩ đến lợi ích riêng của mình. Còn về Tôđa thì xin cô chớ cho rằng tôi không muốn nghĩ xấu về hẳn.

- À! Anh lại nói đến hẳn !

- Đó là vì cô nói bậy bạ.

- Em nói gì nào ? - Akikô vặn lại, nhưng đến đây Kaôru, da dẻ hồng hào sau khi tắm, tay cầm khăn mặt và hộp xà phòng, bộ tóc ướt xõn trên lưng, bước vào phòng. Trông thấy Kôbasi và Akikô cô ta luống cuống.

- Thế nào, tắm ra sao ? - Akikô nói để phá tan sự im lặng nặng nề.

- Thích lắm, cảm ơn. Tắm một mình, không phải vội... - Kaôru cúi đầu đi qua mặt Kôbasi và treo đôi bát tất trắng đồng phục lên móc cho khô.

- Các phòng bệnh thế nào. Yên tĩnh chứ?

- Vâng. Chỉ có ...

- "Chỉ có" gì ?

Kaôru đưa mắt nhìn trộm Kôbasi, không dám nói.

- Nào, nói đi. - Akikô sốt ruột nhìn Kaôru.

- À không, em...

- Nói cho rõ ràng đi, đừng có lúng búng!

- Ban nãy em lên tầng sáu định xem thử đèn đã tắt hết chưa...

- Rồi sao ?

- Rồi em thấy... hình như ở phòng sáu trăm lẻ một...

- Phòng của Hanađzyê. Thế thì sao ?

- ... Trong phòng hình như có ai ấy.

- Cô hầu chứ gì ?

- Không... - Kaôru ngượng ngùng cụp mắt xuống.

- Thế thì ai ?

Hai má Kaôru đỏ tía lên.

- Một người đàn ông à ?!

Kaôru cúi đầu như người có lỗi.

Akikô thở dài và nhìn Kôbasi đang ngồi khoanh tay trước ngực, mắt nhìn sang một bên ra điều không chú ý.

- Em có nói gì với cô ta không?

Kaôru lắc đầu.

- Ai thế nhỉ ? - Akikô ngẫm nghĩ. - Ông bầu chẳng ?

- Không. Cứ đến chiều cô ấy lại cho ông ta về. Sau đó ông phải lo tổ chức biểu diễn. Hôm nay ông ta chỉ ngồi một lát rồi đi.

- Thế thì một người lạ ư ? - Kôbasi hỏi. - Kaôru, tối nay cô không trông thấy ai đi qua phòng ngoài à ?

- Em không thấy. Em có gác lối ra vào đâu...

- Dĩ nhiên... - Akikô tán đồng.

- Hôm nay đóng cửa lúc mấy giờ ?

- Lúc chín giờ rưỡi.

- Như thế nghĩa là người kia đến sớm hơn.

Akikô nhìn ra dãy hành lang tranh tối tranh sáng. Lúc bấy giờ đã quá mười giờ, và trong các phòng bệnh nhân mọi người đều đã ngủ.

- Cô ấy hình như mới mổ được ba ngày phải không ? - Kôbasi hỏi.

- Vấn đề chính là ở chỗ ấy...- Akikô đáp giọng bức bối. - Ấy, chúng ta sẽ làm gì đây?

- Có lẽ hai cô đến xem lại lần nữa đi, - Kôbasi đề nghị.

- Đi vào phòng cô ấy một lần nữa ư? - Bây giờ đến lượt Akikô đỏ bừng mặt lên. - Tiên sinh ạ, chúng ta cùng đi đi. Em sợ... Nếu ở đây có một người đàn ông thật thì sao?

- Ủ thì sao ? Cô sẽ đưa ông ấy đến đây.

- Thôi anh cùng đi với em một chút! - Akikô nắm ống tay áo Kôbasi. Kôbasi miễn cưỡng đứng dậy.

- Nếu vậy thì cô ở lại đây, - Akikô bảo Kaôru.

Trong khi bấm nút thang máy lên tầng sáu, Kôbasi phì cười.

- Kaôru hình như ngượng lắm. Chắc cô ta trông thấy họ vào một lúc bất tiện.

- Xì, anh không biết xấu hổ à! - Akikô giận dỗi phất một cái vào lưng Kôbasi.

Thang máy dừng lại. Trong dãy hành lang im phăng phắc, một ngọn đèn nhỏ chong leo lét.

Kôbasi và Akikô đi lom khom như hai tên gian phi, cố bước thật nhẹ. Ngoài phòng 6 M ra, tất cả các phòng trên tầng này đều bỏ không. Akikô thậm chí còn thấy tiếc khi nghĩ rằng trong những căn phòng tuyệt vời như vậy - có buồng tắm, toa-lét và tủ lạnh - lại chẳng có ai nằm. Họ rón rén bước đến cạnh cửa và dừng lại. Sau cánh cửa là buồng của người nuôi bệnh nhân, kế đến là phòng đệm, sau đó là phòng của Đzyunkô.

Cửa phòng đóng kín, nhưng trong khung cửa sổ con che rèm trông ra hành lang thấy có ánh sáng lọt ra. Đzyunkô vốn thích tiện nghi nên khi vào nằm bệnh viện đã sai đưa đến đây một cây đèn ngủ chao đỏ để đặt ở đầu giường. Kôbasi và Akikô ghé tai vào cánh cửa. Họ nghe ngóng một lát. Từ trong phòng bệnh nhân không có tiếng người đưa ra, mà chỉ có tiếng nhạc khe khẽ: đó là chiếc máy stereo đặt cạnh giường Đzyunkô. Có lẽ họ đã là cho "đôi chim non" hoảng sợ chẳng ? Chắc không phải, vì họ đi rất khẽ. Kôbasi chợt nhận ra cái tình thế kỳ quặc của hai người đi rình và bất giác phì cười, nếu chẳng may có ai tình cờ trông thấy họ, chắc người ấy sẽ tha hồ mà cười.

- Thôi ta đi đi, - anh thì thầm nói với Akikô.

Vừa lúc ấy một giọng nói hơi khàn vang ra: chắc chắn là giọng của Đzyunkô.

- Đồ cù lồn ở đâu ấy! - Theo thói quen, cô ta kéo dài các từ ngữ ra một cách lằng lờ.

Kôbasi và Akikô đưa mắt nhìn nhau.

Có tiếng cười khúc khích. Lại giọng Đzyunkô. Giọng nói của người kia vẫn chưa nghe thấy. Sau đó có tiếng bước khe khẽ. Cánh cửa ra phòng đệm mở ra.

Hai "trình sát viên" đưa mắt nhìn nhau ngụ nhiều ý nghĩa.

Kôbasi khẽ chạm vào khuỷu tay Akikô. Người vẫn lom khom, họ rời cánh cửa đi về phía thang máy và mãi đến cuối hành lang mới đứng thẳng người lên.

Trong buồng thang máy Akikô thở phào nhẹ nhõm.

- Có một người nào đấy ở trong phòng cô ấy thật ...

- Bạn trai cô ta chứ còn người nào nữa.

- Thế cô hầu đâu ?
 - Tôi biết đâu đấy. Có lẽ đang ngủ trong phòng.
 - Không, như thế kia thì ai mà ngủ được ... - Akikô thở dài. - Phải ... Lại là sau một phẫu thuật. Trong khi đó thì mỗi lần bác sĩ đến khám lại kêu đau om sòm.
 - Chứ còn sao nữa, - Kôbasi nói qua kẽ răng. - Phải kêu để cho người ta còn thương xót chứ.
 - Không biết sau chuyện hôm nay cô ấy sẽ ra sao ?
 - Có gì đâu mà "ra sao"?
- Hai người im bật: biết làm gì đây? Xông vào phòng đuổi người khách bất hợp pháp ấy ra chẳng ? Nhưng nếu vậy người ta sẽ thấy rõ ngay rằng họ đã rình mò, nghe trộm ngoài cửa. Hơn nữa, nhớ đó không phải là một người đàn ông thì sao? Ngọn đèn trần đã tắt, chỉ còn mỗi ngọn đèn ngủ và máy cassette mở rất khẽ. Và lại dù họ có mở to hơi thì cũng chẳng làm phiền ai. Cả tầng lầu chỉ có một mình Dzyunkô. Không, đó không phải là một lý do để xông vào phòng cô ta. Còn nếu đó chính là cô hầu thì sao?
- Không sao, ta sẽ biết ngay, - Kôbasi làu bàu.
- Dự tính của anh rất đơn giản: khôn ngoan hơn nhiều là tìm cách bắt "tội nhân" vào lúc hăn tìm cách chuồn đi.
- Đẳng nào thì hăn cũng sẽ đi qua cửa chính. Quá lắm, nếu hăn ở lại đêm, ta sẽ chộp con chim bồ câu nhỏ vào lúc sáng sớm, khi các cô đi đo nhiệt độ của bệnh nhân.
- Kôbasi và Akikô trở về phòng các nữ y tá. Kaôru đang ngồi trên đi-văng đợi họ.
- Em nói đúng đấy Kaôru, - Akikô nói.
 - Đã đuổi hăn ra chưa?
 - Chưa.
 - Tại sao?
 - Sáng mai ta sẽ bắt quả tang. Còn cô ta thì sẽ mời ra khỏi bệnh viện, - Kôbasi đáp.
 - Mời ai ? Mời cô Hanadzyô ư? - Akikô ngơ ngác nhìn anh. - Chỉ vì một chuyện vặt vãnh như vậy?...

- Vật vãnh à? Đưa đàn ông vào phòng mà là chuyện vật vãnh à? Tôi nhớ tọt vào cái danh tiếng "minh tinh" của cô ta, tôi không dung thứ được những chuyện bê bối như vậy đâu.

- Nhưng ta làm gì có bằng chứng?

- Sẽ có. Chỉ riêng cái việc có một người lạ ngủ lại đêm trong phòng cô ta cũng đủ rồi.

- Nhưng bác sĩ Naôê...

- Ông ấy là bác sĩ điều trị cô ta, nhưng chịu trách nhiệm xảy ra ban đêm lại là bác sĩ trực. Và với tư cách bác sĩ trực, tôi cho rằng cách xử sự của cô ta không thể nào dung thứ được.

- Không biết Naôê có đồng ý như vậy không?

- Nói chung ông ta nường nhẹ cô ấy quá. Nữ nghệ sĩ mà lại! Cũng rất có thể ông ta có ý đồ gì với cô ấy. Nói thế chứ chắc là không phải... Bây giờ thì ông ta biết rõ người cô ấy như lòng bàn tay mình rồi còn gì.

- Sao anh thô bỉ thế? - Akikô nhăn mặt.

- Cái bọn nghệ sĩ ấy ... là tôi chúa ghét, Kôbasi kết luận một cách hằn học, và ngay lúc ấy ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông. Người lạ mặt rất cao lớn - đầu hằn gằn chạm đến đà ngang - và để tóc dài theo thời trang.

Trông thấy hằn đầu tiên là Akikô. Vì bất ngờ, cô ta còn giật nảy lên nữa là khác.

- Ông là ai ? - Cô ngạc nhiên hỏi, đồng thời bất giác nhận thấy người lạ mặt rất đẹp trai.

- Tôi muốn ra khỏi đây, nhưng cửa trước đóng mất rồi. - Người đàn ông có một giọng trầm êm như nhung và một cách phát âm rất chuẩn xác.

- Ra khỏi đây? ... - Akikô thảng tốt quay lại nhìn Kôbasi; Kôbasi và Kaôru đứng yên ngơ ngác nhìn người khác. Cuối cùng ai mới nói:

- Ông là ai?

- Kenzi Tanimôtô.

Mấy cô gái đưa mắt nhìn nhau: cái tên này rất quen thuộc đối với họ.

- Cái gì, cái gì? - Kôbasi hỏi lại, và Akikô khẽ thì thầm bên tai anh:

- Ca sĩ hát nhạc nhẹ, ăn khách nhất đấy.

Kôbasi nhìn người lạ mặt từ đầu đến chân.

- Nãy giờ ông ở đâu?
 - Trong phòng bệnh nhân.
 - Phòng nào?
 - Phòng sáu trăm lẻ một, tức phòng của Đzyunko Hanadzyô, - người đàn ông trả lời rành mạch, vẻ thản nhiên, không hề có chút nào lúng túng. Kôbasi bắt giắc nháy mắt.
 - Thế ông làm gì ở đây? - Anh hỏi, giọng rất đanh.
 - Chẳng có gì đáng kể. Nghe nhạc, nói chuyện.
 - Thế à? Chỉ có thế thôi à?
- Tanimotô chỉ khẽ cười một tiếng. Gương mặt hần lúc này trông rất thật thà.
- Rất tiếc là tôi không thể nói thêm gì nữa.
 - Thế à?
 - Nói chung, tôi không có nhiệm vụ phải báo cáo chi tiết. - Tanimotô lại cười.
- Akikô và Kaôru nhìn hần như thể bị thôi miên.
- Ông biết rằng Hanadzyô vừa qua một phẫu thuật chứ? Ông nghĩ thế nào, quấy rầy một người bệnh như thế có tốt không?
 - Chính cô ấy yêu cầu tôi đến.
 - Buổi tối à?
 - Không, chẳng qua giờ này tôi rồi.
 - Theo tôi, bất kỳ ai cũng có thể hiểu được rằng ngồi lì trong phòng riêng của một người đàn bà cho đến tận đêm khuya là rất chướng.
 - Tôi xin lỗi. Tôi không biết có thể ở lại phòng bệnh nhân cho đến mấy giờ.
 - Tanimotô cúi đầu có vẻ cam phận.
 - Đây là bệnh viện chứ không phải là hộp đêm. - Cái vẻ xuề xòa và cái bề ngoài trau chuốt của người đàn ông làm cho Kôbasi mỗi lúc một thêm khó chịu. - Mà ông là ai mới được chứ ! Không phải chồng, cũng chẳng phải vị hôn phu... Thật là trăn tráo lạ lùng!
 - Xin ông tha lỗi.
 - Tôi có bốn phận phải ghi lại việc này trong sổ trực. Ông đã có mặt vào lúc đêm khuya trong phòng một nữ bệnh nhân. Tôi không biết ai có lỗi, Hanadzyô hay là ông, nhưng tôi nhất định sẽ thông báo việc này cho bác sĩ

trưởng.

- Thế rồi sao nữa ạ?

- Có thể là chúng tôi buộc lòng phải yêu cầu Hanadzyô ra khỏi bệnh viện.

- Xin lỗi, tôi không có ý muốn hỏi về cô ấy...Như tôi thì cái vị có thể cho tôi ra khỏi đây không?

Không hề che dấu ác cảm. Kôbasi một lần nữa nhìn Tanimôtô từ đầu đến chân.

- Địa chỉ? Mục đích đến bệnh viện?

Tanimôtô trả lời một cách sốt sắng.

Kôbasi ghi lại những câu trả lời trong sổ trực, ở mục "biến cố".

- Phải... Tôi đã thấy rõ là không có gì có thể làm ông nao núng được.

- Một lần nữa tôi xin bác sĩ thứ lỗi cho. - Tanimôtô xử sự như thế hẳn không cảm thấy Kôbasi có ác cảm với mình.

- Cho ông ta ra. - Kôbasi quay ngoắt lưng lại. Khi Tanimôtô đã ra ngoài anh càu nhàu. - Chỉ nói chuyện với hẳn thôi cũng đã thấy tởm. Một thằng xỏ lá!

- Một người đàn ông thực sự ! - Mắt vẫn nhìn cái khung cửa mà Tanimôtô vừa đi ra, Akikô thở dài mơ mộng.

- Cô thích những thằng ngu vậy à ?

- Ngu hay không thì cũng chưa biết. Nhưng đẹp trai quá chừng...

- Mai tôi sẽ nói hết với Naôê.

Cổ trấn áp nổi bức tức, Kôbasi rút mạnh điều thuốc lá.

Watanabe Dzunichi
Đền Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương XIV

Hôm sau Naôê lại đến muộn: quá mười giờ mới thấy ông vào bệnh viện. Thời gian gần đây ông luôn luôn đến chậm, chỉ có một hai lần là đến trước mười giờ.

Tình hình này không làm cho các nữ y tá hài lòng chút nào, buổi đi thăm các phòng bệnh nhân bị chậm lại, rất nhiều việc phải hoãn sang buổi chiều. Hơn nữa trong khi Naôê vắng mặt Kôbasi rất vất vả bao nhiêu công việc đều trút lên vai anh hết.

Đã mấy lần các nữ y tá thử nói chuyện với Naôê, nhưng ông chỉ gật đầu đồng ý, và mọi việc vẫn y như cũ. Rồi càng về sau ông càng đến muộn hơn. Khiếu nại với bác sĩ trưởng chẳng? Dù có làm như vậy cũng không ăn thua gì. Bác sĩ trưởng thường xuyên đọc nhật ký của bệnh viện và không thể không biết Naôê thường đến bệnh viện lúc mấy giờ, nhưng hình như ông làm ngơ trước sự chậm trễ của Naôê, và Naôê vẫn tiếp tục đến muộn.

Mỗi lần đến bệnh viện, Naôê hối hả mặc áo blouse chạy xuống phòng khám tiếp các bệnh nhân đã đợi ông hàng giờ, mà cũng chẳng buồn hỏi các nữ y tá xem tình hình ở cách phòng bệnh nhân ra sao; ông không còn thì giờ đâu để làm việc ấy nữa.

Khi được Kôbasi và Akikô thông báo về sự cố đêm qua, bà y tá trưởng ngay từ sáng sớm đã sốt ruột muốn nói chuyện này với Naôê. Nhưng bệnh nhân quá đông nên mãi sau giờ nghỉ trưa ông mới khám xong. Mà nói chuyện này trước mặt các bệnh nhân thì quá bất tiện... Sêkiguchi đành kiên nhẫn đợi.

Sau giờ nghỉ trưa, đợi khi Naôê, vẫn thong thả như thường lệ, bước vào phòng y tá, Sêkiguchi mới trút hết bầu tâm sự, kết thúc phiên độc thoại của mình bằng một câu hỏi thốt thiết:

- Biết làm thế nào bây giờ ?
- Thật đấy, biết làm thế nào bây giờ ? - Naôê lặp lại câu hỏi của bà ta.

- Chẳng lẽ lại cho qua một chuyện bê bối như vậy sao?
 - Chẳng lẽ không cho qua được sao? - Naôê ngáp dài một cách cố ý và với tay lấy máy tờ ghi nhiệt độ.
 - Tiên sinh!
 - Có việc gì thế?
 - Xin tiên sinh nghe kỹ tôi nói.
 - Tôi nghe rồi.
 - Cô ta đã đưa một người đàn ông vào phòng. Ban đêm! Họ làm gì ở trong ấy?! Tiên sinh thử tưởng tượng xem cái gì sẽ xảy ra nếu các bệnh nhân biết được việc này?!
 - Họ không biết đâu, - Naôê cười nhạt.
 - Nhưng... - Bà y tá trưởng nhìn ông với một nỗi công phần thầm lặng. - Xét cho cùng thì vấn đề cũng chẳng phải ở sự việc vừa qua. Nhưng không biết cô ta còn bày những trò gì nếu ta không trừng trị cô ta lần này.
 - Tôi xin dành cho bà cái quyền răn bảo cô ta.
 - Không được ạ. Chính tiên sinh phải nói với cô ta. Ngoài ra tôi muốn biết ý kiến tiên sinh, ý kiến của bác sĩ điều trị: chỉ cần quở trách cô ta thôi hay cần thi hành những biện pháp nghiêm khắc hơn?
 - Vấn đề này tôi không có ý kiến.
 - "Không có ý kiến" là thế nào ạ? - Sêkiguchi ngơ ngác.
 - Không có nghĩa là không có. - Nói xong Naôê lại chúi mũi vào các giấy tờ.
 - Nói một cách khác, tiên sinh cho rằng không nên làm gì hết phải không ạ?
 - Phải.
- Đôi mắt nhỏ, có một màn lưới đường nhăn li ti bao quanh, quắc lên. Bà y tá trưởng giương vút:
- À, nếu tiên sinh giữ một lập trường... độc đáo như vậy thì tôi đành phải thừa với bác sĩ trưởng.
- Naôê im lặng.
- Bác sĩ Kôbasi, người trực đêm qua, hết sức công phần... Tiên sinh cho phép tôi thưa chuyện với bác sĩ trưởng chứ?
 - Mời bà.

Bà y tá trưởng kinh ngạc trước thái độ thờ ơ của Naôê. Thậm chí bà còn nghẹn ngào không nói được nữa. Mãi một lúc sau bà mới mở miệng:

- Thôi vậy. Nói chung ... những nguyên tắc của bệnh viện ta không cho phép...

- Bà sao thế, không có việc gì làm à ?- Naôê ngắt lời bà.

- Sao ? Tôi ... tôi mà không có việc gì làm ??

Nghe tiếng hét the thé của Sêkiguchi mấy cô y tá bỏ việc chạy lại. Cái cổ gầy guộc của bà y tá trưởng đỏ tía lên.

- Ông sẽ chịu trách nhiệm về hành vi của cái con mẹ trơ trên ấy! - Sêkiguchi chĩa ngón tay vào Naôê.

Naôê im lặng.

- Các ngài cứ khen mãi, nào là "nữ nghệ sĩ ưu tú" "nào là cô bé đáng yêu"... Thì đấy, các ngài xem nó "đáng yêu", nó "trong sáng" như thế nào!

- Điều đó chỉ xác nhận thêm rằng cô ta quả là một nghệ sĩ giỏi. Biểu diễn là nghề nghiệp của cô ta. Cô ta phải nắm vững cái nghệ thuật ấy đến mức điêu luyện. Nếu không làm sao cô ta có thể lên sân khấu được.

Bà y tá trưởng nhìn Naôê, không hiểu ông ta muốn đi đến đâu.

- Cô ấy hư hỏng nhưng chính nhờ đó mà cô ấy đóng vai ngây thơ một cách tuyệt diệu. Mà nói chung chưa xảy ra chuyện gì ghê gớm cả. Thử hỏi cô ấy có làm phiền ai đâu?

- Tiên sinh nói gì thế? Cách đây mới bốn ngày chính tiên sinh mỗ cho cô ta. Chẳng lẽ với tư cách là thầy thuốc tiên sinh không quan tâm đến hành vi của cô ta sao?

- Không quan tâm. Vì hai cái không có quan hệ gì với nhau hết. - Naôê cười phì lên. - Vả lại người ta ai mà chẳng có cố sao đừng làm cho mình đau. Nếu cái đó làm cho cô ta vui thì nên để mặc.

Bà y tá trưởng kinh hãi nhìn Naôê.

- Thôi, - Naôê kết luận, giọng giãn hòa, - bà không nên bận tâm nhiều quá.

- Rồi quay sang Nôrikô đang lo sợ lắng nghe cuộc đối thoại, ông nói: - Ta bắt đầu đi thăm các phòng bệnh nhân.

Naôê thường bắt đầu cuộc đi thăm bệnh nhân từ tầng thứ ba, tức là từ hai phòng rộng nhất và rẻ tiền nhất. Mỗi phòng có sáu người nằm. Các tủ chòm

chất đầu những quần áo chén đĩa; và bên cạnh các giường nằm ngổn ngang những tấm thảm, những tấm đệm của những người nhà bệnh nhân trải ra để nghỉ đêm. Bốn bức tường trước kia vốn màu kem, đã lâu không được sơn lại nên có những chỗ tróc hần vữa ra. Năm ngoái bệnh viện có tu sửa lại, nhưng cuộc tu sửa này không động đến tầng thứ ba. Bên cạnh các giường nằm của đàn ông, tường dán chi chít những tờ áp-phích, những bức ảnh của các nữ diễn viên, trong góc có để một cây đàn ghi-ta. So với hai phòng này thì căn phòng thượng hạng của Dzyunkô Hanadzyô thật là một cung điện của vua chúa. Nhưng, để bù lại, trong các phòng rẻ tiền không bao giờ buồn tẻ: mọi người đều đối xử với nhau như bà con thân thuộc, ai cũng có người để tâm sự.

Bên cạnh một cửa sổ là giường của Kôkichi Uênô. Sau mấy lần tiếp máu, ông già bắt đầu thấy đỡ và đã ngồi dậy được trên giường, tự xúc lấy thức ăn. Quả ông chưa đi được hai: hai chân không chịu tuân theo ý muốn của ông. Naôê bước vào phòng vừa đúng lúc mấy cô y tá đang tiếp máu. Máu đang nhỏ từng giọt chuyển vào đường tĩnh mạch căng phồng. Làn da trước đây xanh xao, khô héo như tờ giấy bồi, nay đã trở nên sinh động và mềm dẻo; ngay cả đôi má cũng hồng hào lên.

Vợ của bệnh nhân là bà Chiyô, người mảnh khảnh nhưng hãy còn khá linh lợi, ngay từ đầu không rời chồng một bước.

Khi Naôê đã thăm hết các bệnh nhân trong phòng và đi về phía cửa, bà già lúp xúp chạy theo ông.

- Thưa bác sĩ, có thể làm phiền bác sĩ một chút được không ạ ?

Naôê ngạc nhiên đứng lại. Các cô y tá thường nói rằng xưa nay bà cụ Chiyô như người câm, ai nói gì cũng chỉ gật đầu, thế mà nay bỗng đứng lại lên tiếng.

- Có việc gì thế ạ?

- Tôi... tôi muốn hỏi... - bà cụ ngập ngừng, mắt nhìn xuống sàn.

- Tôi đi thăm bệnh nhân xong rồi ta nói chuyện nhe, được không ạ? Độ hai mươi phút nữa bà cụ cứ sang phòng các cô y tá gặp tôi.

Bà cụ gật đầu và biết ơn.

Naôê đi qua các phòng bệnh nhân ở tầng ba, tầng tư và tầng năm rất nhanh.

Còn lại tần thứ sáu, nơi chỉ có một mình Hanadzyô nằm. Cô đang ngồi trên giường chải tóc, mình mặc chiếc áo choàng màu hồng.

- Bác sĩ khám à ? - Đzyunkô đặt cái bàn chải xuống chiếc bàn ngủ rồi không đợi ai yêu cầu, cô ta nằm xuống giường. Cô đã thông thuộc những gì người ta đòi hỏi ở cô.

Mọi việc đều được tiến hành rất nhanh, Đzyunkô chưa kịp ngóanh đi ngóanh lại thì đã xong hết rồi.

Nôrikô đưa cái khăn mặt. Naôê lau cẩn thận từng ngón tay một rồi hỏi:

- Cô còn cảm thấy đau không?

- Cò-òn, ít thôi...

- Đó là kết quả của buổi tối hôm qua.

- Bác sĩ định nói gì? - Đzyunkô mở tròn xoe đôi mắt đã to sâu. Trong cô ta hết sức thật thà và hiền lành.

- Cô không hiểu à ?

- Không. - Đzyunkô ngạc nhiên lắc đầu. - Việc gì thế?

- Tôi cũng không biết nên trừng phạt cô như thế nào đây.

- Thôi bác sĩ đừng dọa. - Đzyunkô bốn cọt đánh vào bàn tay Naôê một cái - chỉ tổ-ổ-ổ bịp.

- Chính cô bịp thì có.

- Tô-ô-ôi ấy à ?!

- Cô nên nhớ rằng nếu chỉ khâu bị đứt và các mạch máu lại mở ra thì phải làm lại phẫu thuật.

- Để làm gì?

- Phải làm sạch lại tất cả.

- Thà chết còn hơn!

- Nếu vậy cô đừng buông thả quá.

- Xì, cái ông bác sĩ này ! Người đâu mà đáng ghét tệ. - Đzyunkô kéo dài, giọng ngân nga và nũng nịu. Naôê ném cái khăn mặt cho Nôrikô rồi ra hành lang.

Bà cụ Chiyô đang đợi họ. Bà ngồi co ro trên chiếc đi-văng nhỏ ở phòng y tá.

- Bà cụ có việc gì thế? - Naôê rút cái stêto trogn túi ra đưa cho Nôrikô rồi

cũng ngồi xuống đi-văng bên cạnh bà cụ.

- Tôi không biết... Có nên làm phiền bác sĩ vì những chuyện không đâu.

- Nhưng việc gì ạ ? Bà cụ cứ nói đi.

- Hôm trước tôi có nhận được cái này ... của bệnh viện đưa - Bà cụ rút trong bầu bao ra mấy tờ giấy. Trong giấy có viết là tôi phải trả một món tiền gì đấy...

Naôê nhìn qua mấy tờ giấy.

- Đó là giấy thanh toán.

- Thanh toán gì ạ?

- Đầu đuôi là thế này bà cụ ạ. Tiền viện phí ở các bệnh viện mỗi nơi mỗi khác. Thường thường thì số tiền bảo hiểm bệnh tật đủ để trả viện phí. Nhưng ở bệnh viện chúng tôi, trừ hai phòng chung ở tầng ba, các phòng khác còn phải bù thêm. Tuần thứ nhất ông cụ nằm ở phòng hai giường, cho nên phải bù thêm một ngàn yên. Có tiền bảo hiểm rồi vẫn phải trả thêm mới đủ.

- À ra thế...

- Bây giờ thì ông cụ nằm ở một phòng không phải trả thêm tiền. Thế sao ạ, hai cụ có khó khăn về chuyện tiền nong ạ?

Bà cụ cúi đầu:

- Là vì tôi, từ ngày ông nó lâm bệnh, cứ phải ở bên cạnh ông ấy suốt...

Naôê rút trong túi ra một điều thuốc lá. Nôrikô lúc bấy giờ đang xem các đơn thuốc, liền lấy cái gạt tàn đưa cho ông.

- Thôi, nếu bà cụ chưa trả được bây giờ thì trả sau cũng được.

- Nhưng...

- Chắc hai cụ hoàn toàn không có tiền phải không? - Naôê suy nghĩ một lát rồi hỏi.

Bà cụ buồn bã gật đầu.

- Thôi được rồi. Không có tiền thì không phải trả nữa.

Bà cụ ngạc nhiên nhìn ông.

- Không có tiền - chỉ có thể thôi. Chẳng biết làm thế nào được. Họ có đòi thì bà cụ cứ trả lời như thế. Đó là bằng chứng mạnh nhất.

Bà cụ ngơ ngác chẳng còn hiểu ra làm sao nữa.

- Trước kia bà cụ có làm việc ở đâu không?
 - Có, thỉnh thoảng có đi làm...
 - Ở đâu?
 - Trong một tiệm ăn nhỏ, tôi rửa chén đĩa.
 - Họ trả cho bà cụ bao nhiêu?
 - Tôi làm mỗi tháng mười ngày, họ trả cho được mười hai ngàn yên. Rồi đây ông nó khỏi bệnh, tôi lại kiếm việc mà làm. Có lẽ bấy giờ sẽ đỡ túng quẩn...
 - Nhưng thật ra cụ không nên làm.
 - Sao thế ạ?...
 - Hai cụ được trợ cấp phải không? Tiền viện phí cũng do nhà nước trả. Thành thử chỉ kiếm được mười hai ngàn mà phải đi làm thì không bổ.
 - Tại sao?
 - Hiện nay người ta trả trợ cấp cho hai cụ lại cấp thêm tiền chữa bệnh. Cả thầy vị chi là được khoảng hai, ba mươi ngàn phải không?
 - Chừng hai mươi lăm ngàn.
 - Thì đấy. Vừa đúng số tiền tối thiểu do nhà nước qui định; đó là số tiền mà nhà nước có bốn phận phải trả cho những người không có sức lao động, không có nguồn thu nhập nào. Nhưng nếu họ biết là bà cụ thỉnh thoảng có kiếm được ít nhiều thì người ta sẽ trừ đúng số tiền mà bà cụ kiếm được ra khỏi món trợ cấp. Thành thử chẳng nên làm việc làm gì, bà cụ nên ở bên cạnh ông cụ thì hơn. Bà cụ đỡ vất vả, mà cụ ông cũng được vui hơn.
 - Thế còn việc thanh toán thì sao ạ?
 - Bà cụ cứ để đấy, và hãy quên đi.
 - Ông bác sĩ trưởng sẽ quở tôi.
 - Bệnh tình của cụ ông đòi hỏi phải nằm viện, bác sĩ trưởng không có quyền đòi cho cụ ông xuất viện đâu. Hơn nữa không ai có thể đòi tiền của những người không hề có tiền.
- Bà cụ lại gật đầu, nhưng có thể thấy rõ ràng là bà ta tuyệt nhiên không hiểu được chút gì hết.
- Thời bây giờ khổ nhất là những người có ít tiền, - Naôê nói tiếp. - Một là phải có nhiều, hai là đừng có đồng nào. Phải, tốt hơn là đừng có gì hết.

Mình đã trọc đầu thì còn sợ ai túm tóc.? Hai cụ không việc gì phải băn khoăn về cái nỗi lấy gì mà trả cho bệnh viện, quá trình điều trị tốn hết bao nhiêu...

Bà cụ Chiyô kính cẩn lắng nghe.

- Ở cái nước Nhật này nên làm người thật giàu hay là người cùng đinh thì tốt hơn...

- Thế... ông nhà tôi liệu có khỏi được không ạ?

Naôê rướn người, thở mạnh ra một làn khói thuốc lá.

- Không, cụ nhà không khỏi được.

- Vậy tức là ông nó sẽ chết ạ? - Bà cụ thần thờ ngược mắt lên nhìn Naôê.

- Họ chưa nói với bà cụ là bệnh cụ ông không chữa được à?

- Nói thì có nói... thế ra nằm bệnh viện cũng không khỏi ạ?

- Cụ ông bị bệnh máu. Trong thời gian tiếp máu thì có thể thấy đỡ ít nhiều, nhưng dù sao cụ ông sẽ càng ngày càng yếu đi. Ở đây y học bất lực. Tiếp máu tốn rất nhiều tiền, mỗi lần như vậy là mấy ngàn yên. Cho nên, tôi xin nhắc lại: nên để cụ ông nằm lại ở bệnh viện để điều trị bằng tiền trợ cấp. Bà cụ cứ tin chúng tôi và đừng nghĩ ngợi gì hết. Còn đối với cụ ông thì xin bà cụ chớ nói gì, nhớ là đừng nói gì hết.

- Vâng-vâng... - Bà cụ lại ngoan ngoãn gật đầu mấy cái liền.

- Những bệnh nhân mắc chứng nan y cũng nhiều. Ở đây có một bệnh nhân bị ung thư dạ dày, người ấy sẽ không sống nổi đến hết năm. Chống hay chạy rồi chúng ta đây ai cũng sẽ đi tới đó. Chỉ có điều là có người biết thời hạn của mình, có người không. - Naôê nói lẩm bẩm như đang đàm thoại với bản thân.

Bà cụ Chiyô thút thít khóc thầm, rồi đưa ngón tay lên quệt mũi.

- Cám ơn bác sĩ. - Nước mắt lưng tròng, bà cúi chào rồi ra khỏi phòng.

Naôê nhìn theo cái bóng dáng còm cõi, bé nhỏ của bà cụ, rồi quay về phía Nôrikô.

- Kôbasi không nói với bà cụ là ông già không còn hy vọng gì à?

- Không, hình như ông ta không nói thẳng.

- Như thế không được. Kết quả chẩn đoán phải nói lại cho vợ bệnh nhân biết.

- Chắc ông ta chưa dám nói thôi. Hai ông bà cụ khốn khổ như vậy...
- Thế thì sao? Bệnh tật là bệnh tật.
- Hai ông bà không có con, cứ thế cui cút sống với nhau đến khi già. Đôi khi nhìn bà cụ lẳng xăng sẵn sóc chồng mà thương đến ứa nước mắt.
- Tội nghiệp bà cụ thật...
- Đêm đêm bà cụ lên giường nằm sát cạnh chồng. - hai người gầy gò bé bỏng trông như hai đứa con nít.
- Các bệnh nhân khác không nói gì à?
- Nói gì bây giờ? Thì cũng có người thấy lạ lạ, nhưng không hề khó chịu. Ở trong phòng chung này họ đều quan tâm tới nhau cả.
- Nói chung bà cụ cư xử thật, cư xử rất hay.

Nôrikô thở dài.

- Chẳng lẽ họ không có họ hàng thân thuộc thật sao? Không có lần nào thấy ai đến thăm cả.
- Thế cũng hay. Đỡ rất rồi về chuyện trợ cấp. Tiền bạc không có, họ hàng cũng không; thế là không còn vấn đề gì nữa.
- Nhưng đối với họ thì sao? - Nôrikô ngờ vực.
- Thì cô cứ nghĩ mà xem: nếu ông già cứ phải tính xem tiền trợ cấp đủ được đến đâu và phải bù thêm bao nhiêu tiền mặt nữa thì ông sẽ khổ vô cùng.
- Cũng đúng... đến khi ông cụ chết bà ấy sẽ khổ sở lắm nhỉ?
- Biết làm thế nào được?
- Họ ăn ở với nhau thuật thảo như vậy... Cũng khó nói thật với họ.
- Người thân nhất định phải biết trước mới được.
- Nhưng biết trước như vậy cũng khủng khiếp quá.
- Dù sao thì cái chết vẫn là một cái gì khủng khiếp. Có phải không Tômôkô?

Lúc bấy giờ Tômôkô Kawaai đagn ngồi cạnh Nôrikô, cô quần gạc làm tãmbông. Cô thở dài:

- Nếu phải chết thì chi bằng cùng chết với người yêu.
- Tự tử tay đôi à?
- Ờ, dĩ nhiên là lẳng mạn. Nhưng chứng kiến cái chết của một người thân chắc chắn là khủng khiếp.

Tômôkô bỏ tấm gạc sang một bên và ngược mắt lên. Cô mới hai mươi tuổi, khuôn mặt tròn trĩnh sáng ngời tuổi trẻ.

- Như hai ông bà già kia - hai người thật như một... Sống với nhau như cùng chung một hơi thở, tuyệt thật!

- Nhưng chết thì vẫn phải mỗi người một đàng. - Nôrikô đám. - Rồi cũng phải có người chết trước.

- Nghĩ đến chuyện ấy thật ghê rợn! - Tômôkô rùng mình.

Naôê không tham dự vào câu chuyện. Nghe đến đây ông đột nhiên đứng dậy, rồi hai tay đút vào túi áo blouse, ông bước ra hành lang.

Ngày mùng mười tháng mười hai, tức bốn ngày sau khi xảy ra cái "sự cố" đêm ấy, Đzyunkô Hanadzyô ra viện.

Sêkiguchi quả quyết với mọi người rằng Hanadzyô đã bị buộc phải rời bệnh viện sau một cuộc nói chuyện không lấy gì làm thân thiện với bác sĩ trưởng: trước đó chính bà ta đã báo cáo sự việc đã xảy ra với bác sĩ trưởng. Tuy vậy không có ai tin lấy một chữ nào trong những lời bà nói.

Bà y tá trưởng quả nhiên đã không bỏ lỡ cơ hội báo cáo với bác sĩ trưởng, nhưng ông này, như ta có thể đoán trước, đã bỏ ngoài tai tất cả những điều bà ta nói. Ngày ra viện - mùng mười tháng mười hai - đã được ấn định từ trước.

- Khó lòng một con người hám lợi như bác sĩ trưởng lại có thể đuổi một bệnh nhân giàu có như vậy. Mà lại chỉ vì một chuyện không đâu như thế. Cô ta đã mời một anh bạn trai đến chơi: như thế thì có cái quái gì mà làm to chuyện! - Các nữ y tá kháo nhau như vậy.

Tuy nhiên sau buổi nói chuyện với bà y tá trưởng, ông bác sĩ trưởng cũng cho mời Naôê đến gặp.

- Có đúng thế không? Những chuyện bà y tá trưởng kể ấy mà?

- Tôi không biết, - Naôê nhún vai, - đêm ấy tôi không có mặt ở bệnh viện. Nhưng bác sĩ trực khẳng định rằng những chuyện ấy là có thực.

- Gớm cái cô bé!... Thế mới là khí phách đàn bà... Còn cái anh kia là ai thế? Kendzi Tanimôtô à? Cái anh ca sĩ ấy à?

- Nghe nói chính anh ta.

- Chắc hai người đã dính với nhau từ lâu rồi.

- Không biết.
 - Ủ... - Yutarô cười. - Bà y tá trưởng cứ lồng lên. Bà ấy bảo phải đuổi cô ta ra khỏi bệnh viện, để làm gương cho kẻ khác. - Tôi thì tôi cho rằng không việc gì phải nghiêm khắc đến thế, hả?
 - Dù sao thì câu chuyện này cũng không hề có ảnh hưởng gì đến sức khỏe của cô ta. Hoặc ít nhất cô ta cũng cảm thấy như thế.
 - À-à... Thôi được rồi. - Ngay từ đầu Yutarô đã không hề có ý muốn làm to chuyện. - Thế thì thế này: ta hãy nói rằng bác sĩ trưởng đã mắng cô ta một trận.
 - Tôi hiểu.
 - Thế còn... thân hình của cô ta chắc đẹp lắm nhỉ... - Bác sĩ trưởng đột nhiên đổi đề tài và nhìn Naôê có ý chờ đợi. - Nước da trắng..
 - Tái thì đúng hơn.
 - Thế à?... - Yutarô mơ mộng nhìn lên trần. - Da tái và mịn...
 - Không, da cô ta chẳng ra gì.
 - Có thể là vì mệt? Cô ấy làm việc nhiều lắm.
 - Tôi không nghĩ như thế. Có lẽ vì ma túy thì đúng hơn.
 - Ô, thế à?! Tại sao anh lại kết luận như vậy?
 - Có vết tiêm ở hai cánh tay, mà da thì khô.
 - Ra thế-ế-ế đấy... - Yutarô đay giọng. - Nhưng để làm gì? Sao cô ta lại cần đến ma túy?
 - Theo tôi, chủ yếu là để hưởng lạc.
 - Nghe nói tiêm như thế thích lắm phải không?
 - Tôi không biết. Chắc thế, - Naôê đáp xẵng.
- Yutarô hạ giọng nói khẽ:
- Tôi nghe nói đó là một món thuốc dùng cho đàn ông rất tốt...
 - Vâng. Trong tình trạng quá mệt mỏi về thể chất thì nó có tác dụng kích thích/.
- Yutarô đang khá bận tâm với những phen thất bại của mình với Mayumi. Tán tỉnh thì còn đủ sức, nhưng hể đi đến cái việc chủ yếu thì...
- Tôi vẫn không hiểu. - Ông ta xoay xoay cái đầu. - tại sao một cô gái ngây thơ kiêu diễm như vậy lại cần đến ma túy?

- Cô ta chỉ có vẻ ngây thơ trên sân khấu mà thôi.

- Ờ-ờ... cứ nhìn trên ti-vi thì đúng là một người khác hẳn!

- Bao giờ chả thế: bên ngoài là một đấng, bên trong là một nẻo.

Yutarô sượng sùng nháy nháy cặp mắt: ông ta sợ rằng Naôê nói như vậy là có ý ám chỉ mối liên hệ của ông với Mayumi. Nhưng ông chỉ thấy Naôê trầm ngâm mân mê cái chén trà trên tay.

- Thế anh chưa nói gì với cô ta chứ?

- Chưa, vả lại có phải tôi bắt gặp cô ta trong cái vụ ấy đâu. Mà không có chứng cứ gì thì nói sao được...

- Như tôi đây, thử nhào vô xem sao có được không nhỉ - Yutarô thở dài.

- Theo tôi thì không. Dĩ nhiên, nếu ông đang chuẩn bị chết thì đó lại là chuyện khác.

- Ồ không, hiện nay thì xem chừng tôi chưa muốn chết. - Yutarô cười xòa.

Gương mặt Naôê vẫn kín như bưng.

Ngày ra viện, Naôê ghé vào phòng Đzyunkô. Trong phòng đã thấy ông chủ tịch công ty truyền hình, ông bầu và người lái xe ngồi sẵn đấy.

- Xin các vị làm ơn sang phòng bên một chút, - Naôê yêu cầu.

Trên cơ thể của Đzyunkô mọi thứ đã gần như bình thường, cho nên cuộc khám nghiệm kết thúc rất nhanh.

Vừa mặc xong áo quần, Đzyunkô đã hỏi:

- Bao giờ tôi phải đến khám lại?

- Tuần sau. Rồi sau đó cứ mỗi tháng lại đến một lần.

- Nếu có thể, cho tôi đến vào buổi tối thì tiện hơn...

- Có thể được, nhưng chỉ vào những phiên trực của tôi.

- Bây giờ đã có thể biết tiên sinh trực vào những tối nào chưa?

Nôrikô, không che giấu nổi bất bình, quay sang phía Naôê.

- Nhưng như thế không đúng qui chế!

- Cái gì không đúng qui chế? - Naôê không hiểu.

- Các bệnh nhân ngoại trú đều phải đến khám ban ngày.

- Ta có thể coi đây là một ngoại lệ, - Naôê nói. Đoạn vớt chiếc khăn mặt lên cái khay của Nôrikô, ông đi ra phía cửa/.

- Không đã ! Tiên sinh! - Đzyunkô gọi giật.

Naôê quay lại.

- Tiên sinh ạ, thế có thể cho phép tôi thỉnh thoảng đến nằm viện, chẳng hạn mỗi tháng một lần, được không ạ? Đôi khi cũng muốn nghỉ ngơi chút ít...

- Xin mời.

- Và tiên sinh sẽ cho giấy nhập viện chứ?

- Tôi sẽ cho.

- Dù tôi không ốm cũng cho chứ?

- Tôi đã nói rồi.

- Thế thì cảm ơn tiên sinh quá.

Đzyunkô mừng rỡ mỉm cười. - Tiên sinh ạ, xin hỏi tiên sinh thích cái gì nhất? Ấy, ví dụ như trong các thức ăn uống ấy?

- Cái gì? À, có lẽ không riêng một thứ gì...

- Thế thì khi nào ta cùng đi tiệm đi. Tôi sẽ chiêu đãi. Tôi biết là bác sĩ rất bận, mà tôi cũng bận chả kém gì đâu... Nhưng tôi rất muốn trả ơn tiên sinh.

- Điều đó hoàn toàn không cần thiết.

- Ô kìa, tiên sinh ! Tôi chịu ơn tiên sinh nhiều quá mà!

- Ông bầu của cô đã dứt lốt cho tôi rồi.

- Không không, đó là quà của hãng, có dính dáng gì đến tôi đâu. Chúng ta nhất định phải ngồi với nhau ở một nơi nào đó để nói chuyện. - Trong giọng nói của Đzyunkô điểm những âm thanh lẳng lơ. - Bác sĩ làm ơn đi, cho tôi một buổi tối.

- Bác sĩ rất bận. Hơn nữa bị trĩ như cô mà uống rượu là rất có hại, - Nôrikô nhận xét một cách lạnh lùng.

- Thế à? Thế còn bia gừng thì sao? Hay là nước quả? Được chứ?

- Tiên sinh, - Nôrikô nắm lấy khuỷu tay Naôê, - họ đang đợi ngoài kia.

- Bác sĩ đừng quên đấy nhé! - Đzyunkô đá lông nheo với Naôê.

Một lát sau, Đzyunkô trong chiếc quần ống hẹp và chiếc áo măng-tô nhẹ màu đỏ nhanh nhẹn bước ra khỏi bệnh viện, ngồi lên xe hơi và phóng đi.

Cũng như thường lệ vào tiết cuối năm, trong các bệnh viện số bệnh nhân ngót hẵn đi. Ai nấy đều bận bịu với những công chuyện sửa soạn ăn tết, chẳng mấy ai còn nghĩ đến bệnh tật. Vào thời gian này ít có người đi tìm bác sĩ.

Ở bệnh viện Oriental cũng đã vào thời kỳ vắng khách. Quả tình các bệnh nhân ngoại trú vẫn còn đến, nhưng các phòng bệnh nhân đều vắng tanh - mặc dầu hãy còn hai tuần nữa mới đến tết.

Các bệnh nhân nằm ở các phòng thượng hạng sang trọng cũng đã xuất viện. Cả cái tầng sáu này chỉ còn lại một mình Đzyunkô Hanadzô.

Bây giờ, sau cuộc phẫu thuật, cô cứ mỗi ngày hai lần thực hiện đúng thủ tục ngồi vào chậu nước ấm. Một thủ tục dễ chịu làm cho bệnh nhân đỡ đau hẳn, tuy cái cảnh tượng này dĩ nhiên không hẳn là một mỹ quan. Dù sao trong thời gian nằm bệnh viện, Đzyunkô cũng đã quen được nhiều thứ.

Ngoài Đzyunkô ra, bệnh nhân đã đem lại cho Naôê nhiều nỗi lo âu là Yôsidzô Isikura. Vào những ngày gần đây ông già lại bắt đầu kêu đau và thấy nặng trong dạ dày.

- Bác sĩ ạ, tôi không sao ăn được, - ông cụ nói như muốn khóc. Nước da cụ xanh xao, hai má hóp hẳn lại. - Mà hôm qua lại sốt nữa. Bị cảm lạnh hay sao ấy?

- Ban đêm ở đây tắt lò sưởi điện, cụ nên mặc ấm hơn, - Naôê đáp trong khi xem xét tờ ghi nhiệt độ.

Suốt tuần vừa qua, nhiệt độ của cụ Isikura hằng ngày lên đến 38 , đôi khi còn cao hơn. Các thứ thuốc giảm nhiệt hầu như không có tác dụng, chỉ được ít lâu cái cột thủy ngân lại bắt đầu trườn lên phía trên một cách nhần tâm. Đó là một dấu hiệu chắc chắn của sự cáo chung đã đến gần. Giai đoạn cuối cùng của cơn bệnh. Mọi biện pháp điều trị đều hoàn toàn vô ích...

- Có lẽ mới xuất hiện một chỗ loét khác ? - Cụ Isikura thở dài.

- Chắc không phải, - Naôê nói, giọng không vui.

- Thế đến tết bác sĩ cho tôi ra viện chứ ?

Naôê trao tờ ghi nhiệt độ cho Nôrikô và quay ra cửa sổ, phía mặt trời mùa đông đang tỏa một ánh sáng trắng trong làn sương sớm.

- Lão muốn ăn tết ở nhà, - ông già nói tiếp, giọng run run, và lòng Nôrikô se lại một cách đau đớn.

- Lưng có đau không ?

- Cám ơn bác sĩ, cũng đỡ rồi. Chỉ có điều là tôi không còn chút sức nào nữa bác sĩ ạ..... Bệnh hạn đã làm cho tôi kiệt lực rồi.

- Cụ đừng xúc động, có hại đấy. Cụ cứ nằm nghỉ đi.
- Bây giờ trong đầu tôi nó cứ nghĩ quẩn nghĩ quanh. - Cụ Isikura đưa mắt liếc sang cô con dâu. - Chắc tôi sống chẳng còn bao lâu nữa...
- Cụ nên nghĩ đến chuyện đi câu đi.
- Chà ! - Ông già mừng rỡ chộp lấy cái đề tài ưa thích ấy. - Đã hơn một năm nay tôi không được đi câu ! Đến khi nào khỏi, tôi sẽ đi câu hằng ngày. Tôi sẽ bù lại thời gian đã mất.
- Phải đấy, cụ cố lên cho chóng khỏi ... - Naôê cáo từ và ra khỏi phòng. Cụ Isikura lặng lẽ nhìn theo.

Ngay hôm ấy Naôê mời hai vợ chồng anh con cả của cụ Isikura đến gặp.

Khi họ bước vào, ông nói với họ bằng cái giọng bình thản nhất:

- Cụ thân sinh của ông chỉ còn sống được không đầy một tháng nữa. Lâu nhất là đến giữa tháng giêng.
- Sao ?! Chỉ có thể thôi ạ ?...
- Trước đây tôi tưởng cụ sẽ kéo thêm được ít lâu, nhưng hôm nay tôi hiểu ra rằng mình nhầm. Cụ yếu quá. Hết cách rồi.

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau.

- Bác sĩ biết chắc như vậy à ?
- Phải. Xin hỏi cụ nhà có nói gì với ông bà về cuộc phẫu thuật hôm trước không?
- Có. Ông cụ tôi lấy làm lạ sao không thấy đỡ, - Isikura - con gặt đầu.
- Cụ không đoán ra được điều gì à?
- Ấy, hôm kia cụ tôi bỗng thốt ra: hay đây là bệnh ung thư?
- Tôi hy vọng là ông bà không nói gì với cụ chứ?
- Không-không, đời nào ! Chúng tôi đã trả lời đúng lời bác sĩ dạy.
- Thế thì tốt. Dù có thế nào cũng tuyệt nhiên không được nói sự thật với cụ. Loát dạ dày, trước sau cũng chỉ có loét dạ dày mà thôi. Ông bà hiểu chưa? Nếu chính cụ bắt đầu nói đến ung thư thì ông bà phải cười xòa và nói lảng sang chuyện khác.
- Nhưng hình như cụ đã đoán được rằng bệnh mình không còn cứu chữa được nữa.

"Con trai giống bố quá, - Naôê chột nhận thấy thế, - Nhất là đôi mắt và cái

mũi..."

- Không sao, cụ muốn nghĩ gì thì cứ để mặc cụ. Còn ông bà, - giọng Naôê cương quyết, - phải làm đúng như tôi nói. Đối với ông đó là cách duy nhất để làm tròn đạo hiếu. - Nói đoạn Naôê đứng dậy, cho khách hiếu rằng cuộc nói chuyện đã kết thúc.

Kôbasi đang ở trong một tâm trạng u tối. Và nguyên nhân của tâm trạng đó là Đziêrô Tôđa, đã ra viện vào cuối tháng mười một.

Hắn ra đi hoàn toàn khỏe mạnh. Cái sẹo trên trán không còn mưng mủ nữa, cảm giác đau và chóng mặt cũng không còn. Quả tình cũng có những chỗ sẹo lồi, cần có phẫu thuật thẩm mỹ mới hết được. Nhưng Kôbasi thấy không cần vội. Rất có thể nó sẽ tự nó lặn đi. Khi Tôđa ra viện, Kôbasi đã cho hắn một hộp thuốc mỡ khá đắt tiền, dặn phải thường xuyên bôi lên những chỗ sẹo, và cứ hai ngày một lần, đến bệnh viện để xem lại.

Nhưng đã gần qua một tuần rồi mà Tôđa chẳng thấy đâu. Kôbasi đâm lo, anh lấy thùng phích tìm số điện thoại của Tôđa rồi bắt đầu quay đĩa số. Một giọng đàn ông lạ hoặc trả lời rằng đã hơn nửa năm nay Tôđa không ở chỗ đó nữa.

"Thế thì hắn biến đi đằng nào, cái thằng chết tiệt ấy ?..."

Có lần Kôbasi bực bội nói với Akikô:

- Ảnh phim chụp não của hắn có những dấu hiệu không tốt. Tôi đã bảo hắn là nhất định phải đến khám lại.

Akikô cau mặt.

- Em không ưa hắn ngay từ đầu. Một gã bợm rượu ăn không ngồi rồi. Đến một chỗ ở thường xuyên hắn cũng không có thì cũng chẳng có gì là lạ.

- Thì cách đâu nửa năm hắn có ở chỗ đó thật, thành thử dù sao hắn cũng chẳng nói dối gì nhiều, - Kôbasi lầu bầu.

Cứ hễ Akikô chê bai Tôđa thì y như rằng Kôbasi lập tức bênh vực hắn ta.

- Nhưng mà hắn là một thằng nói dối bẩm sinh. Cứ nghe hắn nói thì tưởng hắn khổ sở lắm ! Hắn biết làm cho người ta mủi lòng. Em không tin lấy một chữ trong những chuyện hắn nói!

- Hắn không có lỗi. Chính cuộc đời làm cho người ta trở thành kẻ nói dối.

- Anh lại còn bênh hắn nữa à ? ! - Akikô nổi khùng - Chính hắn đã lừa anh

kia mà!

- Sao lại lừa ? Chẳng qua hăn có vay một ít tiền.

- Đấy-đấy. Chính vì thế mà hăn không thềm lộ mặt ra. Hăn không hề có ý định trả lại số tiền mặt ấy!

- Không đâu, không thể như thế được.

- Có thể lắm chứ!

- Chẳng qua hăn không biết lấy đâu ra. Hiện giờ...

- Anh ngốc quá đi mất, - Akikô không chịu được nữa. - Sao, anh tin hăn thật à ?

- Dù sao thì tôi cũng không có cơ sở gì để nghĩ xấu về hăn đến mức như vậy.

- Phả-ả-ả... - Akikô bật cười chua chát. - Quả nhiên, làm gì có cơ sở nào ? Kôbasi cúi đầu. Thật tình mà nói, bản thân anh cũng thấy ngờ vực. Nhưng dù sao chẳng nữa thì phải nghe một cô y tá ăn nói với mình như vậy...

- Tôi là thầy thuốc, và tôi không thể để cho một con người đi đến chỗ chết được.

- "Đi đến chỗ chết" ! Làm gì đến nỗi ?

- Thôi đủ rồi ! Còn tiền thì... dù hăn không trả, tôi cũng chẳng đến nỗi nào đâu.

- Ái chà ! Nhịn ăn nhịn tiêu để trả năm mươi ngàn yên cho một thằng vô lại ăn bám ? ...

- Tôi đưa tiền cho hăn là do tự nguyện, - Kôbasi nói, mỗi lúc một cáu kỉnh thêm.

- Việc bố thí không phải là một bốn phận. Một bác sĩ lại càng không có bốn phận làm cái việc ấy.

- Không, đó là một bốn phận. Và chính là bốn phận của người thầy thuốc! Bốn phận của người thầy thuốc là làm điều thiện, trong đó có cả việc bố thí. Chỉ có điều là trong giới bác sĩ có không ít những kẻ ti tiện như kiểu ngài bác sĩ trưởng, chỉ biết nghĩ đến lợi ích riêng của mình. Còn về Tôđô thì xin cô chớ cho rằng tôi không muốn nghĩ xấu về hăn.

- À! Anh lại nói đến hăn !

- Đó là vì cô nói bậy bạ.

- Em nói gì nào ? - Akikô vặn lại, nhưng đến đây Kaôru, da dẻ hồng hào sau khi tắm, tay cầm khăn mặt và hộp xà phòng, bộ tóc ướt xõn trên lưng, bước vào phòng. Trông thấy Kôbasi và Akikô cô ta luống cuống.

- Thế nào, tắm ra sao ? - Akikô nói để phá tan sự im lặng nặng nề.

- Thích lắm, cảm ơn. Tắm một mình, không phải vội... - Kaôru cúi đầu đi qua mặt Kôbasi và treo đôi bít tất trắng đồng phục lên móc cho khô.

- Các phòng bệnh thế nào. Yên tĩnh chứ?

- Vâng. Chỉ có ...

- "Chỉ có" gì ?

Kaôru đưa mắt nhìn trộm Kôbasi, không dám nói.

- Nào, nói đi. - Akikô sốt ruột nhìn Kaôru.

- À không, em...

- Nói cho rõ ràng đi, đừng có lúng búng!

- Ban nãy em lên tầng sáu định xem thử đèn đã tắt hết chưa...

- Rồi sao ?

- Rồi em thấy... hình như ở phòng sáu trăm lẻ một...

- Phòng của Hanadzuyê. Thế thì sao ?

- ... Trong phòng hình như có ai ấy.

- Cô hầu chứ gì ?

- Không... - Kaôru ngượng ngùng cụp mắt xuống.

- Thế thì ai ?

Hai má Kaôru đỏ tía lên.

- Một người đàn ông à ?!

Kaôru cúi đầu như người có lỗi.

Akikô thở dài và nhìn Kôbasi đang ngồi khoanh tay trước ngực, mắt nhìn sang một bên ra điều không chú ý.

- Em có nói gì với cô ta không?

Kaôru lắc đầu.

- Ai thế nhỉ ? - Akikô ngẫm nghĩ. - Ông bầu chăng ?

- Không. Cứ đến chiều cô ấy lại cho ông ta về. Sau đó ông phải lo tổ chức biểu diễn. Hôm nay ông ta chỉ ngồi một lát rồi đi.

- Thế thì một người lạ ư ? - Kôbasi hỏi. - Kaôru, tối nay cô không trông

thấy ai đi qua phòng ngoài à ?

- Em không thấy. Em có gác lối ra vào đâu...

- Dĩ nhiên... - Akikô tán đồng.

- Hôm nay đóng cửa lúc mấy giờ ?

- Lúc chín giờ rưỡi.

- Như thế nghĩa là người kia đến sớm hơn.

Akikô nhìn ra dãy hành lang tranh tối tranh sáng. Lúc bấy giờ đã quá mười giờ, và trong các phòng bệnh nhân mọi người đều đã ngủ.

- Cô ấy hình như mới mổ được ba ngày phải không ? - Kôbasi hỏi.

- Vấn đề chính là ở chỗ ấy...- Akikô đáp giọng bức bối. - Ấy, chúng ta sẽ làm gì đây?

- Có lẽ hai cô đến xem lại lần nữa đi, - Kôbasi đề nghị.

- Đi vào phòng cô ấy một lần nữa ư? - Bây giờ đến lượt Akikô đỏ bừng mặt lên. - Tiên sinh ạ, chúng ta cùng đi đi. Em sợ... Nếu ở đây có một người đàn ông thật thì sao?

- Ủ ờ thì sao ? Cô sẽ đưa ông ấy đến đây.

- Thôi anh cùng đi với em một chút! - Akikô nắm ống tay áo Kôbasi. Kôbasi miễn cưỡng đứng dậy.

- Nếu vậy thì cô ở lại đây, - Akikô bảo Kaôru.

Trong khi bấm nút thang máy lên tầng sáu, Kôbasi phì cười.

- Kaôru hình như ngượng lắm. Chắc cô ta trông thấy họ vào một lúc bất tiện.

- Xì, anh không biết xấu hổ à! - Akikô giận dỗi phất một cái vào lưng Kôbasi.

Thang máy dừng lại. Trong dãy hành lang im phăng phắc, một ngọn đèn nhỏ chong leo lét.

Kôbasi và Akikô đi lom khom như hai tên gian phi, cố bước thật nhẹ. Ngoài phòng 6 M ra, tất cả các phòng trên tầng này đều bỏ không. Akikô thậm chí còn thấy tiếc khi nghĩ rằng trong những căn phòng tuyệt vời như vậy - có buồng tắm, toa-lét và tủ lạnh - lại chẳng có ai nằm. Họ rón rén bước đến cạnh cửa và dừng lại. Sau cánh cửa là buồng của người nuôi bệnh nhân, kế đến là phòng đệm, sau đó là phòng của Đzyunkô.

Cửa phòng đóng kín, nhưng trong khung cửa sổ con che rèm trông ra hành lang thấy có ánh sáng lọt ra. Dzyunkô vốn thích tiện nghi nên khi vào nằm bệnh viện đã sai đưa đến đây một cây đèn ngủ chao đỏ để đặt ở đầu giường. Kôbasi và Akikô ghé tai vào cánh cửa. Họ nghe ngóng một lát. Từ trong phòng bệnh nhân không có tiếng người đưa ra, mà chỉ có tiếng nhạc khe khẽ: đó là chiếc máy stereo đặt cạnh giường Dzyunkô. Có lẽ họ đã là cho "đôi chim non" hoảng sợ chẳng ? Chắc không phải, vì họ đi rất khẽ. Kôbasi chợt nhận ra cái tình thế kỳ quặc của hai người đi rình và bất giác phì cười, nếu chẳng may có ai tình cờ trông thấy họ, chắc người ấy sẽ tha hồ mà cười.

- Thôi ta đi đi, - anh thì thầm nói với Akikô.

Vừa lúc ấy một giọng nói hơi khàn văng ra: chắc chắn là giọng của Dzyunkô.

- Đồ cù lồn ở đâu ấy! - Theo thói quen, cô ta kéo dài các từ ngữ ra một cách lằng lờ.

Kôbasi và Akikô đưa mắt nhìn nhau.

Có tiếng cười khúc khích. Lại giọng Dzyunkô. Giọng nói của người kia vẫn chưa nghe thấy. Sau đó có tiếng bước khe khẽ. Cánh cửa ra phòng đệm mở ra.

Hai "trình sát viên" đưa mắt nhìn nhau ngụ nhiều ý nghĩa.

Kôbasi khẽ chạm vào khuỷu tay Akikô. Người vẫn lom khom, họ rời cánh cửa đi về phía thang máy và mãi đến cuối hành lang mới đứng thẳng người lên.

Trong buồng thang máy Akikô thở phào nhẹ nhõm.

- Có một người nào đấy ở trong phòng cô ấy thật ...

- Bạn trai cô ta chứ còn người nào nữa.

- Thế cô hầu đâu ?

- Tôi biết đâu đấy. Có lẽ đang ngủ trong phòng.

- Không, như thế kia thì ai mà ngủ được ... - Akikô thở dài. - Phải ... Lại là sau một phẫu thuật. Trong khi đó thì mỗi lần bác sĩ đến khám lại kêu đau om sòm.

- Chứ còn sao nữa, - Kôbasi nói qua kẽ răng. - Phải kêu để cho người ta còn

thương xót chứ.

- Không biết sau chuyện hôm nay cô ấy sẽ ra sao ?

- Có gì đâu mà "ra sao"?

Hai người im bật: biết làm gì đây? Xôg vào phòng đuổi người khách bất hợp pháp ấy ra chẳng ? Nhưng nếu vậy người ta sẽ thấy rõ ngay rằng họ đã rình mò, nghe trộm ngoài cửa. Hơn nữa, nhỡ đó không phải là một người đàn ông thì sao? Ngọn đèn trần đã tắt, chỉ còn mỗi ngọn đèn ngủ và máy cassette mở rất khẽ. Và lại dù họ có mở to hơi thì cũng chẳng làm phiền ai. Cả tầng lầu chỉ có một mình Đzyunkô. Không, đó không phải là một lý do để xôg vào phòng cô ta. Còn nếu đó chính là cô hầu thì sao?

- Không sao, ta sẽ biết ngay, - Kôbasi lầu bầu.

Dự tính của anh rất đơn giản: khôn ngoan hơn nhiều là tìm cách bắt "tội nhân" vào lúc hăn tìm cách chuồn đi.

- Đẳng nào thì hăn cũng sẽ đi qua cửa chính. Quá lắm, nếu hăn ở lại đêm, ta sẽ chộp con chim bồ câu nhỏ vào lúc sáng sớm, khi các cô đi đo nhiệt độ của bệnh nhân.

Kôbasi và Akikô trở về phòng các nữ y tá. Kaôru đang ngồi trên đi-văng đợi họ.

- Em nói đúng đấy Kaôru, - Akikô nói.

- Đã đuổi hăn ra chưa?

- Chưa.

- Tại sao?

- Sáng mai ta sẽ bắt quả tang. Còn cô ta thì sẽ mời ra khỏi bệnh viện, - Kôbasi đáp.

- Mời ai ? Mời cô Hanadzyô ư? - Akikô ngơ ngác nhìn anh. - Chỉ vì một chuyện vặt vãnh như vậy?...

- Vặt vãnh à? Đưa đàn ông vào phòng mà là chuyện vặt vãnh à? Tôi nhớ tọt vào cái danh tiếng "minh tinh" của cô ta, tôi không dung thứ được những chuyện bê bối như vậy đâu.

- Nhưng ta làm gì có bằng chứng?

- Sẽ có. Chỉ riêng cái việc có một người lạ ngủ lại đêm trong phòng cô ta cũng đủ rồi.

- Nhưng bác sĩ Naôê...
- Ông ấy là bác sĩ điều trị cô ta, nhưng chịu trách nhiệm xảy ra ban đêm lại là bác sĩ trực. Và với tư cách bác sĩ trực, tôi cho rằng cách xử sự của cô ta không thể nào dung thứ được.
- Không biết Naôê có đồng ý như vậy không?
- Nói chung ông ta nường nhẹ cô ấy quá. Nữ nghệ sĩ mà lại! Cũng rất có thể ông ta có ý đồ gì với cô ấy. Nói thế chứ chắc là không phải... Bây giờ thì ông ta biết rõ người cô ấy như lòng bàn tay mình rồi còn gì.
- Sao anh thô bỉ thế? - Akikô nhăn mặt.
- Cái bọn nghệ sĩ ấy ... là tôi chúa ghét, Kôbasi kết luận một cách hằn học, và ngay lúc ấy ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông. Người lạ mặt rất cao lớn - đầu hằn gằn chạm đến đà ngang - và để tóc dài theo thời trang. Trông thấy hằn đầu tiên là Akikô. Vì bất ngờ, cô ta còn giật nảy lên nữa là khác.
- Ông là ai ? - Cô ngạc nhiên hỏi, đồng thời bất giác nhận thấy người lạ mặt rất đẹp trai.
- Tôi muốn ra khỏi đây, nhưng cửa trước đóng mất rồi. - Người đàn ông có một giọng trầm êm như nhung và một cách phát âm rất chuẩn xác.
- Ra khỏi đây? ... - Akikô thắng tốt quay lại nhìn Kôbasi; Kôbasi và Kaôru đứng yên ngơ ngác nhìn người khác. Cuối cùng ai mới nói:
- Ông là ai?
- Kenzi Tanimôtô.
- Mấy cô gái đưa mắt nhìn nhau: cái tên này rất quen thuộc đối với họ.
- Cái gì, cái gì? - Kôbasi hỏi lại, và Akikô khẽ thì thầm bên tai anh:
- Ca sĩ hát nhạc nhẹ, ăn khách nhất đấy.
- Kôbasi nhìn người lạ mặt từ đầu đến chân.
- Bây giờ ông ở đâu?
- Trong phòng bệnh nhân.
- Phòng nào?
- Phòng sáu trăm lẻ một, tức phòng của Đzyunko Hanadzyô, - người đàn ông trả lời rành mạch, vẻ thản nhiên, không hề có chút nào lúng túng.
- Kôbasi bất giác nháy mắt.

- Thế ông làm gì ở đây? - Anh hỏi, giọng rất đanh.
- Chẳng có gì đáng kể. Nghe nhạc, nói chuyện.
- Thế à? Chỉ có thế thôi à?

Tanimôtô chỉ khẽ cười một tiếng. Gương mặt hắc lúc này trông rất thật thà.

- Rất tiếc là tôi không thể nói thêm gì nữa.
- Thế à?
- Nói chung, tôi không có nhiệm vụ phải báo cáo chi tiết. - Tanimôtô lại cười.

Akikô và Kaôru nhìn hắc như thể bị thôi miên.

- Ông biết rằng Hanadzyô vừa qua một phẫu thuật chứ? Ông nghĩ thế nào, quấy rầy một người bệnh như thế có tốt không?
- Chính cô ấy yêu cầu tôi đến.
- Buổi tối à?
- Không, chẳng qua giờ này tôi rỗi.
- Theo tôi, bất kỳ ai cũng có thể hiểu được rằng ngồi lì trong phòng riêng của một người đàn bà cho đến tận đêm khuya là rất chướng.
- Tôi xin lỗi. Tôi không biết có thể ở lại phòng bệnh nhân cho đến mấy giờ.
- Tanimôtô cúi đầu có vẻ cam phận.
- Đây là bệnh viện chứ không phải là hộp đêm. - Cái vẻ xuề xòa và cái bề ngoài trau chuốt của người đàn ông làm cho Kôbasi mỗi lúc một thêm khó chịu. - Mà ông là ai mới được chứ ! Không phải chồng, cũng chẳng phải vị hôn phu... Thật là trăn tráo lạ lùng!
- Xin ông tha lỗi.
- Tôi có bốn phận phải ghi lại việc này trong sổ trực. Ông đã có mặt vào lúc đêm khuya trong phòng một nữ bệnh nhân. Tôi không biết ai có lỗi, Hanadzyô hay là ông, nhưng tôi nhất định sẽ thông báo việc này cho bác sĩ trưởng.
- Thế rồi sao nữa ạ?
- Có thể là chúng tôi buộc lòng phải yêu cầu Hanadzyô ra khỏi bệnh viện.
- Xin lỗi, tôi không có ý muốn hỏi về cô ấy...Như tôi thì cái vị có thể cho tôi ra khỏi đây không?

Không hề che dấu ác cảm. Kôbasi một lần nữa nhìn Tanimôtô từ đầu đến

chân.

- Địa chỉ? Mục đích đến bệnh viện?

Tanimôtô trả lời một cách sốt sắng.

Kôbasi ghi lại những câu trả lời trong sổ trực, ở mục "biến cố".

- Phải... Tôi đã thấy rõ là không có gì có thể làm ông nao núng được.

- Một lần nữa tôi xin bác sĩ thứ lỗi cho. - Tanimôtô xử sự như thế hẳn không cảm thấy Kôbasi có ác cảm với mình.

- Cho ông ta ra. - Kôbasi quay ngoắt lưng lại. Khi Tanimôtô đã ra ngoài anh càu nhàu. - Chỉ nói chuyện với hắn thôi cũng đã thấy tởm. Một thằng xỏ lá!

- Một người đàn ông thực sự ! - Mắt vẫn nhìn cái khung cửa mà Tanimôtô vừa đi ra, Akikô thở dài mơ mộng.

- Cô thích những thằng ngu vậy à ?

- Ngu hay không thì cũng chưa biết. Nhưng đẹp trai quá chừng...

- Mai tôi sẽ nói hết với Naôê.

Cổ trấn áp nổi bức tức, Kôbasi rít mạnh điều thuốc lá.

Watanabe Dzunichi
Đền Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương XV

Hôm sau Naôê lại đến muộn: quá mười giờ mới thấy ông vào bệnh viện. Thời gian gần đây ông luôn luôn đến chậm, chỉ có một hai lần là đến trước mười giờ.

Tình hình này không làm cho các nữ y tá hài lòng chút nào, buổi đi thăm các phòng bệnh nhân bị chậm lại, rất nhiều việc phải hoãn sang buổi chiều. Hơn nữa trong khi Naôê vắng mặt Kôbasi rất vất vả bao nhiêu công việc đều trút lên vai anh hết.

Đã mấy lần các nữ y tá thử nói chuyện với Naôê, nhưng ông chỉ gật đầu đồng ý, và mọi việc vẫn y như cũ. Rồi càng về sau ông càng đến muộn hơn. Khiếu nại với bác sĩ trưởng chẳng? Dù có làm như vậy cũng không ăn thua gì. Bác sĩ trưởng thường xuyên đọc nhật ký của bệnh viện và không thể không biết Naôê thường đến bệnh viện lúc mấy giờ, nhưng hình như ông làm ngơ trước sự chậm trễ của Naôê, và Naôê vẫn tiếp tục đến muộn.

Mỗi lần đến bệnh viện, Naôê hối hả mặc áo blouse chạy xuống phòng khám tiếp các bệnh nhân đã đợi ông hàng giờ, mà cũng chẳng buồn hỏi các nữ y tá xem tình hình ở cách phòng bệnh nhân ra sao; ông không còn thì giờ đâu để làm việc ấy nữa.

Khi được Kôbasi và Akikô thông báo về sự cố đêm qua, bà y tá trưởng ngay từ sáng sớm đã sốt ruột muốn nói chuyện này với Naôê. Nhưng bệnh nhân quá đông nên mãi sau giờ nghỉ trưa ông mới khám xong. Mà nói chuyện này trước mặt các bệnh nhân thì quá bất tiện... Sêkiguchi đành kiên nhẫn đợi.

Sau giờ nghỉ trưa, đợi khi Naôê, vẫn thong thả như thường lệ, bước vào phòng y tá, Sêkiguchi mới trút hết bầu tâm sự, kết thúc phiên độc thoại của mình bằng một câu hỏi thốt thiết:

- Biết làm thế nào bây giờ ?
- Thật đấy, biết làm thế nào bây giờ ? - Naôê lặp lại câu hỏi của bà ta.

- Chẳng lẽ lại cho qua một chuyện bê bối như vậy sao?
 - Chẳng lẽ không cho qua được sao? - Naôê ngáp dài một cách cố ý và với tay lấy máy tờ ghi nhiệt độ.
 - Tiên sinh!
 - Có việc gì thế?
 - Xin tiên sinh nghe kỹ tôi nói.
 - Tôi nghe rồi.
 - Cô ta đã đưa một người đàn ông vào phòng. Ban đêm! Họ làm gì ở trong ấy?! Tiên sinh thử tưởng tượng xem cái gì sẽ xảy ra nếu các bệnh nhân biết được việc này?!
 - Họ không biết đâu, - Naôê cười nhạt.
 - Nhưng... - Bà y tá trưởng nhìn ông với một nỗi công phần thầm lặng. - Xét cho cùng thì vấn đề cũng chẳng phải ở sự việc vừa qua. Nhưng không biết cô ta còn bày những trò gì nếu ta không trừng trị cô ta lần này.
 - Tôi xin dành cho bà cái quyền răn bảo cô ta.
 - Không được ạ. Chính tiên sinh phải nói với cô ta. Ngoài ra tôi muốn biết ý kiến tiên sinh, ý kiến của bác sĩ điều trị: chỉ cần quở trách cô ta thôi hay cần thi hành những biện pháp nghiêm khắc hơn?
 - Vấn đề này tôi không có ý kiến.
 - "Không có ý kiến" là thế nào ạ? - Sêkiguchi ngơ ngác.
 - Không có nghĩa là không có. - Nói xong Naôê lại cúi mũi vào các giấy tờ.
 - Nói một cách khác, tiên sinh cho rằng không nên làm gì hết phải không ạ?
 - Phải.
- Đôi mắt nhỏ, có một màn lưới đường nhăn li ti bao quanh, quắc lên. Bà y tá trưởng giương vút:
- À, nếu tiên sinh giữ một lập trường... độc đáo như vậy thì tôi đành phải thưa với bác sĩ trưởng.
- Naôê im lặng.
- Bác sĩ Kôbasi, người trực đêm qua, hết sức công phần... Tiên sinh cho phép tôi thưa chuyện với bác sĩ trưởng chứ?
 - Mời bà.

Bà y tá trưởng kinh ngạc trước thái độ thờ ơ của Naôê. Thậm chí bà còn nghẹn ngào không nói được nữa. Mãi một lúc sau bà mới mở miệng:

- Thôi vậy. Nói chung ... những nguyên tắc của bệnh viện ta không cho phép...

- Bà sao thế, không có việc gì làm à ?- Naôê ngắt lời bà.

- Sao ? Tôi ... tôi mà không có việc gì làm ??

Nghe tiếng hét the thé của Sêkiguchi mấy cô y tá bỏ việc chạy lại. Cái cổ gầy guộc của bà y tá trưởng đỏ tía lên.

- Ông sẽ chịu trách nhiệm về hành vi của cái con mẹ trơ trên ấy! - Sêkiguchi chĩa ngón tay vào Naôê.

Naôê im lặng.

- Các ngài cứ khen mãi, nào là "nữ nghệ sĩ ưu tú" "nào là cô bé đáng yêu"... Thì đấy, các ngài xem nó "đáng yêu", nó "trong sáng" như thế nào!

- Điều đó chỉ xác nhận thêm rằng cô ta quả là một nghệ sĩ giỏi. Biểu diễn là nghề nghiệp của cô ta. Cô ta phải nắm vững cái nghệ thuật ấy đến mức điêu luyện. Nếu không làm sao cô ta có thể lên sân khấu được.

Bà y tá trưởng nhìn Naôê, không hiểu ông ta muốn đi đến đâu.

- Cô ấy hư hỏng nhưng chính nhờ đó mà cô ấy đóng vai ngây thơ một cách tuyệt diệu. Mà nói chung chưa xảy ra chuyện gì ghê gớm cả. Thử hỏi cô ấy có làm phiền ai đâu?

- Tiên sinh nói gì thế? Cách đây mới bốn ngày chính tiên sinh mỗ cho cô ta. Chẳng lẽ với tư cách là thầy thuốc tiên sinh không quan tâm đến hành vi của cô ta sao?

- Không quan tâm. Vì hai cái không có quan hệ gì với nhau hết. - Naôê cười phì lên. - Vả lại người ta ai mà chẳng có cố sao đừng làm cho mình đau. Nếu cái đó làm cho cô ta vui thì nên để mặc.

Bà y tá trưởng kinh hãi nhìn Naôê.

- Thôi, - Naôê kết luận, giọng giãn hòa, - bà không nên bận tâm nhiều quá.

- Rồi quay sang Nôrikô đang lo sợ lắng nghe cuộc đối thoại, ông nói: - Ta bắt đầu đi thăm các phòng bệnh nhân.

Naôê thường bắt đầu cuộc đi thăm bệnh nhân từ tầng thứ ba, tức là từ hai phòng rộng nhất và rẻ tiền nhất. Mỗi phòng có sáu người nằm. Các tủ chòm

chất đầu những quần áo chén đĩa; và bên cạnh các giường nằm ngổn ngang những tấm thảm, những tấm đệm của những người nhà bệnh nhân trải ra để nghỉ đêm. Bốn bức tường trước kia vốn màu kem, đã lâu không được sơn lại nên có những chỗ tróc hần vữa ra. Năm ngoái bệnh viện có tu sửa lại, nhưng cuộc tu sửa này không động đến tầng thứ ba. Bên cạnh các giường nằm của đàn ông, tường dán chi chít những tờ áp-phích, những bức ảnh của các nữ diễn viên, trong góc có để một cây đàn ghi-ta. So với hai phòng này thì căn phòng thượng hạng của Dzyunkô Hanadzyô thật là một cung điện của vua chúa. Nhưng, để bù lại, trong các phòng rẻ tiền không bao giờ buồn tẻ: mọi người đều đối xử với nhau như bà con thân thuộc, ai cũng có người để tâm sự.

Bên cạnh một cửa sổ là giường của Kôkichi Uênô. Sau mấy lần tiếp máu, ông già bắt đầu thấy đỡ và đã ngồi dậy được trên giường, tự xúc lấy thức ăn. Quả ông chưa đi được hai: hai chân không chịu tuân theo ý muốn của ông. Naôê bước vào phòng vừa đúng lúc mấy cô y tá đang tiếp máu. Máu đang nhỏ từng giọt chuyển vào đường tĩnh mạch căng phồng. Làn da trước đây xanh xao, khô héo như tờ giấy bồi, nay đã trở nên sinh động và mềm dẻo; ngay cả đôi má cũng hồng hào lên.

Vợ của bệnh nhân là bà Chiyô, người mảnh khảnh nhưng hãy còn khá linh lợi, ngay từ đầu không rời chồng một bước.

Khi Naôê đã thăm hết các bệnh nhân trong phòng và đi về phía cửa, bà già lúp xúp chạy theo ông.

- Thưa bác sĩ, có thể làm phiền bác sĩ một chút được không ạ ?

Naôê ngạc nhiên đứng lại. Các cô y tá thường nói rằng xưa nay bà cụ Chiyô như người câm, ai nói gì cũng chỉ gật đầu, thế mà nay bỗng đứng lại lên tiếng.

- Có việc gì thế ạ?

- Tôi... tôi muốn hỏi... - bà cụ ngập ngừng, mắt nhìn xuống sàn.

- Tôi đi thăm bệnh nhân xong rồi ta nói chuyện nhe, được không ạ? Độ hai mươi phút nữa bà cụ cứ sang phòng các cô y tá gặp tôi.

Bà cụ gật đầu và biết ơn.

Naôê đi qua các phòng bệnh nhân ở tầng ba, tầng tư và tầng năm rất nhanh.

Còn lại tần thứ sáu, nơi chỉ có một mình Hanadzyô nằm. Cô đang ngồi trên giường chải tóc, mình mặc chiếc áo choàng màu hồng.

- Bác sĩ khám à ? - Đzyunkô đặt cái bàn chải xuống chiếc bàn ngủ rồi không đợi ai yêu cầu, cô ta nằm xuống giường. Cô đã thông thuộc những gì người ta đòi hỏi ở cô.

Mọi việc đều được tiến hành rất nhanh, Đzyunkô chưa kịp ngóanh đi ngóanh lại thì đã xong hết rồi.

Nôrikô đưa cái khăn mặt. Naôê lau cẩn thận từng ngón tay một rồi hỏi:

- Cô còn cảm thấy đau không?

- Cò-òn, ít thôi...

- Đó là kết quả của buổi tối hôm qua.

- Bác sĩ định nói gì? - Đzyunkô mở tròn xoe đôi mắt đã to sâu. Trong cô ta hết sức thật thà và hiền lành.

- Cô không hiểu à ?

- Không. - Đzyunkô ngạc nhiên lắc đầu. - Việc gì thế?

- Tôi cũng không biết nên trừng phạt cô như thế nào đây.

- Thôi bác sĩ đừng dọa. - Đzyunkô bốn cọt đánh vào bàn tay Naôê một cái - chỉ tổ-ổ-ổ bịp.

- Chính cô bịp thì có.

- Tô-ô-ôi ấy à ?!

- Cô nên nhớ rằng nếu chỉ khâu bị đứt và các mạch máu lại mở ra thì phải làm lại phẫu thuật.

- Để làm gì?

- Phải làm sạch lại tất cả.

- Thà chết còn hơn!

- Nếu vậy cô đừng buông thả quá.

- Xì, cái ông bác sĩ này ! Người đâu mà đáng ghét tệ. - Đzyunkô kéo dài, giọng ngân nga và nũng nịu. Naôê ném cái khăn mặt cho Nôrikô rồi ra hành lang.

Bà cụ Chiyô đang đợi họ. Bà ngồi co ro trên chiếc đi-văng nhỏ ở phòng y tá.

- Bà cụ có việc gì thế? - Naôê rút cái stêto trogn túi ra đưa cho Nôrikô rồi

cũng ngồi xuống đi-văng bên cạnh bà cụ.

- Tôi không biết... Có nên làm phiền bác sĩ vì những chuyện không đâu.

- Nhưng việc gì ạ ? Bà cụ cứ nói đi.

- Hôm trước tôi có nhận được cái này ... của bệnh viện đưa - Bà cụ rút trong bầu bao ra mấy tờ giấy. Trong giấy có viết là tôi phải trả một món tiền gì đấy...

Naôê nhìn qua mấy tờ giấy.

- Đó là giấy thanh toán.

- Thanh toán gì ạ?

- Đầu đuôi là thế này bà cụ ạ. Tiền viện phí ở các bệnh viện mỗi nơi mỗi khác. Thường thường thì số tiền bảo hiểm bệnh tật đủ để trả viện phí. Nhưng ở bệnh viện chúng tôi, trừ hai phòng chung ở tầng ba, các phòng khác còn phải bù thêm. Tuần thứ nhất ông cụ nằm ở phòng hai giường, cho nên phải bù thêm một ngàn yên. Có tiền bảo hiểm rồi vẫn phải trả thêm mới đủ.

- À ra thế...

- Bây giờ thì ông cụ nằm ở một phòng không phải trả thêm tiền. Thế sao ạ, hai cụ có khó khăn về chuyện tiền nong ạ?

Bà cụ cúi đầu:

- Là vì tôi, từ ngày ông nó lâm bệnh, cứ phải ở bên cạnh ông ấy suốt...

Naôê rút trong túi ra một điều thuốc lá. Nôrikô lúc bấy giờ đang xem các đơn thuốc, liền lấy cái gạt tàn đưa cho ông.

- Thôi, nếu bà cụ chưa trả được bây giờ thì trả sau cũng được.

- Nhưng...

- Chắc hai cụ hoàn toàn không có tiền phải không? - Naôê suy nghĩ một lát rồi hỏi.

Bà cụ buồn bã gật đầu.

- Thôi được rồi. Không có tiền thì không phải trả nữa.

Bà cụ ngạc nhiên nhìn ông.

- Không có tiền - chỉ có thể thôi. Chẳng biết làm thế nào được. Họ có đòi thì bà cụ cứ trả lời như thế. Đó là bằng chứng mạnh nhất.

Bà cụ ngơ ngác chẳng còn hiểu ra làm sao nữa.

- Trước kia bà cụ có làm việc ở đâu không?
 - Có, thỉnh thoảng có đi làm...
 - Ở đâu?
 - Trong một tiệm ăn nhỏ, tôi rửa chén đĩa.
 - Họ trả cho bà cụ bao nhiêu?
 - Tôi làm mỗi tháng mười ngày, họ trả cho được mười hai ngàn yên. Rồi đây ông nó khỏi bệnh, tôi lại kiếm việc mà làm. Có lẽ bấy giờ sẽ đỡ túng quẩn...
 - Nhưng thật ra cụ không nên làm.
 - Sao thế ạ?...
 - Hai cụ được trợ cấp phải không? Tiền viện phí cũng do nhà nước trả. Thành thử chỉ kiếm được mười hai ngàn mà phải đi làm thì không bổ.
 - Tại sao?
 - Hiện nay người ta trả trợ cấp cho hai cụ lại cấp thêm tiền chữa bệnh. Cả thầy vị chi là được khoảng hai, ba mươi ngàn phải không?
 - Chừng hai mươi lăm ngàn.
 - Thì đấy. Vừa đúng số tiền tối thiểu do nhà nước qui định; đó là số tiền mà nhà nước có bốn phận phải trả cho những người không có sức lao động, không có nguồn thu nhập nào. Nhưng nếu họ biết là bà cụ thỉnh thoảng có kiếm được ít nhiều thì người ta sẽ trừ đúng số tiền mà bà cụ kiếm được ra khỏi món trợ cấp. Thành thử chẳng nên làm việc làm gì, bà cụ nên ở bên cạnh ông cụ thì hơn. Bà cụ đỡ vất vả, mà cụ ông cũng được vui hơn.
 - Thế còn việc thanh toán thì sao ạ?
 - Bà cụ cứ để đấy, và hãy quên đi.
 - Ông bác sĩ trưởng sẽ quở tôi.
 - Bệnh tình của cụ ông đòi hỏi phải nằm viện, bác sĩ trưởng không có quyền đòi cho cụ ông xuất viện đâu. Hơn nữa không ai có thể đòi tiền của những người không hề có tiền.
- Bà cụ lại gật đầu, nhưng có thể thấy rõ ràng là bà ta tuyệt nhiên không hiểu được chút gì hết.
- Thời bây giờ khổ nhất là những người có ít tiền, - Naôê nói tiếp. - Một là phải có nhiều, hai là đừng có đồng nào. Phải, tốt hơn là đừng có gì hết.

Mình đã trọc đầu thì còn sợ ai túm tóc.? Hai cụ không việc gì phải băn khoăn về cái nỗi lấy gì mà trả cho bệnh viện, quá trình điều trị tốn hết bao nhiêu...

Bà cụ Chiyô kính cẩn lắng nghe.

- Ở cái nước Nhật này nên làm người thật giàu hay là người cùng đinh thì tốt hơn...

- Thế... ông nhà tôi liệu có khỏi được không ạ?

Naôê rướn người, thở mạnh ra một làn khói thuốc lá.

- Không, cụ nhà không khỏi được.

- Vậy tức là ông nó sẽ chết ạ? - Bà cụ thần thờ ngược mắt lên nhìn Naôê.

- Họ chưa nói với bà cụ là bệnh cụ ông không chữa được à?

- Nói thì có nói... thế ra nằm bệnh viện cũng không khỏi ạ?

- Cụ ông bị bệnh máu. Trong thời gian tiếp máu thì có thể thấy đỡ ít nhiều, nhưng dù sao cụ ông sẽ càng ngày càng yếu đi. Ở đây y học bất lực. Tiếp máu tốn rất nhiều tiền, mỗi lần như vậy là mấy ngàn yên. Cho nên, tôi xin nhắc lại: nên để cụ ông nằm lại ở bệnh viện để điều trị bằng tiền trợ cấp. Bà cụ cứ tin chúng tôi và đừng nghĩ ngợi gì hết. Còn đối với cụ ông thì xin bà cụ chớ nói gì, nhớ là đừng nói gì hết.

- Vâng-vâng... - Bà cụ lại ngoan ngoãn gật đầu mấy cái liền.

- Những bệnh nhân mắc chứng nan y cũng nhiều. Ở đây có một bệnh nhân bị ung thư dạ dày, người ấy sẽ không sống nổi đến hết năm. Chống hay chạy rồi chúng ta đây ai cũng sẽ đi tới đó. Chỉ có điều là có người biết thời hạn của mình, có người không. - Naôê nói lẩm bẩm như đang đàm thoại với bản thân.

Bà cụ Chiyô thút thít khóc thầm, rồi đưa ngón tay lên quệt mũi.

- Cám ơn bác sĩ. - Nước mắt lưng tròng, bà cúi chào rồi ra khỏi phòng.

Naôê nhìn theo cái bóng dáng còm cõi, bé nhỏ của bà cụ, rồi quay về phía Nôrikô.

- Kôbasi không nói với bà cụ là ông già không còn hy vọng gì à?

- Không, hình như ông ta không nói thẳng.

- Như thế không được. Kết quả chẩn đoán phải nói lại cho vợ bệnh nhân biết.

- Chắc ông ta chưa dám nói thôi. Hai ông bà cụ khốn khổ như vậy...
- Thế thì sao? Bệnh tật là bệnh tật.
- Hai ông bà không có con, cứ thế cui cút sống với nhau đến khi già. Đôi khi nhìn bà cụ lẳng xăng sẵn sóc chồng mà thương đến ứa nước mắt.
- Tội nghiệp bà cụ thật...
- Đêm đêm bà cụ lên giường nằm sát cạnh chồng. - hai người gầy gò bé bỏng trông như hai đứa con nít.
- Các bệnh nhân khác không nói gì à?
- Nói gì bây giờ? Thì cũng có người thấy lạ lạ, nhưng không hề khó chịu. Ở trong phòng chung này họ đều quan tâm tới nhau cả.
- Nói chung bà cụ cư xử thật, cư xử rất hay.

Nôrikô thở dài.

- Chẳng lẽ họ không có họ hàng thân thuộc thật sao? Không có lần nào thấy ai đến thăm cả.
- Thế cũng hay. Đỡ rất rồi về chuyện trợ cấp. Tiền bạc không có, họ hàng cũng không; thế là không còn vấn đề gì nữa.
- Nhưng đối với họ thì sao? - Nôrikô ngờ vực.
- Thì cô cứ nghĩ mà xem: nếu ông già cứ phải tính xem tiền trợ cấp đủ được đến đâu và phải bù thêm bao nhiêu tiền mặt nữa thì ông sẽ khổ vô cùng.
- Cũng đúng... đến khi ông cụ chết bà ấy sẽ khổ sở lắm nhỉ?
- Biết làm thế nào được?
- Họ ăn ở với nhau thuật thảo như vậy... Cũng khó nói thật với họ.
- Người thân nhất định phải biết trước mới được.
- Nhưng biết trước như vậy cũng khủng khiếp quá.
- Dù sao thì cái chết vẫn là một cái gì khủng khiếp. Có phải không Tômôkô?

Lúc bấy giờ Tômôkô Kawaai đagn ngồi cạnh Nôrikô, cô quần gạc làm tãmbông. Cô thở dài:

- Nếu phải chết thì chi bằng cùng chết với người yêu.
- Tự tử tay đôi à?
- Ờ, dĩ nhiên là lẳng mạn. Nhưng chứng kiến cái chết của một người thân chắc chắn là khủng khiếp.

Tômôkô bỏ tấm gạc sang một bên và ngược mắt lên. Cô mới hai mươi tuổi, khuôn mặt tròn trĩnh sáng ngời tuổi trẻ.

- Như hai ông bà già kia - hai người thật như một... Sống với nhau như cùng chung một hơi thở, tuyệt thật!

- Nhưng chết thì vẫn phải mỗi người một đàng. - Nôrikô đám. - Rồi cũng phải có người chết trước.

- Nghĩ đến chuyện ấy thật ghê rợn! - Tômôkô rùng mình.

Naôê không tham dự vào câu chuyện. Nghe đến đây ông đột nhiên đứng dậy, rồi hai tay đút vào túi áo blouse, ông bước ra hành lang.

Ngày mùng mười tháng mười hai, tức bốn ngày sau khi xảy ra cái "sự cố" đêm ấy, Đzyunkô Hanadzô ra viện.

Sêkiguchi quả quyết với mọi người rằng Hanadzô đã bị buộc phải rời bệnh viện sau một cuộc nói chuyện không lấy gì làm thân thiện với bác sĩ trưởng: trước đó chính bà ta đã báo cáo sự việc đã xảy ra với bác sĩ trưởng. Tuy vậy không có ai tin lấy một chữ nào trong những lời bà nói.

Bà y tá trưởng quả nhiên đã không bỏ lỡ cơ hội báo cáo với bác sĩ trưởng, nhưng ông này, như ta có thể đoán trước, đã bỏ ngoài tai tất cả những điều bà ta nói. Ngày ra viện - mùng mười tháng mười hai - đã được ấn định từ trước.

- Khó lòng một con người hám lợi như bác sĩ trưởng lại có thể đuổi một bệnh nhân giàu có như vậy. Mà lại chỉ vì một chuyện không đâu như thế. Cô ta đã mời một anh bạn trai đến chơi: như thế thì có cái quái gì mà làm to chuyện! - Các nữ y tá kháo nhau như vậy.

Tuy nhiên sau buổi nói chuyện với bà y tá trưởng, ông bác sĩ trưởng cũng cho mời Naôê đến gặp.

- Có đúng thế không? Những chuyện bà y tá trưởng kể ấy mà?

- Tôi không biết, - Naôê nhún vai, - đêm ấy tôi không có mặt ở bệnh viện. Nhưng bác sĩ trực khẳng định rằng những chuyện ấy là có thực.

- Gớm cái cô bé!... Thế mới là khí phách đàn bà... Còn cái anh kia là ai thế? Kendzi Tanimôto à? Cái anh ca sĩ ấy à?

- Nghe nói chính anh ta.

- Chắc hai người đã dính với nhau từ lâu rồi.

- Không biết.
 - Ủ... - Yutarô cười. - Bà y tá trưởng cứ lồng lên. Bà ấy bảo phải đuổi cô ta ra khỏi bệnh viện, để làm gương cho kẻ khác. - Tôi thì tôi cho rằng không việc gì phải nghiêm khắc đến thế, hả?
 - Dù sao thì câu chuyện này cũng không hề có ảnh hưởng gì đến sức khỏe của cô ta. Hoặc ít nhất cô ta cũng cảm thấy như thế.
 - À-à... Thôi được rồi. - Ngay từ đầu Yutarô đã không hề có ý muốn làm to chuyện. - Thế thì thế này: ta hãy nói rằng bác sĩ trưởng đã mắng cô ta một trận.
 - Tôi hiểu.
 - Thế còn... thân hình của cô ta chắc đẹp lắm nhỉ... - Bác sĩ trưởng đột nhiên đổi đề tài và nhìn Naôê có ý chờ đợi. - Nước da trắng..
 - Tái thì đúng hơn.
 - Thế à?... - Yutarô mơ mộng nhìn lên trần. - Da tái và mịn...
 - Không, da cô ta chẳng ra gì.
 - Có thể là vì mệt? Cô ấy làm việc nhiều lắm.
 - Tôi không nghĩ như thế. Có lẽ vì ma túy thì đúng hơn.
 - Ô, thế à?! Tại sao anh lại kết luận như vậy?
 - Có vết tiêm ở hai cánh tay, mà da thì khô.
 - Ra thế-ế-ế đấy... - Yutarô đay giọng. - Nhưng để làm gì? Sao cô ta lại cần đến ma túy?
 - Theo tôi, chủ yếu là để hưởng lạc.
 - Nghe nói tiêm như thế thích lắm phải không?
 - Tôi không biết. Chắc thế, - Naôê đáp xẵng.
- Yutarô hạ giọng nói khẽ:
- Tôi nghe nói đó là một món thuốc dùng cho đàn ông rất tốt...
 - Vâng. Trong tình trạng quá mệt mỏi về thể chất thì nó có tác dụng kích thích/.
- Yutarô đang khá bận tâm với những phen thất bại của mình với Mayumi. Tán tỉnh thì còn đủ sức, nhưng hể đi đến cái việc chủ yếu thì...
- Tôi vẫn không hiểu. - Ông ta xoay xoay cái đầu. - tại sao một cô gái ngây thơ kiêu diễm như vậy lại cần đến ma túy?

- Cô ta chỉ có vẻ ngây thơ trên sân khấu mà thôi.
 - Ờ-ờ... cứ nhìn trên ti-vi thì đúng là một người khác hẳn!
 - Bao giờ chả thế: bên ngoài là một đấng, bên trong là một nẻo.
- Yutarô sượng sùng nháy nháy cặp mắt: ông ta sợ rằng Naôê nói như vậy là có ý ám chỉ mối liên hệ của ông với Mayumi. Nhưng ông chỉ thấy Naôê trầm ngâm mân mê cái chén trà trên tay.
- Thế anh chưa nói gì với cô ta chứ?
 - Chưa, vả lại có phải tôi bắt gặp cô ta trong cái vụ ấy đâu. Mà không có chứng cứ gì thì nói sao được...
 - Như tôi đây, thử nhào vô xem sao có được không nhỉ - Yutarô thở dài.
 - Theo tôi thì không. Dĩ nhiên, nếu ông đang chuẩn bị chết thì đó lại là chuyện khác.
 - Ồ không, hiện nay thì xem chừng tôi chưa muốn chết. - Yutarô cười xòa.
- Gương mặt Naôê vẫn kín như bưng.
- Ngày ra viện, Naôê ghé vào phòng Đzyunkô. Trong phòng đã thấy ông chủ tịch công ty truyền hình, ông bầu và người lái xe ngồi sẵn đấy.
- Xin các vị làm ơn sang phòng bên một chút, - Naôê yêu cầu.
- Trên cơ thể của Đzyunkô mọi thứ đã gần như bình thường, cho nên cuộc khám nghiệm kết thúc rất nhanh.
- Vừa mặc xong áo quần, Đzyunkô đã hỏi:
- Bao giờ tôi phải đến khám lại?
 - Tuần sau. Rồi sau đó cứ mỗi tháng lại đến một lần.
 - Nếu có thể, cho tôi đến vào buổi tối thì tiện hơn...
 - Có thể được, nhưng chỉ vào những phiên trực của tôi.
 - Bây giờ đã có thể biết tiên sinh trực vào những tối nào chưa?
- Nôrikô, không che giấu nổi bất bình, quay sang phía Naôê.
- Nhưng như thế không đúng qui chế!
 - Cái gì không đúng qui chế? - Naôê không hiểu.
 - Các bệnh nhân ngoại trú đều phải đến khám ban ngày.
 - Ta có thể coi đây là một ngoại lệ, - Naôê nói. Đoạn vớt chiếc khăn mặt lên cái khay của Nôrikô, ông đi ra phía cửa/.
 - Không đã ! Tiên sinh! - Đzyunkô gọi giật.

Naôê quay lại.

- Tiên sinh ạ, thế có thể cho phép tôi thỉnh thoảng đến nằm viện, chẳng hạn mỗi tháng một lần, được không ạ? Đôi khi cũng muốn nghỉ ngơi chút ít...

- Xin mời.

- Và tiên sinh sẽ cho giấy nhập viện chứ?

- Tôi sẽ cho.

- Dù tôi không ốm cũng cho chứ?

- Tôi đã nói rồi.

- Thế thì cảm ơn tiên sinh quá.

Đzyunkô mừng rỡ mỉm cười. - Tiên sinh ạ, xin hỏi tiên sinh thích cái gì nhất? Ấy, ví dụ như trong các thức ăn uống ấy?

- Cái gì? À, có lẽ không riêng một thứ gì...

- Thế thì khi nào ta cùng đi tiệm đi. Tôi sẽ chiêu đãi. Tôi biết là bác sĩ rất bận, mà tôi cũng bận chả kém gì đâu... Nhưng tôi rất muốn trả ơn tiên sinh.

- Điều đó hoàn toàn không cần thiết.

- Ô kìa, tiên sinh ! Tôi chịu ơn tiên sinh nhiều quá mà!

- Ông bầu của cô đã dứt lốt cho tôi rồi.

- Không không, đó là quà của hãng, có dính dáng gì đến tôi đâu. Chúng ta nhất định phải ngồi với nhau ở một nơi nào đó để nói chuyện. - Trong giọng nói của Đzyunkô điểm những âm thanh lằng lơ. - Bác sĩ làm ơn đi, cho tôi một buổi tối.

- Bác sĩ rất bận. Hơn nữa bị trĩ như cô mà uống rượu là rất có hại, - Nôrikô nhận xét một cách lạnh lùng.

- Thế à? Thế còn bia gừng thì sao? Hay là nước quả? Được chứ?

- Tiên sinh, - Nôrikô nắm lấy khuỷu tay Naôê, - họ đang đợi ngoài kia.

- Bác sĩ đừng quên đấy nhé! - Đzyunkô đá lông nheo với Naôê.

Một lát sau, Đzyunkô trong chiếc quần ống hẹp và chiếc áo măng-tô nhẹ màu đỏ nhanh nhẹn bước ra khỏi bệnh viện, ngồi lên xe hơi và phóng đi.

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương XVI

Mayumi không thể tin rằng những điều đã xảy ra tối hôm ấy là có thật. Cô cứ có cảm giác như thể đó chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng những giấc mộng thì với thời gian thường mờ nhạt dần rồi bị quên lãng, chứ buổi tối hôm ấy thì Mayumi nhớ cặn kẽ đến từng chi tiết nhỏ nhất. Cõi thực và mê sảng pha lẫn vào nhau trong tâm trí cô, và rốt cục cô chẳng còn hiểu gì nữa. Chỉ có một điều duy nhất rõ ràng: với Naôê đã xảy ra một cái gì không ổn.

Naôê, con người kiêu ngạo, lạnh lùng... Người thầy thuốc điềm đạm... Xưa nay Mayumi vẫn có cảm giác là cái vẻ điềm đạm, lạnh lùng ấy che giấu một cái gì khác hẳn - sự cô đơn. Một sự cô đơn đắng cay, không lối thoát. Một nỗi buồn tuyệt vọng cần được thông cảm, thương xót. Đối với một người bàng quan, có thể tưởng đâu đó là sự cao ngạo. Rất có thể chính nỗi cô đơn da diết ấy đã thu hút Mayumi.

Nhưng cái buổi tối khủng khiếp ấy... chẳng lẽ con người ấy lại chính là bác sĩ Naôê cao ngạo? Một gương mặt đờ đẫn không còn chút ý chí, một cái nhìn không có linh hồn, một thân thể rũ rượi. "Hay là mũi tiêm đã có tác dụng như vậy? - Mayumi thầm nghĩ trong khi nhớ lại cái ống tiêm rỗng lăn trên bàn. - Ông ta tiêm thuốc gì vào mình vậy? Chỉ vài giờ thôi mà có thể làm cho con người đến nông nỗi ấy sao?"

Song Mayumi không hề nói với ai nữa lời. Vả lại một chuyện như vậy thì còn có thể kể cho ai nghe? - Các bạn gái sẽ cười cho. Còn Yutarô - lẽ nào lại đem chuyện ấy chia sẻ với Yutarô!

Trước mắt cô không lúc nào mờ hẳn hình ảnh Naôê đang quì sụp xuống và van nài: "Đừng đi". Cô càng cố giẫy ra dữ dội bao nhiêu thì Naôê càng ôm chân cô chặt bấy nhiêu. Thân hết tàn lực cuối cùng cô mới vung ra được.

Naôê nằm sấp trên giường, đầu buông thõng xuống. Ông ta cứ thế mà thiếp đi, không còn đủ sức cự động nữa.

Đợi chừng hai mươi phút, cô mặt áo quần, chải lại mái tóc và chuẩn bị đi ra. Đứng ở cửa cô khe khẽ gọi Naôê, nhưng không thấy trả lời. Lúc bấy giờ MaYumi quay trở lại lấy chăn đắp lên người Naôê và ra khỏi phòng.

Nỗi thất vọng và tức tối dày vò cô.

"Vậy thì cái gì đã xảy ra?" - Mayumi tự hỏi - Có lẽ ông ta không dám chiếm đoạt mình vì mình là tình nhân của Yutarô chăng? Ông ta sợ vượt qua giới hạn chăng?"

Trong một thời gian nào đó ý nghĩ này an ủi Mayumi, nhưng rồi sự ngờ vực lại trỗi dậy mạnh hơn trước. Có lẽ ông ta điên chăng?

Trước đây cô có cảm giác là mình hiểu Naôê. Nhưng bây giờ thì ông ta đã trở thành một cái gì hoàn toàn bí ẩn.

Yutarô đến thăm Mayumi mỗi tuần hai ba lần - thường là cách nhau một ngày, nhưng cũng có khi cách mấy ngày liền.

Thoát ra khỏi cái vòng kiểm soát của đôi mắt đầy cảnh giác của bà Ritsukô tuyệt nhiên không phải là đơn giản; luôn luôn phải vất óc tìm ra những lý do khác nhau - khi thì đi họp, khi thì có cuộc gặp gỡ vì công việc kinh doanh.

Nhưng từ buổi tối hôm ấy, mấy ngày liền đã qua mà Yutarô vẫn chưa thấy đến và nói chung Mayumi cũng lấy làm mừng; cô chưa kịp hoàn hồn, mà lương tâm cô cũng không được trong sạch.

Nhưng đến cuối tuần Mayumi bắt đầu lo lắng. Thường thường sự vắng mặt của Yutarô dù có kéo dài một chút, cũng không làm cho cô sốt ruột, nhất là khi cô đã nhận được tiền của ông ta đưa, nhưng bây giờ Mayumi đứng ngồi không yên.

"Nhờ ông ấy biết được điều gì?" - ý nghĩ này luôn luôn ám ảnh cô, và cứ mỗi lần cái chữ "nhờ" này hiện lên, cô lại thấy hoảng sợ. Đơn giản hơn cả là hỏi thẳng Naôê; vì nếu có ai biết được điều gì thì chỉ có thể là do Naôê nói ra, chứ Mayumi thì vẫn câm như hến. Nhưng cô không sao có thể đánh bạo đến gặp Naôê được. Cô sợ lắm. Cô sợ Naôê. Cái cảm giác như thể bị hút vào một luồng nước xoáy huyền bí không rời cô một khoảnh khắc nào.

Cuối cùng Mayumi không chịu được nữa. Sau khi đã nghĩ đi nghĩ lại thật kỹ, cô quyết định gọi điện cho Yutarô. Gọi điện về nhà thì không được, vì

người cầm ống máy lên có thể là Ritsukô, cho nên Mayumi gọi đến bệnh viện vào buổi sáng, lúc mà có nhiều khả năng nhất là ông ta đang có mặt ở đây.

Người cầm ống máy lên là cô thư ký.

- Tôi ở hãng dược phẩm "Đaikyô". Xin cô làm ơn mời ngài Ghyôđô ra máy. Nói chung Mayumi cố tránh gọi điện thoại, nhưng đôi khi - mỗi tháng độ hai ba lần - cô vẫn phải liên hệ với Yutarô, và để khỏi gây ngờ vực, Mayumi tự xưng là người của hãng "Đaikyô". Tuy bệnh viện cũng không phải là nhỏ lắm, nhưng nhân viên cũng không nhiều, mà đa số lại là phụ nữ, vốn là những sinh vật nói nhiều. Và nếu có ai tình cờ biết được "mối tình" của bác sĩ trưởng thì thế nào cũng sẽ có những người "tình nguyện" lập tức báo lại cho mađam Ritsukô.

Trên thực tế không hề có một cái hãng nào tên là "Đaikyô", nhưng tên này nghe hoàn toàn tự nhiên đối với một hãng thuốc. Nếu Ritsukô thấy có điều gì khả nghi thì Yutarô có thể nói là bà đã nghe nhầm. Nhưng cho đến nay thì mọi việc vẫn êm xuôi và cái hãng "Đaikyô" kia vẫn làm ăn "phát đạt". Cứ ba tháng Yutarô lại nghĩ ra một cái tên hãng mới và ghi vào sổ điện thoại của Mayumi. Đôi khi Mayumi quên khuấy đi và đứng ra đại diện cho một cái "hãng" đã thôi "hoạt động" cách đây nửa năm. Tuy vậy cái mưu này vẫn trót lọt. Bà Ritsukô không hề hay biết gì.

- Cô nói sao ạ? Hãng "Đaikyô" ạ? - Cô thư ký hỏi lại hai lần rồi cầm sang đây nói của bác sĩ trưởng, Yutarô đang ngồi ở phòng làm việc.

- Tôi nghe đây, - cái giọng hơi khàn của ông ta trả lời. Ông ta thừa biết rằng đó là Mayumi nhưng không hiểu tại sao ông ta vẫn trả lời một cách dè dặt và ngắn gọn.

- Papa, có việc gì thế?

- Việc gì là thế nào ạ?

- Lâu không thấy papa đến. Em hơi lo không biết có chuyện gì xảy ra không. Cho nên mới gọi điện hỏi thử.

- À-à...Cám ơn\

"Có lẽ bà Ritsukô đang ở trong phòng hay sao ấy, ông ta nói kiểu gì nghe kỳ quá..."

- Bao giờ papa đến?
 - Hôm nay thì rất tiếc là không được. Vậy xin hẹn đến...ờ-ờ cứ cho là ngày mai hay là ngày kia.
 - Hôm nay không được à?
 - Vâng, chúng tôi sẽ hết sức cố gắng.
- Mayumi tưởng tượng thấy Yutarô vừa nói câu này vừa lễ phép cúi đầu, và cười phá lên.
- Nay papa nên nhớ rằng hễ không đến là em sẽ tìm ngay người khác đấy! - Cô nói.
 - Da không ạ, quý hãng không phải lo về vấn đề này.
 - Ô kia, papa nói làm nhảm cái gì thế?! - Mayumi cười như nắc nẻ và bỏ ống máy xuống.
- Yutarô đến Mayumi vào ngày hôm sau như đã hẹn.
- Chưa kịp vào phòng ông đã ômng chăm lấy cô, rồi làm cho cô người chõ nào cũng dính đầy nước miếng nhưng lại thất bại ê chề một lần nữa.
- Bận bịu suốt, - ông ta tự bào chữa - mệt quá...
- Trong khi đó Mayumi nhớ lại buổi tối ở nhà Naôê, và lại thấy bức rức khó chịu.
- Thôi anh đi nhe. - Yutarô nhìn đồng hồ nói, đoạn hấp tấp mặc áo quần.
 - Đã đi rồi à ? - Mayumi làm ra một bộ mặt bất mãn. - Thế em thì sao đây?
 - Ở bệnh viện sắp có kiểm kê, ai nấy bận lút đầu lút cổ...
 - Kiểm kê gì vậy?
 - Ủy ban kiểm soát việc sử dụng ma túy. Nghe nói họ sẽ làm rất nghiêm ngặt.
 - Trong bệnh viện mà cũng phải kiểm kê à?
 - Chứ sao? Kiểm quá đi chứ! Mà đây lại là chuyện ma túy nữa thì dĩ nhiên là tuyệt đối...
 - Ra thế à? - Mayumi lúc bấy giờ đang ngồi trên cái đệm trước tấm gương, trong khoảnh khắc quên hẳn đầu tóc của mình.
 - Vả lại người ta vừa phát hiện ở bệnh viện anh có người dùng ma túy.
 - Ai?
 - Thì cái cô Đzyunkô Hanadzyô ấy!

- Thật à?! - Mayumi thấy nhẹ hẫng người. Không hiểu tại sao cô cứ chờ đợi nghe một cái tên khác.
 - Ít ra là Naôê thấy như vậy.
 - Bác sĩ Naôê à?
 - Ông ấy nói là xem da thì biết. Lại có cả vết tiêm nữa...
 - Sao, như thế là đủ để kết luận rằng đương sự là người nghiện ma túy?
 - Không, dĩ nhiên là chưa đủ. Nhưng ở đây trực giác không phải là không quan trọng. Một khi Naôê đã nghĩ như vậy thì chắc phải đúng.
- Mayumi kinh ngạc quá. Nữ ca sĩ Hanadzyô nghiện ma túy! Nhưng có một điều còn làm cho cô ngạc nhiên hơn nhiều là chính Naôê đã quan tâm đến điều đó. Giữa những sự kiện này phải chăng có một mối dây liên hệ?
- Thế bây giờ cô ấy ra sao?
 - Ra viện rồi.
 - Không, là nói chuyện ma túy ấy.
 - Ai mà biết được? Vả lại cũng chưa có bằng chứng đích xác, chẳng qua Naôê phỏng đoán là cô ấy có chích, thế thôi. - Yutarô xoay cái cổ ngẩn, nắn lại cái ca-vát. Chà, thanh niên bây giờ... Không còn tài nào hiểu được họ nữa.
 - Papa không định ám chỉ luôn ca/m em nữa đấy chứ?
 - Sao em nói thế. - Yutarô đến cạnh Mayumi và cũng soi mình trong gương.
 - Bác sĩ Naôê ra sao?
 - Vẫn thế... Mà sao? Em muốn thưa ông ta đấy à?
 - Lại còn thế nữa! Mayumi phì cười. - Ông ta là người căm ghét phụ nữ kia mà.
 - Em lấy ở đâu ra thế?
 - Papa còn ngờ vực? Đấy cứ xem bao nhiêu cô y tá trong bệnh viện lượn lờ xung quanh ông ta, mà ông ta cũng chẳng thèm nhìn nữa.
 - Ủ... đàn bà cứ bấu quanh ông ta, - Yutarô im lặng một lúc rồi miễn cưỡng tán đồng.
 - À, papa này, thế còn cô con gái papa ra sao rồi? - Trông Mayumi như thể một con quỷ nhập vào.
 - Mikikô ấy à?

- Đã yên chưa?
 - Hình như yên rồi.
 - Thế papa có biết tối hôm ấy cô bé ở đâu không? - Mayumi nheo nheo đôi mắt một cách bồn chồn.
 - Ở đâu đâu? Ở nhà một cô bạn gái.
 - Bạn gái... Bạn gái nào?
 - Bạn học từ hồi còn ở trường đại học.
 - Hừm... Thế papa không thử xác minh thêm xem sao à?
 - Để làm gì? Chính nó bảo mà.
 - Chà!
 - Thế thì việc gì đến em? Yutarô phản công. - Có cái gì đặc biệt lắm đâu?
 - Ừ thì thôi, không có gì... - Mayumi rời tấm gương ra nằm ở đi-văng.
 - Em có quen với Mikikô à?
 - Không, không quen.
 - Thế tại sao em lại bận tâm nhiều đến nó như vậy?
 - Một cô dâu mà bỏ lễ xem mắt trốn đi: chuyện đó không thú vị hay sao? Chết cười...
 - Ai cười, ai khóc... - Yutarô mặc áo vét tông - Thôi anh đi.
 - Khoan đã - Mayumi nhồm dậy. - Hay có lẽ cô ta yêu Naôê?
 - Em nói có suy xét đấy chứ? - Yutarô đứng lại bên ngưỡng cửa và ngạc nhiên nhìn Mayumi. - Mikikô ấy à? Nó yêu Naôê à?
 - Thì sao, điều đó không thể có được hay sao?
 - Em có bằng chứng gì không?
 - Không. Chẳng qua em chợt nghĩ ra như vậy.
- Bây giờ thì Yutarô lại không thể yên tâm ra đi được nữa. Ông quay lại và ngồi xuống đi-văng bên cạnh Mayumi.
- Bác sĩ Naôê đã ba mươi bảy tuổi rồi, - ông nói.
 - Nhưng con gái lại hay thích đàn ông tuổi đó.
 - Con Mikikô đã có lần nào nói chuyện với ông ta đâu.
 - Papa có chắc không? - Mayumi cười nhạt.
 - Em có biết một chuyện gì à? Thế thì nói tạc ra đi.!
 - Em không biết gì hết. Nhưng nhờ ra hai người có gặp nhau thì sao? Một

cách vụng trộm ấy.

- Vớ vẩn ! Naôê có bồ rồi.

- Ai thế?

- Cô y tá Nôrikô Simura.

- Thế tức là vẫn có đấy... - trước đây Mayumi cũng đoán rằng Naôê tất phải có một cô nào đấy, nhưng bây giờ, khi nghe Yutarô nó ra điềi đó, cô bỗng đứng thấy hoang man. - Nhưng như thế thì có sao? - Cô khinh bỉ phì cường. - Dù ông ta có hai hay ba cô thì em cũng chẳng lấy làm lạ. Naôê kia mà! - Mayumi mạnh dạn lên, tuy lòng cô thấy buồn rười rượi.

- Hôm nay em ăn nói lạ quá. Nghe mà phát điên lên được.

- Papa ạ, dĩ nhiên đây là việc của papa, - Mayumi nói với một giọng đầy ảm ý, - nhưng em cũng khuyên papa là đừng chần chừ với những buổi xem mắt.

- Cái này thì em có thể yên tâm, sắp tới anh sẽ thu xếp ổn thỏa ngay.

- Cũng với chàng rể ấy à?

- Phải, vừa rồi phải xin lỗi anh ta. Nói rằng cô dâu bị kẹt vì có tai nạn.

- Chà papa chịu khó thật!

- Chỉ có một đứa con gái thì phải lo chứ.

- Dĩ nhiên là phải! - Mayumi an ủi Yutarô với tất cả sự tinh quái mà cô có thể có được, rồi nói thêm: - papa hạnh phúc thật đấy.

- Anh ấy à? Hạnh phúc à ?

- "Và chỉ mình người cha được hưởng thật thái bình trong sự bất trí..." - Mayumi ngâm nga với một giọng diễn cảm.

- Em muốn nói gì thế?

- Thôi được rồi, được rồi, đã về thì về đi.

Lời lẽ của Mayumi đã làm cho Yutarô rất khó chịu, nhưng bà Ritsukô đang đợi ở nhà, và ông không được quên điều đó. Khi ra đi ông có nói là đến Hội lương y; bây giờ đã sắp năm giờ, mà đến sáu giờ thì hai ông bà đã định sẽ đến nhà Hirayama đánh mặt chược.

- Thế anh đi nhé?

- Đi đi, đi đi. - Mayumi cũng chẳng thèm quay đầu về phía Yutarô nữa.

Yutarô đã đi rồi, mà hồi lâu Mayumi vẫn chưa bình tâm lại được. Còn phải

nói: Yutarô chẳng cho cô biết được thêm chút gì, hơn nữa trong đầu óc ông bây giờ chỉ nghĩ đến buổi xem mắt của Mikikô: Naôê đang có một cô Nôrikô Simura nào đấy... Thế là mọi thứ cứ rối tung cả lên...

Nỗi căm ấu đang bị dồn nén của Mayumi bỗng tìm được một lối thoát bất ngờ: "Hay là ta đi gặp cái con Mikikô ấy và cho nó một trận?" Suy nghĩ một lát, Mayumi thấy cái ý này không đến nỗi phi lý quá, mà lại hứa hẹn một cái gì có phần thú vị. "Mày tưởng mày là con gái một ông bác sĩ trưởng thì bao nhiêu hạnh phúc đều thuộc phần mày hết sao? Đừng hòng!" Bây giờ thì Mayumi không còn dừng lại được nữa.

Lúc bây giờ mới năm giờ chiều, đến lúc phải đi làm việc hãy còn thừa chán thời gian. Sau khi hút một điếu thuốc lá và nhấp ít Brandy, Mayumi giở cuốn sổ điện thoại và nhấc ống máy. Số điện thoại của Yutarô Ghyôđa được ghi không phải dưới chữ G, mà dưới chữ P - tức papa.

Sau mấy tiếng tút dài, trong máy có tiếng một người đàn bà có tuổi. Mayumi phát hoảng, sợ rằng chính bà Ritsukô cầm máy, và trong một khoảnh khắc còn lạng người đi nữa là khác, nhưng ngay lập tức cô lại nhớ rằng bà vợ Yutarô có một giọng nói cao, vang lanh lảnh. Có lẽ người nhấc máy là một bà hầu phòng.

- Xin lỗi, tiểu thư Mikikô có nhà không ạ?

- Xin chờ cho một phút.

Người ta cũng chẳng hỏi xem ai đã gọi điện. Chắc là vì người đó không phải là một người đàn ông.

- Tôi nghe đây, - một giọng trẻ trung và rất trong nói.

- Mikikô-san đấy ạ?

- Vâng.

- Tôi tên là Uêgusa. Tôi muốn được gặp mặt tiểu thư.

- Uêgusa? - Trogn giọng nói của Mikikô lộ rõ ý ngạc nhiên. - Xin lỗi, nhưng bà là ai?

- M-m-m... Biết nói với tiểu thư thế nào đấy... Nói chung, tôi cần kể cho tiểu thư nghe một điều.

- Điều gì ạ?

- Việc này có liên quan đến bác sĩ Naôê.

- Naôê ư?!

Mayumi cảm thấy Mikikô giật mình.

- Cô đừng sợ, không có việc gì xảy ra đâu. Chẳng qua tôi có hơi quen ông ấy... - Mayumi nói giọng ôn tồn hơn.

- Nhưng tôi thì có liên quan gì?

- Tôi có nghe được một vài điều... Nhưng xin cô đừng sợ, tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi. Ta có thể gặp nhau hôm nay được không? Chẳng hạn vào lúc... hay ngay bây giờ cũng được.

Sau một quãng lặng im Mikikô nói thì thào:

- Được.

- Vậy thì sáu giờ ở Shibuya nhé? - Và Mayumi nói tên một hiệu cà-phê nhỏ rất ấm cúng.

- Nhưng... Tôi chưa bao giờ biết được mặt bà.

- À vâng!

Mayumi quên khuấy đi rằng chính cô cũng không biết mặt Mikikô.

- Tôi sẽ mặc măng-tô màu tím, tay cầm một tờ nhật báo phụ nữ, - Mayumi nói.

- Còn tôi... sẽ mặc áo măng-tô trắng.

- Tạm biệt, - Mayumi đặt ống máy xuống và bỗng thấy xấu hổ ghê gớm.

Mỗi lần đi làm, Mayumi ăn mặc rất nhũn nhặn. Chiếc áo mặc để phục vụ khách thì cô cầm theo. Ngày ở Tôkyô, nơi mà các đường phố khá đông những người phụ nữ ăn mặc sang trọng, một cách trang phụ có vẻ khiêu khích như váy mini có nhiều đường viền cũng có phần quá lộ liễu. Mọi người sẽ thấy rõ ngay rằng đây là một cô gái bán bar đang vội vã đến nơi làm việc. Mayumi tuyệt nhiên không lấy làm ngượng về nghề nghiệp của mình, nhưng cô rất khó chịu với những cái nhìn quá thô lỗ của những người đàn ông qua đường.

Cô mặc chiếc áo măng-tô màu tím, cầm lấy tờ báo và cái hộp đựng chiếc áo dài mini. Vì không gọi được tắc-xi, cô đến chậm khoảng năm phút, nhưng điều đó cũng không làm cô phiền lòng cho lắm, - lúc nào và ở đâu cô cũng đến chậm.

Bước vào hiệu cà-phê, Mayumi trông thấy ngay bên cửa sổ một cô gái mặc

đồ trắng. Cô ta đang trầm ngâm nhìn ra cửa sổ. Mikikô!

Mayumi rất ngạc nhiên khi thấy Mikikô, cô gái cùng tuổi với mình, trông lại trẻ măng như một cô bé mới lớn. Khi Mayumi đến gần, Mikikô ngược mắt lên và đứng dậy.

- Mikiko-san?

- Vâng.

- Còn tôi là Uêgusa.

Mikikô trông rất xanh xao, có lẽ vì trong hiệu cà-phê hơn tối.

- Cô thứ lỗi cho tôi đã làm phiền cô, - Mayumi nói. - Chắc tôi đã làm cho cô lo sợ.

- Có lẽ thế thật, - Mikikô gật đầu, hai tay xếp lên đùi trong một cử chỉ trang nhã. Mái tóc đen nhánh và mềm như tơ, được rẽ đôi ra bằng một đường ngôi, óng ả chảy xuống hai vai. Bản thân Mayumi trông cũng rất trẻ, nhưng gương mặt đầy lo âu của Mikikô thì thật là non nớt như mặt trẻ con.

Một cô hầu bàn đến cạnh họ. Mayumi gọi trà có chanh. Hộp áo thì cô đặt trên một chiếc ghế bỏ không cạnh lối ra vào.

Tối nay Mayumi hóa trang không đậm lắm, thế mà vẫn nổi bật lên giữa đám phụ nữ ngồi xung quanh. Cô thường trang điểm và làm tóc ngay trước khi đi làm việc, trong một mỹ viện thời thượng cách quán cà-phê không xa. Trông Mayumi có thể đoán được nghề nghiệp của cô khá dễ dàng, cho nên Mikikô chăm chú quan sát người con gái lạ mặt thuộc một thế giới xa lạ đối với cô.

- Cô đừng sợ tôi, tôi sẽ không làm điều gì xấu đối với cô đâu.

Mikikô lại gật đầu.

- Có một lần tôi bị sái chân và người ta chở tôi đến bệnh viện Oriental...

- Ra thế. - Mikikô đến bây giờ mới hơi yên tâm một chút.

- Chính ở đây tôi đã làm quen với bác sĩ Naôê.

Về mối quan hệ với Yutarô thì Mayumi không dám nói. Miệng không mở ra được. Và lại nói chuyện ấy cũng chỉ làm cho Mikikô thêm ngỡ vực mà thôi.

- Thế cô định nói gì với tôi về bác sĩ Naôê?

- À, thật ra cũng không có gì... Tuy... Nếu cô yêu ông ta thì cô nên nghe lời

khuyên của tôi.

Mikikô nhìn Mayumi chờ đợi, nhưng Mayumi không vội nói tiếp. Cô thông thả khuấy đường trong chén, nhấp một ngụm trà rồi sau đó mới nói:

- Nhưng tôi muốn biết: cô yêu Naôê phải không?

Mikikô cụp mắt xuống. Hai hàng mi dài (mi thật cơ chứ! - Mayumi bất giác nhận xét) hắt bóng xuống đôi má xanh xao.

- Cô không việc gì phải e dè như vậy.

- Nhưng...

- Thôi không cần nói tôi cũng biết rồi, Cô có yêu.

- Nhưng tại sao cô lại...

- Cô yêu thì cứ yêu đi cho chóng lớn. Nhưng chỉ có điều là cô có biết rõ ông ta không? Chẳng hạn như cái việc ông ta có một cô bồ. Một nữ y tá ở bệnh viện nhà cô.

- Nôrikô Simura chứ gì?

Bây giờ đến lượt Mayumi há hốc mồm ra vì ngạc nhiên. Té ra cô con gái nhà lành này chẳng phải giản đơn đến thế.

- Vậy ra cô biết...

- Vâng, người ta nói với tôi.

- Nhưng chưa hết đâu. - Cái vỗ phủ đầu mà Mayumi đánh vào tâm lý Mikikô đã không có được cái hiệu quả dự tính, cho nên cô bắt đầu cuộc vây hãm: - Nghe nói ông ta... biết nói với cô thế nào nhỉ... có những cái rất kỳ quặc.

- Kỳ quặc à?

- Chính thế.

- Cụ thể là thế nào?

- Thậm chí nói ra cũng rất bất tiện... Chẳng hạn như thế này: ông ta cười trần truồng ra và... ngồi uống cà-phê.

- Ai nói với cô như vậy?

- À... Có một người.

Mikikô lặng lẽ nhìn ra cửa sổ hồi lâu, rồi nói, giọng răn rỏi:

- Tôi không tin.

- Cô không muốn tin thì thôi, nhưng đó là sự thật một trăm phần trăm.

- Cô này, cô kể cho tôi nghe những chuyện ấy để làm gì?
 - Tôi đã nói với cô rồi: tôi muốn tốt cho cô.
 - Tôi không tin lấy một chữ nào trong những lời lẽ của cô. - Trên gương mặt Mikikô lộ rõ một ác cảm pha lẫn một cảm giác ghê tởm.
 - Cô lì lợm - Mayumi cảm thấy mình đến ngạt thở vì căm ghét cô gái này, đang mê say Naôê đến mức quên cả bản thân. - Cô đã gần gũi ông ta chưa?
 - Nếu có như thế thì sao? - Mikikô ngẩng cao đầu lên, vẻ thách thức.
 - Như thế có nghĩa là có thật... - Giọng Mayumi nghe gần như âu yếm, nhưng trong tâm hồn cô đang dấy lên cả một trận bão. Dĩ nhiên rồi, rõ quá còn gì! Một tình yêu như thế không thể là một tình cảm thuần túy tinh thần. Thế mà đối với cô. Naôê rốt cục đã không muốn vượt qua giới hạn cuối cùng. Ông ta không dám, vì cô ta là nhân tình của bác sĩ trưởng chẳng? Không, điều đó vô lý quá. Với Mikikô thì đã có đủ hết. Ngủ với tình nhân của viện trưởng dĩ nhiên là nguy hiểm, nhưng ngủ với con gái ông ta thì còn liều lĩnh hơn không biết bao nhiêu mà kể!
- Chẳng qua ông ta đã khinh thường cô vì một con nhai ranh nào đây!... Một nỗi ô nhục như vậy, Mayumi không thể nào chịu đựng nổi.
- Tôi đã đến nhà Naôê, - cô nói qua kẽ răng.
 - Thì đã sao?
 - Tôi đã vào giường với ông ấy. - Mayumi không còn biết mình nói gì nữa.
 - Ông đã quì xuống trước mặt tôi, van xin tôi đừng bỏ ông ta...
- Mikikô im lặng, lơ đãng nghe Mayumi.
- ... cho nên tôi biết rõ ông ta là người thế nào.
- "Mình nói không phải sao? - Mayumi nghĩ. - Mình đã trông thấy ông ta trong những phút điên rồ." Nhưng bây giờ chính cô đang như một người điên.
- Có lẽ Naôê bây giờ quên cả nghĩ đến cô rồi, - Mayumi kết luận một cách hằn học.
 - Khó lòng có thể như vậy.
 - Cô tự tin quá đấy!
 - Chúng tôi đã hẹn gặp nhau ngày mai.
 - Sao? - Lần này Mayumi không sao tự chủ ngay được. Đây là một võ khá

đau. - Thế đấy à. Vừa hẹn gặp Naôê, vừa nhận lời làm lễ xem mắt?

- Lễ xem mắt ư? - Mikikô im lặng trong khoảnh khắc, nhưng trấn tĩnh được rất nhanh: - tôi chẳng tổ chức xem mắt xem mũi gì cả.

- Thì dĩ nhiên. Cô trốn các chàng rể để đi tìm Naôê.

- Không phải thế.

- Chính thế đấy.

- Không, không phải thế!

Hai người con gái đẹp, đang cãi nhau dữ dội về một điều gì không rõ, đã thu hút những cái nhìn tò mò của mấy người khách ngồi trong quán. Mayumi nhận thấy thế, nói khẽ lại:

- Nhân thể xin nói: tôi là tình nhân của bố cô.

- Tình nhân của ba tôi?!

Mayumi mỉm một nụ cười chói lọi và gật đầu trân trọng như một bà hoàng. Thật chẳng khác nào một tiếng sét giữa trời quang. Mikikô cũng chẳng nhớ mình chia tay với Mayumi như thế nào. Cô chỉ hoàn hồn khi đã đến trạm Shibuya, đứng giữa dòng người dày đặc. Đôi chân đưa cô đến Đônghendzaka. Xung quanh, cuộc sống đang sôi sục; một dòng vô tận những người đi làm về; bên trạm xe, một đám sinh viên đang hô khẩu hiệu, những người bán hàng mời khách qua đường vào mua. Và tất cả những tiếng ồn ào này làm át hết tiếng máy đều đều của xe cộ.

Mikikô không biết đi đâu, cô cứ bước về phía trước, đến đâu thì đến. Rồi cô chợt tha thiết mong đợi tách ra khỏi cái đám đông này, trốn khỏi tiếng ồn ào đang thấm vào mọi vật này, để còn lại một mình. Cô cứ đi, đi mãi, nhưng đám người qua lại xung quanh không hề thừa bớt, thoát khỏi dòng người này cô lại bị cuốn vào dòng người khác.

Cuối cùng, đến một ngã tư cô mới gặp được một chiếc tắc-xi.

- Đi đâu ? - Người lái xe hỏi.

Mikikô ngẫm nghĩ. Về nhà chẳng? Không đời nào. Đến nhà bạn cũng không xong. Miễn sao đừng trông thấy ai, đừng phải nói chuyện với ai, miễn sao còn lại một mình...

- Cứ đi thẳng.

- Tôi không hiểu. - Người lái xe làu bàu.

- Vậy thì đi Yôkôhama, - Mikikô khoát tay nói. Yôkôhama thì xa lắm, và cô sẽ có thì giờ suy nghĩ.

Mikikô đưa cả hai tay lên xốc lại cổ áo măng-tô, và nghiêng người nhìn ra cửa kính. Trên nền trời thánng chạp tối tăm lấp lánh những dòng quảng cáo bằng đèn nê-ông sáng chói.

"Cô ấy là tình nhân của ba thật ư?" Mikikô hồi tưởng khuôn mặt tròn trĩnh, không thiếu phần duyên dáng và dễ thương của Mayumi. Có lẽ không thể gọi cô ta là đẹp, mặc dầu hình như chính những cô gái như vậy được đàn ông thích. Nhưng đối với Mikikô thì đó là bộ mặt của ác quỷ.

"Không, không thể tin một chuyện như vậy ! Ba mà lại là tình nhân của người ấy?... Bằng chứng ở đâu? Thật ra không có lấy một sự kiện nào rõ ràng; hai người gặp nhau lúc nào, ở đâu... Hình như cái cô Uêgusa này làm việc trong một quán rượu đêm; chắc cô ta đã làm quen với ba ở đấy. Nói cho đúng ra, những quan hệ quen thuộc kiểu này đối với đàn ông là bình thường Thành thử không có gì đặc biệt mà phải lo lắng nhiều..."

Nhưng cô ta nói mới quả quyết làm sao! "Tôi là tình nhân của cha cô..." Không, cô ấy biết rõ mình nói gì. Cô ấy biết cả tên mẹ, cả số điện thoại ở nhà, ngay cả kiểu xe hơi của ba, cô ấy cũng biết. Cái gì cô ta cũng biết, còn mình thì chẳng biết một chút gì cả. Thế ra suốt thời gian qua ba đã lừa gạt gia đình? Không thể như thế được! Tuy... Nhưng tại sao lại không thể? Những chuyện như thế ở đời vẫn xảy ra luôn luôn, cứ xem sách hay xem tivi thì đủ biết.

Nhưng nếu cô ta quả thật là tình nhân của ba thì cô ta cần đến Naôê để làm gì? Cô ta đi đến nhà Naôê... Một người tình của ba thì lua tới nhà Naôê để làm gì? Lại đem tất cả những việc đó ra nói với mình nữa! Lạ thật; rất lạ...

Nhưng cái kỳ lạ không phải chỉ có thế. Chẳng lẽ Naôê lại đúng như người đàn bà này kể thật sao? Điều đó không thể nào tin được. Cô ta nói dối.

Đột nhiên Mikikkô nóng bừng cả người lên vì một điều phỏng đoán vụt hiện ra, thiêu đốt cô như một ngọn lửa: người đàn bà ấy yêu Naôê! Người đàn bà ấy nói chuyện với mình như với một kẻ tình địch! Chính vì thế mà tức tối, hằn học. Làm sao mình lại không nghĩ ngay ra được nhỉ? Sở dĩ như vậy là vì ba. Sự dấn dấp của ba vào đây đã làm cho Mikikô lạc hướng.

Cô có cảm giác như có ai tát vào mặt mình... không, đánh vào giữa tim mình!

"Tình nhân của ba... yêu Naôê?..."

Mikikô xốc cổ áo cao hơn nữa và nhìn ra cửa sổ xe hơi. Những chiếc xe đi ngược đường vẫn vút qua như trước, những dây đèn nê-ông quảng cáo vẫn lạng lẽ rao hàng.

"Vậy tức là ba đã lâm vào cái tình cảnh ngu xuẩn của kẻ bị phụ tình..." Ở đây thì kẻ phản bội không phải là người vợ, mà là người tình. Nhưng đảng nào cũng thế thôi, bị cướp mất tình nhân cũng chẳng sung sướng gì hơn. Mà người cướp cô ta đi lại là...

Ánh phản chiếu của những ngọn đèn nê-ông làm cho bầu trời trông như đỏ rực lên. Nhưng từ phía trên, màn sương phủ lên bầu trời một lớp đêm đen sẫm. Vì lớp khói lơ lửng trên thành phố công nghiệp, trăng và sao đều không thấy đâu. Một vực thẳm không đáy. Mikikô nhìn sau vào màu đen của bầu trời và chợt mừng tượng thấy gương mặt Naôê.

- Xin lỗi, chúng ta đã qua khu Ikêđzuri rồi à?

- Dĩ nhiên. Từ lâu rồi.

- Thế thì anh làm ơn quay lại.

- Quay lại ư?

- Tôi quên mất, tôi có việc ở đây. Anh quay xe cho.

- Thế cô không đi Yôkôhama nữa à?

- Không, anh thứ lỗi cho. Ta quay về Ikêđziri.

- Nhưng ở đây không có lối ngoặt, - người lái xe nhăn mặt.

Mikikô thấy ngượng. Quyết định này ngay đối với chính cô cũng rất đột ngột, tuy nó đã nảy mầm trong tâm trí cô ngay từ lúc đang nói chuyện với Mayumi. Cô đã hẹn gặp Naôê vào ngày mai. Nhưng bây giờ mà đợi thì không thể nào tưởng tượng được. Ý muốn gặp Naôê ngay lập tức, ngay phút này, là một khát vọng không thể nào trấn áp nổi.

Khi chiếc tắc-xi đưa Mikikô đến trước nhà Naôê thì đã quá tám giờ. Trong ngõ vắng tòa nhà trắng nổi bật trên nền trời tối đen trông tựa hồ một tòa lâu đài của truyện cổ tích.

Đi qua phòng đêm, Mikikô bước vào thang máy và bấm nút lên tầng thứ

năm. Cô bấm chuông rồi đâm ra lúng túng, vì sức nhớ lại một lần nữa là mình đã hẹn ngày mai. Nhưng cô vẫn bấm chuông thêm một lần thứ hai. Có tiếng ổ khóa lách cách, rồi cánh cửa mở ra.

Naôê mặc kimono mỏng màu xanh đang đứng trên ngưỡng cửa, hai tay khoanh trước ngực.

- Có việc gì vậy? - Ông ngạc nhiên.

- Bỗng dưng em thấy cần gặp... - Mặt Mikikô không còn lấy một hột máu. - Anh có bận không?

- Không... Có lẽ... - Naôê bất giác đưa mắt nhìn vào phía trong căn hộ.

- Anh có khách à?

- Không.

Mikikô đợi Naôê mời mình vào. Nhưng Naôê bước ra hành lang rồi khép cửa lại, nói:

- Đến chín giờ có người đến gặp tôi. Chỉ còn lại ít thời gian, và nếu...

- Em sẽ đi ngay, Mikikô bỏ giày, cởi áo mang-tô đi vào phòng và ngồi xuống cạnh chiếc lò kôatsu.

- Vậy có việc gì? - Naôê hỏi bằng một giọng xa lạ và rót sakê vào cái ly đặt trước mặt mình.

- Số là... Hôm nay em gặp một người rất là kỳ lạ...

- Rồi sao?

- Em và người đó vừa chia tay nhau... - Mikikô chìa tay ra xin. - Tiên sinh rót cả cho em với.

- Nhưng em có uống rượu đâu?

- Hôm nay em sẽ uống.

- Em đợi một tí, anh lấy cốc.

- Không cần, em uống cốc của tiên sinh cũng được. - Mikikô nhấp mấy ngụm nhỏ. Chất rượu từ từ chảy xuống cổ họng, đem theo một cảm giác ấm áp dễ chịu; Mikikô lập tức thấy người nóng bừng lên, gian phòng bắt đầu nghiêng ngả trước mắt. Mikikô thở lại cho đều, rồi nói: - Em muốn hỏi tiên sinh một câu.

- Em hỏi đi.

- Nhưng anh phải nói thật. Được không?

Naôê với tay lấy điều thuốc lá, bắn khoản nhìn Mikikô rồi đáng diêm châm thuốc.

- Hôm nay em gặp một cô gái tên là Uêgusa.

Naôê im lặng.

- Anh biết cô ấy chứ?

- Biết.

- Cô ấy có kể cho em nghe một số chuyện: - Mikikô hấp tấp nuốt một ngụm sakê, - Cô ấy nói là cô đến đây. Có đúng thế không? Cô ấy lại còn nói... - Mikikô thấy khó nói quá, - rằng anh với cô ấy.

- Anh với cô ấy ra sao?

- Hẳn anh cũng nhớ đấy. - Mikikô đã say thật sự. - Lúc ấy chỉ có hai người trong nhà chứ gì?

Naôê ngồi yên không nhúc nhích, mắt nhìn ra cửa sổ. Gương mặt ông xanh xao và căng thẳng. Sự im lặng của ông làm cho Mikikô cháy bùng lên.

- Được, thế thì em sẽ nói hết. Hai người cởi áo quần ra. Rồi... anh lê gối trước mặt cô ta, van cô ta đừng đi và... - Mikikô bỗng im bật. Cô chợt thấy thương hại mình. Phút ấy cô thấy khinh mình quá, nhưng không còn sức để dừng lại nữa. - Có đúng thế không.

Im lặng.

- Nhưng đó toàn là chuyện bịa đặt! - Cô quay về phía Naôê, lòng chứa chan hy vọng: - Kìa anh nói đi! Bịa đặt phải không? Cô ấy nói dối từ đầu đến cuối, phải không?

- Không.

- Không ư?! - Mikikô kinh hãi nhìn Naôê với đôi mắt mở rộng.

- Tất cả những điều cô ấy nói đều là sự thật thuần.

- Trời ơi... - Mikikô có cảm giác như mình rơi xuống một vực thẳm. - Thế tức là... tức là anh với cô ấy...

- Không. Theo tôi, giữa tôi và cô ấy không có gì cả.

- "Theo anh"? Anh lại còn là một thằng hèn nữa ư? Anh không dám nói thẳng à?

- Tôi... không nhớ rõ. Tôi không được tỉnh.

- Em không tin!

- Đó là việc của em.
- Anh... - Mikikô đứng phắt dậy. Cô khó nhọc trấn áp cái ý muốn tát vào mặt Naôê, - Thế anh có biết cô ấy là ai không?
- Có.
- Cô ấy chính là tình nhân của ba em, anh có biết không?
- Biết.
- Thế mà anh vẫn... - Mikikô không nói tiếp được nữa. Cô úp mặt lên tấp chần phủ trên lò và khóc nức lên. - Anh là một con quỷ, anh... anh... là một con quái vật! Anh sẽ bị thiêu trong lửa địa ngục... - Mikikô gục đầu lên hai cánh tay khóc nức nở.

Naôê nhìn Mikikô rồi xem đồng hồ. Tám giờ rưỡi.

- Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh điều này...

Naôê đứng dậy và đến ngồi bên cạnh Mikikô đang khóc rưng rức, rồi lặng lẽ ôm lấy thân hình mảnh dẻ của cô kéo vào lòng mình.

- Buông ra! Anh là người vô lương tâm. Anh buông ra!... - Mikikô vật vã như trong cơn mê sảng.

Naôê kiên trì tìm đôi môi Mikikô.

- Anh buông ra, tôi ghê tởm anh! - Mikikô nghiêng răng lại, cố vùng ra. Hai tay ôm Mikikô thật chắc, Naôê quan sát cô như thể tìm thấy một niềm khoái lạc trong cơn giận dữ điên cuồng của cô. Rồi đột nhiên nhắm đúng vào lúc Mikikô hở môi để thở, Naôê bịt miệng cô lại bằng một cái hôn.

Tỉnh dậy, Mikikô ngạc nhiên nhận thấy rằng nỗi căm hờn và giận dữ đã tan biến đi từ lúc nào không còn để lại một dấu vết chỉ còn lại cảm giác mệt mỏi và thanh thản. Nhắc đầu lên khỏi gối, cô nhìn kỹ Naôê một hồi lâu. Đôi vai gầy guộc dưới làn da căng.. trên ngực lộ rõ mấy cái xương sườn... Cái cuống họng sắc cạnh... tất cả những cái đó đều thân thuộc đến nỗi Mikikô ứa nước mắt.

- Một, hai... - Cô đếm mấy cái xương sườn nổi rõ lên, - ba, bốn... - Mỗi tế bào của con người này bây giờ đều là của cô, đều tự phó thác vào đôi bàn tay mơn trớn của cô. - Năm, sáu...

Và đến đây tiếng chuông cửa bỗng vang lên lạnh lạnh. Mikikô sợ hãi co rúm người lại, nép sát vào ngực Naôê và nín thở. Bao nhiêu tâm lực đều dồn

vào thính giác. Tiếng chuông ngừng một lát rồi lại tiếp tục vang.

Tấm thân trần truồng - tuyệt vời như một nghệ phẩm bằng pha lê được gọi giữa tình vi, - đập một tấm chăn kép mỏng. Mikikô run lên mặc dầu đã cố bình tĩnh.

Lại một hồi chuông. Cuộc tra tấn này hình như không bao giờ chấm dứt.

Mikikô thận trọng nhấc đầu lên và nhìn Naôê.

- Có ai đến, - cô thì thầm.

Naôê lặng thinh.

- Làm thế nào bây giờ?

- Đừng làm gì cả.

- Nhưng chẳng lẽ... Có người đang đợi mà...

Thay cho câu trả lời, Naôê lại ôm lấy Mikikô. Cô nép sát vào ngực ông như tìm một sự che chở. Cuối cùng hồi chuông im bật.

- Chắc họ đi rồi nhỉ? - Mikikô phỏng đoán.

Naôê vẫn ôm cô, - hai mắt nhắm nghiền.

Naôê đứng dậy, đến cạnh bàn lấy một điếu thuốc lá và cái gạt tàn rồi châm thuốc hút.

- Thế là đành về không. Chắc người ấy giận lắm...

Mikikô chưa kịp nói hết câu thì chuông điện thoại đã reo lên. Naôê ngồi hút thuốc lá, đầu cúi gằm, vẻ tư lự.

- Hình như vẫn là người ấy, - Mikikô nói.

Người ở bên kia đường đây rất kiên nhẫn, như thể biết rằng có người ở nhà, Mikikô đếm được mười hồi chuông.

- Có lẽ nên trả lời chẳng?

Naôê đi sang buồng tắm. Mikikô vẫn nằm trên giường đưa mắt tìm quần áo.

Cái máy điện thoại hình như phát điên. Giận hờn trách móc, đau thương, tuyệt vọng đều có thể nghe rõ trong những hồi chuông này. Đến nỗi Mikikô sút khóc òa lên.

Naôê trở vào phòng đến cạnh máy điện thoại. Cái máy dường như chỉ đợi có thế: nó lập tức im bật.

Mikikô quay lại. Trong tay Naôê cô trông thấy một cái chìa vặn vít: Naôê đã tháo máy điện thoại.

Watanabe Dzunichi
Đền Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương XVII

Bà Ritsukô bắt đầu học chơi mạt chược cách đây hai năm. Còn Yutarô thì đã trở thành một tay máu mê ngay từ thời sinh viên. Và sau khi mở được bệnh viện riêng, ông vẫn thỉnh thoảng mời những ông bạn mạt chược cũ đến chơi một vài ván.

Thời gian gần đây ông chơi với hai bác sĩ. Hirayama và Uchimôra ở khu vực Mêgurô. Cả ba người đều bận việc đến tận cổ cho nên không mấy khi tụ tập được, mỗi tháng chỉ được một lần, nhưng mỗi lần như vậy họ đều chơi đến khuya. Yutarô hay vắng mặt trong những buổi ấy; hoạt động của ông trong Hội đồng thị chính và ban quản trị Hội lương y không để lại cho ông được bao nhiêu thì giờ rồi.

Yutaorô tự nguyện dạy cho Ritsukô đánh mạt chược. Người ngoài nhìn vào có thể thấy buồn cười. Ai lại bỏ công đi dìu dắt từ những bước đầu cho một bà vợ ngũ tuần tập chơi một trò chơi cực kỳ phức tạp, nhưng ông Yutarô có một ý đồ riêng mà không ai biết. Với tuổi tác, bà Ritsukô đã trở thành khó tính, dễ kích động, hay gắt gỏng, và mạt chược có thể làm cho bà khuây khỏa. Ngoài ra đó dường như là một cách chuộc lại cái tội lỗi của ông trong vụ Mayumi. Nhưng điều chủ yếu là những ván bài sau mười hai giờ đêm giúp ông lảng tránh việc làm tròn những bốn phận của người chồng.

Lúc đầu Yutarô sợ rằng vợ mình sẽ không muốn động não để tập đánh mạt chược. Tuy vậy ông thỉnh thoảng lại khích lệ bà: "Chỉ ngồi xem thôi thì thích thú gì. Giá mình học đánh đi thì hay. Mình không thể tưởng tượng nó thú vị như thế nào đâu". Rồi đột nhiên Ritsukô bắt đầu thấy ham.

Yutarô đã tận tình dành ra mấy buổi tối để bày vẽ cho vợ hiểu rõ những qui tắc của trò chơi. Nhưng chẳng bao lâu ông phát chán. Thế là ông bèn khoán trắng cho Yudzi việc dạy bảo Ritsukô và Mikikô.

Song dần dần Yutarô hiểu ra rằng mình đã tính nhầm một cách nghiêm trọng. Ritsukô maê mãi với mạt chược, ngồi đánh suốt buổi với Sêkiguichi,

và khi đã thành thạo, lại lôi kéo luôn cả vợ chồng Hirayama vào cuộc.

Rốt cục Yutarô phải gánh chịu những hậu quả tai hại của cái mưu do chính ông bày ra. Bởi vì nếu trước đây ông có thể lấy cớ đi đánh mạt chược để chạy đến nhà Mayumi thì bây giờ cái cớ ấy không còn dùng được nữa. Còn tệ hơn thế: bà Ritsukô đã dạy cho bà Hirayama chơi, thành thử bây giờ họ có thể làm thành hai đôi quanh bàn mạt chược. Đồng thời chính hai bà an định những buổi chơi bài với nhau: họ đều biết rất rõ thời dụng biểu của chồng, thành thử rất khó lòng có thể tìm được một cái cớ thoái thác những buổi ấy.

Yutarô rất thích đánh mạt chược, nhưng một thành phần như vậy không làm cho ông hài lòng lắm. Nếu đã chơi thì phải chơi lớn, để có cái thú hồi hộp của sự thua to hay được lớn, chứ chơi như thế này thì có nghĩa lý gì? Những số tiền đặt chẳng đáng là bao, dù thua dù được thì tiền cũng chuyển từ tay chồng sang tay vợ, từ tay vợ sang tay chồng. Yutarô phát bần: bài bạc như thế thì còn thích thú cái nỗi gì?

Hirayama, nói chung cũng nghĩ như vậy: nhưng đã từ lâu ông không còn quan tâm đến gái nữa, và đánh mạt chược trong không khí gia đình, lạ thay, lại làm cho ông thích thú.

Trong bốn người chỉ có một mình Yutarô bứt rứt khó chịu - tâm trí ông mãi nghĩ đến Mayumi, nhưng để lộ nỗi bứt rứt ấy ra thì không xong, cho nên ông tự an ủi bằng cách nghĩ rằng trong cái họa cũng có cái phúc: bà Ritsukô chơi khuya mệt sẽ không cần đến ông nữa.

Tối hôm ấy họ chỉ đánh có ba ván, Ritsukô được, sau đó hai vợ chồng Hirayama, Yutarô thì đứng chót.

Tuy có thái độ kinh thường đối với các bạn chơi bài, thường thường Yutarô vẫn bị lôi cuốn và chơi rất máu mê. Nhưng hôm nay, tuy thua (điều này rất ít khi xảy ra với ông) mà ông vẫn không bực tức; có một điều còn làm cho ông lo lắng hơn nhiều: ông đã gặp Mayumi và đã lại thất bại.

Họ bắt đầu chơi lúc sáu giờ, và đến khoảng mười giờ đã xong. Nhưng họ không vội chia tay: ngoài việc đánh bài ra, các bà bao giờ cũng nhân cơ hội để nói chuyện phiếm. Lẽ tự nhiên đề tài nói chuyện chính là cái đề tài chung, gần gũi với mọi người: bệnh viện, nghề thuốc.

- Các nữ y tá bên ông bà ra sao? - Bà vợ ông Hirayama hỏi thăm.
 - Chúng tôi thay họ bằng những cô tập sự, thành thử cũng đỡ được ít nhiều.
 - Ritsukô vừa uống hết cả một chai bia cho nên mắt bà hơi đỏ.
 - Còn bên chúng tôi thì chỉ còn lại có ba cô.
 - Bên ông bà trước kia có bốn kia mà?
 - Trước kia thì thế. Bà có nhớ không, hai năm trước có một cô đến học ở bệnh viện chúng tôi - tên là Yanô. Cô ta lại còn trọ ở nhà chúng tôi nữa.
 - Tôi nhớ, tôi nhớ. Cái mặt dài dài... Một cô gái rất dễ thương.
 - Thì đấy. Cô ta làm việc ở chỗ chúng tôi và học làm y tá. Từ sáng đến trưa ở bệnh viện, rồi buổi chiều đi theo lớp. Thế rồi, bà thử tưởng tượng mà xem...
 - Cô ta đi mất à?
 - Vâng! Cô ấy học hết chương trình, dự kỳ thi quốc gia và trở thành một nữ y tá thực thụ. Chúng tôi đâu nghĩ: đấy, bây giờ cô ta sẽ bắt đầu làm việc thật sự: thế mà dùng một cái cô ta tuyên bố rằng mình về nhà với bố mẹ.
 - Tại sao?
 - Cô ta nói là bà mẹ đau tim. Nhưng dĩ nhiên đó chỉ là một cái cớ. Từ trước cô ta cũng đã biết là mẹ ốm nặng.
 - Làm sao lại có thể như thế được? Chẳng lẽ trước đó ông không giao hẹn với cô ta là sau khi học xong, cô ta sẽ làm việc mấy năm ở chỗ ông bà hay sao?
 - Có, có giao hẹn miệng. Cô ta hứa sẽ làm việc hai năm.
 - Đã giao hẹn thì phải làm chứ!
 - Dĩ nhiên! Tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi đã yêu cầu ông bác sĩ nói chuyện với cô ta cho cương quyết một chút... - bà Hirayama quen gọi chồng là "ông bác sĩ", - nhưng ông ấy không chịu nghe. Ông ấy bảo là mẹ người ta ốm thì phải để cho người ta về.
 - Ôi, ông nhà tôi cũng cù lần thế đấy!
- Câu chuyện có một chiều hướng không hay ho lắm cho nên hai người đàn ông thấy nên im lặng uống bia là hơn.
- Ở chỗ chúng tôi năm ngoái cũng xảy ra một chuyện đúng như vậy.
 - Thật là đáng giận: nai lưng ra giúp đỡ cho người ta học, rồi đến khi học

xong người ta chẳng thèm nhớ ơn mình.

- Ủ... các cô gái bây giờ không hề biết thế nào là ơn nghĩa... Được việc mình rồi là thôi, vĩnh biệt.

- Ông bà đỡ hơn chứ, bệnh viện nhỏ xiu, việc chẳng có mấy. Chứ như bên chúng tôi thì không sao làm xuể.

- Lớn nhỏ có khác gì nhau? Bác sĩ tư ai mà chả khổ. Các bệnh viện công và bệnh viện thị xã cứ đổ dành các nữ y tá về làm, không thèm nể ai.

- Vâng, đến khổ với mấy cô y tá này. Không còn biết làm sao cho vừa ý họ nữa. Không thể hiểu ai làm cho ai: họ làm cho mình hay mình làm cho họ.

- Thế ở cái Hội lương y của ông không đặt vấn đề này ra à?

- Dĩ nhiên. - Trong giọng nói của Yutarô có thể nghe rõ ý bức mình. Vấn đề các nữ y tá có thể nói là đã dính răng mọi người, ở Hội lương y nó được thảo luận mãi rồi. - Mỗi khu vực đều có lớp đào tạo nữ y tá, nhưng số người muốn học thì ít.

- Thế tại sao không ai muốn làm nữ y tá?

- Lương ít lắm.

- Ông cho là như thế à? Còn theo tôi thì họ trả lương y tá như thế là hoàn toàn phải chăng.

- Nếu tính khối lượng công việc thì chẳng nhiều đâu.

- Khối lượng công việc à? Nhưng họ chỉ ngồi không thôi chứ có làm gì!

- Không, dù sao hiểu biết của họ cũng khá, mà trách nhiệm của họ cũng không phải là nhỏ!...

- Biết làm thế nào được? Nếu tăng lương cho họ thì các bệnh viện tư sẽ phá sản hết.

- Cứ thế này, kinh tế cũng đã gay go lắm rồi, - Ritsukô thở dài. Nói cho đúng ra, bà chẳng biết gì bao nhiêu về những công việc của bệnh viện Oriental, nhưng mỗi khi nghe bàn đến tiền bạc là bà rất thích phán đoán.

- Vâng... Nếu cứ tiếp tục như thế này thì chúng tôi chẳng bao lâu nữa sẽ bị gậy lên đường, - bà Hirayama tán đồng.

- Bao nhiêu tai họa đều do tiền viện phí quá thấp, - Yutarô kết luận.

Hirayama và hai bà cùng gật đầu một lượt. Về vấn đề này thì hai đôi vợ chồng hoàn toàn ăn ý với nhau.

- Giường nằm, ngày ăn ba bữa - ngần ấy thứ mà chỉ có một ngàn bốn trăm tám mươi yên mỗi ngày! Ngay đến một khách sạn rẻ tiền như vậy bây giờ cũng không tìm đâu ra.

- Bà nhớ đến từng yên kia à? - Bà Ritsukô kinh ngạc.

- Chứ sao! - Bà Hirayama đáp, không khỏi có phần đanh đá. - Ở bệnh viện của chúng tôi không phải như bên ông bà - người thì ít, thành thử tôi phải ngồi ở phòng tiếp bệnh nhân, lại phải đóng gói thuốc thang, tính các khoản tiền, và cả theo dõi bệnh nhân nữa. Công việc thật là lút đầu lút cổ.

- Thì tôi cũng phải làm đủ các việc ấy! - Bà Ritsukô chen vào.

- Làm sao có thể bì với bệnh viện của ông bà. Bao nhiêu giường nhỉ? Bảy chục phải không?...

- Nhưng ông Hirayama ạ, bệnh viện lớn tuyệt nhiên không có nghĩa là doanh thu lớn. - ông Yutarô vừa mời thuốc lá vừa nói. - Ông không biết chứ đôi khi tôi thấy một bệnh viện có năm người làm việc có lời hơn nhiều. Còn cơ nghiệp càng lớn lên thì chi phí cũng càng cao: thêm một khoản lương là thêm bao nhiêu chi phí... Ở các xí nghiệp khác, đầu tư càng nhiều, lợi nhuận càng lớn. Còn chúng ta thì ngược lại...

- Phải, trên nguyên tắc, - ông Hirayama góp chuyện, - hễ xí nghiệp mở rộng, lợi nhuận ắt phải tăng, nhưng trong nghề thuốc rõ ràng là không phải đơn giản như vậy.

- Thế thì sao? Một bệnh viện nhỏ như của chúng tôi là trường hợp tối ưu sao? - Bà Hirayama hình như có phần yên tâm.

- Ấy, điều này thì chẳng phải ý tôi.

- Cái khổ là ở chỗ người ta thường không thích nằm các bệnh viện nhỏ: ngay cả một bệnh viêm ruột thừa thông thường người ta cũng thích nằm bệnh viện lớn hơn, - bà Hirayama lại than phiền. - Vừa rồi có một anh hàng thịt đến chỗ chúng tôi: cửa hiệu anh ta cũng ở gần đấy. Bác sĩ Hirayama khám cho anh ta rồi nói: "Phải làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa". Anh ta ưng thuận. Chúng tôi chuẩn bị cho anh ta một chỗ trong phòng bệnh, dọn cho anh ta một cái giường chăn đệm mới tinh. Chúng tôi chờ đợi. Thế rồi ông bà có biết sao không? Anh ta không đến. Chúng tôi gọi điện đến nhà hỏi xem cơ sự ra sá. Thế thì ông bà có thể tưởng tượng được không, anh ta trả

lời là bây giờ anh ta đã nghĩ lại: có một người bà con nào đấy của anh ta nằm ở bệnh viện thành phố, cho nên anh ta cũng định đến đấy nằm.

- Có lẽ anh ta sợ tôi không mát tay chăng? - Hirayama cười nhạt một cách không vui.

- Trước đây tôi bao giờ cũng mua thịt của anh ta, nhưng bây giờ tôi sẽ không bao giờ đặt chân đến đấy nữa!

- Thật là đồ vô lại! - Bà Ritsukô tán đồng. - Ai đời lại đi so sánh bác sĩ Hirayama với một thằng nhãi ranh nào đấy ở bệnh viện thành phố?

- Thế còn viện phí... các vị thử nghĩ mà xem: một lần mổ ruột thừa chỉ được mười ngàn yên! Các vị có thể tưởng tượng được không - bà Hirayama im bật, vẻ công phẫn.

- Chẳng lẽ ít thế thôi à? - Ritsukô ngạc nhiên.

- Đấy các vị thấy chưa! - Bà vợ ông Hirayama thậm chí còn có vẻ mừng rỡ.

- Tôi đã nói mà: chẳng qua cũng chỉ vì bệnh viện của chúng tôi nhỏ quá... Ôi sao tôi ganh tị với ông bà thế ! Thật chỉ mong sao được sống yên ổn như ông bà, không phải tính từng đồng yên !...

- Mười ngàn yên... Vào một quán rượu ở khu Ghidzê thì mười ngàn yên không đủ ngồi nửa tiếng, - Yutarô nhận xét.

- Gì thì gì, chứ cái này ông biết quá rõ, - bà Ritsukô châm chọc chồng. - Ông chỉ biết la cà ở các quán rượu. Trong khi số thu nhập thì thảm hại như vậy.

- Tôi nói một đằng thì bà lại nói một nẻo, đây là hai chuyện khác nhau! - Yutarô cau mày bức tức, và Hirayama vội vàng lái câu chuyện sang một hướng khác.

- Dĩ nhiên là có thể kiếm thêm - bằng tiền thuốc uống, thuốc tiêm... Tuy có thể nói riêng với nhau là chúng ta gần như đã nuôi bệnh nhân toàn bằng thuốc.

- A, anh không nghe nói Yasui đã nghĩ ra được cái trò gì à? - Yutarô hỏi khề Hirayama, không để cho vợ nghe.

- Yasui nào? Cai anh ở khu Mita ấy à?

- Có một lần sau buổi họp ở Hội, tôi với anh ta rủ nhau đi uống rượu, và anh ta đã kể cho tôi nghe. Cứ mỗi lần có một bệnh nhân vào nằm theo chế

độ trợ cấp bảo hiểm, Yasui thế nào cũng phát hiện ra rằng bệnh nhân ấy có một cái ruột thừa nổi.

- Vậy thì kết quả sẽ ra sao? Hóa ra tất cả các bệnh nhân thanh toán viện phí bằng trợ cấp bảo hiểm đều có ruột thừa nổi hết à?

- Chính thế.

- Chao ôi...

- Phẫu thuật thì tối đơn giản: cố định đầu ruột thừa lại là xong. Còn bệnh nhân nào ruột thừa chẳng sao cả thì chẳng làm gì sốt. Chỉ việc rạch ra rồi khâu lại. Rồi sau đó nếu có gì, lúc nào cũng có thể nói rằng cái ruột thừa lại buột ra; dù sao thì cũng chẳng ai biết được.

- Thết khi nào cắt bỏ ruột thừa thì sao? Nó sẽ thành một chuyện khôi hài: làm giấy thanh toán hai phẫu thuật cùng một lúc.

- Dĩ nhiên. trong những trường hợp như thế thì sẽ viết vào bệnh án là hai phẫu thuật được thực hiện vào hai thời điểm khác nhau.

- Theo tôi thì làm như vậy cũng quá quắt!

- Nhưng có lợi.

- À vâng... Thế sao, Yasui dùng cái mẹo này đã lâu chưa?

- Cũng hai ba năm rồi. Có ai mách cho anh ta đấy.

- Thế ban kiểm tra của hội bảo hiểm không nhận thấy gì sao?

- Cũng đã có lần họ nói xa xôi với anh ta rằng ở bệnh viện của anh ta quá nhiều trường hợp ruột thừa nổi.

- Thế thì dù sao cũng lộ mục tiêu rồi, - Hirayama phì cười.

- Nhưng anh ta chỉ làm cái trò này với anh ta với những bệnh nhân nằm theo trợ cấp bảo hiểm mà thôi, thành thử chẳng bị lôi thôi gì.

- Tôi thì có lẽ tôi chả làm như thế.

- Thế thì cứ suốt đời hăm hiu thôi, - bà Hirayama phì cười.

- Không biết thì dựa cột mà nghe.

- Đấy ông ấy thì lúc nào cũng vậy, - bà vợ than phiền. - Không cho ai nói lấy nửa lời... À mà cả bà vợ của ông Kaita, cái ông ở gần nhà ga ấy, cũng không bằng lòng.

- Bà ấy thì có gì mà không bằng lòng? Phòng khám của họ bao giờ cũng đầy ắp.

- Ông này làm nhãn khoa. Mà bác sĩ nhãn khoa thì nhiều việc ít tiền. Một lần rửa mắt chẳng hạn được có bảy mươi yên. Thế mà mất bao nhiêu là thì giờ Kaita có nói là làm nha khoa lời hơn cả.

- Không, bỏ nhất là thú y, - Yutarô nói. Ở đây không bao giờ có vấn đề trợ cấp bảo hiểm...

- Mà lại muốn đòi bao nhiêu thì đòi, - Hirayama cười nụ.

- Mà bệnh nhân thì toàn là những người có của.

- Sao lại bệnh nhân! Chủ của chúng nó chứ!

Mọi người cười rộ.

- Nhờ có chẩn đoán sai thì cũng không sao, chẳng phải chịu trách nhiệm gì...

- Có lẽ ông nên đi học lại để chuyển ngành sang thú y, nhỉ? - Bà Hiayama bàn với chồng.

- Thế bà có thích mó tay và chỗ lạ không? - Không đời nào.

- Thì tôi cũng thế!

- Mọi người lại cười rộ.

- Nói chung đây là cả một nghịch lý. - Hirayama đột nhiên buồn hẳn đi. - Thầy thuốc càng tồi thì càng hay phải mổ lại, và do đó thu nhập càng nhiều. Bây giờ thầy thuốc chẳng phải là thầy thuốc mà là những anh quản lý, những anh làm hành chính.

- Nghịch lý thì nhiều; một bác sĩ không có kinh nghiệm, mới rời ghế nhà trường và một giáo sư, tiền thù lao làm phẫu thuật đều hưởng như nhau.

- Giáo sư thì cũng có nhiều hạng khác nhau.

Lúc bấy giờ đã khuya lắm, nhưng các bà chưa hề nghĩ đến việc ra về. Họ cảm thấy thoải mái lắm: chồng thì ở bên cạnh, con gái thì lớn cả rồi. Ở nhà không gọi điện đến tức là mọi sự đều yên ổn.

Nhưng Yutarô thì thấy chán. Cùng về nhà với Ritsukô ông cũng chẳng thích. Hôm nay bà ta cứ cuống lên đòi đi đánh麻雀 chược, thậm chí lại còn được nữa. Thôi cứ để cho bà ta vui, ba hoa cho thỏa thích. Bà ta sẽ mệt và đi ngủ trong một trạng thái thỏa mãn. Được như thế thì tốt hơn.

Yutarô lại nhớ đến Mayumi. "Phải, mình già rồi", - ông tự nhủ, lòng buồn rười rượi.

Hai bà tiếp tục nói chuyện phiếm. Bây giờ họ bàn đến vấn đề tình trạng khan hiếm các chàng rể. Câu chuyện rõ ràng là đang làm cho họ say sưa.

Nghe hai bà lải nhải được một lúc, Hirayama quay sang Yutarô:

- Tôi cũng có thể kể cho anh nghe cái này. Anh cũng biết rằng khi xử lý chứng viêm mũi và chứng viêm xoang Higmore, người ta rửa mũi bằng tăm-bông, nhúng vào dung dịch xyrocain. Thế thì ngoài ra còn có một cách khác nữa: dùng procain. Hiệu quả thực tế cũng như thế, nhưng procain giá rẻ hơn nhiều.

- Dĩ nhiên tôi có biết. Chúng tôi cũng dùng procain để gây tê cục bộ.

- Anh nghe đây. Có một điều rất quan trọng; procain có tính chất ma túy, tuy rất nhẹ nhưng vẫn có. Nếu dùng hàng ngày, ở bệnh nhân sẽ phát sinh một nhu cầu procain bền vững. Bệnh nhân sẽ bứt rứt không yên chừng nào niêm mạc chưa được bôi procain một lần nữa.

- Sau khỏi bệnh Higmore, bệnh nhân vào đến tìm bác sĩ như cũ chứ gì?

- Chính thế đấy. Có nhiều bác sĩ tập cho bệnh nhân nghiện procain một cách có dụng tâm.

- Thế là song tiền tệ xuyên... Phải, mỗi người đều có một bí quyết riêng.

Hirayama rút thêm bia cho Yutarô.

- Ba nó này, - bà Ritsukô quay sang phía chồng - phải cố làm sao cho buổi xem mắt sắp tới thành công.

- Được rồi... - Yutarô phản ứng một cách uể oải trước cuộc tấn công đột ngột của bà vợ.

- Đã lẽ ông phải nói chuyện kỹ kỹ với con Mikikô từ lâu mới phải!

- Tôi sẽ nói.

- Không thể chần chừ được đâu. Mình sẽ không có đám nào được như thế.

- Nhưng cái anh ấy có một cái gì đó mà con Mikikô không thích phải không? Hình như nó bỏ buổi xem mắt trốn đi đâu ấy phải không? - Bà Hirayama hỏi.

- Tôi cũng chẳng biết nó có chuyện gì thế nữa, - Bà Ritsukô thở than. - Bây giờ nó cứ kín như bưng ấy không nói gì với tôi cả. Có lẽ nó có nói gì với con Yasukô nhà chị chẳng?

- Tôi cũng chẳng biết. Con Yasukô nhà tôi thì cũng chẳng ai moi được của

nó một câu nào.

Yutarô nhớ lại những điều Mayumi đã nói với ông. Chẳng lẽ Mikikô yêu Naôê thật ư? Mà tại sao lại không? Cách biệt về tuổi tác ư? Thì bản thân ông tuổi chẳng gấp đôi Mayumi là cái gì? Ý nghĩ này đến với ông một cách bất ngờ, và lần đầu tiên Yutarô bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc về việc này.

- Thật đáng tiếc, nếu một cái bệnh viện tuyệt vời như thế mà chẳng biết để lại cho ai, - bà Hirayama tỏ ý đồng cảm.

- Giá như thằng Yudzî chịu học y khoa... Nhưng nó lại ghét nghề thuốc mới khổ chứ! Mà nó cũng đại. Bác sĩ thì cũng chẳng kiếm được nhiều, nhưng bao giờ cũng đủ sống.

- Giá tôi có con trai thì đến mười triệu tôi cũng không tiếc miễn là nó được học trong một trường đại học y khoa.

-Khoan khoan! Mình nói cái gì thế? Nhà mình làm gì có số tiền đó? - Hirayama kinh ngạc.

- Không sao. Sẽ đi vay chứ. Kìa như cái bệnh viện kia đã đầu tư vào đấy bao nhiêu là tiền!. Nhà thiết bị: phải đến năm mươi triệu là ít! Thế mà có ra sao đâu. Đến khi ông bác sĩ nhà tôi về già thì tất cả đều đi tong. Thiết bị thì không bán được: lỗi thời rồi, còn tòa nhà thì không thể dùng vào việc gì khác... Không, tôi sẵn sàng bỏ ra bất kỳ bao nhiêu, miễn là đừng phải bán cái bệnh viện. Còn như ông bà thì đã tiêu vào cái bệnh viện kia mấy trăm triệu chứ có phải ít đâu.

Đáp lại, Ritsukô chỉ buông ra một tiếng thở dài cay đắng.

- Thế cái anh vị hôn phu của Mikikô sẽ nhận họ Ghyôđô chứ? - Bà Hirayama hỏi thăm.

- Bà này! - Ritsukô vỗ hai tay vào nhau đánh đét một cái. - Thanh niên bây giờ họ không chịu đâu. Nhưng nó là bác sĩ nội khoa, nên chúng tôi sẽ vui lòng trao cái bệnh viện Oriental lại cho nó.

- Phải... Trong cái nghề của chúng ta, làm sao cho con cái nối nghiệp bố mẹ là điều hết sức quan trọng.

- Khỏi phải nói... Phải có bao nhiêu phương tiện mới kiếm được đủ thiết bị, nhất là đối với một bác sĩ mới vào nghề. Rồi lại còn phải tìm những bác

sĩ giỏi, những nữ y tá thạo việc!...

- Nhưng ông bà gặp may đấy, - bà hirayama nhận xét. - Ông bà có được một bác sĩ ưu tú như Naôe thật là có phúc.

- Biết nói với ông bà thế nào đây... - Bà Ritsukô mỉm cười gượng gạo. - Quả là một đôi bàn tay vàng, nhưng...

- Ông ta sống độc thân phải không? Chắc mê gái lắm nhỉ?

- Ấy, vấn đề chính là ở chỗ ấy. Ngay trong bệnh viện ông ta cũng có một cô.

- Thôi đi bà, - Yutarô ngăn vợ. - Về thôi.

- Đã khuya đâu? Thật chưa muốn về tí nào...

Cái đồng hồ trên tủ chè chi? mười một giờ.

- Ông bà đi đâu mà vội? Ngồi chơi chút nữa, - bà chủ nhà vui vẻ giữ khách.

- Không, ngày mai nhiều việc lắm. - Đoạn Yutarô bỏ đứng dậy trước.

Về đến nhà, họ ngạc nhiên nhận thấy cổng hẫy còn thắp đèn sáng trưng; cánh cổng không khóa. Phía trên cửa ra vào vẫn có ngọn đèn con, tuy thường thường sau mười giờ chỉ người làm tắt hết đèn và khóa cửa chính, chỉ để ngỏ lối cửa ngách.

Trong phòng khách vắng tanh! Chị người làm ngủ, còn Yudzi và Mikikô hình như đã về phòng riêng trên tầng hai.

- Yên lạnh một cách khả nghi, - Ritsukô nhận xét trong khi cởi áo ngoài.

Được một lát Yudzi xuất hiện trên cầu thang.

- Con ăn tối chưa? - Bà Ritsukô hỏi.

- Con ăn rồi ạ. - Yudzi mở tủ lạnh lấy ra một hộp bia. - Chị Mikikô không đi với ba má à?

- Không. Mà sao?

- Chị ấy chưa về.

- Chưa về kia à?

Ritsukô lo lắng, nhìn con trai. - Thế thì chị ấy ở đâu?

Yudzi mở hộp bia nốc một ngụm.

- Ai biết đâu đấy. Nói chung thời gian gần đây chị ấy bụi quá.

- Đừng nghĩ vớ vẩn...

- Đúng thế đấy! Hôm nào cũng về muộn, có hôm lại còn ngủ lang ở đâu.

- Như thế có nghĩa là chị ấy ở lại nhà bạn, - Ritsukô nói. Nhưng nỗi lo lắng mỗi lúc một mạnh thêm nên bà quyết định đánh thức chị người làm.

- Tômiyô, cô ngủ đấy à?

- Hả? ... - Tômiyô hình như đang ngủ thật.

- Thôi cứ nằm, đừng dậy. Cô có biết Mikiô biến đi đằng nào không?

- Thưa bà tôi không biết. Cô ấy có gọi điện nói là tối nay cô sẽ không về.

- Nó gọi điện từ đâu?

- Từ nhà một người bạn gái. Cô ấy xin nhà đừng lo lắng gì cả.

- Cô không hỏi thử xem bạn gái nào, tên gì à?

- Cô ấy chẳng nói đâu. Có hỏi cũng vô ích... - Tômiyô càu nhàu.

Một linh cảm chẳng lành tràn vào lòng Ritsukô. Đứng tần ngần một lúc trên cầu thang, bà đi xuống phòng ăn gặp Yutarô.

Bệnh viện Oriental nhộn nhịp hẳn lên trong những ngày cuối năm. Ai nấy đều tìm cách xin ra viện để về nhà ăn Tết - rồi ra Tết lại tiếp tục điều trị sau. Chỉ còn lại những người bị bệnh nặng, những người không đủ sức ra khỏi phòng.

Cụ già Yôsidzô Isikura phải tính chuyện đón năm mới trong bệnh viện. Theo dự đoán của Naôê, cụ còn sống được chừng mười ngày, hoặc tối đa là hai mươi ngày. Ông cụ không còn tự rửa mặt được, không tự đi ra ngoài được, nhồm lên một chút trên triường cũng rất khó nhọc. Ông gầy đi một cách khủng khiếp; đó là một bộ xương bọc một lớp da khô héo màu xin xin như đất; dưới lớp chăn có thể thấy nhô lên một cái bụng sưng phình.

Ghé vào phòng trong buổi đi thăm bệnh nhân, Naôê gõ mấy ngón tay lên cái bụng trương phình của cụ già, nghiêng đầu lắng nghe. Khi gõ như vậy có thể nhận bắt một cách khá rõ rệt những âm sắc kim loại ở bụng tích nhiều chất nước. Naôê lấy ống nghe cúi mình trên người cụ Isikura. Những ngày gần đây cụ già hầu như không ăn gì, nhưng có thể nghe rõ trogn dạ dày có chất nước chao đi chao lại. Naôê có cảm giác là mình đang nghe những bước chân rón rén của cái chết đang đến gần.

Nghe xong, Naôê gỡ cái ống nghe trên cổ, gấp hai ống cao su lại và bỏ vào túi. Nôrikô sửa lại băng cho cụ Isikura và bắt đầu cài khuy áo pyjama.

- Cụ nghỉ nhé, - Naôê chào cụ già.

Isikura đáp lễ bằng một cái gật đầu khe khẽ, mà cũng chẳng buồn hỏi: "Thế nào ạ, thưa bác sĩ, hiện tôi đã sắp khỏi chưa?" Cũng như Naôê, ông cụ biết rằng cái chết đã vào đến ngưỡng cửa. Nhưng, cũng như Naôê, ông cụ vẫn im lặng. Ông ta hiểu rằng chỉ cần hỏi: tại sao? như thế nào? - thì lập tức một nỗi sợ hãi nhầy nhụa sẽ tràn tới, và sợi chỉ mong manh của niềm hy vọng cuối cùng sẽ đứt.

"Biết đâu, may ra..." Trong hai tiếng "may ra" mơ hồ ấy, người bệnh tim thấy ý nghĩa của những ngày cuối cùng mà sự sống còn leo lét, còn người thầy thuốc thì tìm thấy ở đó phương thuốc cứu vãn duy nhất.

Có một lần Naôê không đi làm việc. Đến trưa ông ta gọi điện vào bệnh viện báo tin là mình đang ốm.

- Chắc hôm qua lại quá chén chứ gì!

- Không phải đâu, chẳng qua sáng ngày ngủ quên, dậy trễ quá đâm lười không muốn đi làm nữa thì đúng hơn.

Hôm ấy người ta bàn tán rất nhiều. Ở bệnh viện họ đã quên với cái thói đến muộn của Naôê, nhưng nghĩ việc hăn thì đây là lần đầu.

Lòng Nôrikô bồn chồn lo lắng. Đã mấy lần cô nhắc ống máy lên để gọi điện cho Naôê, nhưng mỗi lần như vậy, không hiểu tại sao, cô lại e ngại không dám.

Thời gian gần đây cô hầu như không nói chuyện với Naôê, tuy hai người làm việc sát cạnh nhau. Lúc nào cũng có một người nào đó lớn vồn gần bên, làm cho họ không nói được. Nhưng ngay trong những phút hiếm hoi mà trong phòng chỉ có hai người với nhau thì Naôê cũng lặng thinh như đã mất hẳn khả năng ngôn từ.

Nôrikô kiên nhẫn chờ Naôê mời mình đến nhà, nhưng chỉ thỉnh thoảng, đến cuối giờ làm việc ông mới hỏi : "Hôm nay em làm gì?" - Và chỉ cần nghe thấy thế thôi, là Nôrikô vội vàng bỏ hết để chạy đến với Naôê.

Có một lần Nôrikô thử nói chuyện với ông: tại sao ông lại không mời cô từ trước? - Nhưng Naôê chỉ cau mày, và mọi sự đều lại y nguyên như cũ.

Nôrikô phải hậm hực gác hết mọi việc để chạy đến khu Ikêđziri.

Trước kia họ gặp nhau mỗi tuần hai lần, nhưng bây giờ phải mười ngày họ mới gặp nhau một lần. Và Nôrikô cứ chờ đợi, không dám tự mình nói trước. Mỗi khi những niềm mong mỏi của cô trở thành sự thật, Nôrikô vui mừng vô hạn. Đôi khi tình cảm của cô cũng lừa dối cô, nhưng cô đã tập được cho mình cái thói quen không buồn tủi quá. Cô có cảm giác rằng hai người vẫn ở bên nhau ngay cả những khi Naôê không có mặt.

Có mấy lần, không đủ sức tự chủ, Nôrikô vẫn hỏi: " Bây giờ anh về thẳng nhà à?" Naôê lầm lì gật đầu và im lặng bỏ đi. Nôrikô rầu rĩ thở dài : anh ấy làm sao thế? cái gì đang diễn ra trong tâm hồn anh? Nhưng tình yêu của cô thì không có gì có thể dập tắt được : Nôrikô đã hiến dâng tất cả cho Naôê - cả thể xác lẫn linh hồn.

Có nhiều khi những bệnh nhân xuất viện hoặc những bác sĩ trẻ mời Nôrikô đến hiệu cà-phê hay hiệu ăn, nhưng cô đều từ chối. Thậm chí cô cũng chẳng bao giờ nảy ra cái ý gặp một người nào ngoài Naôê. Tất cả những người đang ông khác đối với cô đều vô nghĩa lý - nếu không có Naôê thì thà qua buổi tối với một người bạn gái còn hơn, cô thấy như vậy.

Còn Naôê? Bằng trực giác, Nôrikô cảm thấy Naôê đang phản bội cô. Thình thoảng lại có một giọng phụ nữ gọi ông ra điện thoại, trong giường Naôê, Nôrikô hay bắt được những chiếc trâm ; gian bếp của Naôê được thu dọn ngăn nắp, rõ ràng không phải do một bàn tay đàn ông... Nhưng Nôrikô chưa một lần nào tự cho phép mình trách móc Naôê.

Trước sau cô chỉ là một tình nhân và là một con ở, vì Naôê không bao giờ nói đến hôn nhân, thậm chí cũng không bao giờ bảo cô đến ở nhà mình. Trước sau Naôê chỉ cho phép Nôrikô được yêu mình, thế thôi. Và lại Nôrikô cũng không hề đặt ra một điều kiện nào. Hơn nữa, cô sẽ rất ngạc nhiên nếu thấy phụ nữ thờ ơ với Naôê. Cô cố gắng đừng nghĩ đến họ. Cô chỉ muốn biết rằng bản thân cô yêu Naôê: điều đó đã quá đủ đối với cô rồi.

Hôm sau Naôê cũng không đến bệnh viện. Từ sáng sớm ông đã gọi điện đến, nói rằng mình còn phải nằm nhà ít nữa.

Trong những ngày cuối năm này, Ritsukô ngày nào cũng có mặt ở bệnh viện. Bà hỏi Sêkiguchi :

- Tình hình bác sĩ Naôê thế nào ạ? Có lẽ cần phải người nào đến nhà bác sĩ xem sao.

- Phải-phải, dĩ nhiên... - Bà y tá trưởng sốt sắng gật đầu, nhưng rồi chẳng đề nghị gì cả.

Bà Ritsukô quay về phía Nôrikô, và tất cả những người khác đang có mặt ở đây đều quay theo.

- Simura-san, có lẽ cô đến thăm tiên sinh một chút đi.

Câu này đến với Nôrikô đột ngột đến nỗi cô súyt đánh rơi cái ống tiêm.

- Tôi ...

- Cô đến đi. Có thể là hôm nay, sau giờ ăn trưa. Cô cứ nói là tôi bảo cô đến, thế nhé? Bà không phản đối chứ? - Câu này bà Ritsukô nói với bà y tá trưởng.

- Không ạ. Chiều nay không có phẫu thuật nào. Simura-san có thể đến thăm bác sĩ.

- Chúng tôi tha thiết yêu cầu cô đấy, - bà Ritsukô nói, giọng dịu dàng.

Chắc chắn là Ritsukô cũng như Sêkiguchi đều có mục đích tốt, nhưng Nôrikô vẫn cảm thấy có một cái gì không thật. Thôi kệ, được đến nhà Naôê là điều mà Nôrikô đã tưởng chỉ có thể mơ ước thôi ! Một khi chính bà Ritsukô đã ra lệnh thì có thể đi với một lương tâm trong sạch.

Mấy ngày hôm nay Kôbasi không có lấy được một phút nào rảnh rỗi. Đặc biệt vất vả là những công việc phải làm với các bệnh nhân ngoại trú. Quá mười hai giờ trưa trong phòng khám vẫn có hàng chục người ngồi đợi đến lượt mình. May thay bệnh nhân trước ngày lễ ít hơn thường lệ, nhưng dù sao Kôbasi cũng phải làm phần việc của hai người. Khi có mặt Naôê anh chỉ phải giúp ông ta, còn bây giờ anh phải tự mình chẩn bệnh, chỉ định cách điều trị...

Đến mười hai giờ Nôrikô cùng với Kaôru và Akikô đi ăn trưa. Kôbasi còn lại một mình.

Biết rằng Naôê khi đi làm sẽ điếm lại một cách đặc biệt nghiêm ngặt những việc đã làm trong thời gian ông vắng mặt, Kôbasi càng nỗ lực làm việc thật chính xác.

Lúc này anh đang khám một ông già bị bệnh thấp khớp. Anh hút chất nước

ra khỏi khớp đầu gối và bắt đầu tiêm prednisolone vào. Chợt nghe có những tiếng bước vội vã: có ai chạy trên cầu thang từ tầng hai xuống.

Ngẩng đầu lên, Kôbasi thấy Tômôkô Kawai đang đứng ở ngưỡng cửa thờ hỗn hển.

- Tiên sinh!

- Có việc gì thế?

- Cụ Isikura... - Tômôkô nói ngắc ngứ từng quãng. Có cái gì ... trong họng..ấy...

- Áp lực?

- Dạ không biết ạ...

Kôbasi lao ra khỏi phòng và chạy lên tầng hai. Nôrikô chạy theo. Bệnh nhân bị thấp khớp vẫn nằm trên cái giường nhỏ.

Khi Kôbasi và Nôrikô lao vào phòng bệnh nhân, Isikura nằm im không nhúc nhích, đầu bắt ngược ra phía sau; hình như ông cụ không còn thở nữa, chỉ thấy cuống họng run run.

- Máy hút!

Nôrikô đâm bổ đi lấy máy hút.

- Cụ ơi! Cụ ơi! - Kôbasi vừa gọi vừa làm hô hấp nhân tạo.

Trong họng cụ già đờm tích lại, cản trở sự hô hấp. Một người khỏe mạnh có thể khạc nó ra một cách dễ dàng, nhưng ông già kiệt sức không còn cách gì làm như vậy.

Kôbasi đặt ống máy hút vào lỗ mũi cụ Isikura vô cho máy chạy.

- A! A-a-a!...- Cụ Isikura hét lên một tiếng man dại, và một cục đờm trôi dọc theo ống máy.

- Giữ chặt ông cụ! - Kôbasi ra lệnh.

Hai cô y tá nắm chặt lấy hai tay cụ già.

Người con dâu của bệnh nhân nấp sau lưng họ sợ hãi nhìn ra, theo dõi những sự việc đang diễn ra trên giường bệnh.

- Khạc ra ! Lấy hết sức lực ! - Kôbasi điều khiển cái ống, nhắc đi nhắc lại.

Cụ Isikura ngạt thở, quằn quại đau đớn. Mấy phút sau, sự hô hấp được phục hồi, và ông cụ có phần yên tâm.

- Phù-ù-ù... Thiếu chút nữa là đã quá muộn. - Kôbasi lau mồ hôi trán.

Người con dâu lặng thinh, chỉ hơi cúi đầu.

- Máy hút phải để thường xuyên trong phòng này.

Cụ Isikura thở mau, mặt cụ ướt đẫm nước mắt và nước miếng.

Lần này mọi sự đã kết thúc tốt đẹp, nhưng không ai có thể bảo đảm là hiện tượng này sẽ không lặp lại nữa. Cần theo dõi bệnh nhân chăm chú hơn.

Cụ già thò bàn tay ở dưới chăn ra khua khua như muốn gọi.

- Cụ cần gì ạ?

- Z-z.. z-z-zi...

- Không sao, không sao. Cụ cứ nói chậm chậm.

- Z-zi... z-zi... ch-cho tôi chết nhanh đi!...

- Sao?! - Kôbasi cúi mình trên ông già, gần chạm vào mặt ông. - Sao lại ngã lòng như vậy? Phải vững tâm!

- Kh-khổ lắm... Thế này thì khổ lắm... - Rồi cụ Isikura quay mặt vào tường.

- Không được, không được thế. Hiểu chưa? Nào, cụ vui lên chứ! - Kôbasi vỗ vỗ lên cánh tay khô đét của cụ già.

- Naôê...Naôê tiên... sinh...

- Hôm nay tiên sinh không có ở đây, - Nôrikô vừa gia/ng giải vừa lau mặt cho bệnh nhân. - Nhưng chốc nữa tiên sinh sẽ đến.

- Giết... tôi... đi! Tôi.. xin...

- Cụ ơi, đã nói rồi, không được nghĩ tới việc đó. Bác sĩ đã cứu cụ, mà cụ... Sao lại thế?

- Hết rồi... tôi không thể... tôi không muốn nữa... - Và cụ Isikura lặng lẽ khóc nức lên, mặt úp vào gối.

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương XVIII

Khi Nôrikô đến nhà Naôê thì đã hơn một giờ.

Dãy hành lang vắng ngắt, cửa phòng đóng kín. Nôrikô có một cảm giác hồi hộp lạ kỳ. Có thể tưởng chừng đây không phải là lần đầu, nhưng...

Lâu sau cùng Nôrikô đến đây là khoảng mười ngày về trước. Mà cũng có thể là lâu hơn. Nhưng hôm nay cô là một người khách không mời mà đến.

"Nhỡ anh ấy không phải đang một mình? - Nôrikô nghĩ, ngón tay giơ lên bấm chuông ngại ngần rụt lại. - Lẽ ra phải gọi điện trước..."

Nôrikô đã bắt đầu thấy hối hận là đã nhận lời đến nhà Naôê. Nhưng đây có phải là ý riêng của cô đâu... Dù sao thì cũng sẽ được trông thấy Naôê. Nôrikô gần như đã tự thuyết phục được mình rằng Naôê có nhà và đang đợi cô.

Hơi do dự một chút, Nôrikô bấm chuông. Không thấy ai ra mở cửa. Nôrikô bấm lần nữa, lại một lần nữa - không có kết quả gì. Đợi thêm một lát, cô lại bấm chuông và ghé tai vào tấm cửa. Tiếng chuông vang lên lạnh lạnh. Dù chủ nhân có ngủ thì cũng nghe thấy "Chắc có ai thật". Nôrikô cảm thấy tim đau nhói. Một khi Naôê không mở cửa, thì ắt là ở trong ấy đang có một người đàn bà.

"Anh ấy và một người đàn bà nào..."

Nôrikô hình dung ra một quang cảnh quen thuộc : hai người đang ngồi nép sát vào nhau và nín thở lắng nghe tiếng chuông ngoài cửa. Người đàn bà áp má vào ngực Naôê, còn anh ấy thì ôm lấy nàng và nhìn sang bên cạnh... Và đây họ nhón chân đi rón rén đến cạnh cửa, ghé mắt vào mắt cửa nhìn ra ngoài... Chính từ bên ngoài, con mắt cửa nhỏ xíu, hầu như không trông thấy được, nhưng nhìn từ bên trong thì bao quát được một vùng khá rộng.

Có thể bây giờ họ đang nhìn Nôrikô chẳng? Cô liền vội vã tránh sang một bên.

Bên kia cánh cửa vẫn lặng ngắt như tờ.

Trong hành lang có tiếng mở cửa, và từ căn hộ sát bên, một người đàn bà mặt kimono bước ra và đi qua mặt Nôrikô. Cứ trông cái cử chỉ quả quyết của người đàn bà khi đóng cửa lại, Nôrikô đoán được rằng người ấy cư trú ở đây. Nôrikô đứng yên một lát nữa, rồi thở dài và cũng đi về phía thang máy.

Trong khi buồng thang máy trượt xuống, Nôrikô nghĩ: biết trả lời Ritsukô và bà y tá trưởng ra sao đây? Vừa rồi có sao cứ kể hết ra như vậy chẳng? Nhưng nếu thế cô sẽ làm hại Naôê. Vì ông đã nói rằng ông ốm. Không, không thể làm như vậy được. Cứ thế này thôi, người ta cũng đã bàn tán quá nhiều.

Mới vừa qua Nôrikô oán giận Naôê, nhưng bây giờ cô lại cuống quýt bối rối tìm cách bao che cho ông.

Thang máy dừng lại. Nôrikô bước ra, và qua tấm cửa kính của phòng đệm cô lại trông thấy người đàn bà ở tầng năm: bà ta bước trên đường phố, tay giữ tà áo kimono đang căng phồng lên dưới gió. Nôrikô chậm rãi bước theo người ấy.

Hai giờ rưỡi. Giờ nghỉ trưa đã hết, từ giờ đến tối hãy còn xa, và cái ngõ hẻm rất vắng. Đi dọc theo cái hẻm thoai thoải xuống dốc, Nôrikô ra đến phố lớn. Ở đây là một cuộc sống khác hẳn: chen chúc, ồn ào và rộn rịp.

Qua hai căn nhà Nôrikô trông thấy một quán cà phê nhỏ, hay nói cho đúng hơn, cô trông thấy cái buồng điện thoại tự động trong quán. Cô bước vào, ngồi xuống cạnh cái bàn con đặt gần cửa và gọi một chén cà-phê.

Sau khi uống hết cốc nước bỏ đá trong khi chờ cà phê, Nôrikô đến trước máy điện thoại, cô quay số. Sau một quãng im lặng trong ống máy bắt đầu nghe những tiếng tút tút dài. Nôrikô nhớ lại rằng máy điện thoại ở nhà Naôê có tiếng vo vo nghe như ngạt mũi. Nhưng bây giờ cô nghe rất rõ những hồi âm của tiếng chuông. Không thấy ai nhắc ống nghe. Nôrikô quay số một lần nữa - lại những tiếng tút tút. Nắm chặt trong lòng bàn tay đồng hào mười yên, Nôrikô trở về bàn, chén cà phê đã chờ cô ở đấy. Cô hít thở mùi hương đậm đà của nó.

"Có lẽ anh ấy đi ra nhà băng? Dù sao chẳng nữa thì anh ấy sẽ ra máy điện thoại nếu có nhà, - Nôrikô suy luận. - Nếu không muốn gặp mình thì có thể

nói hẳn ra. Qua điện thoại càng dễ nói".

Nôrikô uống hết cà-phê và hơi bình tâm lại.

Đã gần đến ba giờ. Nôrikô ra khỏi nhà Naôê ở đã được hai mươi phút.

Cô lại đến cạnh máy điện thoại và quay số.

Bên quầy đặt máy điện thoại, cô thủ quỹ đang tính tiền với một người khách; một cô hầu bàn đang nói chuyện gì rất hăng với người bán đồ nhắm.

"Thôi lần này mà không gọi được thì quay về thôi", - Nôrikô quyết định trong khi lắng nghe những hồi âm trong ống máy. Hồi thứ ba, hồi thứ tư...

- Vâng, - một giọng đàn ông lạ hoắc trả lời. Trong giây lát Nôrikô thậm chí còn ngẩn cả người ra.

- Có phải nhà ông Naôê không ạ?

Ống máy im lặng.

- Tiên sinh đấy ạ?

- Phải... tôi... - Giọng Naôê nghe rất lạ, như thể miệng ngậm đầy bông.

Nôrikô ngạc nhiên, vì thường ngày Naôê phát âm rất rõ.

- Em đây, Nôrikô đây tiên sinh ạ. Tiên sinh có nghe không?

- Có...

- Máy khó nghe quá... Lúc này tiên sinh không có nhà ạ?

- Không...

- Em gọi điện nhưng không có ai cầm máy...

- Tôi ngủ, - Naôê im lặng vài giây rồi nói.

Nôrikô bắn khoản tự hỏi: chẳng lẽ anh ấy không nghe? Hay là anh ấy nói dối?

- Anh đang ở nhà một mình ạ?

- Ừ.

- Em gọi điện từ một quán cà-phê ngay cạnh nhà anh. Có thể ghé anh một phút được không ạ? Bà Ghyôđa và bà y tá trưởng sai em đến thăm anh, vì họ lo cho anh ốm nặng.

Naôê im lặng.

- Vậy em ghé nhé?

- Ghé đi.

- Anh có cần gì không ạ? Có cần sakê hay thuốc lá không ạ?

- Không cần. Có cả rồi.

- Em đến ngay!

Nôrikô cầm tờ giấy tính tiền trên bàn và đi đến quầy thủ quỹ.

Naôê đang nằm trên giường, mình mặc pyjama. Thế ra ông không nói dối quả ông không ra khỏi nhà.

Nôrikô chăm chú nhìn xung quanh: trên lò kôatsu có để ly sakê như thường lệ, khắp nơi rải rác những tờ giấy - những bản sao bài tạp chí. Không thấy có một cái ly thứ hai nào. Trên bàn có một chồng tạp chí và sách. Ở gian bên, trong lavabô có cả một mớ chén đĩa chưa rửa: đã khá lâu không có ai dọn buồng.

- Sức khỏe anh ra sao? - Nôrikô cởi áo măng-tô và ngồi xuống cạnh giường.

- Tôi hơi bị cảm. - Giọng Naôê nghe rất lạ và không biểu hiện một sắc thái gì cả.

- Nhiệt độ ra sao?

- Không có nhiệt kế...

- Ôi, khổ thân anh quá!

Nôrikô thấy muốn vuốt ve an ủi Naôê đến mức không sao chịu nổi: trông anh đau ốm tội nghiệp biết chừng nào.

- Sao thế này...- Cô lăm bắm, khó khăn lắm mới tự kiềm chế được. Nếu anh ấy đưa tay ra, nếu anh ấy nói một lời thoai cô sẽ tự lao vào vòng tay anh.

Nôrikô cúi mình trên người Naôê và sửng sốt: hai mắt anh sáng một cách kỳ dị - không phải cái ánh kim loại lạnh và sắc như thường ngày, mà là ánh phản chiếu mờ nhạt của mặt trời lặn. Mắt anh có màu trắng như sứ, hai má trũng sâu.

- Anh làm sao thế?

Naôê cố giữ cho mắt mình nhìn lên Nôrikô mà không được.

Trong đôi đồng tử mênh mông của anh, Nôrikô thấy phản chiếu gương mặt của mình.

- Anh cần phải ngủ một chút. - Nôrikô kéo chăn đắp cẩn thận cho Naôê. Anh mệt mỏi nhắm mắt lại như thể chỉ chờ có thế.

Nôrikô bắt tay vào dọn dẹp. Mười phút sau cô đến cạnh Naôê. Naôê ngủ rất

yên, ngay đến hơi thở cũng nhẹ nhàng, không nghe thấy.

"Anh ấy gầy đi nhiều quá.." - Nôrikô nhìn rất lâu, như thể không nhận ra Naôê nữa. Rồi cô khẽ khàng đi sang gian bếp. Cô cởi áo vét, và mình chỉ còn mặc chiếc áo thun mỏng, cô bắt đầu rửa chén đĩa. Cô đi lại thật yên lặng, cô quét gian bếp rồi trở vào phòng.

Naôê vẫn ngủ, mặt quay vào tường.

Bây giờ biết làm gì đây?

Nôrikô nhặt mấy tờ giấy vương vãi bên lò kôatsu, xếp lại thành một xấp gọn ghẽ để lên bàn, đặt lại đĩa gạt tàn cho ngay ngắn. Tắm thấy dày trong phòng dính đầy bụi, nhưng Nôrikô không muốn mở máy hút bụi, sợ tiếng máy làm Naôê thức giấc. Cô nhặt mấy tờ báo ở dưới sàn lên, gấp lại cho thẳng thơm mấy thứ đồ lót vầy vò. Rồi cô cúi xuống với tay quơ quàng dướng gầm giường xem có cái gì lăn xuống đấy không. Tay cô chạm phải một vật gì lạnh và cứng. Một cái hộp luộc ống tiêm. Naôê tự tiêm lấy ư? Bằng một động tác quen thuộc, Nôrikô mở nắp nhìn vào trong hộp. Có hai cái ống tiêm và hai ống thuốc rỗng. Nôrikô cầm lên một ống: "Opium".

Thuốc phiện ư! Thứ ma túy mạnh nhất... Ngay sau những cuộc phẫu thuật người ta cũng ít khi cho bệnh nhân thứ thuốc này. Chỉ khi nào có những cơn đau không tài nào chịu nổi...

Nôrikô nhìn kỹ Naôê và lại trông thấy cái nhìn mờ đục, đờ đẫn. Cô đã có mấy lần phải tiêm thuốc phiện cho bệnh nhân, cho nên cô nhớ rất rõ mắt họ. Nhưng anh ấy tiêm thuốc phiện để làm gì? Chỉ cảm lạnh thôi mà cũng tiêm? Mà lại tiêm một liều lượng lớn như vậy? Chẳng lẽ?... Tâm can Nôrikô nóng bừng như lửa.

Đặt cái hộp xuống sàn, cô lại cúi xuống nhìn Naôê. Đôi má như băng sắp, râu lởm chớm... Cái mũi trông nhọn hẫ lên khác ngày thường.

Nôrikô vội vàng đẩy cái hộp vào chỗ cũ, như thể hy vọng rằng làm như thế mình sẽ sua đuổi được những ý nghĩ khổ tâm. Tốt hơn hết là cô đừng trông thấy, đừng biết gì hết. Vừa rồi cô mở nắp hộp ra để làm gì kia chứ? Một cảm giác tội lỗi khó hiểu tràn vào lòng cô.

Cô chậm rãi chống gối đứng dậy và đột nhiên dẫm lên một vật gì cứng cứng. Nôrikô nhìn xuống chân: trên tấm thảm có một vật sáng mờ mờ.

Nôrikô cầm lên. Một chiếc hoa tai. Một chiếc hoa tai vỏ bằng bạch kim. Nó nằm gần phía đầu giường, cái móc cài ngửa lên phía trên. Thế ra trước đây vẫn có một người đàn bà nào lên đây...

Nôrikô mệt mỏi ngồi xuống cạnh giường. Cô ngồi hồi lâu không cử động, mắt nhìn đắm đắm vào chiếc hoa tai đang lấp lánh trên lòng bàn tay.

Một giờ sau Naôê tỉnh dậy. Anh mở mắt ngơ ngác nhìn Nôrikô, rồi hiểu ra rằng đây không phải là giấc mơ, từ từ ngồi dậy.

- Anh dậy rồi đấy à ?

- Vâng. - Bây giờ giọng nói nghe đã bình thường như mọi ngày - rõ và đều đều.

- Không đau ở đâu chứ?

- Không.

- Anh có nhớ em đã đến đây như thế nào không?

Naôê ngẫm nghĩ một lát, rồi gật đầu.

- Bà Ghyôđa và bà y tá trưởng phái em đến đây. Em sẽ nói gì với họ?

Naôê đưa mắt nhìn quanh tìm thuốc lá. Nôrikô đẩy về phía ông một bao thuốc và cái gạt tàn.

- Thế tức là anh bị cảm lạnh?

- Cảm lạnh. - Naôê nhắc lại, tay đưa một que diêm lên châm thuốc lá.

- Chỉ thế thôi à ? Vậy thì tại sao lại phải dùng thuốc phiện?

Trong khoảnh khắc gương mặt Naôê thay đổi hẳn. Nôrikô biết rõ từng nét mặt trên gương mặt ấy: cô đã nhìn nó hàng ngày, nhận biết những sự thay đổi nhỏ nhất, - nhưng bây giờ, sau một thời gian cách biệt không lâu, cô không còn nhận ra nó được nữa: gương mặt này sao cô thấy vô cùng xa lạ, cách vờ và thù địch.

- Anh gầy đi đấy, - Nôrikô buồn rầu nhận xét, mắt không rời Naôê.

- Không việc gì phải lo.

Naôê nhìn ra cửa sổ, mắt đầy bóng tối. Rõ ràng là ông đã quên khuấy điếu thuốc lá đi: tàn thuốc đã dài lắm rồi, nó sắp rơi xuống thảm. Nôrikô vội đưa cái gạt tàn ra hứng.

- Em có đem thuốc lại cho anh. Thuốc cảm thật đấy. Em lấy ở phòng nội khoa. - Nôrikô đưa ra một cái gói nhỏ có đóng dấu bệnh viện Oriental.

- Không cần.

- Có lẽ... không phải cảm. Anh nói thật đi. Em xin anh. Anh là thầy thuốc, anh phải hiểu rằng...

Naôê lặng im.

- Anh ồm thể nào?

- Chẳng có bệnh gì đâu.

- Không đúng.

Naôê giụi tắt điều thuốc lá và nắm lấy khuỷu tay Nôrikô.

- Anh buông ra. Anh đang ồm, anh cần nghỉ ngơi yên tĩnh. - Nôrikô cố vùng ra, nhưng Naôê không buông cô. - Đừng anh. Em còn phải về, bệnh viện sai em đến đây...

- Thì đã sao.

- Em phải về ngay... chứ không họ sẽ nghĩ đủ thứ...

- Mặc kệ.

- Không, không "mặc kệ" được đâu. Vả lại...hôm nay không được. Thật đấy.

Naôê vẫn ôm chặt lấy cô.

... Khi Naôê buông cô ra, Nôrikô thở hắt ra một tiếng và mở mắt. Naôê đagn nằm nghiêng, không cử động. Nôrikô dần dần tỉnh hẳn.

- Em sợ... - cô nói. - Nhờ... Nhờ có con thì sao? - Giọng Nôrikô êm dịu lạ lùng. - Anh có nghe em nói không?

- Tôi nghe.

- Vậy thì sao? - Nôrikô nép vào người Naôê. Lưng anh lạnh như băng. Có thể nào đây chính là con người cách đây một phút đã ôm ấp mình một cách khát khao cuồng nhiệt như vậy? - Em ... em sẽ nuôi nó. Dù có thể nào chẳng nữa.

Naôê từ từ quay lại và nhìn vào mắt Nôrikô.

- Có thật không? Như em vừa nói ấy?

- Thật.

Ông nhìn Nôrikô hồi lâu, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

- Em đi đây, - Nôrikô nói.

Cô nhảy xuống giường, vớ lấy áo quần vào chạy vào buồng tắm.

- Ôi, bốn rưỡi rồi!

Mặc áo quần thật nhanh, Nôrikô đến cạnh Naôê.

- Anh chóng khỏi đi nhé. - Cô cúi xuống người anh, và một lọn tóc quăn rũ xuống mặt anh. - Mai anh sẽ đến bệnh viện chứ?

- Sẽ đến.

- Nói lại với bà Ghyôđa như thế nhé?

- Ừ.

- Anh phải ăn cái gì đi.

- Không muốn ăn.

- Có lẽ em đi nấu cái gì nhé?

- Thôi. Khi nào đói tôi sẽ gọi điện đến tiệm ăn.

- Chính vì thế mà ốm đấy...- Nôrikô âu yếm lau mồ hôi trên trán Naôê. - Hay anh uống tí cà-phê vậy nhé?

- Không. Tôi đã bảo là không cần gì.

- À, - Nôrikô sức nhớ. - Hôm nay ở bệnh viện cụ Isikura súyt chết đấy.

- Cái gì?! - Naôê nhồm dậy.

- Ông cụ bắt đầu ngạt thở may mà cứu kịp. Bác sĩ Kôbasi đã làm hô hấp nhân tạo, hút đờm. Còn ông cụ vừa tỉnh đã cất tiếng gọi anh... Ông cụ quý anh lắm.

- Ông cụ nằm như thế nào ? Đầu có kê cao lên không?

- Không... Nằm giường bình thường thôi.

- Nhất thiết phải kê cao đầu lên, nếu không lại sẽ như thế nữa.

- Em không thể góp ý cho các bác sĩ được.

- Em nói là to6i nhờ em yêu cầu Kôbasi như vậy.

- Nhưng..

- Không "nhưng" gì cả. Em phải truyền đạt cho Kôbasi đúng như thế.

Nôrikô, tay đã cầm áo khác, lại ngồi xuống cạnh giường.

- Đẳng nào mai anh cũng sẽ đến. Lúc bấy giờ anh nói với ông ta cũng được.

- Phải nói ngay hôm nay.

- Nhưng có thể Kôbasi về nhà mất rồi.

- Em cứ nói với bất cứ bác sĩ trực nào.

Nôrikô gật đầu, cài khuy áo khoác.

Làn ánh sáng nhợt nhạt của mặt trời lặn chiếu xuyên qua bức rèm. Năm giờ kém năm. Phải về bệnh viện ngay.

- Thôi em đi nhé.

... Ngoài đường, một ngọn gió lạnh thấm sâu vào da thịt. Nôrikô không để ý, thong thả đi về phía trạm xe điện. Tiếng gót giày của cô vang dội trên đường phố vắng. Cô dừng lại nhìn lên tòa nhà Naôê ở, rồi rảo bước đi nhanh hơn.

Nhưng linh cảm mơ hồ, những ước mơ không rõ nét quay cuồng trong tâm trí, và trí tưởng tượng lôi cuốn cô đi xa, xa mãi. "Nếu mình đẻ được một đứa con ... Nó nhất định sẽ giống Naôê - cao, đẹp, cũng trầm lặng, cứng cỏi, cương quyết. Thế rồi..."

Nhưng đến đây những ước mơ của Nôrikô đứt đoạn. Cô không sao hình dung được Naôê trong vai một người chồng.

Ngày hôm sau Naôê đến làm việc như đã hứa. Thật ra thì mãi đến quá mười một giờ, gần sát giờ ăn trưa ông mới đến.

Ông mới vắng mặt có ba ngày, mà ai nấy đều phải kinh ngạc nhận ra rằng ông đã gầy đi một cách khủng khiếp.

Kôbasi đang khám bệnh nhân, nhưng nghe nói Naôê đến, anh tuyên bố nghỉ giải lao. Nhưng Naôê không đến phòng khám vội, mà lại đi thẳng lên các phòng nằm. Ông chẩn khám cụ Isikura thì một cô y tá từ tầng một chạy lên.

- Thừa tiên sinh, các bệnh nhân đang đợi dưới kia.

- Thế Kôbasi không tiếp họ sao?

- Có ạ. Nhưng ... tiên sinh đã đến thì...

- Bảo bác sĩ Kôbasi cứ tiếp tục đi đã.

Cô y tá đi xuống.

Naôê cầm lấy cổ tay khô héo của cụ Isikura và bắt đầu đếm mạch.

- Tôi có nghe nói hôm qua cụ mệt nặng, - ông nói.

- Lão đã tưởng chết rồi, - cụ Isikura nói một cách khó nhọc, uốn lưỡi phát ra từng tiếng một.

- Lần sau hễ thấy khó thở cụ phải gọi bác sĩ ngay.

- No... đột ngột... quá...

- Thế hôm nay thì sao ạ? Ổn cả rồi chứ ạ?

Cụ Isikura khẽ gật đầu và nói chậm chậm:

- Bác sĩ ạ, bác sĩ đừng đi đâu.. Tôi xin bác sĩ...

- Được, được ạ.

Cụ Isikura đã lâu không ăn và lưỡi cụ phủ một lớp trắng. Giác mạc cụ đục, phản ứng ánh sáng kém. Cụ già quả nhiên đang mấp mé cõi chết.

- Cụ phải nằm cho thoải mái hơn.

Cụ Isikura không đáp nửa lời. Cụ nhắm mắt và chấp tay lại như thể để cầu nguyện.

Naôê nhìn kỹ cụ già một lát rồi đi ra.

Ngòai hành lang ông hỏi Nôrikô, giọng bất bình.

- Làm sao thế? Tôi đã bảo phải chuyển ông cụ sang một cái giường khác kia mà.

- Em cũng định nói... Nhưng bác sĩ trực lại chính là Kôbasi cho nên...

- Lại càng phải nói.

- Nhưng... Ông ta biết chuyện của chúng ta. Akikô kể.

- Thế thì sao? Quan hệ của chúng ta là một chuyện, mà công việc lại là một chuyện khác hẳn.

- À, bác sĩ Kôbasi có nói: nếu bệnh nhân đã yếu đến nỗi không thể khạc nhổ được thì như thế tức là đã không còn là người sống nữa rồi: có thể cứu một lần, hai lần, nhưng nói chung mọi cố gắng đều sẽ vô hiệu.

- Kôbasi nói đúng. Nhưng không thể để cho ông già chết cách đó được.

- Cách nào mà chả thế...

- Không, tuyệt nhiên không phải là chết cách nào cũng như nhau đâu. Nếu bệnh nhân chết vì sặc đờm, người thân sẽ thấy cái chết đó phi lý, quái đản. Họ sẽ trách chúng ta và trách bản thân họ.

- Trước đây em không biết nghĩ đến điều đó.

- Em có biết đánh cờ tướng không?

- Không... - Nôrikô ngạc nhiên.

- Khi một ván cờ sắp tàn cuộc, người đánh cờ đã thấy rõ kết cục từ mấy nước trước. Nhưng thoát trong lên bàn cờ thì người ta có cảm giác là người đang thua cuộc chỉ chậm hơn người đang thắng cuộc có một chút thôi, một nước thôi. Trong trường hợp này chắc cũng có một ấn tượng như vậy.

- Anh muốn nói cụ Isikura, phải không?
- Phải. Mọi người đều phải tin rằng chúng ta đã làm đến mức tối đa tất cả những gì có thể làm được, nhưng tiếc thay!... Vấn đề cũng chẳng phải là bao giờ cụ Isikura chết - sớm một tuần hay muộn một tuần, - mà ở chỗ làm sao cho cái chết của cụ đích đáng và phải lẽ.
- Ta phải thuyết phục cho bệnh nhân tin như thế hay sao?
- Không, thuyết phục người nhà của bệnh nhân.
- Đối với bệnh nhân thì không có một cái chết nào phải lẽ được.

Naôê đứng lại một lát, mắt nhắm chiêu nhìn về phía trước.

Một cái xe cáng bệnh nhân đi qua mặt hai người, hình như họ đang đưa bệnh nhân vào phòng ngoại trú để phân tích.

- Sẽ không bao giờ có ai nói : "Tôi đã đến lúc phải chết", - Naôê nói tiếp khe khẽ.

- Anh có nhớ bà cụ Yôtsidzaki không? Anh có nhớ bà cụ lẫn lộn khổ sở như thế nào không? ... Bà cụ gào lên là thà để cho bà chết thay đứa cháu.

- Em tin như thế à ? Bà cụ nói như vậy vì bà biết rất rõ rằng không bao giờ bà có thể chết thay cho ai được.

Nôrikô thấy xốn xang khi nghe những lời này.

- Những chuyện ấy thật là khủng khiếp...

- Đúng, rất khủng khiếp.

- Đối với một bác sĩ như anh cũng thế à?

- Cái gì?

- Không... Không có gì cả...

Một ý nghĩ kỳ dị làm cho Nôrikô thấy tim mình như lặng đi: cô chợt thấy mừng rỡ như Naôê thuộc một thế giới khác.

- Phải bảo họ đổi giường ngay cho cụ Isikura. - Naôê quay ngoắt đi và bước xuống phòng ngoại trú.

Cùng ngày hôm ấy ông bầu của Đzyunkô Hanadzyô gọi điện vào bệnh viện. Sau khi xin lỗi vì đã im lặng trong một thời gian dài, ông ta hỏi:

- Cô ấy có thể ghé vào bệnh viện hôm nay được không ạ?

- Hình như tôi đã nói rõ ràng cho ông biết cô ấy phải đến khám lại vào ngày nào. Đã qua bao nhiêu ngày rồi?

- Bác sĩ thứ lỗi cho. Chúng tôi bận quá... Bao nhiêu là việc...
 - Sức khỏe cô ấy hiện nay ra sao?
 - Theo tôi, nói chung là khá.
 - Tôi phải gặp nữ bệnh nhân ngay.
 - Vâng - vâng, tôi hiểu. Hiện nay cô ấy đang ở studio...
 - Bao giờ cô ấy có thể đến?
 - Đến sáu giờ chiều sẽ xong buổi ghi hình.
 - Hôm nay tôi không trực. Đến chiều tôi sẽ không có mặt ở đây.
 - Nhưng Hanadzyô rất muốn được gặp ông. Và đúng vào ngày hôm nay. Có lẽ bác sĩ có thể chịu phiền chiều chúng tôi một chút? Bác sĩ có thể đợi cô ấy được không?
 - Thế ngày mai? Ngày mai cô ấy sẽ làm gì?
 - ngày mai chúng tôi sẽ đi biểu diễn ở nhiều nơi trong tỉnh Kansai. Thành thử xin bác sĩ thứ lỗi, nhưng...
 - Được, tôi sẽ đợi. Nhưng chỉ đến sáu giờ thôi.
 - Cám ơn bác sĩ! Chúng tôi sẽ cố sao để kịp đến đúng giờ. Chậm nhất là sáu giờ rưỡi.
- Ông bầu xin lỗi một lần nữa rồi bỏ ống máy xuống.
- Công việc đã hết, và các bác sĩ đã về nhà. Naôê ngả mình trên chiếc đi-văng trong phòng điều hành. Nhưng ông chưa kịp giở một cuốn sách ra đọc thì Ritsukô đã xuất hiện.
- Bà ta ăn mặc khá cầu kỳ: một bộ đồ bằng tweed màu sô-cô-la vạch ra-rô nhỏ, và bên trong là một cái blouse màu hồng rất nhã.
- Tiên sinh vẫn còn ở đây à?
 - Vâng, tôi đợi một nữ bệnh nhân. - Naôê bỏ cuốn sách xuống và ngồi dậy.
 - Đến ồm, tiên sinh cũng không có thì giờ để mà ồm một cách yên tĩnh nữa. Vừa đỡ một chút đã phải đi làm việc... - Ritsukô tỏ ý đồng cảm.
 - Thế bác sĩ trưởng đâu ạ?
 - Ông ấy có buổi họp ở Hội đồng thị chính : họp Ủy ban Giáo dục.
- Ritsukô nhặt mấy tờ báo vương vãi trên sàn và đột nhiên đề nghị:
- Có lẽ ta sang phòng văn thư đi.
 - Sang phòng văn thư ư?...

- Vâng. Thế bao giờ nữ bệnh nhân của ông đến?
- Sáu giờ.
- Còn những nửa giờ nữa. Thế thì mời bác sĩ ta sang bên kia một lát.
Naôê miễn cưỡng đứng dậy đi theo Ritsukô. Trong phòng vẫn thư không còn ai.
- Ở đây ấm cúng hơn nhiều.
- Ritsukô đã đưa từ phòng bên sang nào phó-mát, nào bia. Bà quả quyết mở hai cái hộp ra, rót bia vào hai cái cốc, rồi đưa một cái cho Naôê. Bà nâng cái cốc của mình lên, gật đầu mời Naôê và uống mấy ngụm.
- Ritsukô bao giờ cũng có hóa trang, nhưng hôm nay bà đánh đậm hơn thường ngày - chắc có dự tính đến ánh đèn điện.
- Bây giờ nhiều người ốm lắm. Cần phải giữ gìn sức khỏe cẩn thận. - Ritsukô nhìn Naôê dăm dăm. - Bác sĩ bây giờ gầy đi nhiều quá đấy.
- Thế ạ? - Naôê đưa tay sờ lên hai cái má lờm chờm không cạo.
- Tôi cũng thấy trong người khó chịu thế nào ấy. Đau lưng quá. Hôm trước tôi đã có nói với bác sĩ rồi... Tôi e đó là bệnh lao không biết có phải không? Có lẽ nên chiếu điện?
- Khó lòng có thể là bệnh lao.
- Nhưng bác sĩ đã khám tôi đâu mà biết!
- Ở tuổi bà thì không thể ho lao được đâu.
- Tại sao ông có thể lấy làm thích chí khi nói với tôi những lời khó nghe như vậy? - Ritsukô đưa mắt lườm Naôê một cách giận dữ. - Tôi yêu cầu ông một cách nghiêm túc đấy, ông khám tôi đi.
- Mai đến buổi khám, bà đến gặp tôi.
- Ôi, không được đâu! Ở phòng khám có các cô y tá... Không, như thế phiền lắm.
- Thế thì sao, khám ở đây à?
- Ở đây? Ritsukô sừng sốt. - Không được, ở đây bất tiện lắm...
- Thế thì ta xuống phòng khám ngoại trú.
- Không-không, không đời nào!
- Tôi không hiểu. Vậy thì bà muốn thế nào?
- Thôi được. Ở đây vậy. Nhưng nếu có ai vào, bác sĩ phải cắt nghĩa cho

người ta hiểu. Vậy tôi cởi áo nhé?

Naôê gật đầu.

Ritsukô áp hai lòng bàn tay lên hai má nóng bừng. Rồi bà bước nhanh ra cửa sổ kéo rèm cho kín lại.

- Ông đừng nhìn.

- Được.

Naôê ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

- Khi nào tôi bảo mới được mở ra đấy.

Vừa nhìn Naôê, Ritsukô vừa cởi quần áo.

Bà cởi cái áo vét, gấp lại cẩn thận và đặt lên đi-văng. Sau đó bà mở khuy áo cởi áo blouse, cố đừng làm hồng mái tóc. Vừa thở dài một tiếng, bà vừa trật hai quai áo xuống - bên vai này, rồi bên vai kia.

- Cởi hết à?

- Vâng, Naôê đáp, mắt vẫn nhắm.

Hai tay Ritsukô quặt ra phía sau để cởi cái khóa sau lưng.

-Ồ-hồ-hồ-hồ... lạnh quá! - Ritsukô rùng mình, tuy lò sưởi điện hoạt động rất tốt và trong phòng hơi nóng.

- Sao rồi ? Mở mắt được chưa?

- Nhưng ông làm ơn nhanh nhanh một tý nhé...

Naôê quay lại. Ritsukô đang đứng yên, hai vai co lại, hai tay cố che kín ngực.

Đến gần hơn, Naôê nhận thấy hai bàn tay đang đỡ cái xu-chiêng đều run.

- Bà cúi xuống.

Ritsukô cúi đầu và hơi khom lưng xuống.

Naôê sờ cột xương sống.

- Bây giờ từ từ thẳng người lên. Cúi xuống một lần nữa. - Ritsukô nhắm nghiền hai mắt trong khi trên lưng bà cảm nhận những ngón tay linh hoạt của Naôê. Những sự va chạm nhẹ của mấy ngón tay ấy như truyền qua người bà một luồng điện.

- UỖn ra phía sau.

- Thế này ạ?

- Thêm chút nữa. Bây giờ nghiêng bên phải. Bên trái.

Ritsukô ngoan ngoãn làm theo những mệnh lệnh của Naôê.

- Như thế này có đau không?

- Không, - Ritsukô thì thảo rất khê.

- Được. - Naôê bỏ tay ra. - Đến đây thì không có gì. Bây giờ bà quay lại đây.

Hai tay vẫn áp vào ngực, Ritsukô từ từ quay lại.

- Thế này được chưa? - Bà hỏi lại, vẻ phân vân.

Naôê đứng sát lại.

- Ông làm cái gì thế? Buông ra! ... Bỏ tôi ra... - Ritsukô thì thầm nhắc đi nhắc lại, thậm chí cũng không hề cố tránh ra. Bà ngửa đầu ra một cách lả lơi và hé mở đôi môi.

Naôê lạnh lùng xem xét những nếp nhăn li ti từ góc đôi mắt nhắm nghiền tỏa ra thành hình quạt. Ritsukô dang hai tay ra. Cái xu-chiêng này giờ bà vẫn lấy tay giữ trên ngực, bây giờ đã rơi xuống sàn. Hai tay Ritsukô mơn trớn đôi vai và tấm lưng của Naôê.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại giật giọng. Sau hồi chuông thứ ba Naôê cầm máy lên.

- Xin lỗi, ở đây có bác sĩ Naôê không ạ? - Cô y tá trực hỏi.- Có một nữ bệnh nhân đến tìm bác sĩ.

- Tôi hiểu rồi. Tôi xuống ngay.

Ritsukô đứng yên, một tay che ngực, một tay che mặt.

- Tôi phải đi.

Nhìn qua mấy ngón tay, Ritsukô thấy Naôê cầm khăn mặt lau miệng, sửa lại cà-vát và ra khỏi phòng.

- Chào bác sĩ ! Xin lỗi là mấy hôm trước không đến được, - Đzyunkô vừa nói, giọng như hát, vừa bỏ kính râm. Mặt cô trong thời gian nằm bệnh viện đã tròn ra được một chút, bây giờ lại gầy đi, đôi mắt không còn trong như dạo ấy nữa.

- Cô thấy trong người thế nào?

- Tốt ạ. Định ghé bác sĩ từ lâu mà không có thì giờ... Thôi bác sĩ đừng mắng nhé.

- Công việc vẫn lút đầu lút cổ à?

- May thay, đúng như thế.
 - May thay ư?
 - Dĩ nhiên. Đối với một nghệ sĩ đó là điều may mắn.
 - Thế. - Naôê mặc áo blouse và rửa tay. - Thử xem nào. Giỏ đựng áo quần trong góc ấy.
- Đzyunkô đóng cửa lại và cởi chiếc áo khoác dày làm bằng lông lạc đà. Trong phòng làm việc, ngoài họ ra không còn ai nữa : cô y tá trực chưa kịp đến.
- Không đau chứ?
 - Có hai ba lần thấy nhói nhói, nhưng lại hết ngay.
- Khám xong, Naôê đặt cụ vào nồi khử trùng và ngồi xuống viết kết luận.
- Bác sĩ ạ, - Đzyunkô đang mặc áo quần sau tấm bình phong gọi ra. - Tối nay bác sĩ rồi chứ?
 - Vâng.
 - Có lẽ bác sĩ đi với tôi một lát nhé? Tôi có hứa sẽ chiêu đãi bác sĩ. Kia, sao im lặng thế? Đồng ý không?
 - Đồng ý.
 - Thế thì tuyệt ! - Đzyunkô mừng rỡ reo lên.
- Cô từ phía sau tấm bình phong bước ra, trên người đã khoác măng tô. Được đóng khung trong cái cổ bẻ rất to của chiếc áo lông, khuôn mặt trông còn mảnh hơn nữa.
- Được. Tôi chỉ sang phòng điều hành mặc áo một chút.
 - Tôi đợi ngoài xe.
- Trong hành lang Naôê chạm phải Tômôkô Kawai.
- Xin lỗi. - Tômôkô thở hỗn hển. - Em mãi làm mấy việc trong phòng bệnh nhân cho nên trễ quá giờ.
 - Không sao, tôi đã làm xong hết rồi.
- Tômôkô liếc nhìn Đzyunkô một cách nghi hoặc.
- Ở phòng điều hành, Ritsukô đang đón đợi Naôê.
- Thật là vô lương tâm, - bà rút lên khe khẽ.
 - Cái gì thế?
 - Bỏ người ta mà đi...

- Có bệnh nhân đến.
 - Có thì sao! Ai lại như thế... - Cái hôn duy nhất đã làm cho Ritsukô dạn dĩ lên. - Khám xong rồi chứ?
 - Vâng. Nhưng tôi phải đi.
 - Anh thật là nhân tâm, thật đấy!...
 - Tôi? Tôi nhân tâm ấy à?
 - Đúng, anh là một con người tàn nhẫn, - Ritsukô bước vào phòng điều hành.
 - Thế anh định đi đây đấy?
 - Về nhà.
 - Thật không? Hay là đi đến chỗ hẹn hò?
- Mắt không nhìn Ritsukô, Naôê cài khuy áo măng-tô.
- Liệu đấy, tôi sẽ kiểm tra. - Bà hăm dọa. - Bao giờ sẽ gặp lại?
 - Tôi không biết.
 - Anh nói rõ đi.
 - Tuần sau.
 - Lúc nào?
 - À... Lúc nào tiện bà gọi điện cho tôi đi.
 - Thứ hai tôi sẽ gọi, được không?
 - Được.
 - Nhưng đừng có mà lừa tôi!
 - Nhờ tôi lừa thì sao? - Naôê phì cười.
 - Thì sao ấy à? - Ritsukô nheo nheo đôi mắt. - Nếu thế tôi sẽ nói với mọi người là anh tán tỉnh thôi.
- Naôê ném lên Ritsukô một cái nhìn ngạo nghễ rồi ra khỏi phòng điều hành. Cái quán ăn nhỏ mà Đzyunkô mời Naôê vào nằm trong một khu vực náo nhiệt ở giữa Rôpponghi và Nôghidzaki, đó là một quán nổi tiếng về các món bit-tết. Đzyunkô nghĩ rằng ở đây Naôê sẽ thấy thích. Cô thích đến đây vì trong những hiệu ăn lớn người ta thường dòm ngó cô, còn ở đây thì không có ai để ý.
- Bác sĩ muốn gọi gì?
 - Sakê.

Người hầu bàn ngơ ngác nhìn Naôê.

- Phải, bác sĩ có nói là bác sĩ thích rượu nếp hơn cả. - Đzyunkô đỡ lời. - Ở đây có sakê không? - Cô quay về phía người hầu bàn.

- Chắc là có ạ...

- Làm ơn dọn ra nhé. Hâm nóng thì tốt.

Người hầu bàn vẫn phân vân.

- Sakê ạ? ... Nhắm với bít-tết ạ?

- Thì có khác gì! - Naôê nhún vai.

- Có lẽ tôi cũng sakê luôn, - Đzyunkô họa thêm.

Khi người hầu bàn đã đi xa, cô cười phá lên.

- Ở đây chắc chưa có ai gọi sakê bao giờ.

- Thế à? ... Thế mà tôi không biết.

- Ở quán này có món awabi và món tôm ngon lắm. Có lẽ ta ăn món tôm nhé?

- Ăn awabi thì hơn.

Đzyunkô gọi hai bít-tết và một awabi. Ngay bên cạnh bàn có đặt một cái bếp. Một người đầu bếp đến và bắt đầu đặt chảo lên.

- Hay là ta đến một hiệu ăn có các món ăn Nhật bản?

- Ồ không, ở đây được rồi. Miền là có sakê.

Đzyunkô lại mỉm cười.

Sau bữa ăn tối, cô đưa Naôê đến một quán bar nhỏ dọn ở tầng hầm. Quán được ngăn ra thành năm buồng. Sàn phủ một tấm thảm sang trọng, cách bài trí nội thất theo đúng phong cách của cung điện ở thế kỷ thứ XVII.

Hình như Đzyunkô rất hay đến đây: người bán bar lập tức nhận ra cô và mời vào buồng. Đối với quán bar giờ này hãy còn sớm, khách còn thưa thớt.

- Làm ơn cho ít sakê, - Đzyunkô yêu cầu.

- À, cái này mới đây! - Người hầu bàn nhìn Đzyunkô và người bạn trai của cô, vẻ quan tâm đặc biệt.

Đzyunkô uống được khá nhiều. Mà hôm nay thì cô lại có phần cao hứng: rượu sakê ở đây là loại thượng hạng, cô được rồi suốt buổi tối, cho nên Đzyunkô uống hết ly này đến ly khác. Một giờ sau cô đã say rõ rệt.

- Bác sĩ này, thử nhìn tôi một chút. Má có đỏ không?
- Không đỏ lắm.
- Chà! - Đzyunkô cười khanh khách. - Ông lại nhìn tôi như một bác sĩ nhìn bệnh nhân.

Một màu hồng phơn phớt ửng lên trên đôi gò má, làm cho gương mặt xanh xao của Đzyunkô sinh động lên. Trông cô thật kiều diễm và đáng yêu. Tính phóng đã tiềm ẩn trong cô mỗi lúc một hiện rõ thêm.

- Thế bác sĩ không bao giờ say à?
- Tại sao? - Naôê ngạc nhiên. - Cũng như mọi người thôi.
- Thế mà bây giờ thì hoàn toàn tỉnh táo... Có lẽ men không thấm hay sao? - Đzyunkô đặt cái chén không xuống bàn.
- Không thấm... - Naôê cười, mắt nhìn bàn tay trau chuốt, thanh nhã của cô.
- Có thật cô Simura của ông tuyệt vời đến không? - Đzyunkô hỏi một cách đột ngột.
- Simura nào?

- Thôi đừng vờ nữa, tôi biết hết rồi. Cô hộ lý đã kể cho tôi nghe khá nhiều chuyện. Tôi với cô ấy đã đi đến kết luận rằng ông bác sĩ của chúng tôi quá trình bạch ... Thế nào? - Đzyunkô rướm thẳng người ra một cách đầu thách thức. - Như tôi đây cũng chẳng xấu nào, phải không?

Naôê thích thú nhìn cô. Trên gương mặt Đzyunkô không còn chút bóng dáng của sự ngây thơ.

- Sao ông lại nhìn tôi bằng đôi mắt băng giá như vậy? - Đzyunkô nhìn chăm chăm vào mắt Naôê. Rồi, không chịu được nữa, cô nhìn ra chỗ khác.
- Cứ nghĩ rằng ông đã biết tỏ tường mọi thứ trên thân thể tôi, tôi thấy chán quá. Chắc tôi đối với ông chẳng còn chút hứng thú gì.

Naôê ghé miệng bên tai Đzyunkô:

- Em này... em vẫn thường chích ma túy đấy à? Hay là tôi nhầm?

Đôi mắt đen của Đzyunkô mở to ra vì ngạc nhiên.

- Tại sao anh...kết luận như vậy?
- Tại vì tôi làm thầy thuốc. Tôi hiểu hơn những người khác.

Đzyunkô cúi đầu.

- Có ... Nhưng không nhiều. Chỉ thỉnh thoảng khi nào mệt quá.

- Em đừng sợ, tôi sẽ không giảng luân lý đâu. Chẳng qua... Nếu em muốn thì tôi có đấy.
- Ngay bây giờ ấy à?
- Ừ.
- Anh có đem theo à?!
- Dĩ nhiên là không, ở nhà ấy.
- Nhưng... Tại sao anh lại cho là em muốn?
- Thế em không muốn à?
- Chà ... Bác sĩ! Anh cũng chẳng phải là một thiên thần. - Và Đzyunkô vịn vào cánh tay Naôê.

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương XVIII

Tiếng rít của gió thu lạnh vừa nổi lên lúc tờ mờ sáng đánh thức Nôrikô dậy. Vẫn nằm im trong chăn, cô đưa mắt nhìn quanh phòng. Cái nhìn của cô dần dần dừng lại ở cửa sổ: ngoài đường trời vẫn còn tối mịt. Nôrikô bấm đèn ngủ nhìn đồng hồ: năm giờ rưỡi. Mùa hạ thì bây giờ mặt trời đã lên rồi, còn vào tiết cuối tháng chạp này thì bây giờ vẫn còn là ban đêm.

Gió gõ vào cửa kính. Bên cạnh giường có một cuốn sách mở. Nôrikô thường đọc sách khuya để dễ ngủ, nhưng đêm qua không hiểu sao cô đã quá xúc động trong khi đọc - cuốn sách nói về tình yêu - và giờ lâu không sao chợp mắt được.

"Tình yêu có những dạng khác nhau, - trong sách có đoạn viết như vậy, - và sự xả thân cũng là tình yêu..." Hình ảnh Naôê không lúc nào rời tâm trí cô. Trong thời gian gần đây có một cái gì kỳ dị đã diễn ra với anh. Anh đã gầy đi và bây giờ trông càng cao và càng mảnh, cái nhìn của anh trở nên sắc nhọn. Nhưng không phải những sự thay đổi bên ngoài làm cho Nôriko lo lắng.

Trong toàn bộ cái bóng dáng của Naôê - trong đôi vai rũ xuống một cách mệt mỏi, trong cái lưng gầy hơi khom xuống - có thể cảm thấy một nỗi đau thầm kín và một tmối sâu vô vọng. Anh không bao giờ kể gì cho cô nghe, nhưng Nôrikô vẫn cảm biết được à có một cái gì đó đang giày vò anh khổ sở.

Anh vẫn lạnh lùng như trước, đôi khi còn tàn nhẫn nữa. Anh có thể mời Nôrikô đến rồi tới khi cô dọn dẹp xong, lại đuổi cô về. Cô đã quen với những sự thay đổi đột ngột, vô cơ của anh, nên không hề giận. Xưa nay đối với cô, anh vẫn như vậy. Khi nào anh gọi thì cô chạy đến, khi nào cô cảm thấy anh đã chán mình thì cô ra về. Dù đối với anh, cô chỉ là một thứ đồ chơi chẳng nữa, thì cô cũng hài long với vai trò đó. Nôrikô không bao giờ suy nghĩ xem cái gì là tốt, cái gì là xấu; chẳng qua Naôê muốn gì thì cô chỉ

biết làm đúng như vậy.

Từ trước kia, Nôrikô cũng cảm thấy trong tâm hồn Naôê không sao có được sự yên tĩnh. Có lúc chưa nghe cô nói hết câu anh đã vớ lấy cuốn sách, mà cũng có lúc anh lại đột nhiên quan tâm đến một chuyện gì đấy, rồi hỏi đi hỏi lại: "Em định nói gì phải không? Nói đi !" Anh thường cau mày, mấy ngón tay gõ gõ trên bàn - như thế nghĩa là trong lòng anh thấy bứt rứt không yên. Vào những phút như vậy, Nôrikô giống như một con sóc sợ sệt; cô e dè cố sức đọc cho ra những gì đang được giấu kín trong tâm hồn anh. Và mỗi khi cô đoán sai, Naôê quay mặt đi hoặc bảo cô về.

Nhưng thời gian gần đây Naôê trong ủ rũ khác thường. Những chuyện bực mình trong công việc chẳng? Hay là nguyên nhân nằm ngay trong bản thân anh. Giá Nôrikô có thể biết được cái gì đang diễn ra trong Naôê! Nhưng hỏi thì cô đã biết trước là không bao giờ anh trả lời. Naôê giữ một khoảng cách khá xa giữa bản thân với Nôrikô và đó là điều làm cho cô tủi thân nhất. Luôn luôn ở bên cạnh, mà không hề biết một chút gì... Một sinh vật không lời...

Nôrikô vẫn thỉnh thoảng phải nghe người ta nói về những mối quan hệ giữa Naôê với phụ nữ. Vì hầu hết mọi người trong bệnh viện đều biết mối quan hệ giữa hai người, cho nên những chuyện này chỉ đến với cô dưới dạng những tiếng đồn mơ hồ, đứt đoạn. Nhưng cũng có những người nói chuyện lại với cô một cách chi tiết chỉ vì cái thú được thấy cô đau khổ - trong đám nữ y tá cũng có những người như vậy.

Chuyện Đzyunkô Hanadzyô ghé bệnh viện tìm Naôê tối hôm ấy thì ngay sáng hôm sau Nôrikô đã biết. Nói chung người ta đã bắt đầu xì xào ngay từ hồi Đzyunkô nằm bệnh viện Oriental. Họ lại còn nói rằng Naôê nhiều lần ngồi rất lâu với bà Ghyôđa trong phòng văn thư. Từ trước họ cũng xì xào rằng phu nhân muốn quyến rũ Naôê, mà ông ta nói chung cũng không phản đối. Nhưng đâu phải chỉ có thế... Nghe đâu người đã đã mấy lần gặp Naôê ở ngoài phố với những cô gái bán bar phấn son lòe loẹt và áo quần sặc sỡ. Lại còn ...

Người ta lại còn khẳng định rằng con gái ông bác sĩ trưởng, cô Mikikô, mê Naôê như điên đảo. Nghe đâu cô ta còn nói trắng rằng một người như bác sĩ

Naôê mà đi hỏi cô thì cô sẽ nhắm mắt lấy ngay. Cô ta cố gắng dùng cái bệnh viện để cám dỗ ông ta, và hình như ông ta cũng đáp cái mồi này.

Nôrikô không tin những chuyện ngòi lê đôi mách, coi đó như những chuyện do những kẻ vô công rồi nghề bịa đặt ra, nhưng dù sao ... Ai cũng biết là không có lửa làm sao có khói.

Nôrikô thở ra một tiếng dài. Có lẽ thà đừng biết còn hơn. Nhưng giá có thể hỏi chính Naôê thì hay biết mấy. Ngay các bạn gái cũng khuyên như vậy... Nhưng cũng khó tin họ lắm. Dưới cái mắt nạ của sự đồng cảm có thể là sự ganh tị.

Gần đến ba giờ đêm Nôrikô mới ngủ thiếp đi. Cô không tắt lò sưởi ga, nhưng vẫn bị lạnh cóng.

Căn buồng nhỏ của Nôrikô ở tầng thứ ba của nhà chung cư. Đó là một tòa nhà cũ kỹ, tường đã nứt nẻ nhiều nơi. Chỉ được cái sát cạnh bệnh viện. Người ta có hứa rằng khi đã sửa chữa xong trong bệnh viện thì sẽ bắt đầu tu sửa chung cư, nhưng dù sao cũng phải đợi ba bốn năm nữa, hay năm năm cũng chưa biết chừng. Mà năm năm nữa thì cô sẽ ra sao? Có còn làm ở bệnh viện nữa không? Vì lúc bấy giờ cô sẽ ba mươi tuổi...

Cái chính là đừng mất Naôê. Dĩ nhiên chắc anh ấy chẳng cưới mình đâu. Chỉ mong sao mọi sự sẽ cứ như thế này. Nôrikô không dám ao ước gì hơn. Có một cái lạ là Nôrikô không bao giờ thử tưởng tượng xem nếu lấy nhau thì cuộc sống gia đình của họ sẽ như thế nào. Chắc hẳn là vì cô thừa biết rằng Naôê không bao giờ muốn phải gánh vác một gia đình. Cô bắt mình tự chuyển đổi để trở thành một con người thật thích hợp với ý muốn của Naôê.

Cái gì thu hút cô, cô yêu cái gì ở Naôê? Nếu có đặt câu hỏi này ra thì Nôrikô cũng không thể nào trả lời được. Trong Naôê, cô yêu tất cả: cái tính lạnh lùng và lòng nhân hậu của anh - không phải một lòng nhân hậu ngây thơ và trù tượng như ở Kôbasi, nhưng cũng không phải vụ lợi như ở bác sĩ trưởng; cô yêu ở Naôê một con người gồm có phần tốt và phần xấu, cũng như tất cả những con người bình thường ... Trong anh chỉ có một điều không bình thường: đó là nỗi buồn vô vọng, không thể cắt nghĩa được...

Căn buồng của Nôrikô không rộng: chỉ vừa trải tám chiếc tatami. Cô có cái

may là được ở một mình, trong khi các cô khác đều hai người một phòng. Ngoài Nôrikô ra, trong chung cư chỉ có Akikô là nữ y tá. Các cô khác đều là tập sự, và còn rất ít tuổi. Nhưng Akikô chỉ ít lâu nữa sẽ đi nơi khác. Cô ta đã đính hôn với Kôbasi. Các nữ y tá khác thì hoặc ở với gia đình hoặc thuê những căn hộ riêng.

Nôrikô cũng đã từng nghĩ đến việc dọn đi ở nơi khác. Lúc bấy giờ cô sẽ có thể gặp Naôê một cách dễ dàng hơn, có thể mời anh về nhà, cho anh ăn những bữa cơm gia đình... Tòa nhà chung cư không bao giờ khóa, và không có ai kiểm soát lối ra vào; tuy vậy Nôrikô không bao giờ dám về khuya: cô thấy như vậy không hợp với mình là người lớn tuổi nhất trong các nữ nhân viên.

Có một lần Nôrikô nói chuyện với Naôê về những dự định thay đổi chỗ ở của cô. Đám lại anh chỉ nói vắn tắt: "Thế à?" - và không nói thêm một tiếng nào nữa. Rốt cục cô không thể hiểu anh tán thành hay phản đối. Vấp phải một thái độ thờ ơ như vậy. Nôrikô lại phân vân. Cô thấy hình như Naôê không muốn cho mình ở một căn hộ riêng. Tại sao thì không thể hiểu được. Tất cả những điều đó làm cho Nôrikô hoang mang: ở chung với những cô gái trẻ măng thì không hợp, nhưng vì thái độ của Naôê cô lại phải từ bỏ những ý định chuyển nhà.

...Tối qua cô thiếp đi vào lúc nào nhỉ? Nôrikô nhớ rằng lần cuối cùng cô nhìn lên đồng hồ là lúc hai giờ. Bây giờ là năm giờ rưỡi - vậy là cô ngủ được ba tiếng. Và chẳng đó không hẳn là một giấc ngủ mà là một trạng thái quên lãng nặng nề. Cứ mỗi cơn gió cô lại thức giấc.

Bốn ngày nữa là Tết. Một ngày lễ thường làm cho lòng người lắng xuống: vừa vui lại vừa buồn - thêm một năm nữa của cuộc đời đã trôi qua.

Khi Nôrikô đã qua tuổi hai mươi ba, cô thường buồn khi nghĩ đến mỗi năm đang trôi đi. Giá cái năm ấy được sống qua bên cạnh Naôê... Nhưng không, dù thế nào thì cũng vẫn buồn.

Ngoài cửa sổ trời đã sáng hẳn, Nôrikô tắt đèn. Cô nhìn ra cửa sổ, và những ý nghĩ lại trở về với Naôê.

Cô chợt muốn cảm thấy sức nặng của đôi tay anh! Dù anh ấy có lạnh lùng, thô lỗ nữa, dù anh ấy có làm khổ mình đi nữa cũng được, miễn sao được ở

bên anh!

Từ ngày hai mươi chín tháng chạp là bắt đầu nghỉ. Cả thầy được năm ngày, cho đến mừng ba tháng giêng. Nôrikô định qua năm ngày đó ở Niigatta, trong ngôi nhà cô đã ra đời. Hơn nữa, vào những ngày này Naôê về thăm mẹ ở Sappôrô. Bà cụ ở đây với gia đình của người con trai thứ. Ông con trai trưởng là Naôê được gia đình coi là hư hỏng: Naôê đã bỏ nhà của bố mẹ ra đi, trong khi lẽ ra người con cả, phải đảm đương tất cả những công việc lo toan của gia đình. Ông ta đã lên Tôkyô học rồi ở lại luôn đấy: đã không chịu cưới vợ, mà cũng không lo gì cho mẹ.

Ngày ba mươi mốt tháng chạp Nôrikô và Naôê cùng trực đêm. Làm việc vào ngày nghỉ chẳng phải là một niềm vui gì lớn, nhưng Nôrikô sung sướng vì tối hôm ấy cô được ở bên cạnh Naôê. Và ại cô cũng được đền bù vì mãi đến mồng bảy tháng giêng mới phải đi làm. Sau ngày mồng một các chuyến xe lửa sẽ rộng chỗ hơn. Nói chung tết năm nay mọi việc khá thuận lợi cho cô.

Ngủ thì không muốn ngủ nữa, mà dậy thì hãy còn sớm. Từ bây giờ đến tám giờ còn có thể nằm nghĩ ngợi liên miên...

Nôrikô trở mình nằm lại cho thoải mái, rồi mở mắt ra. Mới lúc này chỉ có khung cửa sổ sáng lên thành một hình chữ nhật trắng, mà bây giờ khắp gian phòng đã tràn đầy ánh sáng. Từ dưới phố đưa lên tiếng lách cách của những chai lọ bằng thủy tinh, tiếng tí phanh của một chiếc xe đạp - những tiếng động quen thuộc của những người đi làm sớm nhất: những người đi đưa sữa tươi, người đưa thư.

Naôê bây giờ đang làm gì? Dĩ nhiên là đang ngủ. Nhưng - Những ngày gần đây trí tưởng tượng của Nôrikô bao giờ cũng hình dung bên cạnh Naôê đang ngủ có một người đàn bà. Vì vậy Nôrikô bắt đầu thấy chóng mặt, khó thở; cô không làm được một việc gì, mọi thứ chỉ chực tuột ra khỏi tay. Nôrikô tự mắng nhiếc mình, nhưng vẫn không sao thoát được những ý nghĩ đau xót ấy.

Dưới cửa sổ có thể nghe rõ những bước chân của người đưa thư. Cố sức xua đuổi những ám ảnh, Nôrikô chạy ra khỏi giường để đón lấy hơi lạnh của buổi sáng.

Một ngày mới đã bắt đầu - một ngày bình thường với những lo toan bình thường: đi thăm các phòng bệnh nhân, ghi vào nhật ký bệnh viện những chỉ thị của bác sĩ trực, phân phát thuốc uống, tiêm thuốc cho bệnh nhân, lấy máu đem đi phân tích.

Hôm nay không có một phẫu thuật nào được dự tính. Nôrikô đi qua các phòng bệnh nhân một lần nữa, trở về phòng y tá và bắt tay vào quần tắm-bông.

Bà y tá trưởng đang ngồi giờ các bệnh án. Chọn ra mấy tập, bà đột nhiên gọi Nôrikô.

- Simura-san! Tôi muốn nói chuyện với cô một chút. Có lẽ ta sang phòng áo nhé?

"Bà ấy muốn gì thế nhỉ?" Lòng không khỏi băn khoăn, Nôrikô ra hành lang theo bà y tá trưởng.

Phòng mặc áo đặt ở tầng ba, bên cạnh kho dụng cụ. Dọc tường có đặt tủ áo, đối diện là một cái đi-văng và một tấm kính lớn, treo mấy cái móc có treo những đôi bít-tắt trắng, những sợi thắt lưng áo blouse.

Bà y tá trưởng vào phòng trước. Sau khi đã biết chắc là trong phòng không có ai, bà khóa trái cửa lại. Đôi khi Sêkiguchi cũng cho thấy rõ cái tài năng khác lỗi lạc của một người tổ chức âm mưu.

- Tôi xin nghe chi, - Nôrikô nói sau khi ngồi xuống cạnh bà y tá trưởng.

- Tôi muốn hỏi cô chuyện này. - Sêkiguchi đặt mấy tập bệnh án lên đùi, rồi giờ tập có đề Yôsidzyô Isikura. - Bệnh nhân Isikura được chỉ định tiêm ma túy phải không?

- Vâng ạ.

- Thế.. Bệnh nhân kêu đau dữ dội ở vùng thắt lưng... Tiêu bản nhóm "A". Cái này thì được rồi. - Bà y tá trưởng đặt tập bệnh án như thế nào cho Nôrikô cũng đọc được - Tuần này đã tiêm cho cụ hai lần: hôm qua và hôm thứ hai, tức cách một ngày tiêm một lần. Cụ Isikura đau dữ dội đến thế kia à?

- Nhất là ban đêm.

- Cái đó thì tôi biết. Nhưng tại sao lại phải ma túy mới được? Chẳng lẽ không dùng được những thứ thuốc giảm đau thông thường hay sao? - Bà ta

giờ qua mấy trang. - Đây, hôm kia chẳng hạn có cho thuốc nobulon, còn trước kia thì cho unitamin: như thế nghĩa là vẫn có thể không dùng đến ma túy? Nhưng vì một lý do nào đấy trong phiên trực của cô lần nào cũng cho ma túy.

Nôrikô đã đoán được bà y tá trưởng ám chỉ cái gì.

- Bao giờ cũng và phiên trực của cô, - Sêkiguchi nói tiếp, - và bao giờ cũng theo chỉ thị của bác sĩ Naôê.

- Nhưng chị muốn nói gì với tôi?

- Nói chung thì không có gì. .. Chẳng qua tôi nghĩ, không biết cho ma túy như thế có nhiều quá chăng?

- Tôi không được biết việc đó. Chị hỏi bác sĩ Naôê thì hơn.

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Cô hoàn toàn đúng. Chẳng qua tôi muốn nói trước với cô thế thôi.

Lẽ đương nhiên là Nôrikô nhớ rằng trong những buổi trực đêm với Naôê đã nhiều lần phải ghi vào nhật ký trực những mũi tiêm ma túy. Theo chỉ thị của Naôê thì ban ngày những liều thuốc này do cô tiêm, nhưng vào buổi tối hay ban đêm, hoàn toàn không hiểu tại sao, Naôê nói rằng ông sẽ tự tay mình tiêm lấy. Điều đó hoàn toàn không thể hiểu được, vì xưa nay ông vẫn tránh quan hệ tiêng tư với bệnh nhân.

Lần đầu tiên Nôrikô lưu ý đến việc này là cách đây khoảng hai tháng. Khi nghe nói phải tiêm cô toan chạy đi, nhưng Naôê ngăn cô lại: "Ma túy phải do chính bác sĩ tiêm." Tuy vậy Nôrikô vẫn cứ đi theo, vì Naôê đã nói một cách thô lỗ: "Sao, tôi không có quyền tiêm à? Không việc gì phải theo tôi sát nút như vậy".

Cách đây không lâu, Nôrikô chợt có một ý nghĩ khủng khiếp: hay là Naôê lấy ma túy tiêm cho mình - những liều ma túy mà ông kê cho bệnh nhân? Cái ống thuốc mà cô đã tìm thấy trong phòng ông xác nhận sự phỏng đoán này: nếu không, tại sao chỉ cảm lạnh thường mà phải dùng đến những phương thuốc mạnh như vậy? Có lẽ ngay cả ống thuốc; ấy, Naôê cũng lấy ở bệnh viện chẳng?

- Đây cô xem, với bệnh nhân này cũng thấy kê tiêm ma túy. - Bà y tá trưởng giờ một tập bệnh án khác ra: Kôkichi Uênô. - Quả có ít hơn Isikura,

nhưng vẫn lại do Naôê chỉ định.

Nôrikô sức nhớ rằng với Uênô, Naôê cũng tự tay đến tiêm trong khi trực đêm.

- Tôi đã hỏi bác sĩ Kôbasi. Ông ta nói rằng bệnh nhân này không mấy khi kêu đau.

"Phải chăng câu chuyện này đã bắt đầu từ Kôbasi? Nếu vậy thì gay lắm. Khó lòng có thể đánh lạc hướng Sêkiguchi."

Nôrikô cảm thấy một vòng vây đang khép lại xung quanh Naôê.

- Tại sao bác sĩ Naôê thích chỉ định tiêm ma túy như vậy? - Sêkiguchi hỏi thẳng vào mặt Nôrikô. Đôi mắt hạt chanh soi mói của bà chăm chú theo dõi cô.

"Bà ta đã đánh hơi được cái gì hay chỉ giả vờ như thế? - Nôrikô cố hết sức hiểu cho ra. - Chỉ cần một lời lẽ thiếu thận trọng là Naôê sẽ bị hại."

- Chị thấy có sự vi phạm ở chỗ nào?

- Gần đây, ủy ban có truyền đạt cho tôi lời nhận xét của họ. Ở bệnh viện ta sử dụng quá nhiều các phương thuốc ma túy. Vì vậy tôi quyết định tự mình theo dõi việc sử dụng các phương thuốc đó.

"Ra thế đấy! phải báo ngay cho Naôê biết!"

- Còn tôi muốn nói chuyện với cô là để thấy rõ thêm tình hình, - Sêkiguchi nói thêm.

- Tôi không biết gì cả...

Dĩ nhiên Nôrikô không nói thật. Cô đã nhận thấy khoảng hai tháng trở về đây Naôê hay chỉ định cho tiêm ma túy, và cũng đã hơi nghi rằng bản thân ông bắt đầu nghiện. Tuy không thể nói rằng ông đã trở thành một người nghiện hoàn toàn: suốt những buổi tối dài đằng đẳng cùng trực với nhau, Nôrikô chưa có lần nào nhận thấy có gì khả nghi. Nhưng đó là một niềm an ủi quá vô nghĩa.

- Có thể sinh ra những chuyện rầy ra gì không? - Cô hỏi bà y tá trưởng.

- Hiện nay thì đang yên ổn cả. Nhưng phải cố gắng dùng thật ít. Vì như cụ Isikura chẳng hạn, yếu đến thế mà dùng nhiều ma túy thì cầm chắc cái chết. Chính Nôrikô cũng nghĩ như vậy. Vậy ra Sêkiguchi không hề ngờ những liều ma túy ấy biến đi đâu?

- Dù sao, - bà y tá trưởng kết thúc câu chuyện, - tôi cũng mong cô lưu ý đến việc này.

- Được ạ...

- Còn một điều này nữa. Cô hãy giữ kín về chuyện này, chớ kể cho ai nghe.

- Dĩ nhiên, - Nôrikô gật đầu.

Bà y tá trưởng ném vào Nôrikô một cái nhìn soi mói và ra khỏi phòng.

Nôrikô đi xuống tầng dưới với hy vọng tìm được Naôê trong phòng ngoại trú hay phòng điều hành. Thường thường buổi chiều số bệnh nhân đến khám không đông, chỉ cần một bác sĩ tiếp họ, và thời gian gần đây, đó thường là Kôbasi.

Nôrikô ghé mắt vào phòng điều hành. Naôê không có ở đấy. Thế thì ông đang ở phòng ngoại trú chẳng? Nôrikô liền đến đấy.

Nói chuyện riêng với Naôê trong bệnh viện không phải là việc đơn giản. Cứ mỗi lần như thế đều phải tìm ra một cái cớ. Cái cớ mà Nôrikô viện ra lúc này là có một bệnh nhân mới nhập viện đang kêu đau đầu.

Quả nhiên Naôê đang ở phòng khám ngoại trú. Ông đang ngồi gác đôi chân dài lên cái ghế đẩu dành cho bệnh nhân, và đang đọc sách. Akikô Hakanisi lơ đãng nhìn ra cửa sổ, tay chải món tóc dài. Rõ ràng là không có việc làm. Khi Nôrikô bước vào ngưỡng cửa, Naôê ngừng đọc sách ngược mặt lên nhìn cô.

- Kawasaki ở phòng bốn lẽ ba kêu la đau đầu quá. - Nôrikô nói.

- Thế... - Naôê nghĩ một giây rồi hỏi thêm: - Có sốt không?

- Nhiệt độ bình thường.

- Cho sáu viên ôpairin, và cho chụp X-quang vùng thắt lưng. Đến mai có phim tôi sẽ xem.

- Sáu viên ôpairin ạ? - Nôrikô lấy một tờ đơn thuốc ở trên bàn, ghi tên thuốc và liều lượng. Thật ra không cần ghi cũng được, nhưng cô cần nhân một lúc nào đấy hỏi Naôê xem tối nay ông có rồi không.

Akikô Hakanisi quay ra cửa sổ và làm ra vẻ như câu chuyện giữa Naôê và Nôrikô hoàn toàn không có gì là thú vị đối với cô.

Ở ma9.t trái đơn thuốc Nôrikô viết: "Tối nay có thể gặp được không?" - và đẩy tờ giấy về phía Naôê. Naôê liếc qua rất nhanh, vò tờ giấy lại và ném và

sốt.

- Không, - ông nói.

Akikô quay lại và tò mò nhìn hai người.

Không còn có dịp nào nói chuyện với Naôê nữa, Nôrikô đành trở lại đề tài trước đó.

- Vậy em đi đưa thuốc nhé, - cô nói đoạn đi ra cửa.

Cô chưa kịp cầm lấy quả đấm cửa thì có tiếng cười the thé, cánh cửa vụt mở ra, và bà Ritsukô lao vào phòng. Chạm trán với Nôrikô, bà ta hơi sững lại, nhưng lập tức tự chủ được ngay.

- Xong rồi bác sĩ ạ! - Bà vừa cười vừa thông báo, theo sau bà là Sawada cầm mấy tấm phim mới rửa hãy còn ướt.

- Tôi ngỡ ngàng quá! - Ritsukô cúi mặt xuống một cách rất kịch.- Bây giờ thì bác sĩ nhìn thấu ruột gan của tôi như người ta thường nói.

Sawada vẩy vẩy mấy tấm phim cho ráo nước và dính nó vào tấm kính sáng. Mọi người xúm lại xem.

- Thế nào? Bác sĩ thấy thế nào? - Ritsukô liếng thoảng. Bà cúi người trên tấm kính, má gần như áp vào Naôê.

Nôrikô thấy mặt nóng bừng lên. Cô muốn tổng cổ cái bà này ra khỏi phòng quá!

Naôê chăm chú xem xét mấy tấm phim.

Hai bên khung chậu đều có những vệt gì trắng trắng trông rất lạ mắt.

- Những vệt ấy là thế nào? - Ritsukô sợ hãi kêu lên.

- Móc cooc-xê. Bà quên cởi cooc-xê khi chụp.

- Ôi-ôi-ôi! Tôi đã nói mà: bây giờ thì ông biết hết bí mật của tôi rồi! - Ritsukô vui vẻ cười hô hố. - Thế sao hở bác sĩ? Tôi bị bệnh gì?

"Hôm nay bà ta đã quá, - Nôrikô trầm nghĩ. - Sao lại có cái giọng ấy nhỉ? Lạ thật. Hôm qua đã xảy ra chuyện gì chẳng?" - Tim Nôrikô thắt lại đau buốt. Cô liếc mắt nhìn Naôê, nhưng gương mặt ông vẫn lạnh lùng như thường lệ.

- Bà hoàn toàn khỏe mạnh, - ông nói.

- Thật không?

- Tối ưu!

- Tôi mừng quá! - Như đứa con nít, Ritsukô vỗ hai lòng bàn tay lên ngực một cách nghịch ngợm và đưa mắt nhìn quanh một cách đắc thắng.

- Với một cột xương sống như cu/a bà thì tha hồ mà sống. - Naôê vẫn nhìn mấy tấm phim không rời mắt.

Đột nhiên Nôrikô nhớ lại những chiếc phong bì lớn đựng trong tủ ở nhà Naôê.

Mấy ngày qua.

Nhiệt độ cụ Yôsidzô Isikura lại tăng. Họng không đau, không có chứng sốt mũi, cho nên tình trạng sốt chỉ có thể có một ý nghĩa duy nhất: bệnh đã bước vào giai đoạn cuối cùng.

Trong lần đi thăm bệnh nhân vào buổi sáng, Nôrikô đưa mắt chỉ tờ ghi nhiệt độ, nói khẽ:

- Lại sốt.

Naôê im lặng nhìn tờ giấy, rời giường bệnh nhân đứng dậy và quay về phía người con dâu:

- Sao, lại sốt à?

- Vâng. Cụ tôi rên suốt đêm. Bác sĩ trực có đến tiêm hai lần.

Mặt cụ Isikura đỏ bừng, hơi thở không đều, trong ngực có tiếng khò khè và lục đục như trong bệnh viêm phổi.

- Cụ mệt lắm phải không? - Naôê hỏi một cách dịu dàng. - Phải chịu khó một chút.

Cụ Isikura khẽ nhúc nhích.

- Tiêm mêtilon và co ôxy, - Naôê ra lệnh cho Nôrikô và lại cúi mình trên giường bệnh: - Cố chịu đựng một chút nữa, sẽ đỡ ngay.

Quả nhiên một lát sau nhiệt độ giảm, và cụ Isikura bắt đầu thêm thiếp ngủ. Nhưng sự thuyên giảm chỉ là nhất thời, và đến chiều cột thủy ngân lại lên ngang nấc "ba mươi tám".

Nôrikô tìm thấy Naôê trong phòng điều hành - ông đang nghỉ sau một phẫu thuật, chiếc blouse mặc khi mổ cũng chưa kịp cởi. Nôrikô báo cho ông biết là cụ Isikura lại sốt.

- Dễ hiểu. - Naôê đưa mắt nhìn theo làn khói thuốc lá đang tan dần trong

không khí. - Hơi thở thế nào?

- Thở hơi gấp.

Naôê nói rất khẽ, như thể tự nói thì thầm với mình:

- Xong... Thế là hết.

- Không thể làm gì được nữa ạ?

- Có thể sẽ kéo được hai ba ngày nữa.

- Thế thì vừa đúng ngày tết...

- Phải, đúng thế... - Naôê thở ra một hơi khói. - Tiêm thêm cho ông cụ một ống mêtilon.

- À, anh ạ...

- Cái gì?

- Không ạ, không có gì.

Nôrikô định nói đến cuộc nói chuyện hôm qua với bà y tá trưởng, nhưng rồi nghĩ sao lại thôi. Cô không đủ can đảm. Cô im lặng ra khỏi phòng điều hành, đi chuẩn bị tiêm thuốc mêtilon như Naôê đã ra lệnh.

Đến đêm nhiệt độ của cụ Isikura lên đến bốn mươi, cụ bắt đầu ngạt thở.

Bác sĩ trực hôm ấy là Kôbasi. Sau khi đi thăm qua các phòng bệnh nhân, anh gọi người con trai của cụ Isikura ra ngoài và nói rằng ông cụ bắt đầu có chứng phù phổi và tình hình rất nguy kịch. Cần phải báo cho những người thân biết.

Nôrikô đổi phiên với Kawai và ở lại trực.

Đến tảng sáng cụ Isikura bắt đầu hôn mê: họ tiếp tục tiêm cho cụ, đặt bình tiếp huyết thanh, nhưng đến tám giờ sáng cụ tắt nghỉ một cách êm lặng. Ông cụ chỉ đau đớn khoảng hai ba mươi phút, rồi sau đó dường như thiếp dần đi và chết mà không cảm biết những phút cuối cùng của mình.

Naôê đến bệnh viện sau mười giờ như thường lệ. Ông được bà y tá trưởng báo cho biết cụ Isikura đã mất.

- Tôi đã cho rửa ráy thi hài và đưa xuống nhà xác. Trong mấy ngày tết lò thiêu không làm việc, cho nên lễ vĩnh biệt với người quá cố sẽ tiến hành hôm nay. Ngày mai sẽ làm lễ an táng - hình như vào lúc chín giờ sáng.

Naôê thản nhiên nghe Sêkiguchi nói, rồi cầm lấy tập bệnh án của bệnh nhân Yôsidzô Isikura, mở nó ra và ở mục "biến diễn bệnh" ông viết bằng

bút dạ đỏ: "Đã chết".

Ngày 31 tháng mười hai tuyết rơi từ sáng sớm, rồi đến trưa trời ấm lên và bắt đầu đổ mưa.

Ở phòng ngoại trú hôm nay không khám bệnh, nhưng xe cấp cứu có chở đến năm người. Ba bệnh nhân bị cảm lạnh, bệnh nhân thứ tư bị thương trong một tai nạn giao thông - người này bị giập đầu gối, còn người thứ năm bị bong gân nhẹ. Nói chung không có gì nghiêm trọng. Họ đều khám, được tiêm những thuốc cần thiết, được chỉ định cách điều trị và cho về nhà. Đến tám giờ tối khi bắt đầu buổi đi thăm các bệnh nhân, trời tạnh mưa và quang hẳn mây, trăng sáng. Tôkyô ở giữa một vùng khí áp cao, những khối không khí từ lục địa tràn ra thành những đợt gió lạnh làm cho nhiệt độ trên thành phố hạ xuống.

Bệnh viện rất vắng: đa số bệnh nhân đều về nhà ăn Tết với gia đình, chỉ còn lại độ một phần ba.

Tết giao thừa, bệnh nhân tụ tập thành những nhóm nhỏ trong các phòng nằm ăn sôba và các món ăn ngày tết.

Đến chín giờ tối Nôrikô đi tắt các đèn trong bệnh viện. Nhiều phòng bệnh nhân không có lấy một bóng người. Trong căn phòng của cụ Isikura trước đây cũng tối om. Trong ngực Nôrikô có một cảm giác ớn lạnh khi cô ghé nhìn vào khung cửa hé mở của căn phòng này.

Ánh trăng chiếu lên cái giường của cụ Isikura nằm trước đầu. Tủ thi đã đưa xuống nhà xác, chăn trải giường đã tháo hết, và trên cái đệm trần đây đó hay còn lại những chỗ lồi lõm.

Nôrikô vội vã đi qua thật nhanh, gần như chạy, quanh xuống cầu thang đến tầng thứ ba, và bước vào phòng y tá. Trong phòng điều hành có ánh đèn - như vậy tức là Naôê vẫn còn ở đấy. Cô rất mừng vì có thể yên tâm đến gặp anh. Huống hồ cô y tá trực hôm nay là Unô, một cô gái hơi khờ khạo, và nếu nói với cô ta rằng mình cần gặp bác sĩ có việc cần thì cô ta sẽ không nghi ngờ gì.

Trước cửa phòng, Nôrikô phân vân đứng lại, rồi lấy hết can đảm, cô gõ cửa

khe khẽ.

- Mời vào.

Nôrikô thở phào nhẹ nhõm: "May quá, giọng của Naôê".

Cô bước vào phòng điều hành và đóng cửa lại cẩn thận.

- Em vừa đi tắt hết đèn ở các phòng bệnh nhân.

- Tốt.

Naôê đặt cuốn sách xuống, thọc tay vào túi lấy ra một bao thuốc lá.

- Anh uống trà nhé?

- Cám ơn. Không cần.

Trên chiếc bàn trước mặt Naôê có một chai sakê đặt cạnh một cái ly đã uống cạn một nửa.

- Lúc đi ngang căn phòng cụ Isurika nằm trước đây, em thấy rợn quá...

Naôê châm thuốc lá hút, vươn vai rồi nhìn Nôrikô nói.

- Em ngồi xuống cạnh anh đi.

- Sao ạ? - Nôrikô không dám tin ở tai mình nữa. Ở bệnh viện đây là lần đầu có nghe Naôê nói với mình như vậy.

Naôê dọn mấy tờ báo lại để lấy chỗ cho Nôrikô ngồi. Nôrikô hối hả đi rửa cái gạt tàn và lau bàn xong rồi mới ngồi xuống cạnh Naôê.

- Em uống sakê nhé? - Naôê hỏi.

- Không, em đang làm việc...

- Thôi, hôm nay là ngày lễ. Năm hết tết đến rồi.

Naôê đưa ly rượu của mình đang uống cho Nôrikô. Nôrikô nhấp môi một chút rồi đặt lại trên bàn.

- Mai anh đi Sappô rô ạ?

- Ủ.

- Thế bao giờ anh về?

- Sẽ ở đấy hai ba ngày.

- Chỉ thế thôi à? - Nôrikô quyết định ngay lập tức là nếu vậy tôi sẽ rời Niigata về đây sớm hơn.

- Sappô rô chắc bây giờ tuyết phủ trắng xóa...

Naôê im lặng cầm ly lên uống.

Nôrikô tưởng tượng anh đang bước trên những đường phố phủ tuyết của

thành phố Sappôrô.

- Chúng mình cùng đi!- Đột nhiên Naôê đề nghị.

- Hả? - Nôrikô bàng hoàng cả người: lời đề nghị này đối với cô quá bất ngờ.

- Em có muốn đi Sappôrô, đến đảo Hôkkaidô không? - Anh... nói thật đấy chứ? - Nôrikô sững sốt nhìn Naôê. - Anh muốn em cùng đi với anh ư?

- Nhưng bây giờ ở đây lạnh lắm.

"Có sao đâu. Dù tuyết rơi, dù băng giá cũng mặc, miễn là được ở bên cạnh anh!" - Nôrikô nghĩ thầm.

- Nhưng em định mai đi Niigata kia mà?

- Em không đi nữa cũng được.

- Mẹ em đợi em ở quê phải không?

- Em sẽ gặp mẹ em lúc khác: lúc nào mà chả được.

Naôê lại uống một ngụm sakê.

Nôrikô lấy làm lạ về những lời lẽ vừa rồi của mình. "Em gặp mẹ em lúc nào mà chả được"... Làm như thế mình sẽ không bao giờ còn gặp lại Naôê nữa.

- Vậy thì mai chúng ta đi.

- Mai ư? - Nôrikô lại ngạc nhiên.

"Cái gì thế này? Một ý thích thoáng qua trong chốc lát chẳng? Dù sao cũng không thể nào bỏ lỡ một cơ hội như vậy được!"

- Thế còn... Anh cũng về thăm mẹ kia mà?

- Anh sẽ ở khách sạn.

- Sao lại thế? Anh có nhà ở Sappôrô...

- Anh sẽ ở nhà với mẹ một ngày thôi.

- Em không làm phiền anh chứ?

- Không. Chỉ có điều là trong khi anh về nhà thăm mẹ, em ở lại khách sạn.

Nôrikô chưa bao giờ đến Hôkkaidô và chưa bao giờ được đi cùng với Naôê. Niềm vui bất ngờ làm cho cô đỏ bừng mặt lên.

- Bây giờ ta sẽ đi?

- Máy bay cất cánh lúc ba giờ. Vé của em anh sẽ gọi điện đặt ngay hôm nay.

- Thế còn phòng khách sạn?
- Gần tết chắc khách vắng lai cũng nhiều, nhưng không sao, đây không phải là một thành phố nhỏ, thế nào cũng còn.

Nôrikô vẫn chưa dám tin vào hạnh phúc của mình.

- Anh cho em đi thật đấy à?
- Thì tôi đã nói rồi.
- Em mừng quá...

Nôrikô nhìn ra cửa sổ. Cô có cảm giác hạnh phúc đang chạy đến đón mình. Chỉ cần lắng tai một chút là có thể nghe thấy tiếng bước của nó đang lại gần. Cô không dám động đây, sợ làm cho nó kinh động, cô sợ phải nghe một câu gì như: " Không phải, cô hiểu lầm tôi rồi..."

- Em nghĩ gì thế?
- À không... có gì đâu... - Nôrikô cười và nép vào vai Naôê.
- Đừng quên mang măng-tô nhé.
- Thế còn ủng?
- Không nhất thiết, đi boots-tin cũng được.

Nôrikô có mỗi một chiếc áo măng-tô mỏng, chỉ thích hợp với khí hậu ở Tôkyô. Boots-tin thì có thể mua ở Sappôrô cũng được. Cái va-li nhỏ quả hơi sờn, nhưng cũng không sao. Đáng tiếc là rốt cục cô vẫn không may bộ đồ mà cô mơ ước từ lâu. Cô định về Niigata thăm mẹ, mà về đây thì chẳng phải diện làm gì. Nhưng Hôkkaidô là dĩ nhiên là chuyện khác... Đáng tiếc là cô không biết trước, chứ không thì đã có thì giờ chuẩn bị cho chu đáo. Bây giờ thì dĩ nhiên là không còn kịp chuẩn bị gì nữa... Anh ấy không nói sớm hơn thì cũng đành vậy. Anh ấy xưa nay vẫn thế. Rất có thể là cái ý mời mình nảy ra ngay lúc ấy, thế là anh mời luôn.

- Chắc ở Sappôrô mùa đông đẹp lắm nhỉ? Nhà cửa đường sá, mọi vật đều phủ tuyết...

Nôrikô hình dung những dãy phố nhỏ yên tĩnh, những bông tuyết quay cuồng trên không; những nếp nhà, những hàng cây, những vỉa hè, những mặt đường, tất cả đều trắng xóa. Và hai người sẽ sánh vai nhau đi... Xung quanh là sự tĩnh mịch và là màu trắng lấp lánh. Nôrikô thấy chóng mặt vì hạnh phúc.

- Thế là năm đã sắp hết... - Naôê nói khe khẽ và uống nốt ly sakê.

- Kể cũng lạ...

Đâu đây có tiếng hát vọng lại. Chắc các bệnh nhân đang xem chương trình Tết trên ti-vi.

- Phải, một năm đang kết thúc... cũng như mọi sự trên thế gian đều có lúc kết thúc...

Hai tiếng sau cùng Naôê nói với một giọng đặc biệt gay gắt. Nôrikô sợ hãi ngẩng mặt lên.

Trong đôi mắt Naôê thoáng hiện một nụ cười. Nôrikô chưa bao giờ được trông thấy ở Naôê một nụ cười hiền dịu như vậy. Vừa ấy yếch nhìn nụ cười của Naôê, Nôrikô vừa đứng dậy.

- Thôi em đi nhé? Đem trái cây đến nhé?

- Không cần. Anh nằm ngủ một chút.

- Chúc anh ngủ ngon.

Ngày mùng một tháng giêng trời rất đẹp. Trên các đường phố tấp nập những đám người qua lại. Những người phụ nữ mặc kimô-mô lễ phục. Ai nấy đều rảo bước đến các đền thờ. Mọi vật đều thắm đượm cái không khí tươi bừng của ngày hội.

Ngày thường trong bệnh viện Oriental nhân viên làm việc thành hai ca, nhưng vào ngày lễ thì theo đề nghị của các y tá, họ chỉ làm một ca; tuy phải làm việc lâu, nhưng công việc lại ít, và sau đó có thể nghỉ lâu hơn.

Những người phải trực vào ngày mừng một là Kôbasi và hai nữ y tá - Takaghi và Hakanisi.

Sau khi giao ban, Nôrikô đã toan về nhà thì Kôbasi chạy đến gặp cô.

- Naôê tiên sinh đây? - Anh hỏi, giọng xúc động.

- Chắc đang ở trong phòng của tiên sinh. Hôm nay tôi chưa gặp tiên sinh.

- Ông ấy dậy chưa?

- Tôi không biết, tiên sinh thường dậy muộn.

- Tiên sinh sắp đi nghỉ phải không?

- Hình như thế.

- Vậy thì làm thế nào đây?!

- Có việc gì thế?

- Đã ba ngày tôi không đến bệnh viện; hôm nay vừa đến thì đây, cô xem, tôi nhận được cái này...
- Cái gì thế?
- Một bức thư. Người ta khước từ việc thanh toán tiền tiếp máu cho Uênô.
- Kôkichi Uênô? Bệnh nhân bị thiếu máu ấy à?
- Vâng! Mà bà vợ già cũng không làm việc được...
- Họ khước từ kể từ sang năm ọ? - Nôrikô hỏi.
- Mà hôm nay chính là ngày bắt đầu cái "sang năm" ấy đây.
- Nhưng chúng tôi tiếp máu rồi. Lúc sáng sớm.
- Họ không chịu chi trợ cấp. Họ bảo là bệnh nhân phải trả lấy.
- Trả lấy là thế nào? Hai ông bà già làm gì có tiền?
- Dĩ nhiên. Làm sao họ có thể trả gần một trăm ngày yên mỗi tháng? - Kôbasi giận dữ khua khua cái phong bì.
- Tại sao bỗng dưng họ lại khước từ?
- Tôi cũng chịu!
- Có thể là một sự nhầm lẫn gì đây chẳng?
- Nhầm gì mà nhầm... mọi sự đều trình bày rất rõ trong thư. Nôrikô đọc qua bức thư. Đúng thật: "...cho nên chúng tôi đề nghị kể từ ngày đầu năm chấm dứt việc truyền máu cho bệnh nhân Kôkichi Uênô".
- Họ bảo là họ không đủ phương tiện.
- Phương tiện gì thế không biết? - Nôrikô cũng phẫn. - Không truyền máu thì ông cụ chết ngay!
- Vấn đề chính là ở chỗ ấy...
- Vậy bây giờ làm thế nào?
- Tôi không biết. Tôi không hiểu mấy thằng cha công chức ấy nghĩ gì.
- Phải hỏi lại cho thật chính xác.
- Nhưng hôm nay là mồng một tháng giêng rồi còn gì?
- Ôi, hôm nay dĩ nhiên là chẳng có ai làm việc.
- Đành phải đợi đến mồng bốn, - Kôbasi nói.
- Thế từ đây đến đấy thì làm gì?
- Tiếp tục truyền máu. Chính tôi sẽ trả tiền. - Kôbasi kêu hãnh ưỡn ngực ra.

Tính cách trẻ trung và cương trực của Kôbasi không hiểu sao làm cho Nôrikô có một cảm giác bực bội âm ỉ.

- Có lẽ nên hỏi ý kiến bác sĩ Naôê - Cô đề nghị.

- Dĩ nhiên là phải hỏi chứ... - Hình như Kôbasi muốn nhờ Nôrikô đánh thức Naôê.

- Tôi chắc tiên sinh đã dậy rồi. Có thể gọi điện.

- Tôi sẽ gọi thử, - Kôbasi đáp.

Nôrikô chạy xuống cầu thang.

Chỉ mười phút sau Naôê bước vào phòng y tá. Ông mặc săng-đai và vét-tông; mái tóc rối bù, gương mặt thiếu ngủ. Có thể thấy rằng ông nằm mãi không ngủ được, tuy tối qua ông đi ngủ sớm, vào khoảng mười giờ.

- Xin chúc năm mới, - Kôbasi, Akikô và Hubanisi nói.

Naôê đáp lại lời chúc tết: hình như đến bây giờ ông ta mới nhận ra rằng năm mới đã đến. Chắc hẳn đối với ông cũng thế thôi: năm mới thì mới những công việc thì cũ.

- Xin lỗi tiên sinh vì đã phải đánh thức...

- Không sao, đằng nào thì cũng đã đến lúc phải dậy.

- Tiên sinh sắp đi Hôkkaidô ạ?

- Vâng. - Naôê gật đầu và thọc tay vào túi lấy thuốc lá. - Anh có việc gì cần nói với tôi phải không?

- Vâng. Có một việc... Đây, có bức thư này vừa nhận được.

- Naôê mở bức thư ra và bắt đầu đọc. Dưới ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, những ngón tay dài và mảnh của ông trông như trong suốt.

Watanabe Dzunichi
Đền Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương XX

Đọc xong, Naôê lật phía sau xem thử mặt bên kia có viết gì nữa không, rồi nhìn lại cái phong bì một lần nữa.

- Chẳng còn ra thế nào cả! - Kôbasi lên tiếng - Khác nào ký lệnh xử tử ông già! Tôi không hiểu được bọn công chức cần gửi cho chúng ta một bức thư như thế này làm gì.

- Ở tòa thị chính có hỏi han gì về bệnh nhân Uênô không?

- Không... Hình như không... - Kôbasi lăm bắm một cách thiếu quả quyết và quay về phía Akikô đang đứng gsaus lưng anh, để tìm chỗ dựa.

- Đúng ạ, không có ai hỏi gì về Uênô đâu, - Akikô xác nhận.

- Anh vẫn gửi hóa đơn cho họ đấy chứ?

- Dĩ nhiên. Tháng nào tôi cũng viết hóa đơn.

- Anh thử nhớ xem, có ai hỏi gì về hiệu quả điều trị không? Qua điện thoại chẳng hạn.

Kôbasi liếc mắt về phía Akikô.

- Nói chung thì ... có một lần người ta.. gọi điện thoại hỏi tôi...- Anh trả lời ngắn ngủi.

- Hỏi gì?

- Hỏi xem cụ Uênô được truyền máu như vậy thì có khỏi bệnh không?

- Thế anh trả lời thế nào?

- Tôi nói rằng dĩ nhiên là không. Việc truyền mau giữ cho bệnh nhân sống, nhưng không làm khỏi bệnh được.

- Thế... Nhưng anh không biết giấy tờ gì chứ?

- Có viết ạ. Khoảng một tháng trước đây họ có gửi cho tôi một tờ phỏng vấn, và tôi đã trả lời như vừa nói.

Naôê gảy tàn thuốc lá và lắc đầu.

- Bây giờ thì rõ rồi.

- Cái gì rõ ạ?

- Bức thư này là câu trả lời cho tờ giấy của anh.
 - Nhưng tôi nói đúng! Với tư cách là thầy thuốc tôi hoàn toàn đúng! truyền máu chỉ làm cho bệnh nhân thấy đỡ trong một thời gian.
 - Dĩ nhiên anh đúng. Nhưng bọn công chức cũng đúng.
 - Thế nào ạ? - Kôbasi chống hai tay lên mép bàn.
 - Có lẽ cấm trả trợ cấp nếu việc điều trị không có hiệu quả mà lại kéo dài. Lại còn rất đắt nữa.
 - Như vậy thì dã man quá! Vì bệnh nhân sẽ chết ngay! Không kéo lấy được một tuần.
 - Đúng.
 - Vậy tiên sinh thấy nên thế nào? Đành chịu à?
 - Chuyện này dĩ nhiên là khủng khiếp, nhưng... cũng khá lô-gích.
 - Với tư cách là thầy thuốc tôi không thể chấp nhận như vậy được!
 - Đúng. Nhưng anh phải hiểu cả mặt bên kia nữa: nếu chấp thuận một cách điều trị không có hiệu quả, thì có những bác sĩ sẽ tìm cách trục lợi... Trong cách lập luận của họ cũng có cái lô-gích của nó.
 - Vậy thì bây giờ phải làm gì?
- Mặt Kôbasi nhợt nhạt như tờ giấy.
- Akikô lo lắng quan sát hai người.
- Giá viết sai sự thật đi thì khôn ngoan hơn.
 - Nói dối à?
 - Nói dối. Viết rằng việc truyền máu có một hiệu quả thần diệu.
 - Lẽ nào có thể làm như vậy?
 - Cần phải làm như vậy.
 - Ừ thì làm... Chẳng khó gì. Tôi sẽ viết ngay bây giờ.
 - Không, bây giờ muộn rồi.
 - Tại sao?
 - Anh đã viết một lần rồi. Anh đã cho họ biết tình hình thật. Bây giờ viết khác đi họ không tin anh nữa đâu.
 - Thế thì làm thế nào?
 - Chẳng làm thế nào được.
- Naôê thấy khô cổ; ông đứng dậy vắn vòi nước vào ly và nốc một hơi hết

sạch.

Kôbasi vẫn đứng ở tư thế cũ, hai tay chống vào bàn, và im lặng.

- Thế. Rõ cả, - cuối cùng anh ta nói. Chính tôi sẽ trả tiền truyền máu.

- Làm như vậy sẽ chẳng đưa đến đâu hết.

- Không, tôi đã quyết. Vì chính tôi có lỗi.

Akikô kéo ống tay áo Kôbasi.

- Nếu không, tôi không thể nào yên tâm được. - Kôbasi nói tiếp, giọng khản đi vì xúc động.

- Nhưng anh phải hiểu rằng việc truyền máu sẽ giúp cho Uênô sống thêm được một tháng, giỏi lắm là hai. Chỉ thế thôi. Anh cho rằng chỉ cần có thế là anh sẽ yên tâm hay sao?

- Vâng. Dù chỉ thêm được một tháng cũng vậy.

- Anh làm đáng một cách hoàn toàn ngu xuẩn! - Naôê nói khẽ, nhưng rất rõ ràng, làm cho mọi người sửng sốt. - Anh là một thằng công tử bột thuộc loại tệ hại nhất! - Kôbasi ngạc nhiên trở mặt nhìn ông nhưng rồi lại cụp mắt xuống. Akikô và Hakanisi quên cả công việc, kinh hãi hết nhìn Kôbasi lại nhìn sang Naôê.

Naôê cầm tập bệnh án để trên bàn, giở qua mấy tờ. Rồi ông nói, giọng khô khan:

- Bà cụ đã biết rằng chồng bà sẽ không khỏi bệnh. Đặt bình truyền đi.

- Bình truyền gì?

- Truyền glucoza nhuộm đỏ cho bệnh nhân.

- Nhuộm đỏ? Để làm gì?

- Để cho dung dịch trông giống như máu. - Naôê không che giấu nổi bức bối.

- Nhưng như thế là lừa b... - Kôbasi bỗng im bật giữa chừng.

Naôê khoanh hai tay trước ngực nhìn ra cửa sổ.

- Tiên sinh đề nghị giải quyết vấn đề bằng cách lừa dối ư? Giả vờ như thế vẫn tiếp tục truyền máu chứ gì?

- Hoàn toàn đúng.

- Không được, như thế là dối trá, là bịp bợm. Như thế không xứng đáng với người thầy thuốc!

- Xứng đáng, không xứng đáng... Vấn đề không phải ở chỗ ấy. Không có lối thoát nào khác.

- Nhưng... - Kôbasi nhìn Naôê như thể đang trông thấy trước mặt mình một quái vật. - Ông già sẽ chết ngay... - Giảng giải điều này cho Naôê thì thật là ngu xuẩn, nhưng Kôbasi không kìm nổi. - Chẳng lẽ tiên sinh không cần biết đến điều đó hay sao?

- Thì ngay việc tiếp máu cũng chỉ làm cho ông cụ sống thêm được vài tháng là cùng.

- Rút ngắn thời hạn ấy là bất lương!

- Bất lương ư? - Naôê sẵn tới sát người Kôbasi. - Anh nói là bất lương phải không? - Ông nhìn Kôbasi từ đầu đến chân một cách căm giận đến nỗi anh bất giác lùi lại.

- Không phải sao? - Kôbasi bàng hoàng nói lắp bắp. - Nhuộm glucoza, giả làm máu mà là lương thiện ư?

- Khi không còn có thể làm gì nữa, thì phải làm sao cho người ta được chết một cách bình yên. Dĩ nhiên huyết thanh nhuộm đỏ không thể lừa được anh. Vì anh đã biết hết sự thật. Nhưng Uênô và cụ bà không biết. Phải để cho họ tin rằng chúng ta đã làm hết cách.

Kôbasi ngẫm nghĩ. Có lẽ trong những lời Naôê vừa nói có một phần sự thật chẳng? Không. Đối với người thầy thuốc con đường ấy không thể chấp nhận được. Làm như vậy thì còn gì là ý thức bốn phận.

- Người thầy thuốc có bốn phận cứu giúp bệnh nhân, làm cho bệnh nhân tất cả những gì có thể làm được, - Kôbasi một mực không nhượng bộ. - Và nếu khả năng bị hạn chế thì phải cố kéo dài cuộc sống của bệnh nhân dù chỉ là một ngày.

- Câu trích dẫn ấy đúng.

- Chỉ là một câu trích dẫn thôi ư?

- Tiếc thay thế giới của chúng ta không phải là một thế giới lý tưởng.

Kôbasi cũng hiểu điều đó nhưng vẫn không sao đồng tình với Naôê được. Anh cãi tiếp:

- Người thầy thuốc trước hết phải là một con người nhân đạo.

- Chà, nhân đạo! - Naôê mỉm một nụ cười chua chát và ngồi lại cho thoải

mái, chân này ghếch lên kia. - Thế anh có biết rõ nhân đạo nghĩa là gì không?

- Tôi biết. Có nghĩa là trân trọng tính mạng của con người nói chung, có nghĩa là thương yêu đồng loại...

- Anh không lẫn lộn nhân đạo với từ bi đấy chứ?

- Không, tôi không lẫn lộn. Bất kỳ ai cũng phải tìm cách duy trì sự sống một khi nó còn thoi thóp trong con người.

- Duy trì sự sống... Hừm ... - Naôê nhếch mép trong một nụ cười méo mó. - Như vậy tức là theo anh, nhân đạo là ở chỗ duy trì sự sống. Còn sống như thế nào thì không quan trọng, miễn là sống.

- Dĩ nhiên có thể có những hoàn cảnh đặc biệt, nhưng về nguyên tắc tất cả những điều tôi nói đều đúng.

- Ủ... Như vậy là anh chẳng hiểu gì hết. Trong các bệnh viện đại học của anh, các anh bị cách ly ra khỏi cuộc sống thực.

- Căn cứ vào đâu mà tiên sinh kết luận như vậy? - Kôbasi mới từ bệnh viện của trường đại học chuyển về bệnh viện Oriental chưa được bao lâu, cho nên lời lẽ của Naôê làm cho anh thấy bị xúc phạm trực tiếp.

- Để trở thành một người thầy thuốc và có kiến thức về đạo đức học, và thuộc lòng những nguyên lý của thực tiễn y học. Ngoài ra còn phải biết cách giúp cho người ta chết.

- Giúp cho người ta chết ư?

- Chính thế. Nhiều khi cần phải giúp cho bệnh nhân chấp thuận cái chết, làm sao cho bản thân bệnh nhân cũng như những người thân của họ đừng tự trách cứ chúng ta...

- Ở trường đại học không có một giáo trình nào như vậy. Trong chương trình không thấy có...

- Nếu trong chương trình có một giáo trình như vậy, chắc chắn tôi sẽ là một chuyên gia. - Naôê đưa hai bàn tay lên xoa xoa đôi má hóp.

- Giáo trình đào tạo những kẻ sát nhân?

- Đáng tiếc là gần đúng như vậy! ... Mỗi người thầy thuốc đều có phần nào là một kẻ sát nhân ; cứ như hiện nay thì trong khá nhiều trường hợp bốn phận nghề nghiệp của anh ta là làm sao thuyết phục cho bệnh nhân thấy rõ

rằng mình không thể nào thoát chết được.

- Nhưng sứ mệnh của chúng ta là cứu sống! Và trên thực tế, chúng ta đang cứu người ra khỏi nanh vuốt của cái chết.

- Cứu à? - Naôê đưa về phía Kôbasi một cái nhìn đối địch. - Chúng ta không cứu đâu. Chính con người tự cứu lấy mình - người nào chưa cạn kiệt sức vật lộn với cái chết. Còn người thầy thuốc chỉ chìa tay ra giúp họ một chút đúng vào lúc cần thiết. Và chỉ có thế thôi.

- Dù sao thì hạ thấp vai trò của người thầy thuốc đến như vậy cũng...

- Đáng tiếc là có những lúc phải như vậy. - Naôê rời ghế đứng dậy. - Thôi, tôi đi đây.

- Thế còn Uênô thì sao? ... - Kôbasi nói, nhưng Naôê không để cho anh nói hết câu.

- Anh là bác sĩ điều trị Uênô, cho nên tôi sẽ không nói gì thêm với anh nữa. Anh thấy thế nào là đáng thì cứ thế mà làm.

- Nếu tôi... làm theo lời khuyên của tiên sinh, thì sau đó tôi biết nói thế nào với Uênô và vợ ông ấy.

- Sau một hai ngày tình trạng của bệnh nhân sẽ xấu đi. Lúc bấy giờ anh sẽ nói: chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể làm được, nhưng đáng tiếc là hoàn toàn vô hiệu.

- Thế còn cái... thứ nước đỏ ấy thì tiếp mấy lần?

- Cũng như từ trước tới nay: một lần sáng, một lần chiều. Theo tôi hai lần là đủ. Đến khi bệnh nhân bắt đầu thấy mệt nặng thì thêm lần và tăng liều lượng. Cái chính là làm sao bệnh nhân cũng như vợ ông ta đều tin chắc rằng mình đang được điều trị đến mức tối đa.

- Không tiếp máu nữa thì bệnh nhân sẽ kéo được bao nhiêu lâu?

- Theo tôi thì độ năm sáu hôm.

- Tiên sinh sẽ trở về vào ngày mừng năm?

- Có thể.

- Có thể gọi điện cho tiên sinh ở Sappô rô được không?

- Tôi trọ ở khách sạn G., cứ hỏi ở phòng tiếp tân của khách sạn.

- Xin tiên sinh về sớm sớm.

- Vâng-vâng.

Naôê đi ra cửa, nhưng bỗng dừng lại. Ông quay về phía sau và đưa mắt nhìn mọi người - Kôbasi, Akikô, Hakanisi với một ánh mắt dịu dàng, thân ái mà không ai có thể ngờ là ông có được. Sau đó ông mở mạnh cánh cửa và đi ra hành lang.

Trong phi cảng hành khách không đông. Hôm nay trong những gian phòng mà thường ngày tiếng ồn ào không lúc nào ngớt, đều im lặng lạ lùng. Đa số các hành khách đều đã về nhà hay về các gia đình thân thuộc từ những ngày cuối năm, và những chuyến máy bay, những chuyến xe lửa trước đây mấy hôm còn đông nghịt thì bây giờ đều vắng khách. Tuy vậy hoạt động vận chuyển dĩ nhiên cũng không hề ngưng trệ trong những ngày đầu tháng giêng này.

Cửa lớn dẫn vào căn phòng đợi rộng mênh mông làm toàn bằng kính của phi cảng được trang hoàng bằng những nhánh thông; ở các quầy điểm tâm đều có bày bánh tráng bột gạo, quýt, là những món Tết thuộc một truyền thống nhiều thế kỷ; sau các quầy là những cô bán hàng mặc kimono lộng lẫy, tóc chải theo kiểu cổ.

Bên ngoài mấy bức tường bằng kính, trời nắng nhưng lạnh. Mấy chiếc xe chở hành khách lần lượt đỗ trước phi cảng.

Nôrikô đứng trong phòng đợi của các tuyến bay nội địa và nhìn ra ngoài đường qua bức tường bằng kính. Cô mặc áo măng-tô màu xanh thẫm, tay cầm một cái túi màu trắng.

Giờ cất cánh là 3 giờ 10 buổi chiều; Naôê có hứa là sẽ đến trước nửa giờ. Đồng hồ trên tường chỉ 2 giờ 40 phút. Chắc anh ấy sẽ đến ngay. Nhưng có lẽ vì sắp sửa đồ đạc rành ràng cho nên đến chậm. Hồi sáng Nôrikô có gọi điện cho anh: "Có lẽ để em đến giúp anh xếp va-li nhé", nhưng Naôê trả lời: "Không cần!". Sau một câu trả lời như vậy mà vẫn đến thì không tiện, nhưng giá được cùng nhau từ nhà ra đi thì tuyệt biết mấy! Mà lại không phải sốt ruột ngồi đợi như thế này. Bây giờ Nôrikô thấy hối hận là đã không ghé nhà Naôê trước khi ra sân bay.

Thời gian đưa hành khách và hành lý lên máy bay kết thúc trước giờ cất

cánh hai mươi phút. Nôrikô xem đồng hồ tay, rồi đưa mắt nhìn lên tường: cả hai cái đồng hồ đều chỉ giờ như nhau: ba giờ kém mười lăm. Bắt đầu lo lắng thật sự, Nôrikô ra đứng ở cửa. Xa lộ hôm nay vắng, đi mất một giờ là cùng. Vậy thì tại sao đến bây giờ anh vẫn chưa đến?

Loa phóng thanh cho biết rằng giờ ghi tên đi chuyến máy bay Sappôrô cất cánh lúc mười lăm giờ mười phút đã sắp kết thúc. Nôrikô nhìn lên đồng hồ treo tường một lần nữa: đúng ba giờ.

Vừa lúc ấy trước thềm có một chiếc tắc-xi phanh rít lại, và từ trên xe một người đàn ông mặc măng-tô màu xám thẫm bước xuống. Naôê.

"May quá!" - Nôrikô thở phào.

Naôê trả tiền cho người lái tắc-xi, đóng sập cửa xe lại và bước vào phòng đợi. Trống ngực Nôrikô đập thành thịch: lần này hạnh phúc không tuột khỏi tay cô nữa, ước mơ đang trở thành sự thật. Naôê vừa đưa mắt nhìn quanh vừa bước nhanh đến quầy ghi tên. Nôrikô chạy lại cạnh anh.

- Sao anh muộn thế?

- À em đến rồi à.

- Em lo quá... Em sợ anh không đến kịp.

- Có người gọi điện thành ra đi muộn.

Trong hành lang ra sân bay ồn ào, náo nhiệt như ngày hội, những ta áo kimono lộng lẫy qua lại rất vui mắt.

Nôrikô đi máy bay lần này là lần đầu; cô có cảm giác là ai cũng nhìn mình, đâm ra luống cuống. Trong khi đó Naôê, cổ áo xốc cao lên, mắt thản nhiên nhìn về phía trước, bước vội vã trên sàn hành lang di động.

Máy bay cất cánh chậm mười phút.

Như một đứa trẻ tò mò, Nôrikô nhòm người trên ghế, cố nhìn qua cửa sổ máy bay. Người đàn ông đứng tuổi ngồi sát cửa sổ né sang một bên để cho cô dễ nhìn hơn.

Thành Tôkyô ở phía dưới trông như đồ chơi, và chẳng bao lâu đã mất hút. Sau mấy phút chiếc máy bay nghiêng hẳn sang một bên và đổi hướng đi về phía Bắc. Dòng chữ "Không hút thuốc" đã tắt. Những khu phố của thành phố khổng lồ đã nhường chỗ cho những cánh đồng, những dãy núi. Nôrikô thấy cái gì cũng thú vị: những con đường trông mảnh như sợi chỉ, những

ngôi nhà nép sát vào nhau.

Naôê im lặng hút thuốc. Một lát sau, khi anh giụi tắt điếu thuốc và ngả lưng dựa vào phía sau ghế, Nôrikô nói:

- Sáng nay bác sĩ Kôbasi tìm anh.
- Anh biết.
- Anh có nói chuyện với anh ta chứ?
- Vâng.

Lúc này rõ ràng là Naôê không thích nói chuyện. Anh quay mặt đi và nhắm mắt lại.

Chiếc máy bay đã lấy đủ độ cao và bắt đầu bay rất êm. Trong gian hành khách rất yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ dội vào đều đều.

"Máy bay của chúng ta đang bay qua hồ Inawasirô" - một cô chiêu đãi viên nói qua loa phóng thanh, và Nôrikô lại nhìn ra cửa sổ. Giữa một vùng núi, cái hồ sáng lấp lánh như một cái bảng lớn bằng kim loại. Núi non, thung lũng và hồ nước đều tràn ngập ánh sáng ngày tết. Mặt trời của năm mới đang chuyển dần về phía Tây, và những tia nắng chênh chếch trước trên kính cửa sổ.

Tiếng động cơ đều đều ru ngủ các hành khách. Naôê hình như đang thiêu thiêu. Người đàn ông đứng tuổi ngồi sát cửa sổ cũng đã ngủ. Chỉ riêng Nôrikô chẳng bụng dạ nào mà ngủ cả.

Cô chiêu đãi viên lại thông báo rằng mấy phút nữa sẽ trông thấy vịnh Matsusima nổi tiếng. Đáng tiếc cho Nôrikô, chỉ có ngồi dãy ghế bên kia mới trông thấy vịnh. Cô nhìn những sườn núi mỗi lúc một dốc đứng lên; phía trước hiện rõ dần một dãy núi trắng xoá. Tuyết trên các đỉnh núi lấp loáng dưới ánh nắng.

"Chúng mình đang bay mỗi lúc một xa về phương Bắc", - Nôrikô thì thầm và liếc mắt nhìn trộm Naôê. Hai mắt anh nhắm nghiền; đường sống mũi thanh tú của anh trắng một cách thiếu tự nhiên - như lớp tuyết phủ trên các đỉnh núi.

Không hiểu tại sao, Nôrikô chợt thấy lo sợ; cô bỗng có cảm giác là hai người đang bị đuổi gáp phải chạy về phương Bắc, - về vùng băng tuyết, nơi mà không bao giờ sẽ có ai tìm ra họ. Lòng cô se lại vì một nỗi buồn da diết.

Cuối cùng các dãy núi tản ra, và trước mắt thấy dịu hẳn đi trước màu xanh đậm của vịnh Sangara dưới ánh sáng nhẹ của tà dương. Bên cạnh màu xanh của vịnh, những chóp núi phủ tuyết trông càng rực rỡ hơn. Những đường viền sắc nhọn một cách khắc nghiệt của nó làm cho Nôrikô nhớ tới một bức ảnh đăng trong một tờ tạp chí nào đấy: một vùng núi làm sào huyết cho các quỷ thần.

Dòng suy tư của Nôrikô bị cắt đứt vì tiếng loa phóng thanh: "Mấy phút nữa máy bay của chúng ta sẽ hạ cánh xuống phi cảng Titôse".

Nghiêng cánh sang bên phải, chiếc máy bay giảm dần độ cao. Phía trên còn lại một lớp mây. Mặt biển xanh ngắt hiên ra, viền bọt trắng ven bờ. Những khu rừng thông phủ tuyết vẽ thành một đường rõ nét.

Đảo Hôkkaidô.

Naôê mở mắt ra như thể này giờ không hề ngủ.

- Hình như đến rồi anh ạ, - Nôrikô nói.

- Đến rồi, - Naôê xác nhận và nhìn xuống phía dưới.

Những cánh đồng màu trắng rộng mênh mông được những vạch đen chia ra thành những hình chữ nhật đều đặn; những khu rừng và những con đường cắt ngang làm thành những hình kỷ hà bực rắc rối. Trên nền trời màu xanh sáng, mặt trời mùa đông trôi lơ lửng như một quả cầu da cam.

- Hình như trời khá lạnh, - Nôrikô nhận xét.

- Ừ.

Chiếc máy bay chuẩn bị hạ cánh, mặt đất gần lại rất nhanh. Đã trông thấy rõ những con đường, những nếp nhà. Và đây là đường băng của phi trường rắc tuyết; những ngọn cây vút qua gần ngay một bên. Một khoảnh khắc sau, chiếc máy bay chạm đất, nảy lên một chút, chạy dọc đường băng và dừng lại trước nhà ga.

Naôê rời ghế đứng dậy với tay lên giá lấy hai cái áo măng-tô của anh và của Nôrikô.

- Sắp ra khỏi máy bay phải xốc ngay cổ áo lên, - Naôê vừa nói vừa trao áo cho Nôrikô.

Khi Nôrikô bước từ thân máy bay ra cầu thang, một ngọn gió lạnh buốt phả vào mặt cô.

Trên tường nhà ga màu đen đều giữa cánh đồng trắng, có một cái biển sáng; nhiệt độ không khí là 5 độ dưới không, tốc độ của gió ba mét một giây.

- Đi cẩn thận, khéo trượt, - Naôê dặn.

Các hành khách chạy về phía ga, cổ rút lại, người co ro vì gió lạnh. Naôê bước nhanh về phía trước, Nôrikô cố chạy theo cho kịp.

Quá năm giờ họ mới về đến khách sạn. Tòa nhà màu nâu dễ chịu và rất ấm cúng.

- Ông bà cần một phòng hai giường ạ? - Người tiếp tân ân cần hỏi họ.

Naôê điền vào tờ giấy thuê phòng và đề tên Nôrikô vào đấy.

Căn phòng ở tầng thứ sáu. Dưới hai cửa sổ có một con đường đi qua, và ở bên kia đường là một tòa nhà lớn, đáng dấp nặng nề. Tuy bóng hoàng hôn đã khá dày đặc, trên các cửa sổ không thấy có ánh đèn. Những luồng sáng từ đèn pha của các xe hơi qua đường chiếu vào những đồng tuyết hai bên đường.

- Kia có phải là những cây phong không? - Nôrikô đưa ngón tay chỉ mấy cây cao ở bên trái khách sạn.

- Ừ, phong đấy... Em mệt lắm phải không?

- Chẳng mệt chút nào.

Sau phiên trực, Nôrikô không được ngủ, vì còn phải chuẩn bị cho chuyến đi. Nhưng cô không cảm thấy mệt, không biết vì có Naôê bên cạnh hay chỉ vì đang nô nức với chuyến đi.

- Ta đi tắm rồi đi ăn tối.

- Thế anh không về nhà mẹ hôm nay à?

- Để sau.

Nôrikô lấy áo quần và đi vào buồng tắm. Còn Naôê ngồi đọc mấy tờ báo mới được để sẵn trong phòng trọ.

- Hay anh tắm trước? - Nôrikô đề nghị.

- Ta cùng tắm, - Naôê vừa đáp vừa đặt tờ báo xuống.

Khi họ đi xuống phòng ăn ở tầng bốn thì đã hơn bảy giờ. Ở đây cũng như ở phòng đợi của khách sạn, rất vắng - Mọi người đều ăn Tết ở nhà. Chỉ thấy có mấy tốp người không đông ngồi ở cuối phòng ăn, và lại đó đều là những

gia đình. Không khí hôm nay yên tĩnh và trang nghiêm.

Nôrikô lần đầu tiên được nếm thử những món ăn địa phương nấu bằng cua, tôm, awabi. Cô lại còn nảy ra cái ý muốn uống rượu, và xin Naôê gọi shisky và sôđa. Cô uống hết hai xuất, và bây giờ trong đầu cô có tiếng ong ong khe khẽ.

Về đến phòng, Nôrikô kéo kín rèm lại, và quay về phía Naôê, cô lại hỏi:

- Bây giờ anh về nhà mẹ chứ?

- Lẽ ra... - Naôê đã lên nằm trên giường từ khi về phòng. Bỗng nhiên anh vùng dậy.

- Tiêm hộ anh.

- Tiêm ạ?

Naôê lấy trong túi du lịch ra một hộp lược kim và một ống thuốc rất nhỏ.

- Em tiêm dùm anh - anh nhờ một lần nữa.

- Nhưng đó là...

- Phải, đây là ma túy. - Naôê tháo ca-vát và xắn tay áo lên.

- Để làm gì?

- Em biết rồi đấy.

Nôrikô bàng hoàng nhìn Naôê.

- Anh đau lắm... Đau lắm, em hiểu chưa?

Tay cầm cái ống thuốc, Nôrikô lo lắng nhìn Naôê.

- Anh làm sao thế? Anh nói đi!

- Em đừng sợ. Tiêm nhanh lên. Naôê chìa cánh tay ra: có thể sẽ thấy rõ những vết tiêm thâm thâm.

Mái tóc Nôrikô xòa tung trên chiếc gối, dưới ánh đèn ngủ dịu dịu, những giọt mồ hôi nhỏ li ti lấp lánh trên trán. Mọi vật đều lịm đi trong cảnh bất động. Không có lấy một tiếng động, ngoài tiếng vo vo rất khẽ của máy điều hòa không khí. Naôê và Nôrikô nằm yên như một đôi chim mỏi cánh; ngay đến tiếng thở của họ cũng không thể nghe thấy được...

Nôrikô mở mắt. Cô thấy bãi hoải khắp người. Naôê đang ngủ rất say. Khẽ nhấc cánh tay của anh đang đặt trên ngực, Nôrikô xuống giường và mặc pyjama vào.

Mười một giờ. Chưa khuya lắm, nhưng khách sạn đã chìm trong bóng tối.

Nôrikô ra cửa sổ, vén rèm ra một chút.

Tuyết... Trời hãy còn trong khi họ rời phòng ăn trở về buồng. Như vậy tức là khi họ đã đi ngủ rồi thì trời mới bắt đầu đổ tuyết..

Nôrikô đưa ngón tay trở chậm chậm trên tấm kính lạnh, và cảm giác mát rượi trên đầu ngón tay làm cho cô thích thú. Những bông tuyết từ trên bầu trời đen rơi xuống dần dần hòa tan trong cái bóng đêm; và chỉ có xung quanh những ngọn đèn trong cái vòng sáng ấy mới trong thấy những bông tuyết quay cuồng trong một vũ điệu rắc rối cầu kỳ. Tĩnh mịch. Thình thoảng mới nghe một tiếng phanh rít, rồi sau đó một sự tĩnh mịch đến phát sợ lại bao trùm lên mọi vật. Chốc chốc, bóng một người đi đường cô độc lại hiện ra trong khoảnh khắc rồi mất hút ngay trong màn đêm.

Tối hôm ấy rốt cục Naôê không về nhà mẹ. Nôrikô nghĩ rằng anh làm như vậy là không phải, nhưng rồi lại quên ngay ý nghĩ ấy đi. Cô đang quá bận tâm vì những ý nghĩ khác.

Thêm một chiếc xe nữa đi qua, hoàn toàn không có tiếng động. Chắc vì là xe đi trên tuyết. Không một hơi gió. Tuyết rơi chậm rãi từng bông mềm. Đến sáng sẽ có những đồng tuyết dày. Thành phố đang ngủ yên dưới màn tuyết. Vương quốc của giấc ngủ... Một vương quốc chết ...

Nôrikô thở dài, kéo kín rèm lại và đi vào buồng tắm.

Nôrikô, theo thói quen, dậy rất sớm, lúc tám giờ. Naôê hãy còn ngủ. Rất khẽ, để đừng làm cho Naôê tỉnh giấc, có trườn ra khỏi chăn và đi ra cửa sổ. Những ngôi nhà ở trước mặt đỏ rực lên vì ánh bình minh nhưng mọi vật ở chung quanh đều trắng xoá. Tuyết phủ trên các cảnh những cây phong mọc trên sân phủ tổng đốc - tòa nhà mà hôm qua Nôrikô trông như một tảng đá lớn tối om; tuyết phủ lên những cây thông đã được những bàn tay ân cần bọc chiếu lại, tuyết lấp lánh trên các mái nhà, và ngay cả những cột đèn tín hiệu ở các ngã tư cũng đội những mảng tuyết nho nhỏ. Chỉ có lớp nhựa đường trên đó xe hơi qua lại là có màu xám thẫm; hình như lúc bình minh người ta đã rửa sạch đường sá. Một người bộ hành đi đâu sớm bước vội vã, miệng phà ra những đám hơi mờ mờ.

Naôê dậy lúc mười giờ. Tác dụng của mũi tiêm đã hết, nhưng mặt anh vẫn xanh nhợt nhạt, mắt thâm quầng.

Họ ăn sáng trong buồng.

- Hôm nay thì thế nào anh cũng phải về thăm mẹ, - Nôrikô nói, giọng trách móc.

- Được rồi, được rồi, - Naôê gật đầu, mắt không rời tờ báo.

Nôrikô cũng chẳng hiểu được anh có định đi hay không.

Ăn sáng xong, Naôê tắm. Trong khi mặc áo quần, anh nói:

- Anh về thăm nhà, đến tối anh quay lại.

- Có lẽ anh nên ở lại đêm nay thì hơn. - Nôrikô gợi ý một cách rụt rè.

- Không, tối anh sẽ quay về đây.

- Anh chịu khó cho mẹ vui. Anh từ xa về, mẹ mong anh từ lâu. Còn em thì anh đừng lo. Hôm nay các nhà hàng đã bắt đầu làm việc, em chẳng phải ngồi buồn đâu ...

- Đến tối anh quay về.

- Anh lạ thật đấy.

Naôê quay về sau năm giờ chiều, như đã hứa. Nôrikô cũng vừa mới về khách sạn khi đi mua găng tay và giày ấm.

- Mẹ có khỏe không anh?

- Khỏe.

- Mẹ có giữ anh ngủ lại không?

- Để một lần khác.

- Em ngượng quá... Chỉ vì em...

- Không phải vì em, - Naôê cắt ngang.

Anh cởi áo ngoài, ngồi xuống cạnh Naôê và nói:

- Mai ta đi chơi hồ Sikôtsu nhé?

- Đi đâu? Chơi hồ à?

- Ừ. Cách đây không xa, đi xe mất nửa tiếng. Một cái hồ yên tĩnh, tuyệt vời, chỉ có vùng Bắc mới có những cái hồ như vậy

- Nhưng chắc nó đóng băng rồi còn gì? Dưới lớp băng sẽ chẳng trông thấy gì đâu nhỉ?

- Không. Hồ này không đóng băng.

- Thế mình ngủ lại ở đâu?

- Ở đây phải có một khách sạn tử tế.

- Em rất thích, nhưng...

Nôrikô rất muốn đi, nhưng cái ấn tượng là mình có lỗi đối với gia đình Naôê dày vò cô.

Ngày hôm ấy cũng vậy, tuyết dường như chỉ đợi đến tối: trời vừa bắt đầu tối là nó đổ xuống dày đặc, không lúc nào ngớt. Trời khá ẩm cho nên tuyết rơi từng bông rất lớn, như những miếng bông gòn.

Ra khỏi khách sạn, Naôê và Nôrikô lập tức vướng vào một màn tuyết trắng.

- Khi tuyết rơi bao giờ cũng ẩm hơn, - Naôê nói.

Quả nhiên trời ẩm thật, gần như ở Tôkyô.

Các cửa hàng đã mở cửa, và ban ngày người ra vào khá đông, nhưng đến tối còn đóng cửa sớm hơn ngày thường.

Nhộn nhịp nhất trong thành phố là khu Susukinô, nơi thanh niên thường đến giải trí. Nhưng vào những ngày này ở đây cũng chỉ có mấy quán bar mở cửa, chứ phần lớn những nơi giải trí đều đóng cửa; những cánh thông bên cửa ra vào và những dòng chữ chúc tết sặc sỡ nhắc người ta nhớ đến ngày tết.

Nôrikô và Naôê tìm được một quán ăn nhỏ chuyên dọn các món cá. Khách ăn rất ít; ba người đầu bếp vẻ mặt chán chường, đang ngồi xem ti-vi.

Khi Naôê và Nôrikô ăn xong và ra đường, tuyết rơi càng dày hơn.

- Ta đi bộ đến khách sạn, anh nhỉ?

- Xa lắm.

- Không sao, em muốn đi bộ xa xa một chút! - Nôrikô cãi.

Cô ngửa mặt lên đón lấy những bông tuyết. Trên đôi má ửng ửng của cô, những bông tuyết ấy tan đi, biến thành những giọt nước và chảy xuống cổ. Tuyết, tuyết, đâu đâu cũng tuyết - trên bầu trời, trong không khí, trên mặt đất. Tuyết tràn đầy cả thế gian, phủ kín nó lại: cách bốn bước đã không trông thấy gì, người qua lại chỉ là những cái bóng mờ mờ.

Họ đã đi quá Minami-Ichidzyô, và bước ra một đại lộ rộng rãi. Hai bên đường mở ra những cái khung đen của cửa sổ nhà hàng, quán bar và hiệu ăn. Ánh đèn của những chiếc xe đi qua trượt dài trên tuyết. Lác đác có một cái cây bên vệ đường hay là một tấm cửa xếp của một nhà hàng vẽ thành một vệ tối; còn lại là vương quốc trắng của tuyết.

Nôrikô nép vào người Naôê, đút tay vào túi áo măng-tô của anh. Họ trôi giạt trên đại dương của tuyết, và màn tuyết đang rơi xuống tách họ ra khỏi thế gian: khỏi những đường phố, những ngôi nhà, những dãy núi mà hôm qua họ đã bay qua, khỏi cái sân bay vắng vẻ...

- Tuyết dày quá... Thế này mà mai mình vẫn đi chơi hồ sao?

- Em đừng sợ. - Naôê siết tay Nôrikô.

- Em không sợ đâu. - Nôrikô hoàn toàn phó thác mình cho Naôê.

Xa xa có một cái gì sáng hắt lên; tưởng chừng như chỉ có ở đấy còn giữ được sự sống. Đi được mấy thước, họ bỗng thấy mình đứng trước thềm khách sạn.

Sau khi rũ hết tuyết, họ bước vào một thế giới khác- thế giới của hơi ấm và ánh sáng. Trên thang máy, những bông tuyết còn bám vào họ tan hắt.

- Em mệt không?

- Không.

- Ta xuống bar nhé?

Nôrikô ưng thuận, tuy cô chẳng muốn đi đâu. Thời tiết này ở lại với Naôê trong phòng dễ chịu hơn nhiều.

Như đọc được ý nghĩ của cô, Naôê ngả lưng xuống giường.

- Có lẽ ngủ thì hơn.

Nôrikô chợt nhớ ra rằng ban chiều cô định nói cái gì đó với Naôê, nhưng cảm thấy hai tay anh ôm lấy mình, cô lại quên hết mọi sự trên đời.

Sáng hôm sau họ ăn sáng ở phòng ăn ở khách sạn, sau đó họ ghé vào cửa hàng tạp hóa và đến hai giờ thì lên tắc-xi ra khỏi thành phố.

Tuyết lấp lánh dưới ánh nắng, chói cả mắt.

Xe họ đi qua phi cảng Títôse và rẽ về phía hồ Sikôtsu Nôrikô kinh ngạc: con đường này, thẳng tắp như mũi tên, hai bên chạy dài những đồng tuyết cao, - đêm qua cô đã trông thấy trong giấc mơ.

Bên phải và bên trái đều là rừng: toàn những cây lớn, những cây thông, những cây tùng. Giữa cái hoang mạc trắng xóa, màu xanh của rừng cây thật vui mắt.

Họ dừng lại ở một khách sạn xây trên đỉnh một ngọn đồi không cao lắm. Đứng bên cửa sổ có thể bao quát được một cảnh đẹp tuyệt vời - qua đám

cành trụi lá của những cây sồi, những cây bạch dương, những cây phong, có thể trong thấy mặt hồ màu sẫm lặng ngắt trong khí lạnh mùa đông.

Một cô hầu phòng bước vào, dùng vỏ bạch dương nhóm lò sưởi lên. Ngọn lửa chập chờn nhảy múa, mấy súc củi lớn đỏ rực phát ra những tiếng nổ lách tách tươi vui.

- Sắp tối rồi, - Nôrikô thở dài.

- Xuống hồ đi lối nào? - Naôê hỏi cô hầu phòng.

- Xuống dốc rồi rẽ sang phải, - cô ta vừa giảng giải vừa ném thêm vào lò mấy súc củi nữa.

Lối đi xuống hồ là một con đường mòn hẹp. Naôê và Nôrikô đi xuống đồi và ra bờ hồ.

Nhìn gần, hồ khác hẳn lúc đứng bên cửa sổ khách sạn nhìn ra Mặt hồ gợn lên những làn sóng lăn tăn trông như làm bằng chì, mờ mờ ánh lên.

Hồ này có một nguồn gốc hỏa diệm sơn: Xưa kia địa chấn đã làm hình thành một cái vực rất sâu, và nước đã tràn đầy cái vực ấy. Xung quanh chen chúc những ngọn núi cao. Đây đó trên những sườn dốc đứng, mấy khóm thông vẽ thành những vệt tối sẫm.

- Xa xa kia là ngọn núi lửa Tarumaê, còn kia là ngọn Futsubusi, - Naôê giảng giải, chốc chốc lại hắt đầu cho những món tóc bị gió thổi rũ xuống trán khỏi vướng.

Nôrikô nhìn theo hướng Naôê chỉ. Bên trái, ngọn núi lửa Tarumaê uy nghi vươn cao trên nền trời, đỉnh núi bốc khói, phía đối diện là hòn núi đá Futsubusi trơ trọi dựng thành một khối đen ngòm. Những ngọn núi này ở tận xa, bên kia bờ hồ; vàng tà dương đang khuất dần sau những ngọn núi ấy, nhuộm bầu trời thành màu huyết dụ.

Hai người đi trên con đường mòn dẫn xuống bến.

Cách đây khoảng hai mươi thước, cái khách sạn nhỏ đứng lẻ loi một mình. Hôm nay đã có người đi xuống bờ hồ: trên tuyết còn lại một chuỗi dài những vết giày đi xuống đến mép nước thì hết.

- Không thấy bóng dáng một sinh linh nào, - Nôrikô nói thì thầm.

Một ngọn gió giá băng vờ vờ thổi trên mặt hồ. Hai con người nhỏ bé đứng trên bờ nhìn xuống vực thẳm giá lan. Im lìm... Bất động... Chỉ có gió thổi

vào mặt rất bóng.

- Ở đây âm đạm quá...- Nôrikô rùng mình. Cô mừng tượng như có một cái gì chuyển động. Không đó chỉ là tiếng ngân của im lặng.

- Hồ rất sâu. Và rất đáng sợ, nhất là khi có bão, - Naôê nói

- Mà nước bây giờ chắc lạnh như băng ...

- Trước kia ở đây đã có mấy lần có người chết đuối, nhưng chưa bao giờ có ai trông thấy xác họ nổi lên.

- Tại sao?

- Thuở trước, khi hình thành vực thẳm, lớp đất đã sụp xuống đáy cùng với cây cối.

- Như vậy tức là đáy hồ có cả một rừng cây?

- Đúng. Cái xác chìm xuống vướng vào các cành cây nên không thể nổi lên được nữa.

- Thế thì người ta chưa tìm được người nào cả?

- Chưa.

Watanabe Dzunichi
Đèn Không Hắt Bóng
Dịch giả: Cao Xuân Hạo
Chương Kết

Với một nỗi kinh hoàng không sao hiểu được, Nôrikô nhìn đắm đắm xuống mặt hồ gợn sóng lẫn tăn. Nước hồ này phủ lên bao nhiêu người... Ở một nơi nào đó, dưới đáy hồ kia, có những thầy ma rửa nát, ghê sợ...

- Em sợ... - Nôrikô dấn mặt vào ngực Naôê. Cô cảm thấy hồ nước đang gọi cô, thu hút cô. Không, đừng nhìn hồ nữa còn hơn! - Ta đi đi anh...

Naôê gật đầu, nhưng mắt anh vẫn không sao rút ra khỏi mặt hồ.

Bỗng phía sau có tiếng xao xác. Nôrikô nhìn là và trông thấy một đàn quạ rất đông bay từ khu rừng về phía núi Futsubusi. Đàn quạ nhỏ dần, rồi thu lại thành một chấm đen và mất hút trong những tảng đá mà ánh tà dương đã nhuộm thành màu huyết dụ.

Nôrikô và Naôê đưa mắt nhìn nhau, và không nói nửa lời, cùng quay về.

Về đến khách sạn họ ngồi xuống ăn bữa tối Đêm đã xuống hẳn. Ngoài cửa sổ, sân khách sạn hiện lên mờ mờ, và bên kia sân là một vùng bóng tối vô biên. Không trông thấy hồ.

Naôê nhìn Nôrikô.

- Em sao thế?

- Không...

- Ta uống tí rượu nhé?

- Má em nóng quá... - Nôrikô áp hai lòng bàn tay lên mặt.

Naôê lặng lẽ uống sakê. Rồi với một vẻ mặt buồn buồn rất lạ anh nhìn Nôrikô.

- Mai em về chứ? - Anh hỏi.

- Thế thì sao ạ, có cần không?

- Từ ngày mai anh sẽ ở nhà mẹ.

- Phải, đúng đấy...

Quả đúng như vậy, chứ chẳng lẽ lại ở mãi đây, trên đảo Hôkkaidô này.

Naôê đã gọi, và Nôrikô đã đi theo anh, vậy thì kế theo phải làm đúng như

anh nói. Dĩ nhiên anh ấy cần ở lại nhà ít hôm với mẹ.

- Vậy mai em sẽ về Tôkyô.

- Ngày mai mới mồng ba, đến mồng bảy em mới phải làm việc. Còn lại ba ngày. Em về sớm mà nghỉ cho thật khoẻ ...

- Vâng-vâng, dĩ nhiên.

- Tốt nhất mà anh đưa em đến cái nơi vắng vẻ này ...

-Ồ, anh nói gì thế, em thích lắm mà!

- Em không quên chuyển đi này chứ?

- Không bao giờ!

Naôê nhìn vào mắt Nôrikô. Tại sao trong khóe nhìn của anh lại âu yếm đến như vậy?

- Tiên sinh, thế bao giờ anh về?

- Anh sẽ ở đây mấy ngày nữa.

- Chắc vừa rồi em làm phiền anh... Anh về với mẹ ít hôm đi.

Naôê uống nốt ly sakê và hỏi:

- Em không muốn nói gì với anh trước khi ra về sao?

- Em ấy à?

- Em.

- Nhưng chỉ ít hôm nữa... - Nôrikô ngạc nhiên "Không thể hiểu được. Chỉ mấy hôm nữa lại sẽ gặp nhau mà".

- Nếu em muốn nói gì thì nói bây giờ đi.

Quả Nôrikô có một cái gì để nói. Đêm qua cô chưa nói được.

- Em định nói..

- Cái gì?

Nôrikô cụp mắt xuống.

- Em... Em đã có...

- Em đã có thai ư?

Nôrikô im lặng gật đầu.

Naôê mân mê cái chén trong tay một hồi lâu. Rồi anh nốc một hơi cạn chén rượu.

- Em không sanh nữa cũng được... - Nôrikô cụp mắt xuống. - "Tại sao mình lại nói như vậy? Anh ấy đã trả lời gì đâu".

- Em không muốn ư?

- Thì vì... - Nôrikô mở đầu, nhưng rồi nghẹn lại không biết nói tiếp như thế nào.

- Anh muốn em biết điều này: anh không có ý lấy vợ. Không lấy ai cả... Nhưng nếu chúng mình sẽ có con thì anh sẽ làm cho em tất cả những gì anh có thể làm được. - Vậy thì anh cho phép em sinh nó?

- Anh muốn như thế.

- Thật ư?! - Nôrikô không sao trấn áp được niềm xúc cảm đột nhiên làm cho cô run bắn lên. Cô nhắm mắt lại. Vừa qua chẳng có gì xảy ra cả, nhưng không hiểu sao nước mắt cứ trào ra trên má cô.

- Em đừng khóc... - Naôê đến sát Nôrikô từ phía sau âu yếm ôm lấy cô. - Sao em lại khóc?

- Vì em mừng quá.

Mấy ngón tay dài và mảnh của Naôê vuốt lên tóc cô.

Nôrikô ngẩng lên, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

- Em xin anh một điều.

- Điều gì vậy?

- Xin anh đừng dùng ma túy nữa. Được không anh? Bà y tá trưởng và ông bác sĩ trưởng đang nghi anh đấy.

- À, ra em muốn nói chuyện ấy... - Một nụ cười thoáng hiện trên gương mặt Naôê.

- Anh sẽ không dùng nữa nhé? Đừng nhé?

- Anh sẽ không dùng nữa.

Vẫn mỉm cười, Naôê nhìn vào bóng đêm ngoài cửa sổ.

* * *

Trong ba ngày tết Yutarô ở nhà, như một ông chủ gia đình nề nếp. Quả tình ông luôn luôn có khách - khách từ Hội lương y đến, khách trong Hội đồng thị chính, bạn đồng nghiệp. Khách nào Yutarô cũng mời rượu, cho nên ông cũng chẳng có thì giờ đâu mà buồn chán. Nhưng dù sao thì ông cũng hầu như không ra khỏi nhà - nếu không kể cuộc thăm viếng đền Mêidzidzingu

là một bốn phận không thể xao nhãng và một vài cuộc thăm viếng tới nhà một số nhân vật có thể lực trong Hội đồng thị chính và trong Hội lương y.

Mãi đến ngày mồng bốn tháng giêng môi mới chuồn đi được, sau khi nói với Ritsukô là ông muốn ghé bệnh viện xem công việc ra sao.

Bệnh viện Oriental đã trở lại làm việc theo thời biểu bình thường, tuy chưa phải là tất cả mọi người đều đã trở về bệnh viện: những người phải trực đêm giao thừa đều được nghỉ đến mồng bảy tháng giêng.

Sau khi đã nắm chắc rằng mọi việc đều chạy và các bệnh nhân về nhà ăn tết đều đã trở vào bệnh viện, Yutarô chuẩn bị lên xe đi nơi khác.

- Về nhà ạ? - Nômura hỏi.

Yutarô suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta tạt vào đằng kia một chút.

Cả hai người đều hiểu. "Đằng kia" có nghĩa là khu Êbisu. Chừng hai mươi phút sau xe đỗ trước nhà Mayumi.

- Cám ơn. - Ra khỏi xe, Yutarô như thường lệ gửi cho Nômura một tờ một nghìn yên. Món tiền này không phải là ít, tiền đi tắc-xi còn ít hơn nhiều, nhưng Yutarô trả món này là để mua sự yên lặng. Ông sợ vợ ông hơn hết mọi thứ trên đời.

- Ghé đón tôi lúc năm giờ nhé, - Yutarô nói, mắt nhìn đồng hồ.

Mayumi đang ngồi nhà. Quán cà-phê cô làm việc mở cửa từ ngày mừng năm. Nhưng mãi sau ngày mừng bảy các cô phục vụ cũng như các khách quen mới đến đông đủ, và quán mới trở lại náo nhiệt như ngày thường.

Mayumi ăn Tết với mẹ ở Tachikawa, nhưng đến mừng ba tháng giêng đã trở về nhà. Dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng nên về thăm cha mẹ, nhưng cũng chỉ có thể kiên nhẫn chịu được hai ngày là cùng, đến ngày thứ ba thì chán đến tận óc.

-Papa! Em mong papa quá.

Yutarô chưa kịp đóng cửa phòng lại thì Mayumi đã hét lên cổ ông.

- Thật không?

- Chứ còn sao! Suốt mười ngày không thấy mặt mũi đâu!

Những lạc thú yêu đương chẳng mấy chốc đã làm cho Yutarô mệt nhừ.

- Ê, papa, dậy đi, ngủ mãi thế à! - Mayumi gọi giật giọng. - Chơi với papa

chán bỏ xừ...

Yutarô uể oải nhồm dậy, ngồi lên đi-văng.

Trời đẹp tuyệt. Ánh nắng rực rỡ tràn vào ban công.

- Phải, tôi có chuyện muốn hỏi cô đây. - Yutarô lấy điều thuốc lá. - Cô có gặp Mikikô đấy à?

- Còn em thì cứ nghĩ bụng không biết papa sẽ nói sao đây. - Mayumi cười khúc khích.

- Chẳng có gì mà cười cả. Cô gặp nó làm gì vậy?

- Thế Mikikô chưa nói với papa à? - Như thế không có gì xảy ra, Mayumi lấy ở trên bàn một miếng sô-cô-la bỏ vào mồm nhai. - Chẳng có gì đáng để papa cả.

- Sao lại "không đáng"?! Con gái tôi mà lại gặp cô... Tôi nghe nói mà suýt té xỉu luôn.

- Sao, bà Ritsukô cũng biết à?

- Không. May phước lúc bấy giờ bà ấy không có nhà, nhưng tôi thì phát điên lên được!

- Vậy Mikikô kể thế nào? - Mayumi háo hức nhích sát vào Yutarô.

Ông đưa điều thuốc lá lên miệng, đợi cho người ta quẹt diêm cho ông châm xong rồi mới nói:

- Ngày ba mươi tháng chạp tôi gọi nó vào phòng làm việc. Tôi bắt đầu nói chuyện nghiêm chỉnh với nó về chuyện chồng con. Nhưng nó chỉ làm thinh.

- Mỗi người đều có quyền giữ kín những chuyện thuộc đời tư của mình.

- Tôi mới mắng nó: "Năm tháng cứ qua đi mà mày không biết lo gì cả. Mày nghĩ đến cái gì thế?" Thế là nó vắn lại ngay: "Thế ba nghĩ gì khi ba hẹn hò với cô Mayumi?"

- Chết cười nhì!

- Tôi còn bụng dạ đâu mà cười! Tôi ghen hòng không nói được nữa. Nhờ cô cả đấy... Bây giờ nói chuyện với con ruột cũng không nói được nữa.

Không sao nín được, Mayumi cười phá lên, đôi chân để trần khua lia lịa.

- Không, cô phải trả lời cho tôi đi, cô cần gặp nó để làm gì?

- Chúng em nói với nhau về bác sĩ Naôê.

- Cái gì-ì? - Yutarô giã nảy lên. - Sao lại có cả Naôê vào đây?
 - Nếu papa không biết thì em sẽ nói.
 - Nào nói đi!
 - Con gái papa mê ông ta tít thò lò.
 - Mikikô ấy à?
 - Papa chậm hiểu quá. Em đã nói với papa từ lâu mà: ở đây có một cái gì không ổn.
 - Nhưng Naôê hơn nó đến hai mươi tuổi.
 - Thì đã sao? Em đây chẳng hạn, em cũng thích những người đàn ông trạc tuổi Naôê.
 - Chắc cô cũng mệt ông ta rồi chứ gì?
 - Rất có thể... - Mayumi rút điều thuốc lá trong miệng Yutarô, rít một hơi và thở khói ra thành một cái vòng tròn.
 - Thôi được... Nhưng tại sao cô lại kết luận rằng Mikikô yêu Naôê?
 - Chính cô ta nói với em mà.
 - Nó có quen em đâu.
 - Thì có sao?
 - Nó có đến đây à?
 - Không. Chưa. Thế nào, kể tiếp nhé?
 - Thôi đừng nhem thềm nữa.
 - Thế papa có mua không nào?
 - "Mua" cái gì?
 - M-m-m... Cái áo lụa.
 - Được-được, anh sẽ mua. Nào, có nói hay không thì bảo?!
- Yutarô có cái vẻ của một con thú bị săn đuổi. Ông rút một điều thuốc lá khác và lại châm hút.

Mayumi nhìn ông một cách ranh mãnh.

- Có một hôm em trông thấy Naôê đi chơi với một cô gái. Hôm ấy em còn nghĩ bụng: đẹp đôi quá! Hợp nhau đến thế là cùng... Em đoán được ngay đó là Mikikô. Quả tình nó chẳng giống papa chút nào, nó giống mama nhiều hơn, giống như đúc ấy. Ông anh em cũng có kể cho em nghe một vài điều. Papa ạ, em thế chứ chuyện gì em cũng biết đấy... Thế là em lập tức gọi điện

cho Naôê - chẳng qua để nghịch cho vui. Em mới hỏi: "Cô gái đi chơi với ông là con gái của bác sĩ trưởng phải không?" Thế là ông ta liền kể cho em nghe hết. Theo em thì Mikikô còn đến nhà ông ta nữa kia, - Mayumi nói thêm, hướng câu chuyện về phía cái mục tiêu mà cô đã nhắm. - Anh em nói là cá cô y tá khác nhau như vậy.

- Nhưng mà Naôê... đã có người yêu là Simura rồi kia mà.

- Chẳng có gì lạ. Một người đàn ông như thế thì đến mấy người yêu liền cũng có.

- Thôi đừng tán láo nữa. Anh chẳng tin lắm những chuyện em nói đâu.

- Không tin thì thôi. Nhưng bác sĩ Naôê là một tay sờ khanh có tiếng. Nghe nói là giữa ông ta với Dzyunkô Hanadzyô cũng có chuyện gì đấy.

- Chả phải.

- Đúng đấy. Có papa lãng tai thì có!

Yutarô như thế bị ai gọi nước lạnh.

- Bây giờ thì papa đã hiểu tại sao con gái papa trốn buổi xem mắt rồi chứ? Chẳng qua cô ta nhất định không chịu nghe nói đến ai khác cả!

- Ờ... Nghe cũng có lý, - cuối cùng Yutarô mới thừa nhận một cách miễn cưỡng.

- Chứ còn gì nữa! Một khi chính Mikikô đã nói...

- Ừ-ừ-ừ... Không biết đã đến mức nào rồi?

- Em cũng không biết nữa. Theo em thì cho đến nay họ vẫn chưa có con với nhau.

- Ê! Bỏ ngay cái lối đùa ấy đi! - Đôi mắt ti hí của Yutarô hình như chỉ chực bật ra ngoài.

- Papa có nhớ là có một hôm Mikikô không về nhà không? Có lẽ hôm ấy nó ở nhà Naôê đấy.

- Ban đêm ấy à?

- Chứ sao?

- Chính nó nói thế à?

- Không, không nói những chuyện ấy không dấu được em đâu.

Yutarô hoảng hốt thực sự. Mayumi đắc thắng.

- Em cho là chuyện hai người khá nghiêm trọng, - cô kết luận, giọng hả hê.

- Đồ ngốc!
 - Không muốn tin thì thôi.
- Giá có thể không tin thì Yutarô sẽ rất mừng, nhưng cái giọng của Mayumi làm cho ông bối rối.
- Dù sao tôi cũng không hiểu nổi nó nói với cô những chuyện gì... Mayumi đun nước pha cà-phê.
 - Cũng phải coi chừng chứ cái cô gì... à cô Nôrikô ấy... Cô ta có thể đánh ghen đấy.
 - Nhưng anh có hề nghe gì đâu. Cả Ritsukô cũng chẳng nói gì với anh, - Yutarô rên rỉ.
 - Làm bố mẹ mà chẳng biết con cái sống ra sao.
 - Xì, "chẳng biết" với lại "chẳng hay". Dù có hỏi chúng nó cũng có nói khố.
 - Trong nhà papa chẳng ai nói với ai gì mấy nhỉ.
 - Lẽ ra nó phải nói thật: "Con yêu Naôê..."
 - Cứ thử tưởng tượng lúc bấy giờ papa sẽ trả lời ra sao.
 - Sao lại ra sao? Naôê là một bác sĩ giỏi và là một người tốt.
 - Ừ, cứ cho là như thế, - Mayumi nhún vai nói. - Cứ cho họ lấy nhau đi thì đã sao? Simura thì nước non gì. Chỉ cần papa muốn...
 - Không, như thế không được.
 - Đứa con gái duy nhất phải lòng giai...
 - Trước hết anh phải nói chuyện với Mikikô.
 - Nhưng đừng có để hở ra là em nói đấy. Chứ không cô ấy sẽ thù em.
 - Em đừng lo. Anh chẳng ngu đến thế.
 - Kìa papa... Còn nếu Mikikô không muốn lấy ông ta thì để em lấy cho.
 - Em? Lấy ai?
 - Lấy Naôê chứ còn ai.
 - Em thật quá quắt! - Yutarô cười hô hố. - Không xong đâu: ông ta biết rằng em là bồ của anh.
 - Thì đã sao? Ông ta tán em mãi đấy.
 - Ồ thôi, đừng bịa!
 - Sao, papa không tin hả? Ông ấy thì ai ông cũng tán tuốt.
- Yutarô vẫn chưa dứt trận cười.

- Và nhân thế cũng xin nói, - Mayumi tiếp, - đối với vợ ai đó ông ta cũng có ý đồ.

- Vợ ai?

- Vợ papa chứ còn ai! Ritsukô phu nhân ấy.

- Thôi đủ rồi!

Đến nước này thì Yutarô không sao chịu nổi nữa. Mặt ông đỏ gay lên như con cua luộc, và mắt ông quắc lên nhìn Mayumi trừng trừng. Mayumi vẫn điềm nhiên nói nốt:

- Kìa việc gì papa phải giận dữ thế? Naôê thì muốn bao nhiêu đàn bà mà chẳng có... Xét cho cùng nếu vợ papa có hạ cố để ông ta lọt vào mắt xanh thì cũng chẳng có gì đáng trách.

Mayumi bỏ vào chén một miếng đường và thông thả khuấy.

Phải, Yutarô có lý do để tức giận: ông nhớ ra rằng thời gian gần đây chỉ cần có ai nhắc đến Naôê một cái là mắt Ritsukô sáng lên và bà cứ sôi nổi lên đến mức không còn nhận ra được nữa.

- Ông ta kỳ lạ thế nào ấy. - Uống hết cà-phê Mayumi chậm thuốc hút, - Ông ta nghiên cứu cái cột sống của mình...

- Để làm gì?

- Sao, cả chuyện ấy papa cũng không biết à? Ông ta cho chụp X-quang mỗi tháng mấy lần.

- Sao em biết được chuyện đó?

- Anh em nói.

"Nếu là Sawada nói thì chắc là đúng..." - Yutarô nghĩ thầm rồi nói:

- Lần đầu anh nghe thấy đấy.

- Lại còn chuyện này nữa.

- Lại còn chuyện gì?

- Ông ta rủ đàn bà về nhà... tiêm ma túy.

- Hừm... - Yutarô nhớ lại rằng cách đây nửa tháng bà y tá trưởng có gặp ông than phiền rằng bác sĩ Naôê sử dụng quá nhiều ma túy.

- Chính em trông thấy à?

- Không... Nhưng gần đây em có đến gặp ông để khám bệnh, trông ông ấy sợ lắm: mắt đục ngầu, trống hoắc. - Mayumi đã tránh được một đề tài nguy

hiếm.

- Vào lúc nào thế? Ban ngày à?

- Dĩ nhiên. Em đến bệnh viện là đến ban ngày, chứ còn đến vào lúc nào được?

"Khoảng thấy Sêkiguchi nói chuyện này. Nhưng nếu Mayumi nói đúng và Naôê nghiện ma túy thật thì sao? - Yutarô đâm hoảng. - Nếu quả như vậy thì phải có cách: đây là việc hình sự rồi..."

- Không biết tại sao ông ta lại đổi trường đại học lấy một bệnh viện tư vớ vẩn nào đấy?

- "Bệnh viện tư vớ vẩn" là thế nào?

- Chứ sao? Lẽ ra ông ấy có thể chọn một chỗ nào đàng hoàng hơn.

Thật ra chính Yutarô cũng thấy việc ấy là kỳ lạ. Thế mà bây giờ lại thêm những tin tức như thế kia...

- Giá ở địa vị papa em sẽ theo dõi ông ta kỹ hơn, - Mayumi khuyên.

- Ở trường đại học người ta đánh giá phẩm cách của Naôê rất cao.

- Thế thì tại sao ông ta lại bỏ trường đại học mà đi?

- Anh nhận ông ta theo lời giới thiệu của bác sĩ Iidzilo - một người bạn của anh trong ban quản trị Hội lương y.

- Vậy papa thử hỏi ông bạn ấy xem sao.

- Ông ta bỏ trường đại học ra đi thì việc gì tôi lại phải biết rõ lý do! Miễn là ở bệnh viện của tôi ông ta làm việc tốt. Ông ta là một bác sĩ thượng thặng.

Yutarô nói rất quả quyết, mặc dầu mỗi ngò vực đã len lỏi vào lòng ông: "Quả là cần phải theo dõi Naôê sát hơn".

* * *

Mùng bảy tháng giêng ngày thứ hai. Sau một tuần nghỉ Tết, Nôrikô lại đến bệnh viện làm việc.

Những ngày hội hè đã kết thúc. Hôm nay mọi người đều tề tựu ở bệnh viện. Ông bác sĩ trưởng mời các nhân viên vào phòng làm việc và đọc một bài diễn văn. Ông chúc mừng năm mới rồi kêu gọi mọi người làm việc chăm chỉ hơn nữa. Để kết luận, ông tỏ ý mong muốn rằng mọi người sẽ có thái độ

"quan tâm thường xuyên" đối với nhau.

Nôrikô nghe ông ta nói một cách lơ đãng. Chỉ có lúc ông ta nói đến sự quan tâm cô mới bất giác giật mình: có phải ông ta nghĩ đến Naôê không?

Từ ngày thứ hai bắt đầu những công việc bình thường, nhưng Naôê vẫn chưa thấy đến.

Sau một thời gian gián đoạn dài, công việc rất nhiều; từ sáng sớm trong phòng tiếp bệnh nhân ngoại trú đã đông nghịt.

Bà Sêkiguichi ghé mắt vào phòng các nữ y tá.

- Có ai biết bác sĩ Naôê hiện nay ở đâu không?

Bà ta hỏi mọi người, nhưng Nôrikô có cảm giác là bà ta hỏi chính mình.

- Bao nhiêu là bệnh nhân đang chờ, mà bác sĩ Kôbasi thì không thể ra khỏi các phòng nằm lấy một giây... Tôi cũng chẳng biết làm thế nào bây giờ, - bà Sêkiguchi cầu nhàu.

Quả nhiên bác sĩ Kôbasi luôn luôn phải túc trực bên cạnh ông già Kôkichi Uênô. Anh mới ghé vào phòng họp một chút thì đã có một cô y tá chạy đến gọi anh về phòng bệnh nhân.

Kể từ mồng ba tháng giêng, Kôbasi, theo đúng lời khuyên của Naôê, đã chấm dứt việc truyền máu. Ngay tối hôm ấy Uênô bắt đầu sốt; trong hai ngày kế theo nhiệt độ tăng vọt lên, và đến ngày mùng sáu thì ngay từ sáng đã lên quá ba mươi tám độ. Da bệnh nhân lại vàng ra.

Đến chiều bệnh nhân bắt đầu sốt thực sự. Mặt ông đỏ bừng và ông thở một cách khó nhọc. Cái chết có thể đến bất cứ phút nào, như Naôê đã nói trước, trong ngày thứ năm sau khi thôi truyền máu.

"Có lẽ phải gọi điện đến nhà Naôê chẳng?" - Nôrikô nghĩ. Cô có cảm giác là mọi người đều chờ đợi cô làm như vậy.

Naôê có nói rằng anh sẽ ở lại Sappôrô chừng hai ngày là cùng. Đến mồng bảy hay mồng tám anh sẽ trở lại đi làm. Hay là anh đã quyết định ở với mẹ thêm số ngày mà Nôrikô đã lấy mất của anh... bây giờ Nôrikô cứ tự trách mình là ích kỷ.

Bà Sêkiguchi lại dòm vào phòng y tá.

- Hình như bác sĩ Naôê về Hôkkaidô nghĩ Tết có phải không? - Bây giờ bà ta hỏi thẳng Nôrikô.

- Vâng, tôi cũng có nghe như vậy...

- Tôi đã gọi điện đến nhà ông. Bà gác cổng nói rằng ông ấy chưa về.

- Có lẽ ông ấy có việc gì giữ lại ở Sappôrô?

- Nhưng ông ấy thừa biết là phải có mặt hôm nay!

Bản thân Nôrikô cũng đã mấy lần gọi điện cho Naôê, nhưng không có kết quả. Thành thử những lời bà y tá trưởng nói không hề làm cho cô ngạc nhiên chút nào, nhưng không hiểu tại sao nghe bà nói, cô vẫn thấy lo sợ.

- Có lẽ ông ấy định đi chuyển máy bay buổi sáng chẳng? Rồi từ phi trường về thẳng đây? - Bà Sêkiguchi phỏng đoán.

- Phải, phải dĩ nhiên là như thế, - Nôrikô lúng búng. - Dù sao, nếu định về chậm ông ấy cũng phải báo trước.

- Mong sao ông ấy về cho sớm...

Từ phòng ngoại trú cứ năm phút lại có điện gọi lên hỏi xem Naôê đã đến chưa. Kôbasi không thể tiếp bệnh nhân được, vì buổi đi thăm bệnh nhân chưa kết thúc, mà cũng không thể rời cụ Uênô lâu được.

Ngoài cửa có tiếng gót giày lóc cóc, và Kawai chạy vào phòng.

- Bệnh nhân Uênô ra sao rồi? - Sêkiguchi hỏi.

- Lại sốt, - Kawai vờ trả lời vừa chạy vào, hối hả lấy cái gối oxy rồi chạy ra ngay.

- Lạ thật. Rất lạ... - Sêkiguchi bần khoản nhắc đi nhắc lại và xem đồng hồ không biết đến lần thứ mấy.

Cảm nhận được ý trách móc, Nôrikô cúi đầu rửa mấy cái ống tiêm.

Mãi đến mười một giờ Kôbasi mới xuống phòng khám ngoại trú. Một số bệnh nhân đợi mãi không thấy bác sĩ đến đã ra về, nhưng vẫn còn khoảng ba mươi người kiên nhẫn ngồi lại ở phòng khám.

Kôbasi im lặng làm việc. Anh thấy giận Naôê kinh khủng, nhưng không nói ra, vì cho rằng làm như vậy là quá thấp hèn đối với phẩm giá của anh: nỗi công phần của anh chỉ được thể hiện bằng sự im lặng.

Nôrikô trực bên giường Uênô. Chỉ có một lần cô vắng mặt một phút để gọi điện cho Naôê, nhưng chỉ nghe những tiếng tuýt tuýt kéo dài.

"Chẳng lẽ lại tiêm ma túy rồi ngủ say quá không nghe chuông điện thoại hay sao?" Nỗi lo sợ lại tràn vào lòng cô. Nhưng anh ấy đã hứa là không

dùng nữa. Cái đêm bên hồ bây giờ như một giấc mơ thần kỳ, và Naôê không thể nào tin được rằng tất cả những cảnh ấy đã diễn ra thật...

Hình như bác sĩ trưởng cũng đã được báo rằng Naôê không đến làm việc; ông bước vào phòng y tá, gắt: "Chả còn biết làm ăn thế nào với cái ông này!" - và ghé tai bà y tá trưởng nói thì thầm cái gì không rõ. Bà này ngơ ngác nhìn ông rồi đến tủ đựng phiếu bắt đầu giờ xem tất cả các bệnh án bắt đầu từ chữ A.

Kôkichi Uênô mỗi lúc một nặng. Buổi sáng ông già lên cơn run, rồi sau đó lại đỡ, nhưng đến chiều ông lại bắt đầu run dữ dội hơn. Ông ta hãy còn tỉnh. Khi gọi tên ông, ông hơi mở mắt, nhưng hình như không nhận mặt được ai.

Kôbasi rất khổ sở vì bị lương tâm cắn rứt: ngay trước mắt anh, một con người đang hấp hối, và anh phải chịu trách nhiệm về cái chết này. Kôbasi đặt bình tiếp nước, tiêm thuốc an thần, nói tóm lại, anh làm tất cả những gì có thể làm được, nhưng lòng anh vẫn nặng trĩu. Từ sáng sớm anh đã chạy khi thì vào phòng bệnh nhân, khi thì vào phòng các nữ y tá.

Đến ba giờ chiều Nôrikô lại xuống phòng khám ngoại trú quay số điện thoại. Một tiếng tuýt dài. Lại một tiếng nữa. "Bây giờ anh ấy sẽ cầm ống máy lên đây". Nhưng không, vẫn những tiếng tuýt, chỉ có những tiếng tuýt mà thôi. Hình như anh ấy vẫn chưa về...

Nôrikô đang bước chậm chậm trên cầu thang thì bỗng thấy buồn nôn. Cô áp hai bàn tay lên ngực, thở vào mấy lần thật sâu, nhưng dạ dày vẫn co thắt một cách đau đớn. Cô lấy bàn tay bịt chặt miệng rồi chạy vào toa-lét. Nôrikô nôn hâu như trên ngưỡng cửa toa-lét: có cảm giác như cơ thể bị lộn trái ra. Nôrikô đợi cho đến khi hết những cơn co thắt; ngực cô như bị ép giữ một đôi gọng kìm.

Cuối cùng cô bắt đầu thấy đỡ. Rửa mặt xong, Nôrikô từ từ ngược mắt lên tấm gương. Ở hai khóe mắt cô những giọt lệ đọng lại.

Nôrikô ngẫm nghĩ. Xưa nay cô chưa bao giờ đau dạ dày, những thức ăn hôm nay đều tươi, cơn buồn nôn ập đến cũng một cách đột ngột như khi nó mất đi, - những hiện tượng như vậy ở cô chưa bao giờ thấy có.

"Mình ốm nghén rồi", - Nôrikô kết luận. Cô thấy người bải hoải. Nhìn thấy

gương mặt phờ phạc của mình trong gương, cô nhớ đến Naôê.

Trong phòng y tá Kôbasi đang nói chuyện với bà y tá trưởng.

- Ông ấy sẽ chết tối nay hoặc đêm nay.

- Ai sẽ trực đêm nay? - Bà y tá trưởng đến cạnh bàn trực treo trên tường. -

À, Simura và Kawai.

- Em lúc nào cũng xui! - Kawai phụng phịu.

- Thế sao, Naôê tiên sinh vẫn chưa đến à? - Kôbasi ngạc nhiên.

- Cách đây một giờ tôi có gọi điện. Không có nhà.

- Tiên sinh trọ tại khách sạn nào ở Sappôrô? Hình như ở khách sạn G.? -
Giả có thể nói chuyện điện thoại một chút nếu tiên sinh còn ở đây...

- Bác sĩ cần nói chuyện với tiên sinh?

- Rất cần. Tôi muốn hỏi ý kiến tiên sinh về ông Uênô. Có lẽ nên cho ông ta uống prednin chẳng?

- Ta thử gọi điện nữa đi. - Sêkiguchi đề nghị...

Tim Nôrikô nhói lên: "Khách sạn G."... Năm ngày trước đây cô còn ở đây với Naôê. Còn đứng bên cửa sổ nhìn ra thành phố phủ tuyết. Naôê ôm lấy cô... Mới năm ngày mà tưởng chừng như đã lâu lắm rồi.

Sappôrô trả lời ngay. Đó cũng là chuyện bình thường, nhưng không hiểu sao Nôrikô hết sức kinh ngạc.

- Allô, allô... - Bà y tá trưởng hét vào máy - Sappôrô phải không? Khách sạn G. phải không?

Tay vẫn không ngừng quẩn tằm bông, Nôrikô cố hết sức lắng tai nghe.

- Na-ô-ê... vâng-vâng... đúng rồi .. ông Naôê Kyôsukê ở Tôkyô...

Bà y tá trưởng nhìn ra Kôbasi lúc bấy giờ đang đứng ở cửa.

"Nếu anh ấy còn ở khách sạn, lát nữa mình cũng sẽ kín đáo gọi điện cho anh", Nôrikô nghĩ thầm.

- Thế à? Rồi... - Bà y tá trưởng nói trong ống máy.

Nôrikô nín thở.

- Vâng-vâng, tôi hiểu rồi, cảm ơn nhiều lắm.

Đặt ống máy xuống, Sêkiguichi quay về phía Kôbasi:

- Cách đây ba ngày ông ấy đã rời khách sạn.

- Đi đâu?

- Ông ấy nói rằng gia đình ông có nhà ở thành phố. Có lẽ ông đã về ở với gia đình.
- Không biết được số điện thoại của gia đình ông ấy à?
- M-m-m... không rõ tên người chủ nhà. Tôi sẽ thử hỏi, nhưng...
- Có thể là ông ấy cũng không còn ở nhà gia đình nữa.
- Vâng-vâng, ông ấy sẽ bay giờ đây ngày mai...
- Thôi được, không cần. Tôi sẽ tự lo liệu.
- May ra ngày mai ông ấy sẽ đến làm việc, - bà y tá trưởng nói.
- Mai thì chậm mất rồi... - giấu môi ra phía trước,
Kôbasi đứng lại một lát rồi ra khỏi phòng.

Đến năm giờ chiều Uênô bất tỉnh. Có thể thấy rõ rằng ông ta sắp chết đến nơi, và Kôbasi quyết định đổi phiên cho bác sĩ nội khoa Kawahara để ở lại trực đêm.

Chất Glucôza nhuộm đỏ được truyền vào người Uênô một cách chu đáo, nhưng không đem lại một sự thuyên giảm nào.

Từ hôm qua Kôbasi đã bảo bà vợ Uênô mời những người thân thuộc đến, nhưng bà cụ vẫn ngồi một mình bên giường chồng.

Đến năm giờ kém năm, ông Uênô thở hắt ra lần cuối cùng và nhắm mắt lại. Ông đã vật vã trong cơn mê sáng suốt ba ngày, nhưng lại tắt nghỉ một cách nhẹ nhàng êm ả.

Ba cụ Chiyô không khóc bên xác chồng - hình như buổi nói chuyện với Naôê đã chuẩn bị tinh thần cho bà. Bà chỉ đi đi lại lại, hai tay long ngóng không biết để đâu.

Người ta rửa ráy thi hài, thông báo cho chính quyền biết. Ban đầu người ta định chôn xác ông cụ về nhà, nhưng rồi lại quyết định rằng sáng mai bà Chiyô cùng với người công chức ở ban cứu trợ xã hội sẽ đưa thi hài người quá cố vào lò thiêu.

Kôbasi và các nữ y tá đều quên khuấy cả bữa ăn. Mãi đến khuya, khi mọi việc đều đã xong xuôi họ mới nhắc nhau đi ăn bữa tối.

Bữa ăn có canh đậu phụ, cá rán, dưa chuột dầm giấm. Nôrikô không thấy muốn ăn chút nào, cô chỉ lấy mấy quả dưa chuột và mua thêm mấy quả quýt ở cửa hiệu bên cạnh. Cô tự an ủi rằng Kawai hãy còn trẻ con nên sẽ không

hiếu cái chứng bệnh của mình. Sau bữa ăn tối, Kôbasi đến chỗ các nữ y tá và ngồi lên đi-văng.

- Đây, thế là hết, - anh buồn bã thở dài.

Trông anh hốc hác hằn đi, những nỗi khó nhọc của ngày vừa qua đã để lại những dấu vết rõ rệt.

Thở phào như được trút bỏ gánh nặng sau cái chết của một bệnh nhân là điều phản tự nhiên. Nhưng đối với các bác sĩ và y tá thì đây chỉ là sinh hoạt hàng ngày, là sự vụ, cho nên bây giờ họ tận hưởng sự yên tĩnh vừa đạt được.

- Tôi cứ sợ bà cụ đoán ra được sự dối trá... - Kôbasi nói.

- Khổ thật đấy tiên sinh ạ, hai cái chết liên nhau... Hết cụ Isikura lại đến cụ Uênô.

- Lạy trời, như vậy cũng đủ lắm rồi.

- Tiên sinh, có mặt ở đâu là có tử vong ở đấy. Từ rày em không trực với tiên sinh nữa đâu. - Kawai nói.

- Chính cô mang nó kè kè bên lưng thì có, - Kôbasi đùa, giọng không vui.

Đột nhiên Nôrikô có cảm giác là ngoài cửa có ai đang đứng.

- Ai đấy? - Cô mở cửa ra và trông thấy bà cụ Chiyô.

- Xin phép vào một chút có được không?

- Bà cần gặp bác sĩ ạ?

Bà cụ khẽ gật đầu.

- Bà tìm tôi ạ? - Kôbasi đứng dậy đi ra cửa.

Bà cụ cúi chào, đưa ra một cái gói và một cái hộp.

- Gì thế ạ?

- Vì chúng tôi mà tiên sinh phải chịu bao nhiêu khó nhọc...

- Bà cụ làm gì lạ thế?! - Kôbasi gạt bàn tay cầm tặng phẩm. - Giá chúng tôi có thể cứu được ông nhà...

- Sao lại không cứu? Các vị truyền cho bao nhiêu là máu! Các vị đã hết sức hết lòng...

- Không nên.

- Ông nhà tôi biết ơn các vị quá! Mà vợ chồng tôi lại chẳng có tiền trả...
Đội ơn các vị. - Bà cụ cúi mình trước Kôbasi, rồi trước Nôrikô và đặt cái

gói với cái hộp lên bàn.

- Kìa bà cụ, đừng làm thế! Bà cụ phải hiểu cho, làm như thế không được! Chẳng có gì mà phải thế... - Kôbasi nói hồi hả, chỉ thiếu chút nữa anh đã khóc òa lên.

Để tặng phẩm lại, bà cụ Chiyô lúp xúp bước ra cửa, nhưng đến ngưỡng của bà đứng lại lần nữa:

- Cám ơn các vị.

Trông theo cái bóng dáng bé nhỏ khô cằn của bà cụ cho đến khi khuất hẳn, Kôbasi và Nôrikô cùng nhìn lên bàn.

- Bà cụ đã cố chạy đi mua mấy thứ này về... - Nôrikô thở dài.

Trong gói có mấy quả hồng và mấy quả quýt, trong hộp có một chai whisky. Chắc hoa quả là để tặng các cô y tá, con chai rượu là để tặng Kôbasi.

- Rốt cuộc đâm ra dở quá, - Kôbasi nhìn chai rượu nói, mặt sa sầm xuống. - Chúng ta nào có cứu giúp gì được ông già cho cam.

- Món này đối với bà cụ không phải là nhỏ, - Nôrikô nhận xét.

- Nhận quà biếu của bà cụ thật là xấu hổ.

- Bà cụ thiết tha quá, chỉ cố sao làm cho chúng ta vui lòng. Không, không thể khước từ được. - Nôrikô nghĩ rằng nếu có Naôê ở đây, hẳn anh sẽ không từ chối.

Kôbasi châm điếu thuốc lá rồi lẩm bẩm một mình:

- Có lẽ mình làm theo lời Naôê thế mà đúng.

Lúc bấy giờ đã gần chín giờ. Nôrikô chuẩn bị đi tắt đèn ở các phòng. Ngoài cửa sổ bầu trời tối sẫm chỉ chút những vì sao. Trời đang lại trở lạnh.

Một hồi chuông điện thoại xé tan sự im lặng trong phòng. Nôrikô lúc bấy giờ đứng gần máy nhất. Cô cầm máy lên.

- Allô, Tôkyô phải không? Bệnh viện Oriental phải không? - Bên kia đường dây có tiếng một người đàn bà đứng tuổi.

- Vâng.

- Tôi gọi điện từ Sappô-rô. Họ tôi là Naôê...

- Sao?

- Tôi là chị của Kyô-sukê Naôê.

- Tôi nghe bà đây... - Tìm Nôrikô chỉ chực vỡ tung. - Có việc gì xảy ra thế

ạ?

- Hôm qua... Kyôasukê đã từ trần...

- Sao?! - Nôrikô lạnh toát cả người.

- Kyôasukê chết rồi.

- Chết rồi...

Kôbasi và Kawai kinh hãi đứng phắt dậy.

- Ai?...

- Kyôasukê đã tự sát.

Nôrikô nghe mà không sao thốt ra được nửa lời.

- Em tôi đã trầm mình ở hồ Sikôtsu...

Nôrikô đánh rơi ống máy điện thoại và áp hai lòng bàn tay lên mặt. Rồi cô từ từ, như trong một đoạn phim quay chậm, rơi phịch xuống sàn. Ống máy điện thoại tuột ra khỏi bàn tay và đung đưa từ bên này sang bên kia.

* * *

Khi Nôrikô tỉnh lại, cô thấy mình nằm trên đi-văng, mình đắp một tấm chăn.

- Hình như chị ấy tỉnh rồi!

Ngay sát một bên hiện ra gương mặt một người nào không rõ. Rồi những nét mặt của người ấy rõ dần ra.

- Sêkiguchi-san... - Nôrikô thì thào.

- May quá, tỉnh rồi. - Bà y tá trưởng vuốt tóc Nôrikô.

Có một cái gì đó xảy ra trước khi cô ngất đi... Nôrikô cố nhớ cho ra.

- Naôê tiên sinh?...

Bà y tá trưởng gật đầu. Bên cạnh thấy có Kawai và Akikô, lại có cả Kaôru - chắc hẳn mới từ bên cư xá chạy sang. Mọi người đều nhìn cô.

- Vâng... Dĩ nhiên... Tôi cũng sẽ đi... - Có tiếng ai nói điện thoại. - Vâng, xin mời.

Nôrikô nhận ra giọng nói của Kôbasi.

Cô từ từ nhồm dậy.

- Chị cứ nằm đi thì hơn.

Nôrikô lắc đầu: không, cô sẽ dậy.

Trong phòng không có gì thay đổi. Trên bàn vẫn có mấy quả hồng, mấy quả quít, chai whisky, bên tường vẫn có cái tủ thuốc, bên cạnh có treo một cái stê-tô. Phía dưới là cái nồi khử trùng mở nắp.

- Có chóng mặt không?

- Tiên sinh chết rồi ư? - Nôrikô nhìn trừng trừng vào mặt bà y tá trưởng. Bà im lặng cụp mắt xuống.

- Tại sao?...

- Cô phải đi đến khu Ikêđziri, đến nhà tiên sinh.

- Để làm gì ạ?

- Bà chị tiên sinh dặn như vậy.

- Tôi à?! - Nôrikô nhất đầu lên và lại nhìn Sêkiguchi.

- Bà ấy yêu cầu cô lấy chìa khóa ở viên quản lý vào nhà và mở cửa phòng Naôê tiên sinh.

- Để làm gì ạ?

- Ở đấy có một bức thư gửi cô.

- Thư ạ?...

- Tiên sinh có để lại cho cô một bức thư tuyệt mệnh. Bà chị của tiên sinh yêu cầu làm sao để cho cô vào phòng trước tiên và xem xét nhà cửa của tiên sinh.

Nôrikô trầm ngâm nhìn bà y tá trưởng, không sao hiểu được bà đang nói gì.

- Allô, có phải khoa phẫu thuật trường đại học T. không? Chúng tôi ở bệnh viện Oriental xin mạo muội làm phiền các vị. Ở Sappô-rô vừa gọi điện cho chúng tôi. Bác sĩ Naôê đã từ trần. Tiên sinh đã tự vẫn... - Giọng Kôbasi quá linh hoạt và yêu đời. - Vâng... Vâng.. Ở hồ Sikôtsu, cách Sappô-rô không xa. Vâng... Tự sát...

- A-a... - Nôrikô rên lên một tiếng và lại nhắm mắt.

Thân hình của Naôê từ từ chìm xuống cái vực sâu lạnh lẽo màu chì... Một cách lặng lẽ, không một tiếng động. Hai cánh tay anh quờ quạng trong làn nước trong, tìm một nơi bám víu... Đầu anh ngả ra phía sau... Mỗi lúc một xa, mỗi lúc một sâu hơn... Từ đáy hồ những cành cây vươn lên đón anh... Chúng đan vào nhau thành vòm trên thân thể anh: Naôê nay đã là tù nhân

của nước và cây cối.

Nôrikô có cảm giác là mình đã thấy cảnh này từ lâu. Nhưng cô không sao nhớ được là lúc nào. Trong giấc mơ chăng? Và bây giờ cơn ác mộng đã biến thành sự thật...

- Vâng... Hôm nay mọi việc đã được xác nhận... - Vâng-vâng. Được ạ. Cảm ơn.

Tuyết rơi, rơi mãi... Hồ nước đã nuốt chửng Naôê, những làn nước đã khép lại trên mình anh, những vòng sóng rộng dần ra và lần lượt chạy vào bờ, rồi mặt hồ màu xám chì lại phẳng lặng như trước... Một cõi tỉnh mịch có thể làm cho người ta phát điên.

- Nôrikô-san! Chị đã đỡ chưa?

- Đỡ ư? Chưa. Nhưng nằm thế này khổ quá.

- Chúng tôi đã gọi điện cho ông quản lý. Hai vợ chồng bác sĩ trưởng sắp đến đây, và chúng ta sẽ cùng đến khu Ikêđziri.

Nôrikô gật đầu và đưa hai tay lên thái dương. Nhanh lên... Đến nhà anh ấy. Cánh cửa sẽ mở ra, và anh sẽ đứng đấy. Tất cả những chuyện kia chỉ là một cơn ác mộng, nó sẽ qua đi, chỉ cần mở mắt ra là hết. Không nên xúc động quá như vậy.

Đó trước sau chỉ là một giấc mơ...

Lúc mười giờ họ đến nhà Naôê. Viên quản lý, mình mặc áo dài ngủ, ra đón họ.

- Naôê tiên sinh đã từ trần ư? - Ông ta hỏi, toàn thân run bắn lên như bị lạnh. Giương to đôi mắt sợ hãi, ông ta trao chìa khóa cho Nôrikô.

Tầng thứ năm. Từ thang máy quay sang phải. Cửa thứ ba từ cuối hành lang, bên tay trái.

Cái biển nhỏ màu trắng: "Naôê".

Không nhận thức được mình đang làm gì, Nôrikô đứng lại trước cửa, đưa tay lên bấm chuông.

Người ở trong nhà này không còn ở trên thế gian nữa. Căn nhà trống không. Nôrikô biết như vậy, nhưng vẫn bấm chuông. Anh ấy sẽ nghe. Sẽ ra mở cửa, mình mặc kimono nhẹ, hai tay đặt trên thắt lưng. Anh ấy sẽ ngạc nhiên: "Em?" và Nôrikô sẽ chạy vào nhà nhẹ nhàng như con sóc, đóng

nhanh cánh cửa và khóa lại từ bên trong.

Sao anh ấy chậm thế? Có lẽ đang ngủ chẳng? Hay là dậy rồi nhưng không đủ sức xuống giường ra mở cửa? Hay đang đứng nhìn ra ngoài qua mắt cửa?

- Không có ai ở trong ấy đâu... - Bà y tá trưởng nói, giọng dịu dàng.

Nôrikô sức tỉnh, đưa chìa khóa cho bà.

Cô đã khát khao được cầm cái chìa khóa này biết chừng nào! Kể cho đến tối hôm nay cô vẫn ước mơ điều đó. Giá được như vậy, cô có thể đến đây gặp Naôê bất cứ lúc nào cô muốn. Nếu anh không có nhà, cô sẽ dọn dẹp, nấu ăn và đợi anh về. Đến khi anh về, cô có thể nấp vào một nơi và xỏ ra dọa...

Nhưng rồi rốt cuộc Naôê vẫn không trao chìa khóa cho cô. Thật ra thì cô cũng không hỏi xin. Và lại dù cô có hỏi thì anh ấy cũng chẳng đưa nào. Và giờ đây, khi anh đã không còn nữa, cái chìa khóa lại nằm gọn trong lòng bàn tay cô. Mãi đến sau khi chết anh mới chịu cởi mở tâm hồn cho cô.

Nôrikô thật trọng bước vào nhà, cố đi thật khẽ để khỏi gây tiếng động.

Gian đệm, và sau bức màn là gian bếp. Giữa gian bếp đặt một cái bàn ăn, xung quanh bày mấy cái ghế. Trên cái bể rửa chén đĩa bằng kim loại có một chai sakê bọc giấy, bên cạnh là một cái ly không - hình như Naôê đã uống rượu trước khi lên đường. Nôrikô phải tự kiểm chế lắm mới không để cái chai lại cho đúng chỗ.

Bên kia bức màn là phòng ở. Cái giường ở bên trái, bên cạnh cửa ra ban công là bàn viết. Cái lò kôatsu. Trên giường, chăn đệm đều được xếp đặt ngăn nắp.

- Bỏ trống... - Một cái gì hoàn toàn tự nhiên, nhưng lại làm cho Nôrikô kinh ngạc.

- Đây rồi, bức thư tuyệt mệnh. - Bà y tá trưởng trông thấy cái phong bì trắng đặt trên lò kôatsu.

Trên phong bì có đề bằng bút lông: "*Kính gửi tiểu thư Nôrikô Samura*".

Trong một phút Nôrikô thần thờ nhìn cái phong bì mà không trông thấy nó, rồi sợ sệt cầm nó lên như một vật gì rất đáng sợ.

Trong phong bì có xếp mấy tờ giấy trắng viết chữ dày đặc.

Chúng ta sẽ không còn gặp nhau nữa. Anh chưa biết việc ấy sẽ diễn ra như thế nào, nhưng anh đã quyết định chết ở hồ Sikôtsu.

Tại sao phải đứng ở chỗ này? Cũng không có lý do gì đặc biệt. Chẳng qua anh muốn chết ở vùng Bắc, để đừng ai cản trở anh. Ngoài ra thì thể của anh sẽ không bao giờ nổi lên mặt nước. Anh muốn rằng cái thân thể mục nát của anh sẽ vĩnh viễn ở lại dưới ấy, ở đáy hồ, giữa những cây cối đã chìm xuống dưới ấy từ xưa.

Anh chắc em đã hiểu rằng anh có bệnh. Anh bị bệnh ung thư xương. Tên gọi chính xác của bệnh anh là mieloma. Anh biết mình có bệnh này cách đây hai năm. Hiện nay y học còn bất lực trước bệnh này, không thể cứu anh được. Thật ra cũng có mấy phương pháp điều trị, nhưng tất cả đều chỉ có thể giảm bớt những nỗi đau khổ của anh, chứ không thể chữa khỏi bệnh được. Anh đã nghiên cứu bệnh này từ lâu, thế rồi vì một sự mỉa mai độc ác của số phận, chính anh đã mắc bệnh ấy. Thời hạn sống của anh chỉ còn được ba tháng. Bây giờ u ác tính đã hiện rõ ở chân phải; một tháng sau anh sẽ không còn đi được nữa.

Ổ bệnh trong cột sống đã phát sinh cách đây tám tháng. Em cũng biết là ở đây có rất nhiều trung tâm thần kinh, cho nên thỉnh thoảng anh lại bị những cơn đau không tài nào chịu nổi, chính vì thế mà anh phải uống rượu nhiều và tiêm ma túy.

Anh rời bỏ trường đại học ra đi vì hiểu rằng mình không còn đủ sức làm việc tiếp được nữa. Tốt hơn là nên nhường cho lớp trẻ. Ngoài ra, anh lại nhận ma túy của bệnh viện trường đại học, cho nên anh càng phải ra khỏi đó.

Anh biết em rất khó tâm khi nghĩ rằng anh lạm dụng cương vị của mình để lấy trộm ma túy trong bệnh viện. Em đừng phiền lòng nữa, không phải thế đâu. Chỉ hãn hữu khi nào ở trường đại học lâu quá không gửi cho anh, anh mới phải vay lạm của bệnh viện Oriental.

Anh đã gây nên nhiều buồn khổ. Nhất là cho em. Anh thấy rằng anh chỉ đem lại cho em những nỗi đau mà thôi. Nhưng ngược trở lại, anh được thấy rõ em nhân hậu đối với anh như thế nào. Vậy thì tại sao anh lại làm khổ em? Anh sẽ cố trả lời thật ngắn gọn: chỉ vì cái chết đang theo sát gót

anh.

Có một điều kỳ lạ là trên ngưỡng cửa của cái chết, anh đã học được cách nhìn đúng thực chất của những con người, anh đã biết nhìn ra họ không có những lớp sơn bên ngoài. Anh đã vứt bỏ cái chủ nghĩa lý tưởng và niềm tin vào sự công bằng của anh trước đây. Anh đã kiên trì cố gắng nhìn qua cái vỏ ngoài máu me của những con người để nhận ra cái thiện và cái ác nguyên sơ của họ. Có thể đó là một trong những nguyên nhân khiến cho Kôbasi-san có ác cảm đối với anh... Anh phải xin lỗi Kôbasi-san về nỗi anh đã thử thách sự kiên nhẫn của anh ấy trong một thời gian dài như vậy.

Không ai có thể biết rõ hơn chính bản thân anh, người thầy thuốc, bao giờ cái chết sẽ đến với anh. Cái chết không biết nghỉ ngơi. Anh không tin rằng anh sẽ hóa thân vào đức Phật, anh không tin vào sự bất tử của linh hồn. Sẽ không còn gì hết. Thối một dúm tro bay khỏi lòng bàn tay - thế là hết. Cái chết là như vậy đấy.

Mấy tháng gần đây anh khao khát đi tìm phụ nữ. Nhưng không phải vì bản chất anh như vậy. Không, anh cần họ để quên lãng. Có vẻ như anh đang tự thanh minh, nhưng dù sao chỉ có họ và ma túy là có thể giúp anh dừng nghĩ đến cái chết. Chỉ với họ, anh mới cảm thấy mình thuộc về mình, còn tất cả những lúc khác anh đều là sở hữu của Hư vô...

Anh muốn để lại phía sau anh một kỷ niệm - những đứa con. Anh mơ ước làm sao khi đã chết đi anh vẫn còn để lại thật nhiều con. Điều này có thể tưởng chừng như ngược đời, nhưng cái chết càng đến gần thì nguyện vọng ấy càng da diết hơn.

Vì chẳng bao lâu nữa anh phải tan biến trong hư vô...

Trong thư này anh muốn xin em tha thứ cho anh, vì không có ai bị tình làm khổ như em. Và thêm một điều này nữa. Có lẽ em sẽ sinh cho anh một đứa con - than ôi, điều đó sẽ xảy ra sau khi anh chết.

Em hãy lấy cuốn sổ phiếu ngân hàng ở ngăn kéo bên phải bàn viết. Tiền bạc của anh không có nhiều - chỉ năm sáu triệu, nhưng dù sao... Em hãy dùng số tiền ấy khi nào em cần đến. Em có thể sử dụng nó ngay cả trong trường hợp em muốn thoát khỏi đứa con.

Và còn việc này nữa. Trong cái tủ chìm, ở góc bên trái có ba cái hộp các-

tông với những tấm phim chụp X-quang và những điều ghi chép về diễn biến của bệnh. Anh nghĩ rằng đến nay chưa có một công trình nghiên cứu nào chi tiết hơn và khách quan hơn về bệnh u tủy sống. Anh xin em chuyển mấy cái hộp đó cho phó giáo sư Senda ở khoa phẫu thuật của bệnh viện trường đại học. Ông là người duy nhất đã hai năm nay biết về bệnh trạng của anh, và chính ông đã gửi ma túy cho anh dùng.

Chỉ lát nữa anh sẽ gặp em ở phi cảng Hanada. Kể cũng lạ: anh đang viết tất cả những điều này cho người mà một giờ nữa sẽ cùng ngồi với anh trên một chiếc máy bay.

Kể cho đến phút này anh đã lừa dối em, và em đã thật thà tin anh. Anh xin lợi dụng lòng tin của em một lần cuối cùng. Anh hy vọng rằng em sẽ là người bạn cuối cùng của anh.

KYÔSUKE NAÔÊ

Nôrikô ngồi trên đi-văng, đôi mắt trống rỗng nhìn ra phía xa.

Bức thư được bác sĩ trưởng, Ritsukô rồi bà y tá trưởng lần lượt đọc; Akikô cũng xem ké qua vai bà.

Nôrikô không thấy muốn giật bức thư lại, giấu nó đi. Quả trong thư có nói đến những gì làm thành điều bí mật riêng tư của hai người - của cô và của Naôê. Bây giờ thì mọi người sẽ biết những điều đó. Thôi cũng mặc.

Dù sao thì cũng chẳng giấu giếm gì được nữa.

Về cái lý do đã khiến cho Naôê tự tử thì đằng nào cũng phải nói với bác sĩ trưởng và bà y tá trưởng. Thân nhân của Naôê ở Sappôrô cũng có thể viết thư về cho họ. Mà như vậy còn tốt hơn nữa là khác: những điều nghi kỵ, xung quanh việc sử dụng ma túy sẽ không còn nữa.

Về những mối quan hệ giữa Naôê và Nôrikô thì mọi người đã biết từ lâu. Dĩ nhiên tạm thời giữ kín chuyến đi của họ về Sappôrô thì tốt hơn, nhưng đó là việc riêng của họ. Về đứa con đang sống trong bụng Nôrikô thì đằng nào cũng sẽ có lúc phải nói với bà y tá trưởng, và bà ta thế nào cũng sẽ báo cho bác sĩ trưởng và Ritsukô biết. Vậy thì che giấu, dối trá để làm gì? Cái chết của Naôê có thể bị người ta lý giải sai lạc đi.

Một trạng thái dờ dẩn kỳ lạ bao trùm lên Nôrikô. Naôê không còn nữa, thì

tất cả những gì còn lại - cô sẽ ra sao, người đời sẽ nghĩ gì, - tất cả những cái đó không còn có nghĩa lý gì nữa. Không thể thay đổi một cái gì hết.

Nôrikô xưa nay bao giờ cũng phục tòng ý muốn của Naôê: anh nói "trắng" thì cô nghĩ "trắng", anh nói "đen" thì cô nghĩ "đen". Và bây giờ cô cũng không may may thay đổi: anh ấy không còn nữa, thì cuộc sống lái cô về hướng nào cô sẽ phải sống theo hướng ấy.

Nhưng dù sao cũng phải làm một cái gì... tâm tư cô cứ bàng hoàng... Cô không sao tập trung lại được.

Cuối cùng cô nhớ ra cái cốc bẩn mà cô đã trong thấy khi đi vào phòng. Trước kia mỗi lần cô đến nhà Naôê, việc dọn dẹp và rửa chén đĩa vẫn đem lại cho cô một trạng thái yên tĩnh tuyệt đối về tinh thần.

- Cái tủ chìm kia phải không? - Bác sĩ trưởng hỏi khi đọc xong bức thư.

Nôrikô gật đầu, đến cạnh tủ và mở cánh cửa bên phải ra.

Ở phía trong, ba cái hộp các-tông vẫn nằm nguyên chỗ cũ. Bác sĩ trưởng lôi ra một cái hộp.

Trên nắp hộp có ghi: "*Tháng mười - tháng mười hai*".

Yutarô lấy ra một chiếc phong bì đựng phim chọn một tấm và đưa soi lên ánh sáng.

Mọi người xúm lại.

- Ủ-ừ... - Yutarô nói.

- Ông chỉ xem, cái u ở đâu? - Ritsukô hỏi.

- Bà có thấy cái vết đen tròn tròn ở góc không? Chỗ lõm lõm ấy. Chính nó đấy.

Nôrikô thấy rõ trên tấm phim có hình cái xương đòn gánh. Gần phía vai, nơi ông bác sĩ trưởng chỉ, có thể nhìn thấy một cái hốc đen tròn tròn. Cái xương cong lại một cách đều đặn, nhưng ở chỗ này quỷ sứ đã để lại cái dấu vết đen tối của nó.

- Tội nghiệp... - Bà Ritsukô đưa chiếc khăn mùi xoa lên mắt và quay mặt đi. - Có thể tưởng tượng ông ấy đau đớn biết chừng nào...

Nôrikô chậm rãi đứng dậy và đi sang gian bếp rửa cái cốc. Không có ai yêu cầu cô cả. Chẳng qua việc đó đã đi vào tập quán của cô.

Bây giờ Nôrikô hầu như lúc nào cũng ngủ.

Nói cho đúng ra, đó không phải là giấc ngủ. Cô nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền nhưng óc của cô vẫn thức. Cô nghe thấy hết, hiểu hết - tiếng gió rít cũng như những bước chân của người đưa sữa cũng như tiếng giày của người đưa thư chạy trên cầu thang bê-tông.

Đêm hôm ấy, Akikô trực thay cho Nôrikô. Từ căn phòng của Naôê, bà y tá trưởng và Kaôru đưa Nôrikô về cư xá, đặt cô lên giường; bà y tá trưởng luôn luôn vuốt tóc cô; Kaôru ngồi bên cạnh, vẻ hiền lành, nhin nhục như sau một trận mắng. Những gì tiếp diễn theo sau, Nôrikô đều chỉ nhớ mang máng.

Chỉ có một việc cô nhớ rõ lạ lùng: sáng hôm sau có ai đến bấm chuông, và hình như cô trả lời "vâng, vâng!" Nhưng cô không ra khỏi giường, vì không đủ sức; và hình như người bấm chuông lại bỏ đi, vì từ đấy xung quanh lại im lặng như cũ.

Cái gì đang diễn ra thế này? Nôrikô không thấy mệt, mà cũng không thấy đau ở đâu cả. Nhưng thân thể cô không chịu phục tùng ý cô; nó đã trở thành bạc nhược, cứ mềm nhũn ra như bông: Nôrikô giận mình sao yếu ớt đến như vậy. Có ai gọi thì cô trả lời, không có gì thì cô vẫn nằm như cũ.

Nôrikô nằm gần suốt ngày, cho đến bốn giờ.

Đến bốn giờ - từ đây trở đi, cô nhớ khá rõ - người ta đánh thức cô dậy.

Cô mở mắt, bà Sêkiguchi đang ngồi trước mặt cô.

- Dậy rồi à? Cô thấy trong người thế nào? - Bà y tá trưởng cúi xuống sát người Nôrikô lúc bây giờ đang nhìn lên trần với đôi mắt ngái ngủ. - Sáng hôm nay tôi có ghé lại đâu. Tôi bấm chuông thì thấy cô trả lời, thế là tôi yên tâm ra về.

Như vậy nghĩa là có người bấm chuông thật chứ không phải cô nằm mơ...

- Bà chị bác sĩ Naôê đã đến.

- Bà chị?

- Tối hôm qua cô có nói điện thoại với bà ấy đấy...

Từ giây phút này trí óc Nôrikô bắt đầu làm việc một cách khẩn trương.

- Bây giờ bà ấy ở đâu?

- Ở bệnh viện, lát nữa bà ấy sẽ đến đây.

- Thế thì tôi phải dậy...

- Không cần đâu. Nếu thấy mệt thì cứ nằm đi.
- Không, tôi sẽ dậy.
- Vậy thì tôi đưa bà ấy lại đây nhé?

Kể cũng lạ... Tấn bi kịch vừa xảy ra đã là cho bà y tá trưởng càng linh hoạt hơn.

Bà đi rồi, Nôrikô ngồi dậy trên giường và đưa mắt nhìn quanh.

Mặt trời đã ngả về phía Tây.

Hôm qua cô đang mặc thế nào thì cứ để thế mà nằm, không thay đồ ngủ. Cô vội vã mặc sẵn-đai và váy rồi đến trước gương và bắt đầu chải tóc. Vừa lúc ấy có tiếng gõ cửa.

- Chúng tôi đã đến đây, - giọng bà y tá trưởng nói ngoài cửa. Nôrikô bối rối: tại sao họ đến nhanh thế? Đến nỗi mình cũng chưa kịp sửa soạn gì. Cô toan yêu cầu họ đợi một chút, nhưng rồi lại nghĩ lại. Tóc vẫn còn buông xõa, cô ra mở cửa. Bây giờ, khi Naôê đã chết, người ta sẽ nhìn cô như là vợ anh.

- Xin lỗi... - Một người đàn bà đứng tuổi mặc kimono bước vào phòng. - Tôi là chị của Naôê.

- Nôrikô Simura... - Nôrikô cúi mình chào và đưa mắt lên nhìn người đàn bà. Trông bà ta có một cái gì rất thân thuộc. Tuổi trạc bốn mươi, khuôn mặt dài dài rất giống Naôê. Chiếc kimono bà mặc rất trang nhã, màu ca-rot có hoa văn nhỏ.

- Cô đã giúp đỡ em tôi rất nhiều, xin cảm ơn... - Người đàn bà cúi mình nói.

- Thật đáng tiếc là trước đây tôi không được biết gì về cô. Dĩ nhiên lẽ ra mẹ tôi phải lên đây - mẹ tôi rất muốn được gặp cô, - nhưng sau những việc đã xảy ra mẹ tôi yếu hèn đi. Cho nên tôi phải thay mặt mẹ đến đây...

Nôrikô không biết nói gì. Cô nhìn người đàn bà và cảm thấy tim mình như một tảng băng dần dần tan ra dưới một làn hơi ấm.

- Chắc cô phải giận chúng tôi... Sự thể đã như vậy. Nếu có thể được, xin cô lượng thứ.

- Tôi tuyệt nhiên không có gì để oán giận các vị.

- Tôi nghĩ giá em tôi được nghe lời này, em tôi sẽ rất mừng...

... Nôrikô nhìn người đàn bà không rời mắt. Một bóng đen lại thoáng qua

trên gương mặt cô, và Nôrikô tự nhủ: "Họ giống nhau quá!"

- Anh ấy nhảy xuống hồ ư? - Nôrikô hỏi khẽ.

- Chiều hôm kia người ta tìm thấy trên hồ một cái thuyền không; trên thuyền có cái áo măng-tô của em tôi và một bức thư.

- Có ai trông thấy anh ấy không? Trông thấy anh ấy ngồi trên thuyền?

- Không. Không có ai trông thấy. - Người đàn bà lắc đầu chậm chậm.

- Như vậy nghĩ là chưa biết đích xác?...

- Ngày mồng năm tháng giêng em tôi đi xe ra hồ. Người gác cổng khách sạn có trông thấy em tôi đi xuống bờ hồ. Con đường mòn hẹp phủ tuyết đi xuống dốc. Ở phía dưới là cái hồ rộng mênh mông màu xám chì. Những cây bạch dương hắt bóng xuống tuyết...

- Trên thuyền chỉ có cái áo với bức thư thôi ư?

- Có bao thuốc lá với hộp diêm nữa.

Chèo thuyền ra khỏi bờ, Naôê đã hút thuốc. Anh nghĩ gì trong những phút ấy? Nghĩ về bệnh chằng? Về công việc chằng? Hay về Nôrikô? Nước mắt làm cho Nôrikô nghẹn ngào.

- Em tôi có yêu cầu chúng tôi chăm sóc cô. Hình như em tôi buồn nhiều hơn cả, là khi nghĩ đến cô.

Nôrikô không tin sao được. Đã bao nhiêu lần cô cố gắng đi vào tâm hồn Naôê, nhưng lần nào anh cũng đẩy cô ra. Nôrikô chưa bao giờ dám nghĩ rằng trên đời cô có một người yêu mình. Cô vẫn nghĩ rằng Naôê gặp cô chỉ vì cô có một cái gì thuận tiện cho anh, và chỉ thế thôi.

- Em tôi rất muốn sống... muốn sống lâu... - Người đàn bà nói qua nước mắt.

- Anh ấy có viết như vậy trong thư ư?

- Không. Nhưng tôi biết. Chính là vì em tôi không hề viết một chữ nào về chuyện ấy. - Người đàn bà lấy trong túi xách ra một cái khăn tay.

Nôrikô mừng rỡ tưởng nhớ lại đôi mắt Naôê có những lúc hiền hậu như thế nào. Có lẽ chính vì những khoảnh khắc ấy mà cô yêu anh một cách hết mình vậy chằng?

- Như vậy tức là chị cũng không biết gì cả? Về bệnh tình của anh ấy?

- Không. Em tôi không nói gì với ai cả. Nhưng không hiểu sao xưa nay tôi

vẫn nghĩ rằng em tôi sẽ chết đúng như thế. Nó sẽ tắt đi như thế.

- "Tắt đi" là thế nào ạ?...

- Làm sao mà cắt nghĩa được cho cô hiểu bây giờ... Em tôi sống mà không hắt bóng.

- Hồi còn nhỏ cũng vậy ạ?

- Bây giờ tôi không còn nhớ rõ. Dù sao thì xưa nay em tôi cũng xa chúng tôi, xa các anh chị em trong nhà, nó đi theo một con đường riêng của nó, một con đường không ai hiểu.

Nôrikô thu người lại, như thể cảm thấy có một lưỡi dao lạnh ngắt luồn vào sống lưng. Một nỗi buồn da diết thấm sâu vào cô. Cô thấy thèm được trông thấy Naôê một cách nhức nhối.

- Bao giờ lễ an táng được cử hành ạ? - Sêkiguchi, này giờ im lặng, cất tiếng hỏi.

- Thân quyến đã tụ tập lại ngày hôm qua. Còn chính thức thì... Cái chết đã được xác nhận, nhưng di hài thì không có, cho nên... không cần phải vội vã. Để sắp xếp đồ đạc của em tôi xong đã, rồi đến khi tôi về Sappôrô sẽ...

- Hễ khi nào định được ngày, xin bà báo cho biết. - Sêkiguchi nói. - Chắc khó lòng đến tận nơi được, nhưng chúng tôi ít nhất cũng sẽ đánh điện, gửi hoa...

- Xin đa tạ. Còn cô, Nôrikô-san, có đến được không?

- Tôi ạ?

- Lộ phí và mọi khoản khác chúng tôi xin chịu.

- Không, tôi...

- Em tôi sẽ buồn nếu gia đình họp lại mà không có cô.

- Không... - Nôrikô ngẩng đầu lên nhìn ra cửa sổ: mặt trời đã khuất sau mây đám mây. - Không, tôi... Tôi không thể đi được.

- Tại sao ạ?

- Tôi rất muốn đi, muốn đi vô cùng... Nhưng tôi sợ...

- Cô sợ ư? Sợ gì?

- Tôi sợ đi một mình.

- Nhưng cả gia đình chúng tôi sẽ ở đấy mà.

- Tôi... không dám tin là mình sẽ...

Hồ Sikôtsu cách Sappôro không xa. Nếu Nôrikô đi, sẽ có một cái gì thu hút cô đến nơi mà Naôê đang nằm dưới lớp nước lạnh giá. Điều đó rất khủng khiếp. Nhưng niềm ước vọng được gặp Naôê, cô không dám tin rằng mình sẽ cưỡng lại được...

Khi khách đã ra về, đêm sập xuống rất nhanh. Đã mấy ngày nay Nôrikô không có chút gì trong bụng, nhưng cô không thấy muốn ăn.

Cô trầm ngâm đứng bên cửa sổ. Bên bệnh viện có ánh đèn. Giờ này các bệnh nhân ăn tối sắp xong, chắc họ đang xếp bát đĩa vào cái xe con của bà cấp dưỡng. Trong một phòng nằm nào đấy, một bệnh nhân mới được cắt bỏ ruột thừa hình như trông thấy một cái gì buồn cười lắm: anh ta cười lớn, tay phải ép vào bụng.

Naôê đã chết. Nhưng, vẫn như mọi khi, mặt trời lại lặn, đêm lại xuống... Thật lạ lùng...

Nôrikô tô lại đôi môi, gom tóc lại thành búi, mặc áo măng-tô và đi ra đường. Một ngọn gió mạnh thổi là là đang quét tuyết trên mặt đường.

Chẳng biết đi đâu bây giờ. Nôrikô bước dọc phố Yamanôte, đi về phía đường Tamagawa: từ đây có thể đi đến khu Ikêđziri.

Cô không nghĩ gì hết, cô chỉ muốn lẫn vào đám đông. Đôi chân như cái máy đưa cô đi. Đột nhiên Nôrikô kinh ngạc nhận thấy mình đang đi về phía Ikêđziri. Những chiếc xe hơi nối nhau thành một giòng sông bất tận trên con đường lớn, nhưng cô không cần xe. Tốt hơn, cứ đi bộ, bước về phía trước không chút suy nghĩ: lúc bấy giờ trong tâm hồn sẽ thấy nhẹ hơn một chút.

Những tiếng còi xe hơi rú lên, những tiếng phanh ken két trên nhựa đường, những dây đèn nhấp nháy lia lịa... Nôrikô bị xô đẩy, nhưng cô không nhận thấy gì. Họ đi đâu mà vội thế? Tại sao họ giận dữ khi có một cái gì cản trở lối đi? Sau cái chết của Naôê...

Lúc bảy giờ rưỡi Nôrikô đến trước tòa nhà ấy. Tòa nhà trắng với những khung cửa sổ sáng trưng trông như một thứ đồ chơi.

Nôrikô đi vào phòng đêm, nhảy vào thang máy. Hồi Naôê còn sống, mỗi khi đến gặp anh bao giờ Nôrikô cũng vội vàng. Tầng thứ năm. Bây giờ sang phải. Cánh cửa thứ ba kể từ cuối hành lang.

Tối hôm qua cô đã ở đây.

Nôrikô bấm chuông. Bấm lần nữa. Không, không có ai ra cả. Nhưng bà chị Naôê có nói là sẽ đến dọn nhà. Chắc bà ấy đi rồi. Nôrikô bấm chuông một lần nữa. Vẫn không có ai.

Thôi vậy... Cô quay trở lại thang máy.

Khi đi đến đây, cô biết Naôê không có nhà, chẳng qua qua cô muốn biết thật chắc một lần nữa. Phải đến một mình. Nhưng anh ấy vẫn không ra. Anh ấy không còn nữa. Bây giờ chắc rồi.

Nôrikô đi ra đường. Một buổi tối thật là kinh tởm. Cô đi lang thang, lưng còng xuống, đôi mắt không chớp nhìn thẳng trước mặt. Đèn xe, đèn quảng cáo, đèn trên các cửa sổ hòa lại làm một. Cần phải đi. Đi đâu cũng được. Đi. Đi mãi. Chỉ có thể mới trốn thoát được nỗi buồn.

Và đây là phố Yamanatê. Nôrikô vượt qua đường và đi ra ngã tư Đônghendzaka. Đâu gần đây có hiệu cà-phê "Phoenix", nơi mà cô và Naôê đã gặp nhau nhiều lần. Đẩy cánh cửa kính, Nôrikô bước vào, ngồi xuống cạnh cái bàn thứ hai bên phải. Cạnh chiếc bàn con này họ đã ngồi đợi nhau. Một cô hầu bàn đến. Nôrikô gọi cà-phê.

Chín giờ mười. Một nhóm người ồn ào đi vào quán. Ở các góc phòng có những đôi trai gái ngồi. Cứ mỗi lần cửa mở, Nôrikô lại ngẩng đầu lên. Không, không phải Naôê.

Khoảng một giờ trôi qua. Nôrikô đứng dậy. Rốt cục Naôê vẫn không đến. Anh sẽ không bao giờ đến quán cà-phê này nữa. Điều này bây giờ cô cũng đã biết chắc.

Ánh phản chiếu của những ngọn đèn đêm làm cho bầu trời phơn phớt đỏ.

Thọc hai tay vào túi áo măng-tô, người nghiêng về phía trước, Nôrikô đi tiếp. Gót giày cao, khó đi. Cô chưa bao giờ đi nhiều như vậy. Chỉ còn một chút nữa, chỉ cần qua cái hẻm này là đến bệnh viện. Nhỡ may? Nhỡ may anh ấy đang ở đâu trong bệnh viện thì sao?

Cửa trước đã đóng; đèn trong các phòng bệnh nhân đã tắt, chỉ còn một khung cửa sổ sáng - đó là phòng các nữ y tá. Thậm chí còn trông thấy lưng ai thấp thoáng trong cửa sổ. Nôrikô dừng lại rồi quả quyết đi về phía cửa ngách.

Trong phòng khám ngoại trú, trong phòng tiếp tân, trong phòng X-quang đều tối om. Tiếng những bước chân của Nôrikô vang dội trong khoảng trống.

Cô đứng lại trước phòng phẫu thuật. Ánh trắng phản chiếu trên những tấm kính mờ của các cửa phòng. Nôrikô nhìn quanh rồi mở cửa. Có vật gì đánh "cách" một tiếng ngắn, rồi tất cả lại im lặng. Ở đây cũng không có một mống người. Các cô y tá trực chắc đang xem ti-vi trong phòng của họ.

Ở chính giữa gian phòng lát gạch men trắng là cái bàn mổ. Bằng một cử chỉ quen thuộc Nôrikô bật đèn lên. Chỉ trong nháy mắt, ngọn đèn mổ nháy nháy rồi sáng bừng lên. Ngọn đèn không hắt bóng. Giống như một vầng thái dương. Nôrikô tựa vào bàn và trầm ngâm suy nghĩ. Hệ thống sưởi đã tắt, nhưng cô đi nhiều nên vẫn thấy ấm.

Trước khi mổ bao giờ cô cũng đợi Naôê ở đây. Dưới ánh đèn này không có một người nào hắt bóng. Những con người không có bóng...

Naôê đeo tấm vải bịt mặt, mặc áo blouse xỏ tay vào đôi găng cao-su và bắt tay vào việc.

Ngay bây giờ anh sẽ bước vào, sẽ trông thấy Nôrikô, gật đầu chào cô rồi ném ra một câu ngắn gọn: "Dao mổ!" Trong cái khoảnh khắc cô đưa dao mổ cho Naôê, hai trái tim của họ sẽ gặp nhau. Điều đó ắt phải lặp lại. Đêm sẽ tàn, mặt trời sẽ mọc, một buổi sáng mới sẽ bắt đầu, và cái khoảnh khắc ấy sẽ đến. Không thể nào mọi vật trên thế gian đều vẫn như cũ, mà trên chính cái thế gian này lại không có Naôê. Không có thể nào như thế được!

Đứng im trong vùng ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn không hắt bóng, Nôrikô kiên nhẫn chờ đợi Naôê.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Sưu tầm: CTT

Nguồn: vantuyen.net

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 6 tháng 9 năm 2008